

AMANDA QUICK

Alchimia dragostei

Miezul nopții. Londra.

Charlotte nu avea să afle niciodată ce o trezise de fapt în orele de dinaintea zorilor. Poate creierul ei somnoros percepușe scârțâitul unei scânduri din podea sau vocea înăbușită a cuiva. Oricare fusese cauza, deschise ochii brusc și se ridică în șezut. Era stăpânită de un sentiment de o urgență copleșitoare. O presimțire rece îi străbătu tot corpul.

Era noaptea în care menajera avea liber. În perioada aceea, tatăl ei vitreg, Winterbourne, nu se întorcea niciodată acasă înainte de răsăritul soarelui. Charlotte știa că ea și sora ei, Ariel, trebuiau să fie singure în casă. Dar cineva tocmai urcase scările și pășea pe coridor.

Aruncă deoparte cuvertura și se dădu jos din pat, tremurând, pe podeaua rece. Pentru un moment nu avu nici cea mai mică idee ce trebuia să facă mai departe.

O altă scândură din dușumea gemu. Se duse la ușă, o deschise câțiva centimetri și aruncă o privire pe holul întunecat. Două siluete învelite în mantii lungi dădeau târcoale printre umbrele dense de la capătul coridorului. Se opriră în fața ușii lui Ariel. Unul ținea în mână o lumânare. Lumina scoase la iveală trăsăturile obtuze, de chefliu, ale lui Winterbourne.

— Fiți rapid, zise Winterbourne cu un mârâit. Și apoi să ne vedem de drum. Răsăritul e aproape.

— Dar aș vrea să mă bucur de această plăcere rară. Nu mereu apare ocazia de a savura o virgină adevărată, urmașă a unei linii de sânge atât de bune. Paisprezece ani ai zis? O vârstă bună. Am de gând să nu mă grăbesc, Winterbourne.

Charlotte își reprimă un țipăt de mânie și de frică. Glasul celui de-al doilea bărbat semăna cu un instrument muzical misterios, o combinație de grație și de putere chiar și când se rezuma la o șoaptă. Era un glas care putea îmblânzi animale sălbatice sau, la fel de bine, cânta imnuri. Dar era cel mai înspăimântător lucru pe care îl auzise vreodată.

— Sunteți nebun? șuieră Winterbourne. Grăbiți-vă și terminați odată.

— Îmi datorezi o sumă mare de bani, Winterbourne. Cu siguranță nu te aștepti să încheiem socotelile prin a mă lăsa numai câteva minute cu micuța și foarte scumpa mea inocentă. Vreau o oră, cel puțin.

— Imposibil, mormăi Winterbourne. Camera fetei mai mari este aici, imediat, pe hol. Este o scorpie. Absolut neîmblânzită. Dacă o treziți, nu se știe ce va face.

— Este problema ta, nu a mea. Tu ești stăpânul în această gospodărie, nu? Trebuie să te descurci.

— Ce dracu' vreți să fac dacă se trezește?

— Încui-o în cameră. Leag-o. Pune-i un căluș în gură. Bate-o până își pierde cunoștința. Nu îmi pasă cum rezolvi problema atât timp cât ea nu se amestecă în plăcerile mele.

Charlotte închise ușor ușa camerei și își întoarse privirea în dormitorul luminat de razele lunii. Trase adânc aer în piept, își liniști simțurile cuprinse de panică și se repezi către un cufăr din apropiere de fereastră. Bâjbâi la încuietorea acestuia, deschise capacul și azvârli la o parte două pături de deasupra. Caseta ce conținea pistolul tatălui ei era pe fundul cufărului. Charlotte o luă, o deschise cu degetele tremurânde și apucă arma grea. Era descărcată. Nu avea ce face în această privință. Îi lipseau praful de pușcă și glonte. La fel și timpul necesar pentru a se prinde cum trebuiau potrivite toate într-un pistol.

Se duse la ușă, o deschise și păși pe hol. Știu în mod instinctiv că străinul care intenționa să o violeze pe Ariel era cel mai periculos dintre cei doi. Simți că el ar fi fost încurajat de orice semn de nervozitate sau de nesiguranță din partea ei și, mai ales, de orice umbră a panicii teribile care o străbătea.

— Stați pe loc sau trag, zise Charlotte încet.

Winterbourne se împletici de uimire. Flacăra lumânării pe care o ținea îi dezvălui gura deschisă.

— La dracu'! Charlotte.

Al doilea bărbat se întoarse mai încet. Mantia i se răsuci împrejur cu un foșnet ușor. Flacăra slabă a lumânării lui Winterbourne nu răzbătea până la trăsăturile lui. Nu își scosese pălăria, iar borul generos al acesteia, împreună cu gulerul înalt al mantiei, îi formau pe față umbre adânci.

— Ah, murmură el. Sora cea mare, presupun.

Charlotte își dădu seama că stătea în bătaia razelor lunii, ce se scurgeau prin fereastră ei prin ușa deschisă. Străinul îi putea vedea, probabil, conturul corpului prin cămașa de noapte de în alb. Își dori din tot sufletul ca pistolul pe care îl ținea acum să aibă un glonț și o încărcătură puternică de praf de pușcă. Niciodată nu urâse pe cineva așa cum ura această ființă. Și niciodată nu fusese atât de speriată.

În acel moment imaginația amenința să preia controlul în mod brutal asupra inteligenței. O parte din ea era convinsă că nu avea de-a face doar cu un om, ci cu un monstru.

Ghidată de instinct, Charlotte nu spuse nimic. Cuprinse cu ambele mâini pistolul, îl înălță cu o precizie deliberată, ca și cum ar fi fost încărcat, și îi trase piedica. Sunetul de neconfundat se auzi cu putere pe holul tăcut.

— La dracu', fato, ești nebună? Winterbourne se repezi înainte și apoi se opri la câțiva metri distanță. Pune jos pistolul.

— Ieșiți afară, zise Charlotte.

Nu lăsa arma să tremure. Toată atenția ei era concentrată la monstrul înfășurat în mantia neagră.

— Amândoi, ieșiți afară acum! repetă ea.

— Cred că intenționează să apese pe trăgaci, Winterbourne.

Vocea arunca miere și venin, însă dezvăluia și un grad înspăimântător de amuzament.

— Nu o să îndrăznească, zise Winterbourne, făcând însă un pas în spate. Charlotte, ascultă-mă. Nu poți să fii atât de proastă să crezi că poți împușca un om cu sânge rece. O să fii spânzurată.

— Așa să fie, rosti Charlotte ținând pistolul drept spre el.

— Hai, Winterbourne, zise monstrul încet. Hai să plecăm. Fetișcana vrea să înfigă un glonț în unul dintre noi și înclin să cred că i-ar plăcea ca eu să fiu victima. Nici o virgină nu merită atâta bătaie de cap.

— Dar cum rămâne cu datoriile mele? întrebă Winterbourne cu vocea tremurândă. Mi-ați promis că o să le ștergeți dacă vă las să o aveți pe cea mică.

— Se pare că trebuie să găsești o altă cale de a-ți plăti datoriile.

— Dar nu am alte resurse, domnule, se tângui Winterbourne cu o voce disperată. Nu mai am nimic altceva de vândut ca să-mi pot acoperi pierderile față de dumneavoastră. Bijuteriile soției mele nu mai sunt. A mai rămas doar puțin argint. Iar casa aceasta nu este a mea. Sunt doar un chiriaș.

— Sunt sigur că vei găsi alte mijloace de a-mi plăti.

Monstrul se îndreptă agale către scări, fără a-și lua ochii de la Charlotte.

— Totuși, asigură-te că orice metodă ai găsi pentru a-ți acoperi datoriile, nu presupune ca eu să am de-a face cu un înger răzbunător, cu un pistol în mână.

Charlotte ținu arma ațintită asupra străinului în timp ce acesta cobora treptele. Evitând lumânarea lui Winterbourne, bărbatul reuși să se mențină tot timpul în umbră. Ea se aplecă peste balustradă și îl urmări când deschise ușa de la intrare. Spre oroarea ei, se opri și se uită în sus la ea.

— Crezi în destin, domnișoară Arkendale?

Vocea lui pluti spre ea din noapte.

— Nu mă preocupă astfel de lucruri.

— Păcat. Întrucât tocmai ai demonstrat că ești una dintre puținele persoane care au puterea de a-l modela, ar trebui să dai mai multă atenție subiectului.

— Plecați din această casă!

— La revedere, domnișoară Arkendale. A fost cel puțin amuzant.

Monstrul se răsuci pe călcâie și, cu un ultim foșnet al mantiei, dispăru. Charlotte putu să respire din nou. Se întoarse către Winterbourne:

— Și tu. Dispari, sau o să apăs pe trăgaci.

Trăsăturile lui aspre erau cuprinse de furie.

— Ai idee ce-ai făcut, nenorocito? Îți datorez o afurisită de avere.

— Nu-mi pasă că ai pierdut în fața lui. E un monstru. Iar tu ești un om care ar lăsa un copil inocent pradă unei bestii. Asta te face și pe tine un monstru. Ieși afară de aici!

— Nu mă poți da afară din casa mea.

— Ba exact asta intenționez. Pleacă, sau o să apăs pe trăgaci. Nu te îndoii de mine, Winterbourne.

— Sunt tatăl tău vitreg, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ești un ticălos demn de dispreț. Și, în plus, ești un hoț. Ai furat moștenirea pe care a lăsat-o tata pentru mine și pentru Ariel și ai tocat-o la jocuri. Crezi că am vreo urmă de loialitate față de tine după tot ce ai făcut? Dacă da, trebuie să fii nebun.

Winterbourne fu cuprins de mânie.

— Banii aceia au devenit ai mei când m-am căsătorit cu mama ta.

— Ieși din această casă!

— Charlotte, stai, nu înțelegi care e situația. Cu bărbatul care tocmai a plecat nu mă pot juca. El mi-a cerut să-i plătesc datoriile de la jocuri în noaptea aceasta. Trebuie să-mi închei socotelile cu el. Nu știu ce-o să-mi facă dacă dau greș.

— Ieși!

Winterbourne deschise gura și apoi o închise brusc. Se uită neputincios la pistol și, apoi, cu un oftat plin de angoasă, se repezi în jos pe scară. Apucându-se de balustradă pentru a se sprijini, coborî treptele, apoi traversă vestibulul și ieși.

Charlotte rămase nemișcată în umbrele de la capătul scării până când ușa se închise în urma lui Winterbourne. Trase câteva guri de aer și lăsă încet pistolul jos. Pentru un moment, lumea i se păru că tremură și că se mișcă sub picioarele ei. Sunetul căruțelor ce treceau pe stradă era îndepărtat și ireal. Formele familiare ale holului și ale scării luară aspectul unei iluzii stranii.

Ușa de la camera lui Ariel se deschise la capătul coridorului.

— Charlotte? Am auzit voci. Ești bine?

— Da, răspunse Charlotte și ascunse repede pistolul la spate, astfel încât sora ei să nu-l poată zări.

Se întoarse încet și mimă un zâmbet nesigur.

— Da, sunt bine, Ariel. Winterbourne a venit acasă beat, ca de obicei. Ne-am certat un pic. Dar acum nu mai e. N-o să se întoarcă în noaptea asta.

Ariel rămase tăcută pentru un moment.

— Îmi doresc ca mama să mai fie aici. Uneori mi-e tare frică în casa asta.

Charlotte simți cum lacrimile îi înțepă ochii.

— Și mie îmi este teamă uneori, Ariel. Dar în curând o să fim libere. De fapt, o să apucăm drumul către Yorkshire mâine.

Se duse în fugă la sora ei, îi trecu brațul pe după umeri și ascunse mai bine pistolul în pliurile cămășii de noapte. Fierul rece îi îngheță coapsa.

— Ai terminat de vândut argintul și ce a mai rămas din bijuteriile mamei? Întrebă Ariel.

— Da. Ieri am amanetat tava de ceai. Nu a mai rămas nimic.

În anul care trecuse de când mama lor murise în mod neașteptat, într-un accident de călărie, Winterbourne vânduse cele mai bune piese din bijuteriile familiei Arkendale și cea mai mare parte din argintăria masivă pentru a acoperi datoriile de la cursele de cai. Când sesizase ce se întâmpla, Charlotte începu să ascundă inele mai mici, câteva broșe și un pandantiv. În plus, dosise câteva piese din serviciul de argint pentru ceai. În timpul ultimelor luni le amanetase pe furiș.

Winterbourne își petrecea atât de mult timp în stare de ebrietate, încât nu băgă de seamă că multe dintre obiectele de valoare din gospodărie dispăruseră. Câteodată, când observa o lipsă, Charlotte îl informa că el însuși amanetase obiectul respectiv în timp ce era beat.

Ariel se uită în sus.

— Crezi că o să ne placă în Yorkshire?

— O să fie superb. O să închiriem o căsuță.

— Dar cum o să trăim?

Chiar și la vârsta fragedă de paisprezece ani, Ariel avea un uimitor simț practic.

— Banii pe care îi ai din lucrurile mamei n-o să dureze mult, adăugă ea. Charlotte o luă în brațe.

— Nu te teme. O să mă gândesc eu la o modalitate de a câștiga bani pentru amândouă.

Ariel se încruntă.

— Sper că nu o să te simți obligată să devii guvernantă, nu? Știi ce lucruri cumplite pățesc femeile care aleg această meserie. Nimeni nu le plătește suficient și, de multe ori, sunt tratate îngrozitor. Iar eu nu cred că o să mai pot sta cu tine dacă intri în serviciul vreunei familii.

— Poți să fii sigură că o să găsec o altă cale ca să ne întreținem, jură Charlotte.

Toată lumea știa că munca unei guvernante nu era una plăcută. Pe lângă salariile mici și tratamentul umilitor, existau riscuri din partea bărbaților din gospodărie, care socoteau guvernantele un vânat sigur. Trebuia să fie un mod mai bun de a se întreține pe ea și pe Ariel, se gândi Charlotte.

În dimineața următoare însă, totul se schimbă radical. Lordul Winterbourne fusese găsit plutind cu fața în jos pe Tamisa, cu gâtul tăiat. Se presupunea că fusese victima unui jaf la drumul mare.

Nu mai era necesar să fugă în Yorkshire, dar Charlotte simțea nevoia de a-și face o carieră. Primi vestea morții lui Winterbourne cu o mare ușurare. În același timp, știa că nu avea să-l poată uita niciodată pe monstrul cu vocea minunată și convingătoare pe care îl întâlnise pe coridor.

Miezul nopții. Coasta Italiei.

Doi ani mai târziu

— Deci până la urmă ai ales să mă trădezi, zise Morgan Judd din pragul încăperii cu ziduri de piatră care îi servea drept laborator. Păcat. Noi doi avem multe în comun, St. Ives. Împreună am fi putut stabili o alianță care ne-ar fi adus atât o avere imensă, cât și o putere la care nici nu putem visa. Irosirea

deplorabilă a unui destin măreț. Dar, până la urmă, tu nu crezi în destin, nu-i așa?

Baxter St. Ives își încleștă degetele cu putere în jurul blestematului de carnețel pe care îl descoperise. Se întoarse cu fața către Morgan. Femeile îl considerau pe Judd înzestrat cu chipul unui înger căzut. Părul lui negru cârlionțat cădea natural cu o eleganță demnă de un poet romantic. Îi înconjura sprâncenele înalte, ce îi confereau un aer inteligent, și ochii de un albastru glacial, incredibil.

Vocea lui Morgan îi putea aparține lui Lucifer însuși. Era vocea unui om care cântase în corul de la Oxford, citise poezii cu voce tare pentru ascultători captivați și atrăsese doamne din înalta societate în patul său. Era o voce amplă, misterioasă, captivantă, umbrită de înțelesuri ascunse și de promisiuni nerostite. Era o voce a puterii și a pasiunii, iar Morgan se folosea de ea așa cum făcea cu totul și cu toți pentru a-și atinge scopurile.

Sângele lui era la fel de albastru ca și culoarea de gheață din ochi. Aparținea uneia dintre cele mai nobile familii din Anglia. Dar purtarea sa aristocratică ascundea adevăratele împrejurări ale nașterii sale. Morgan Judd era un bastard. Era unul dintre cele două lucruri despre care Baxter putea să spună cu adevărat că le aveau în comun. Celălalt era fascinația pentru știința numită chimie. Aceasta din urmă era cea care îi adusesese în pragul acestei confruntări nocturne.

— Destinul este pentru poeții romantici și pentru scriitorii de romane, zise Baxter împingându-și pe nas, cu fermitate, ochelarii cu rame aurii. Eu sunt un om de știință. Nu mă preocupă astfel de nimicuri metafizice. Dar știu că este posibil ca un om să își vândă sufletul diavolului. De ce ai făcut-o, Morgan?

— Te referi la înțelegerea pe care am făcut-o cu Napoleon, presupun.

Gura senzuală a lui Morgan se curbă ușor într-un amuzament rece. Făcu doi pași în încăperea cufundată în umbre și se opri. Faldurile mantiei sale negre se răsuciră deasupra vârfulor cizmelor lustruite, într-un mod care-i aminti lui Baxter de o pasăre mare, de pradă.

— Da, zise Baxter. Mă refer la târgul tău.

— Nu e nici un mare mister în legătură cu decizia mea. Fac ceea ce trebuie făcut pentru a-mi îndeplini destinul.

— Ți-ai trăda țara pentru a îndeplini această idee nebunească de mare destin?

— Eu nu datorez nimic Angliei, și nici tu. Este o țară guvernată de legi și de reguli sociale nescrise, care conlucrează pentru a le interzice oamenilor superiori, așa cum suntem noi doi, să își ocupe locul ce li se cuvine în ordinea firească a lucrurilor.

Ochii lui Morgan luciră în lumina lumânării. Vocea lui izbucni cu furie amară:

— Nu e prea târziu, Baxter. Alătură-mi-te în această încercare. Baxter înălță carnețelul.

— Vrei ca eu să te ajut să desăvârșești aceste combinații chimice teribile astfel încât Napoleon să le folosească pe post de arme împotriva propriului tău popor? Ești cu adevărat nebun.

— Eu nu sunt nebun, dar tu cu siguranță ești prost, zise Morgan scoțând la iveală un pistol dintre pliurile mantiei sale negre. Și orb, în ciuda faptului că porți ochelari, dacă nu poți vedea că Napoleon reprezintă viitorul. Baxter scutură din cap.

— A încercat să acapareze prea multă putere. Acest lucru îl va distruge.

— Este un om care pricepe că marile destine sunt create de cei care au voința și inteligența de a le modela. Și, mai mult, este un om care crede în progres. Este singurul conducător din toată Europa care înțelege cu adevărat valoarea și potențialul științei.

— Sunt conștient de faptul că oferă mari sume de bani celor care fac experimente de chimie și de fizică și alte asemenea, spuse Baxter în timp ce privea pistolul din mâna lui Morgan. Dar el se va folosi de ceea ce tu crezi aici, în acest laborator, ca să câștige războiul. Englezii vor muri în chinuri cumplite dacă vei reuși să produci vaporii letali în cantități mari. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Morgan râse. Sunetul avu rezonanța profundă a unui clopot mare, lovit foarte încet.

— Absolut nimic.

— Ai decis să-ți trimiți în iad nu numai țara de baștină, ci și onoarea?

— St. Ives, mă uimești. Când o să înveți că onoarea este un sport conceput pentru a-i amuza pe oamenii născuți în zona potrivită a societății?

— Te contrazic.

Baxter își ascunse carnetelul sub braț, își scoase ochelarii și începu să ștergă lentilele cu batista.

— Onoarea este o calitate pe care o poate atinge orice om și o poate modela pentru sine, adăugă el zâmbind ușor. Ceea ce nu e valabil în privința concepției tale despre destin, dacă stai să te gândești.

Ochii lui Morgan aruncau săgeți de furie.

— Onoarea este pentru cei care au moștenit putere și bogăție încă din leagăn pentru simplul fapt că mamele lor au avut bunul-simț de a-și asigura un certificat de căsătorie înainte de a-și desface picioarele. Este pentru bărbați precum nobilii noștri tați, care au lăsat fiilor lor legitimi titlurile și averile, iar bastarzilor nu le-au dat nimic. Nu este pentru cei ca noi.

— Știi care este marea ta problemă, Morgan? Baxter își puse la loc, cu grijă, ochelarii. Îți îngădui să devii mult prea înflăcărat în legătură cu anumite subiecte. Emoția puternică nu este un lucru bun pentru un chimist.

— Să te ia dracu', St. Ives! rosti Morgan, iar mâna i se strânse în jurul patului pistolului. M-am săturat de prelegerile tale excesiv de monotone și de plictisitoare. Cea mai mare problemă a ta este că îți lipsește o fire destul de puternică și de îndrăzneță pentru a schimba cursul propriului tău destin.

Baxter ridică din umeri.

— Dacă există destin, atunci eu mă aștept ca al meu să fie extrem de plictisitor până în ziua în care mă voi duce.

— Mă tem că ziua aceea a sosit. Poate că n-o să-ți vină să crezi, dar regret necesitatea de a te omorî. Ești unul dintre puținii oameni din Europa care ar fi putut aprecia ingeniozitatea realizărilor mele. Este păcat că nu o să poți trăi ca să vezi cum se desfășoară marele meu destin.

— Destin, desigur. Ce prostie imensă! Trebuie să îți spun că această obsesie pentru metafizică și ocultism este o altă trăsătură deloc bine-venită la un om de știință. Nu demult era un simplu amuzament pentru tine. Când ai început să crezi în astfel de nimicuri?

— Prostule!

Morgan ținti cu atenție și trase piedica pistolului.

Timpu se scursese. Nu mai era nimic de pierdut. Cuprins de disperare, Baxter apucă sfeșnicul greoi din apropiere. Îl aruncă, împreună cu lumânarea aprinsă, către cel mai apropiat banc de lucru aflat în dezordine. Suportul de fier și lumânarea se lovira de un recipient din sticlă și îl făcură zob. Lichidul de un verde pal ce se afla în interior se scurse peste masa de lucru și atinse lumânarea care încă ardea. Izbucni o flacără ce se întindea rapid.

— Nu! țipă Morgan. Blestemat să fii, St. Ives!

Apăsă pe trăgaci, însă toată atenția îi era îndreptată asupra flăcărilor care se întindeau, nu la țintă. Glonțul pătrunse prin fereastra din spatele lui Baxter. Unul dintre geamurile mici se făcu țandări.

Baxter alergă la ușă, ținând în mână carnețelul.

— Cum îndrăznești să încerci să intervii în planurile mele? zise Morgan apucând o sticlă verde de pe un raft și învârtindu-se cu ea pentru a-i bloca drumul lui Baxter. Prostule! Nu mă poți opri.

— Focul se întinde rapid. Fugi, pentru Dumnezeu!

Morgan ignoră însă avertismentul. Trăsăturile i se schimonosiră de furie și azvârli conținutul sticlei asupra lui Baxter. Acționând instinctiv, acesta își acoperi ochii cu mâna și se întoarse. Acidul îi atinse umărul și spatele. Pentru o secundă nu simți nimic. Doar o senzație ciudată de răceală. Era ca și cum ar fi fost stropit cu apă. Dar, în clipa următoare, chimicalele îi devorară cămașa și se năpustiră asupra pielii. Durerea îl săgetă, o agonie arzătoare care amenința să-i distrugă concentrarea. Se forță să se gândească numai la nevoia presantă de a scăpa de acolo.

Focul înflori repede în camera de piatră. Fumul gros și urât mirositor începu să se întetească în timp ce mai multe recipiente se spărgeau și alimentau flăcările cu lichidele dinăuntru.

Morgan se întinse către un sertar, îl deschise și scoase un alt pistol. Îl îndreptă spre Baxter, luptându-se să țintească prin atmosfera din ce în ce mai plină de fum.

Baxter se simțea ca și cum pielea îi era descojită strat cu strat. Printr-un văl de fum și de durere văzu că drumul către ușă era deja blocat de flăcări înalte. Nu era nici o scăpare în acea direcție. Își întinse un picior și lovi pompa greoaie de aer. Aceasta se prăvăli peste piciorul stâng al lui Morgan.

— Să pieri în iad!

Morgan se împletici într-o parte când obiectul îl lovi. Căzu în genunchi, iar pistolul alunecă pe pietre.

Baxter alergă la fereastră. Bucăți din cămașa distrusă vânturau nebunește în jurul lui. Reuși să se cațare pe pervaz și se uită în jos. Dedesubt se afla marea învolburată. În lumina slabă, argintie a lunii putu vedea suprafața înspumată în timp ce valurile se spărgeau de stâncile ce alcătuiau fundația vechiului castel.

Pistolul bubui. Baxter se aruncă în apele întunecate. Ecoul unei serii de explozii se auzi în noapte în vreme ce el plonja. Reuși să evite stâncile, dar impactul îi smulse carnetelul lui Morgan Judd din strânsoare. Acesta dispăru pentru totdeauna în adâncuri.

Când se ridică la suprafața apei, câteva momente mai târziu, printre valurile ce se loveau de margini, Baxter constată că își pierduse și ochelarii. Nu avu nevoie de ei, totuși, ca să observe că laboratorul din tumul castelului se transformase într-un infern. Nimeni nu ar fi putut supraviețui unei asemenea conflagrații. Morgan Judd era mort. Baxter se gândi la faptul că produsese moartea unui om care îi fusese odată cel mai bun prieten și coleg. Era aproape destul pentru ca cineva să creadă în noțiunea de destin.

Capitolul 1

Londra. Trei ani mai târziu.

— Nu îmi dai de ales, așa că trebuie să fiu directă, domnule St. Ives. Din păcate, nu sunteți exact ce aveam în minte când mă gândeam la noțiunea de om de afaceri.

Charlotte Arkendale își puse mâinile pe biroul de mahon și îl privi pe Baxter cu un ochi critic.

— Îmi pare rău că v-ați pierdut timpul.

Interviul nu mergea bine. Baxter își potrivi ochelarii cu ramă de aur pe puntea nasului și își jură în sinea lui că nu va ceda impulsului de a scrâșni din măsele.

— Mă scuzați, domnișoară Arkendale, dar am avut impresia că doriți să angajați o persoană care este inofensivă și neinteresantă.

— Adevărat.

— Cred că descrierea exactă a candidatului ideal pentru acest post era, și citez, „o persoană care este tot atât de fadă ca o budincă de cartofi”.

Charlotte clipi din ochii mari, tulburător de inteligenți și de verzi.

— Cred că ați înțeles greșit, domnule.

— Foarte rar mă înșel, domnișoară Arkendale. Nu sunt nimic altceva decât precis, metodic și atent de felul meu. Greșelile sunt făcute de persoanele impulsive sau înclinate către pasiuni excesive. Vă asigur că nu am un astfel de temperament.

— Nu pot decât să fiu de acord cu dumneavoastră în ceea ce privește riscurile unei naturi pasionale, zise ea rapid. Într-adevăr, aceasta reprezintă o problemă.

— Permiteți-mi să dau citire scrisorii pe care i-ați trimis-o fostului dumneavoastră administrator.

— Nu este necesar. Sunt perfect conștientă de ceea ce i-am scris domnului Marcle.

Baxter o ignoră. Vârî mâna în buzunarul de la pieptul paltonului ușor șifonat și scoase foaia pe care o îndesase acolo. Citise de atât de multe ori acea blestemăție încât aproape că o memorase, dar se dădu puțin în spectacol uitându-se îndelung la scrisul de mână pretențios.

— După cum știți, domnule Marcle, declamă el, am nevoie de un administrator care să vă ia locul. Acesta trebuie să fie o persoană cu o înfățișare obișnuită, ce nu dă de bănuț. Vreau un om care să-și poată desfășura treburile neobservat; un gentleman cu care să mă pot întâlni frecvent fără să atrag priviri bănuitoare sau comentarii. Pe lângă îndatoririle obișnuite ale unui administrator, îndatoriri pe care dumneavoastră le-ați îndeplinit atât de admirabil în timpul acestor cinci ani, vă solicit ca gentlemanul pe care mi-l recomandați să posede și alte aptitudini. Nu o să vă deranjez cu detalii ale situației în care mă găsesc. Este îndeajuns să spun că, ținând cont de evenimentele recente, am nevoie de o persoană solidă, ageră, pe care să mă pot bizui pentru protecție. Pe scurt, vreau să angajez atât un administrator, cât și o gardă de corp. Ca întotdeauna, cheltuielile trebuie să fie luate în considerare. De aceea, în loc să plătesc pentru doi oameni, am ajuns la concluzia că ar fi mai economică angajarea unui bărbat care să-și poată asuma responsabilitățile ambelor posturi.

— Da, da, îmi amintesc destul de bine propriile-mi cuvinte, îl întrerupse Charlotte. Dar nu despre asta e vorba.

Baxter continuă, încăpățânat:

— De aceea vă cer să îmi trimiteți un gentleman respectabil, care să îndeplinească toate cerințele de mai sus și care să fie la fel de fad precum o budincă de cartofi.

— Nu văd de ce trebuie să repetați totul de pe acea pagină, domnule St. Ives.

Baxter forță nota.

— Trebuie să fie înzestrat cu un grad înalt de inteligență, deoarece o să am nevoie să facă investigații delicate în numele meu. Pe de altă parte, în calitate de gardă de corp, trebuie să fie îndemânat în mânăuirea unui pistol, în cazul în care lucrurile iau o întorsătură urâtă. Peste toate acestea, domnule Marcle, așa cum știți, trebuie să fie foarte discret.

— Îndeajuns, domnule St. Ives, exclamă Charlotte apucând un mic volum legat în piele roșie și trântindu-l cu putere pe birou ca să-i capteze atenția.

Baxter își ridică privirea din scrisoare.

— Cred că îndeplinesc toate cerințele, domnișoară Arkendale.

— Sunt sigură că îndepliniți câteva dintre ele, îi spuse ea zâmbindu-i rece. Domnul Marcle nu v-ar fi recomandat niciodată dacă lucrurile nu stăteau așa. Din păcate, există o calitate importantă pe care nu o aveți.

Baxter împături răbdător scrisoarea și o strecură înapoi în palton.

— Timpul este esențial, potrivit lui Marcle.

— Destul de adevărat, răspuse ea cu o expresie neliniștită care îi dispăru repede din ochii strălucitori. Am nevoie de cineva care să ocupe postul imediat.

— Atunci poate că n-ar trebui să fiți atât de mofturoasă, domnișoară Arkendale.

Ea roși.

— Dar adevărul este, domnule St. Ives, că doresc să angajez un bărbat care îndeplinește toate cerințele mele, nu doar câteva dintre ele.

— Trebuie să insist că le îndeplinesc pe toate, domnișoară Arkendale. Sau pe majoritatea. Sunt inteligent, sprinten și uimitor de discret. Mărturisesc însă faptul că mă preocupă prea puțin pistoalele. În opinia mea, sunt imprecise și nu te poți bizui pe ele.

— Aha! Charlotte primi vestea cu bucurie. Vedeți? O altă cerință pe care nu o îndepliniți, domnule.

— Dar mă pricep la chimie.

— Chimie? se încruntă ea. La ce ne va ajuta?

— Nu se poate ști, domnișoară Arkendale. Din când în când o găsesc foarte folositoare.

— Înțeleg. Atunci, totul este foarte interesant, desigur. Din păcate, nu am nevoie de un chimist.

— Ați insistat că doriți un bărbat care va atrage foarte puțină atenție. Un om de afaceri serios, greu de remarcat.

— Da, dar...

— Permiteți-mi să vă spun că sunt de multe ori descris în acești termeni. Fad ca o budincă de cartofi, pe toate planurile.

Nervozitatea începu să fiarbă în ochii Charlottei. Sări în picioare și înaintă ocolind colțul biroului.

— Găsesc acest lucru greu de crezut, domnule.

— Nu-mi pot imagina de ce.

Baxter își scoase ochelarii în timp ce ea începu să se plimbe prin micul birou.

— Chiar și mătușa mea îmi spune că sunt capabil să induc o stare de plictiseală acută în sufletul oricui se află pe o rază de douăzeci de pași în jurul meu, în mai puțin de zece minute, continuă el. Domnișoară Arkendale, nu numai că arăt neinteresant, dar și sunt neinteresant, vă asigur.

— Poate că vederea slabă este o moștenire de familie. Recomand ca mătușa dumneavoastră să primească o pereche de ochelari la fel ca aceia pe care îi purtați.

— Mătușa mea nu va purta ochelari nici moartă. Baxter se gândi rapid la extrem de stilata Rosalind, Lady Trengloss, în timp ce își ștergea lentilele ochelarilor. Îi folosește pe ai ei numai atunci când știe că este singură. Sunt convins că nici măcar slujnica ei nu a văzut-o vreodată purtându-i.

— Ceea ce îmi confirmă suspiciunea că nu s-a uitat cu atenție la dumneavoastră de ceva vreme, domnule. Poate de când erați un bebeluș în brațele sale.

— Poftim?

Charlotte se întoarse cu fața către el.

— Domnule St. Ives, chestiunea vederii joacă un rol hotărâtor în planurile mele.

Baxter își repuse ochelarii pe nas cu un gest atent, studiat. Pierdea firul conversației și nu era un semn bun.

Se forță să o studieze pe Charlotte cu detașarea sa analitică obișnuită. Semăna foarte puțin cu majoritatea femeilor pe care le cunoștea. De fapt, cu cât se afla de mai mult timp în prezența ei, cu atât se convingea de faptul că nu avea pereche.

Spre uimirea lui, se trezi pradă fascinației, în ciuda tuturor informațiilor pe care le cunoștea despre ea. Era mai în vârstă decât se așteptase. Douăzeci și cinci de ani, aflase în trecere. Expresiile veneau și treceau pe figura ei cu rapiditatea unei reacții chimice într-o retortă amplasată deasupra unei flăcări. Sprâncene puternice și gene lungi îi încadrau ochii. Nasul drept, pomeții înalți și gura bine proporționată desemnau o fire plină de hotărâre și cu o voință de nezdruccinat. Cu alte cuvinte, gândi Baxter, era o femeie dată dracului. Părul său roșcat, strălucitor, era împărțit în două deasupra unei frunți înalte, inteligente. Cosițele se terminau într-un coc frumos din care câteva bucle spiralate fuseseră lăsate libere, încadrându-i chipul.

În plin sezon monden¹, când moda impunea corsaje foarte decupate și țesături diafane concepute pentru a dezvălui cât mai mult din formele feminine, Charlotte purta o rochie surprinzător de modestă. Era confecționată din muselină galbenă, croită cu talie înaltă și cu mâneci lungi și un guler alb cu pliseuri. Pantofii asortați ieșeau timid de sub volanele sobre ce decorau tivul. Baxter nu se putu abține să nu observe că avea picioare foarte frumoase. Bine conturate, cu glezne grațioase.

Oripilat de propriile gânduri, își mută privirea.

— Mă scuzați, domnișoară Arkendale, dar nu înțeleg la ce vă referiți.

— Pur și simplu, nu vă potriviți deloc pentru postul de administrator.

— Pentru că port ochelari? se încruntă el. M-aș fi gândit că ei mai degrabă întăresc impresia de budincă fadă de cartofi.

— Nu ochelarii dumneavoastră sunt problema, zise ea, și acum părea de-a dreptul exasperată.

— Am crezut că tocmai ați spus că ei sunt problema.

— Nu m-ați ascultat? Încep să cred că vă faceți în mod intenționat că nu mă înțelegeți, domnule. Repet, nu sunteți calificat pentru acest post.

— Sunt perfect calificat pentru el. Trebuie să vă reamintesc faptul că m-a recomandat propriul dumneavoastră administrator?

Charlotte alungă acest argument printr-un gest disprețuitor.

— Domnul Marcle nu mai este administratorul meu. Chiar în acest moment se află pe drum către un conac din Devon.

— Parcă amintise ceva despre faptul că-și câștigase dreptul la o lungă și liniștită retragere din activitate. Am rămas cu impresia că ați fost o angajatoare destul de solicitantă, domnișoară Arkendale.

Ea deveni țeapănă.

— Pofțiți?

— Lăsați. Pensionarea lui Marcle nu are importanță acum. Important este că l-ați chemat pentru ultima oară și i-ați dat sarcina de a găsi un înlocuitor. El m-a selectat pentru a duce la îndeplinire responsabilitățile sale.

— Eu iau decizia finală în această chestiune și sunt de părere că nu sunteți potrivit, domnule.

— Vă asigur că Marcle m-a considerat eminent pentru această poziție. A fost încântat să scrie scrisoarea de recomandare pe care v-am arătat-o.

John Marcle, un bărbat spilcuit, cu părul alb, era pe cale să-și împacheteze bunurile când primise ultimele instrucțiuni de la cea care avea să fie în curând fosta sa angajatoare. Baxter picase la țanc, sau așa crezuse până încercase să-l convingă pe suspiciosul Marcle că dorea să candideze pentru postul respectiv. În loc să fie ușurat la gândul că va rezolva „ultima problemă Arkendale”, așa cum o numise, conștiinciosul Marcle se simțise dator să-l descurajeze pe Baxter de la bun început.

— Domnișoara Arkendale este... ăăă... să zicem neobișnuită, mormăise Marcle în timp ce se juca cu stiloul. Sunteți sigur că vreți să candidați pentru acest post?

— Foarte sigur, spusese Baxter.

Marcle îl privise de sub o pereche de sprâncene albe, bogate.

— Mă scuzați, domnule, dar nu-mi este foarte clar de ce doriți să intrați în subordinea domnișoarei Arkendale.

— Motivele obișnuite. Am nevoie de o slujbă.

— Da, da, înțeleg. Dar cu siguranță sunt și alte posturi disponibile.

Baxter se decisese atunci să înflorească puțin povestea. Își luase ceea ce spera a fi un aer confidențial.

— Amândoi știm cât de banale sunt unele slujbe. Instrucțiuni către avocați și alți agenți. Aranjamente pentru cumpărarea și vânzarea proprietăților. Chestiuni bancare. Toate foarte neinteresante.

— După cinci ani ca administrator al domnișoarei Arkendale, vă pot asigura că ar fi mai multe de spus despre rutină și despre lucruri neinteresante.

— Sunt în căutarea a ceva diferit, rostise Baxter solemn. Acest post pare să fie, într-un fel, ieșit din comun. Într-adevăr, simt că îmi va oferi o anumită provocare.

— Provocare? zisese Marcle închizând ochii cu un oftat. Mă îndoiesc de faptul că înțelegeți sensul cuvântului.

— Mi s-a spus că sunt îngropat în rutină. Mi s-a sugerat să aduc o schimbare în viața mea, o înviorare, niște senzații tari. Sper că acest post îmi va oferi o asemenea șansă.

Ochii lui Marcle se deschiseseră brusc, alarmați.

— Spuneți că sunteți în căutare de senzații tari?

— Într-adevăr, domnule. Un om ca mine primește atât de puțin în privința asta în viața de zi cu zi... Baxter sperase că nu exagera prea mult. Întotdeauna am dus o viață liniștită, adăugase el.

Și, în plus, chiar prefera existența lui pașnică, se gândise el posomorât. Această misiune condamabilă, cu care mătușa lui îl însărcinase implorându-l, era o întrerupere deloc bine-venită în rutina lui placidă. Singurul motiv pentru care se lăsase convins era că o știa prea bine pe Rosalind. Avea un simț aparte pentru dramatism, iar marele ei regret era că nu urcase niciodată

pe scenă – dar nu se lăsa pradă fanteziilor nebune și închipuirilor febrile. Rosalind era cu adevărat preocupată de circumstanțele în care-și pierduse viața prietena ei, Drusilla Heskett.

Autoritățile declaraseră oficial că femeia fusese împușcată de un tâlhar. Rosalind bănuia că ucigașul era nimeni altul decât Charlotte Arkendale.

Baxter acceptase să se ocupe de această situație în numele mătușii sale. O investigație discretă dezvăluise că misterioasa domnișoară Arkendale avea nevoie, întâmplător, de un administrator. Baxter profitase de situație pentru a-și depune candidatura. Se gândise că dacă reușea să obțină postul ar fi fost bine plasat pentru a-și putea duce la îndeplinire ancheta. Cu puțin noroc ar fi rezolvat chestiunea în scurt timp și ar fi fost capabil să se întoarcă în refugiul liniștit pe care i-l oferea laboratorul său.

Marcle răsuflase greoi.

— Este adevărat că a lucra pentru domnișoara Arkendale poate fi uneori un lucru dătător de senzații tari, dar nu sunt deloc convins că este genul de aventură care v-ar face plăcere, domnule St. Ives.

— Judecata îmi va aparține.

— Credeți-mă, domnule, dacă tânjiți după senzații tari, v-ar fi mai bine să vă apucați de jocuri de noroc.

— Nu-mi plac absolut deloc jocurile de noroc.

Marcle făcuse o grimasă.

— Vă asigur că un iad plin de viață va fi infinit mai puțin înnebunitor decât să fiți amestecat în afacerile domnișoarei Arkendale.

Baxter nu luase în considerare posibilitatea ca Charlotte Arkendale să fie o candidată pentru Bedlam².

— Credeți că este nebună?

— Câte doamne dintre cunoștințele dumneavoastră au nevoie de un administrator care, la nevoie, să poată juca rolul de gardă de corp?

O întrebare excelentă, se gândise Baxter cu tristețe. Întreaga chestiune începea să sune din ce în ce mai bizar.

— Oricum, doresc să candidez pentru acest post. Este evident de ce are nevoie de un nou administrator. Până la urmă, vă retrageți, și cineva trebuie să vă ia locul. Dar poate că ați fi bun să îmi explicați de ce domnișoara Arkendale are nevoie de o gardă de corp.

— De unde dracu' să știu eu răspunsul la întrebarea asta? izbucnise Marcle aruncând stiloul cât colo. Domnișoara Arkendale este o femeie foarte ciudată. I-am fost administrator de la moartea tatălui său vitreg, lordul Winterbourne. Vă pot asigura că acești ultimi cinci ani au fost cei mai lungi din viața mea.

Baxter îl privise curios.

— Dacă nu v-a plăcut slujba, de ce n-ați demisionat?

Marcle oftase.

— Plătește extraordinar de bine.

— Înțeleg.

— Dar trebuie să mărturisesc faptul că ori de câte ori primesc câte o scrisoare cu instrucțiuni de la ea, îmi tremură genunchii. Niciodată nu am

putut ști dinainte ce solicitare ciudată va urma. Și asta a fost înainte să adauge atribuțiile de gardă de corp la fișa postului.

— Ce fel de solicitări face de obicei?

Marcle oftase.

— M-a trimis să fac investigații despre cei mai ciudați oameni. Am fost să culeg informații în nord, pentru a obține date despre un anume gentleman. L-am chestionat pe patronii celor mai înfiorătoare spelunci și bordeluri în numele ei. Am anchetat situația financiară a multor bărbați care ar fi fost șocați să afle de preocupările ei.

— Ciudat, într-adevăr.

— Și foarte nedemn de o lady. Vă jur, domnule, dacă nu ar fi plătit atât de bine, aș fi renunțat la acest post după prima lună de activitate. Dar, cel puțin, nu mi s-a cerut niciodată să fac pe garda de corp. Măcar pentru acest lucru sunt recunoscător.

— Nu aveți idee de ce se simte în pericol?

— Absolut deloc.

Scaunul lui Marcle scârțâise în timp ce el se aplecase în față.

— Domnișoara Arkendale nu a simțit că mi se putea confesa pe acest subiect, continuase el. De fapt, sunt multe alte lucruri pe care domnișoara Arkendale nu a avut încredere să mi le dezvăluie. Știu prea puține despre sursa ei actuală de venit, de exemplu.

Baxter se pricepea foarte bine să își controleze mimica feței. Un bastard, chiar și unul care era urmașul unui conte bogat, deprindea această iscusință de timpuriu.

Talentul îi servise în acel moment. Reușise să identifice o undă de subtilitate în ultima declarație a lui Marcle.

— Trăiam cu impresia că mama domnișoarei Arkendale, doamna Winterbourne, a avut un venit substanțial din prima sa căsătorie, rostise Baxter cu precauție. Am presupus că moștenirea a trecut la domnișoara Arkendale și la sora acesteia.

Marcle își ridicase o sprânceană.

— Așa v-a făcut să credeți domnișoara Charlotte. Dar vă pot spune că Winterbourne a stors fiecare bănuț din averea Arkendale înainte de a fi avut bunul-simț de a se fi lăsat omorât de un hoț în urmă cu cinci ani.

Baxter își scosese ochelarii și începuse să îi șteargă folosind batista.

— Care suspectați că este sursa banilor domnișoarei Arkendale?

Marcle își examinase unghiile.

— O să fiu sincer, domnule. Deși am vegheat la investirea și administrarea venitului dânzei timp de cinci ani, nici în această zi nu am nici cea mai vagă idee care este originea banilor. Vă recomand, dacă obțineți acest post, să îmi urmați exemplul. Uneori este mai bine să nu știți toate detaliile.

Baxter își pusese la loc ochelarii, cu mișcări încete.

— Fascinant. Poate că i-a decedat o rudă îndepărtată și i-a lăsat o moștenire care a luat locul celei pe care a risipit-o Winterbourne.

— Nu cred că s-a întâmplat așa, spusese Marcle încet. Am cedat curiozității acum câțiva ani și am făcut câteva cercetări discrete. Nu există nici o rudă bogată în familia Arkendale. Mă tem că sursa banilor este pur și simplu un alt mister care o înconjoară pe domnișoara Arkendale.

Nu era nici un mister. Rosalind avea dreptate în concluziile sale, se gândise Baxter. Fata era o șantajistă.

Un zgomot de degete îl aduse în prezent. Se uită la Charlotte, care se oprise lângă șemineu și lovea cu buricele degetelor polița de deasupra.

— Nu pot să înțeleg cum și-a putut imagina Marcle că sunteți calificat pentru acest post, spuse ea.

Baxter se săturase să își justifice punctul de vedere.

— Nu se poate spune că sunt destui oameni care îndeplinesc cerințele dumneavoastră absurde, domnișoară Arkendale.

Ea se înfurie.

— Cu siguranță, domnul Marcle poate găsi un gentleman mult mai potrivit decât dumneavoastră pentru acest post.

— Ați uitat, poate, că Marcle este la jumătatea drumului către Devon? Vă deranjează dacă îmi spuneți ce anume vi se pare nepotrivit la mine?

— Altceva decât faptul că nu vă pricepeți să mânuiți un pistol? Întrebă ea cu o suavitate prefăcută.

— Da, altceva decât această deficiență.

— Mă forțați să fiu nepoliticoasă, domnule. Problema este înfățișarea dumneavoastră.

— Ce Dumnezeu e în neregulă cu înfățișarea mea? Nimeni n-ar putea fi mai modest decât mine.

Charlotte se încruntă.

— Nu-mi vindeți gogoși. Cu siguranță nu sunteți o budincă de cartofi. Ba chiar din contră, de fapt.

Baxter se holbă la ea.

— Poftim?

— Neîndoielnic, știți foarte bine că ochelarii dumneavoastră sunt o deghizare lamentabilă.

— Deghizare?

El se întrebă dacă nu cumva nimerise greșit adresa și ajunsese la o altă Charlotte Arkendale. Poate că greșise orașul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce credeți că ascund?

— Cu siguranță nu suferiți de iluzia că acei ochelari vă maschează adevărata fire.

— Adevărata mea fire? Își pierdu Baxter cumpătul. La naiba, ce sunt eu altceva decât inofensiv și modest?

Ea își desfăcu mâinile larg.

— Aveți aspectul unui bărbat cu pasiuni puternice care și-a strunit temperamentul cu o putere deosebită de autocontrol.

— Poftim?

Ochii ei se îngustară, vădind o hotărâre neînduplecată.

— Un astfel de om nu poate spera să treacă neremarcăt. Sunteți în pericol să atrageți atenția când faceți afaceri în numele meu și nu îmi pot permite asta. Am nevoie de cineva care poate să dispară în mulțime. Cineva a cărui față să nu și-o amintească nimeni cu certitudine. Nu înțelegeți, domnule? Cu riscul de a fi grosolană, aveți înfățișarea unui om mai degrabă periculos.

Baxter rămase fără cuvinte.

Charlotte își uni palmele la spate și se opri din mers.

— Este destul de evident că nu veți trece niciodată drept un om de afaceri obișnuit. De aceea, trebuie să înțelegeți că nu îndepliniți cerințele mele.

Baxter își dădu seama că rămăsese cu gura căscată. Reuși să și-o închidă. Fusesse numit în multe feluri, bastard, prost crescut și foarte plictisitor. Acestea se numărau printre epitetele cel mai des întâlnite. Dar nimeni nu îi spusese niciodată că era un bărbat cu pasiuni puternice. Nimeni nu pretinsese niciodată că avea un aer periculos. Era un om de știință. Se lăuda cu detașarea sa, cu abordarea lipsită de emoții a problemelor, a oamenilor și a situațiilor. Era o caracteristică pe care o adusese la perfecțiune cu ani în urmă când descoperise că, în calitate de fiu bastard al contelui de Esherton și al celebrei Emma, Lady Sultenham, avea să fie exclus pe vecie de la moștenirea ce i se cuvenea de drept.

Fusesse un subiect de speculații și bârfe încă din ziua în care se născuse. Învățase devreme să caute refugiu în cărțile sale și în aparatura științifică. Deși unele femei găsiseră atrăgătoare la început ideea unei aventuri cu fiul nelegitim al unui conte, în special când aflaseră că era un bastard bogat, sentimentul nu dura mult. Flăcărilor slabe generate în cursul rarelor sale legături pâlpașeră doar o scurtă perioadă înainte de a se stinge.

Aventurile sale deveniră chiar și mai scurte din momentul întoarcerii din Italia, în urmă cu trei ani. Acidul îi arsesse spatele și umerii. Rana se vindecase, dar rămăsese marcat pe viață. Femeile reacționau la cicatricele urâte, erau șocate și dezgustate. Baxter nu le condamna. Nu fusese niciodată frumos, iar carnea sfâșiată de acid nu făcuse nimic pentru a-i îmbunătăți aspectul. Din fericire, fața îi fusese salvată. Era oricum sătul de inconvenientul de a se asigura mereu că toate lumânările erau stinse, iar focul era acoperit cu un paravan înainte de a se urca în pat cu o femeie. La ultima astfel de ocazie, cu vreo șase luni în urmă, aproape că își împărțiasse creierii pe marginea patului când se împiedicase de propria-i cizmă în obscuritatea neagră ca smoala a dormitorului neluminat. Incidentul lăsase o umbră de eșec asupra amintirii acelei seri.

În cea mai mare parte, își căuta satisfacțiile și plăcerile în laboratorul său. Acolo, înconjurat de eprubete strălucitoare, de retorte și de spirtiere, putea scăpa de conversațiile golite de conținut și de îndeletnicirile frivole ale lumii mondene. Era o lume care nu-i plăcuse niciodată. Care nu încercase să îl înțeleagă. O lume pe care o găsea cumplit de superficială și insipidă, în care niciodată nu se simțise acasă.

Baxter își puse în ordine gândurile și se forță să judece rapid. În mod cert, Charlotte îl respinsese ca posibil administrator. O nouă abordare era necesară pentru a o convinge să îl angajeze.

— Domnișoară Arkendale, se pare că există o discrepanță între modul în care îmi evaluați caracterul și perspectiva oricui altcuiva din lume. Pot să vă sugerez să rezolvăm chestiunea printr-un experiment?

Ea rămase nemișcată.

— Ce fel de experiment?

— Recomand să-i adunați pe membrii gospodăriei dumneavoastră și să îi întrebați ce părere au. Dacă toată lumea cade de acord că pot să îmi îndeplinesc sarcinile neremarcate și neobservate, mă angajați. Dacă vor fi de părerea dumneavoastră, o să plec și o să caut în altă parte o slujbă potrivită.

Ea ezită fiind, în mod clar, suspicioasă. Apoi aprobă din cap.

— Foarte bine, domnule. Pare destul de logic. O să facem experimentul chiar acum. O să le chem pe sora mea și pe servitoare. Amândouă au un foarte mare simț al observației.

Se întinse spre cordonul din catifea al clopoțelului care atârna lângă șemineu și trase cu putere de el.

— Sunteți de acord să acceptați rezultatul acestui test, oricare ar fi el? Întrebă el îngrijorat.

— Aveți cuvântul meu, domnule, zâmbi ea cu un triumf abia reținut. O să lămurim problema imediat.

Se auziră pași pe coridor. Baxter își ajustă ochelarii și se lăsă pe spate în scaun pentru a aștepta derularea experimentului. Era sigur că putea prevedea rezultatele. Își știa punctele forte mai bine decât oricine altcineva. Nimeni nu îl putea întrece când era vorba de a părea fad și neinteresant ca o budincă de cartofi.

Douăzeci de minute mai târziu, Baxter cobora scările conacului Arkendale cu un sentiment de exaltare reținută. Observă că briza aspră de martie, care fusese destul de răcoroasă cu o oră în urmă, era acum proaspătă și revigorantă. Nimic nu se asemăna cu un experiment bine condus pentru a lămuri o problemă, gândi el în timp ce opri o birjă ce trecea în apropiere.

Nu fusese ușor, dar reușise să obțină postul. Așa cum anticipase, Charlotte Arkendale era singura persoană din micuța gospodărie, ba chiar foarte probabil singura persoană din toată Londra, care l-ar fi remarcat în mulțime. Nu era sigur ce spuneau despre ea aceste păreri ciudate pe care și le făcuse despre el, cu excepția faptului că păreau să confirme opinia lui John Marcle. Charlotte era un gen unic de femeie. Nu era deloc așa cum se așteptase el în ceea ce privea ipostaza de șantajistă și criminală, se gândi Baxter.

Capitolul 2

— Nu știu de ce faci atâta caz, Charlotte, spuse Ariel în timp ce se opri să examineze o tavă cu ouă de pe bufet. Domnul St. Ives pare să fie exact ceea ce cauți. Un administrator care nu va atrage atenția asupra lui când își duce la îndeplinire sarcinile. De asemenea, pare să fie într-o condiție fizică excelentă. Nu e atât de înalt cum ar trebui, dar destul de lat în umeri și de

solid. Cred că va face o treabă bună în postul de gardă de corp, în cazul în care va interveni această necesitate.

— Mie mi s-a părut destul de înalt.

Charlotte se întrebă posomorâtă de ce simțise nevoia de a-i apăra statura lui Baxter. De ce îi păsa dacă sora ei credea că înălțimea lui nu era perfectă?

— A trebuit să mă uit în sus ca să-i întâlnesc ochii, completă ea.

Ariel rânji cu subînțeleș.

— Asta pentru că ești scundă. Într-un mod deosebit de atrăgător, desigur.

Charlotte se strâmbă.

— Desigur.

— De fapt, domnul St. Ives nu e decât cu vreo trei centimetri mai înalt decât mine, urmă Ariel.

— Tu ești foarte înaltă pentru o femeie.

„Și grațioasă, și zveltă, și foarte, foarte drăguță”, se gândi Charlotte roșind din cauza mândriei tipice pentru o soră mai mare. Poate că era mai mult decât un gen de mândrie maternă. Până la urmă, își reaminti ea, o crescuse pe Ariel de la moartea mamei lor. Iar Ariel se dezvoltase exemplar. Era o domnișoară frumoasă în vârstă de nouăsprezece ani. Avea un păr splendid, ochi albaștri și era binecuvântată cu trăsături clasice și, da, cu o statură impunătoare. Semăna leit cu mama lor.

Charlotte avusese multe regrete și îndoieli în ultimii cinci ani. Fusesse mult prea conștientă de faptul că nu avea să poată compensa niciodată ceea ce amândouă pierduseră. Ariel avusese doar unsprezece ani când tatăl lor, înalt, chipeș și afectuos, murise. Abia împlinise treisprezece ani când o pierduseră pe mama lor, frumoasă și plină de viață. Apoi Winterbourne le distrusese moștenirea care i-ar fi permis lui Ariel să obțină atât de multe lucruri, inclusiv o căsătorie convenabilă.

Unul dintre cele mai mari regrete ale lui Charlotte era faptul că nu fusese în stare să-i organizeze debutul monden. Cu înfățișarea, postura și educația ei, pe care le primise de la mama lor de viță nobilă, Ariel ar fi avut un succes răsunător. Și, în plus, se gândi ea, sora ei s-ar fi putut bucura pe deplin de operă și de teatru și de emoțiile balurilor și al seratelor. Moștenise dragostea părinților lor pentru artă și petreceri. Ar fi avut ocazia să-i întâlnească pe cei care i-ar fi fost egali din punct de vedere social. Ar fi avut ocazia să valseze cu un tânăr chipeș. Se pierduseră atât de multe lucruri ce trebuiau să fie ale lui Ariel!

Charlotte îndepărtă aceste gânduri și reveni asupra chestiunii de moment. Se forță să aplice metoda la care făcea apel întotdeauna când amintirile amenințau să-i întunece starea de spirit. Se concentrează asupra viitorului. Iar acum viitorul îl includea pe Baxter St. Ives.

— Aș vrea să fiu la fel de sigură în privința domnului St. Ives ca și tine, spuse ea rezemându-și cotul pe măsuta pentru micul dejun și odihnindu-și bărbia în căușul palmei.

— Este administratorul perfect, comentă Ariel.

Charlotte oftă. În mod clar, era singura din gospodărie care simțea că era ceva mai mult la Baxter St. Ives decât se observa la prima vedere.

În ajun, Ariel și doamna Witty, menajera, se arătaseră amândouă foarte încântate. Erau atât de convinse de impresiile lor legate de înlocuitorul domnului Marcle încât Charlotte aproape că începuse să se îndoiască de precauțiile ei instinctive. Aproape, dar nu în totalitate. Până la urmă avea o experiență destul de bogată în evaluarea bărbaților, iar intuiția ei în astfel de probleme rareori o dezamăgea. Nu putea să o lase baltă. Dar era derutată de faptul că ceilalți nu puteau vedea dincolo de ochelarii lui Baxter, către adevărul care mocnea acolo.

El pretindea că este interesat de chimie, dar, în opinia ei, nu era un om de știință modern. Omul avea ochii unui alchimist, ai unuia dintre acei căutători legendari obsedați de găsirea secretelor mistice ale Pietrei Filosofale. Și-l putea imagina cu ușurință aplecat peste un creuzet încins, conducând experimente care îl puteau face să transforme plumbul în aur.

Inteligența mult peste medie, hotărârea neabătută și o voință de fier ardeau în adâncurile ochilor lui de culoarea chihlimbarului. Aceleași calități erau întipărite și pe fața blândă și totuși puternică. Charlotte mai sesizase însă și altceva la el, ceva ce nu putea fi definit. Poate o urmă de melancolie. Care, acum că se gândea mai bine, nu era surprinzătoare.

Exista o tradiție artistică îndelungată a reprezentării acelei emoții întunecate, meditative, prin simbolurile alchimiei. Cei care se angajaseră în căutarea nesfârșită a fenomenelor ezoterice ale naturii erau, fără îndoială, blestemați să treacă prin episoade de disperare și de deznădejde.

Baxter St. Ives era de departe cel mai interesant om pe care îl cunoscuse, conchise Charlotte. Dar aceleași calități care îl făceau fascinant puteau să-l facă și periculos. Sau, cel puțin, îl făceau mai puțin maleabil. Avea nevoie de un administrator care să primească instrucțiunile fără să le discute, nu de unul care să necesite permanent explicații și justificări. Nu credea că Baxter era ușor de comandat. În cel mai bun caz, avea să se dovedească dificil.

— Poate că acum că domnul St. Ives are o nouă slujbă, își va permite un nou croitor, chicoti Ariel în timp ce își punea farfuria înapoi pe masă. Haina, cu siguranță, nu-i venea prea bine, iar vesta era destul de simplă. Ai observat că purta pantaloni strâmți în locul unei perechi normale?

— Am observat.

Ar fi trebuit să fie oarbă să nu observe felul în care pantalonii strâmți îi dezvăluiau mușchii coapselor, se gândi ea. Își aduse aminte de imaginea lui Baxter în timp ce stătea vizavi de ea îmbrăcat într-o haină albastră, cu o cămașă fără zorzoane, cu pantalonii conservatori și cu cizmele nelustruite. Se încruntă ușor.

— Hainele lui erau de o calitate excelentă.

— Da, dar din păcate deloc la modă, chiar și pentru un gentleman în poziția lui, răspunse Ariel mușcând dintr-un cârnat. Iar eșarfa lui era legată într-un nod foarte banal. Mă tem că domnul St. Ives nu are nici un pic de simț estetic.

— Nu asta contează la un administrator.

— Exact, spuse Ariel și făcu cu ochiul. Ceea ce nu face decât să demonstreze ceea ce e de fapt. Un gentleman care are mare nevoie de o slujbă. Probabil că este al doilea fiu de la țară. Știi ce înseamnă asta.

Charlotte se juca absentă cu ceașca de cafea.

— Cred că da.

Se știa că mulți dintre băieții nobilimii de la țară, al doilea și al treilea fiu, care nu aveau șanse să moștenească ferma familiei, erau obligați să-și câștige traiul ca administratori ai averii altora.

— Hai, înveselește-te, zise Ariel. Sunt destul de sigură că plictisitorul și bătrânul Marcle nu ți l-ar fi trimis pe St. Ives dacă nu ar fi calificat pentru acest post.

Charlotte o urmări pe sora ei în timp ce aceasta ataca ouăle și cărnații din farfurie. De obicei, apetitul ei era destul de mare dimineața, însă astăzi abia putea să se uite chiar și la ceașca de cafea din față.

— Nu știu, Ariel. Chiar nu știu.

— Serios, Charlotte, această stare mohorâtă nu te prinde deloc. De obicei ești mult mai entuziastă dimineața.

— Nu am dormit bine azi-noapte.

Asta nu era decât o jumătate din adevăr, se gândi Charlotte. De fapt, abia dacă închisese ochii. Se foise și se zvârcolise ore în șir, prinsă în ghearele unui sentiment de nesiguranță. Ariel avea dreptate, starea ei era într-adevăr întunecată în acea dimineață.

— I-ai dezvăluit domnului St. Ives rațiunile pentru care ai nevoie de o gardă de corp? se interesă Ariel.

— Nu încă. L-am instruit să se întoarcă în această după-amiază ca să îmi pot explica îndatoririle sale.

Ochii lui Ariel se măriră.

— Vrei să spui că nu are habar de motivele pentru care l-ai angajat?

— Nu.

Adevărul era că avea destul timp ca să chibzuiască. Avea timp ca să fie sigură că luându-l pe enigmaticul St. Ives proceda corect. Erau multe în joc. Dar cu cât se gândea mai mult la această chestiune, cu atât mai puține variante întrevedea. Era, de fapt, disperată.

Ariel lăsă jos furculița și îi aruncă o privire directă.

— Poate că n-o să vrea postul odată ce o să afle detaliile.

Charlotte reflectă o clipă. Nu știa dacă ar fi trebuit să fie încântată sau alarmată de această perspectivă.

— Lucrurile ar fi mai simple dacă domnul St. Ives își ia călcâiele la spinare când află adevărata natură a responsabilităților sale.

Doamna Witty apăru în pragul salonașului ținând în mână largă, muncită, un ibric cu cafea proaspătă.

— Mai bine ați trage nădejde să n-o ia la goană când află ce vreți să-i dați de făcut, domnișoară Charlotte. Nu-s prea mulți gentlemeni prin Londra care ar fi dispuși să vă ajute la cercetarea unei crime.

— Sunt foarte conștientă de asta, se încruntă Charlotte. Am fost de acord să-l angajez pe St. Ives, nu-i așa?

— Mda... și mulțumim lui Dumnezeu. Tre' să vă spun, nu-mi place treaba asta. Să faci săpături pe marginea unei blestemate de crime nu e o chestie obișnuită p-aci.

— Sunt conștientă și de asta.

Charlotte se uită la doamna Witty în timp ce aceasta turna cafea proaspătă. Menajera ei era o femeie impozantă, a cărei înfățișare monumentală i-ar fi dat peste nas unei zeițe antice. În cei trei ani de când se alăturase gospodăriei, îi dăduse motive să fie recunoscătoare pentru nervii ei de oțel. Nu multe menajere ar fi tolerat o angajatoare implicată într-o carieră ca aceea pe care Charlotte și-o construise. Și mai puține ar fi fost dornice să dea o mână de ajutor competentă. Și, în plus, nu ar fi fost prea multe menajere atât de bine îmbrăcate ca doamna Witty, se gândi Charlotte. Când cineva cere servicii neobișnuite de la personal, în mod normal plătește foarte bine.

— Doamna Witty are dreptate, spuse Ariel, iar expresia sa deveni serioasă. Ceea ce ți-ai propus să faci se poate dovedi periculos, Charlotte.

— N-am încotro, murmură ea. Trebuie să descopăr cine a omorât-o pe Drusilla Heskett.

Baxter era în laboratorul său, despachetând un nou transport de recipiente din sticlă care fuseseră proiectate la specificațiile sale exacte, când cineva bătu la ușă.

— Ce este, Lambert? întrebă el scoțând o nouă retortă din cutie și ținând-o în bătaia luminii pentru a o admira. Sunt ocupat acum.

Ușa se deschise.

— Lady Trengloss, domnule, anunță Lambert cu accentul său grav.

Șovăitor, Baxter puse jos retorta și se uită la Lambert. Valetul lui avea afișată o expresie suferindă pe fața sa ascuțită, dar asta nu era nimic nou. Lambert arăta mereu suferind. Avea șaiszeci și șase de ani și trecuse de mult de vârsta la care majoritatea bărbaților aflați în poziția lui se retrăgeau la pensie. Anii își spuneau cuvântul. Suferea cumplit din cauza încheieturilor artritice. Mâinile îi erau noduroase și umflate, iar mișcările din ce în ce mai lente.

— Presupun că mătușa mea vrea un raport complet despre noua mea carieră ca administrator, zise Baxter, resemnat la gândul inevitabilului interogatoriu ce avea să urmeze.

— Lady Trengloss pare să fie agitată, domnule.

— Condu-o aici, Lambert.

— Prea bine, domnule. Valetul se îndreptă spre ieșire, dar se opri în drum. Mai e ceva ce trebuie să vă spun. Noua menajeră a plecat acum o oră.

— La dracu', se încruntă Baxter privind un mic defect la unul dintre recipientele din sticlă. Iar? E a treia în ultimele cinci luni.

— Așa este, domnule.

— Aceasta ce nemulțumire a avut? Nu au mai fost explozii importante în laborator de câteva săptămâni și am luat măsuri ca mirosurile toxice să nu pătrundă în hol.

— Se pare că doamna Hardy a ajuns la concluzia că ați încercat să o otrăviți, domnule, explică Lambert.

— Să o otrăvesc? repetă Baxter înfuriat. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce a crezut asta? E al dracului de greu să găsești o menajeră. Ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să încerc s-o omor.

Lambert își dresese vocea.

— A spus ceva în legătură cu sticlele cu substanțe chimice pe care le-a găsit în bucătărie aseară, cred.

— La dracu', le-am pus acolo pentru că pregăteam un experiment care necesită o vană pneumatică foarte mare. Știi că întotdeauna folosesc chiuveta din bucătărie în acest scop.

— Aparent vederea sticlelor a deranjat-o, domnule.

— La naiba! Ei, nu mai am ce face. Du-te la agenție și găsește-ne altă menajeră. Numai Dumnezeu știe cât va fi nevoie să plătim de data aceasta. Fiecare se pare că e și mai scumpă decât cea de dinaintea ei.

— Am înțeles, domnule.

Lambert făcu un pas înapoi și tresări. Își duse o mână la mijloc. Baxter se încruntă.

— Reumatismul îți dă de furcă azi?

— Într-adevăr, domnule.

— Îmi pare rău să aud asta. Ceva noroc cu tratamentele pe care le urmezi?

— Simt unele îmbunătățiri o vreme după fiecare sesiune cu doctorul Flatt, dar, din păcate, ușurarea este numai de moment. Medicul mă asigură însă că dacă o să urmez mai mult timp tratamentul, intensitatea durerilor va scădea.

— Hmm...

Baxter nu mai puse întrebări. Nu avea absolut deloc încredere în tratamentele doctorului Flatt, care includeau folosirea magnetismului animal - sau a hipnozei, cum i se spunea cel mai des. Totul era o șarlatanie, în opinia oamenilor de știință precum Baxter. Autorități de seamă precum Benjamin Franklin din America și chimistul francez Antoine Lavoisier denunțaseră activitățile lui Mesmer în urmă cu câțiva ani. Concluziile lor nu domoliseră însă cu nimic valul din ce în ce mai mare de practicanți care pretindeau că obținuseră rezultate uimitoare folosind variații ale metodei doctorului Mesmer.

— Lady Trengloss, domnule, îi aminti Lambert.

— Da, da, trimite-o înăuntru. Să termin cu asta cât mai repede, spuse Baxter uitându-se la ceasul înalt. Peste o oră am o întâlnire cu noua mea angajatoare.

— Angajatoare? Așa o numești tu? îl întrebă Rosalind, Lady Trengloss, în timp ce se strecură pe lângă Lambert și ateriză în laborator. Ce descriere ciudată îi faci acelei ființe!

— Dar, din nefericire, una foarte exactă, spuse Baxter salutându-și mătușa printr-o înclinare a capului. Mulțumită domniei tale, se pare că mi-am asigurat în sfârșit un loc de muncă productiv, fie că îmi place, fie că nu.

— Nu da vina pe mine pentru aranjamentul tău.

Rosalind își scoase boneta din mătase neagră și albă și se scufundă într-un fotoliu cu o grație teatrală. Părul ei negru-argintiu era aranjat într-o manieră elegantă, pentru a-i scoate în evidență trăsăturile nobile. Hotărârea sclipa în ochii săi negri.

Baxter se uită la ea cu o combinație de afecțiune posacă și nerăbdare acută. Rosalind era sora cea mică a mamei lui. O știa de o viață. Avea șaiszeci de ani acum, dar își păstrase simțul înnăscut al eleganței și stilul vioi cu care fuseseră binecuvântate cele două femei, încă din leagăn. În tinerețe, Emma și Rosalind Claremont făcuseră ravagii în societatea londoneză. Amândouă fuseseră două partide nemaipomenite. Amândouă ajunseseră văduve în jurul vârstei de douăzeci de ani. Niciuna nu se remăritase. Se desfătaseră, în schimb, cu imensa putere oferită de avere, de frumusețe și de titlul de văduvă. Statutul lor și farmecul le permisese să supraviețuiască scandalurilor și bârfelor care le-ar fi ruinat pe alte femei aflate în poziția lor.

Baxter zâmbi trist în timp ce Lambert părăsi în liniște laboratorul.

— Trebuie să recunoști că sunt calificat pentru postul de administrator.

Rosalind își atinse ușor capul și se gândi.

— Într-un mod straniu, să știi că ai dreptate. Ai o experiență bogată în ceea ce privește finanțele, nu-i așa?

— Într-adevăr.

— Spune-mi ce ai descoperit când ai fost ieri la Charlotte Arkendale.

— Nu mare lucru. Mi s-a spus că voi primi detalii legate de însărcinările mele în după-amiaza aceasta. În mai puțin de o oră, de fapt.

Baxter se așeză la masa de scris pe care o folosea pentru a-și pune pe hârtie notițele. Ceva trosni sub el. Observă că tocmai boțise o pagină cu observații pe care le făcuse într-un experiment recent.

— La naiba! exclamă el ridicând schița și netezind-o cu atenție.

Rosalind se uită disprețuitor la notițele mutilate și apoi îl privi intens pe Baxter.

— Nu mă ține în suspans. Care sunt primele impresii despre domnișoara Arkendale?

— Mi s-a părut...

Baxter ezită, căutând un cuvânt corect.

— Formidabilă.

— Prea prietenoasă, mai degrabă?

— Posibil.

— O ticăloasă vicleană și cu sânge rece?

Baxter ezită.

— Trebuie să subliniez, dragă doamnă, că nu ai nici o dovadă pentru acuzațiile pe care i le aduci.

— Asta-i bună! O să găsești destul de curând dovada de care avem nevoie.

— Nu fi prea sigură de asta. Mi-o pot imagina în multe roluri. Inclusiv în cel de amantă. Imaginile veni ră parcă de nicăieri, arzătoare și intense. Corpul lui reacționează ca și cum ar fi plonjat într-un pat răvășit ce mirosea a pasiune și dorință. Poate trecuse prea mult timp de la ultima sa aventură, se gândi el cu tristețe. Dar e dificil să ți-o închipui ca pe o criminală, urmă el.

Rosalind îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Te bântuie îndoielile cu privire la proiectul de care ne-am apucat?

— Ne-am? Mi se pare că sunt singur în această încercare.

— Nu vorbi pe ocolite cu mine. Știi foarte bine la ce mă refer.

— Ți-am spus de la început că am îndoieli, spuse Baxter. Îndoieli serioase. Pentru început, nu ai absolut nici o dovadă că Charlotte Arkendale o șantaja pe Drusilla Heskett, ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi omorât-o.

— Drusilla însăși mi s-a confesat într-o noapte, după ce am dat gata o sticlă de porto, că îi dăduse domnișoarei Arkendale o sumă considerabilă.

Când am întrebat-o de ce a făcut acest lucru, a schimbat brusc firul discuției. Nu m-am gândit prea mult la asta până când a fost omorâtă. Apoi mi-am amintit cât de misterioasă fusese. Sunt prea multe coincidențe, Baxter.

— Doamna Heskett ți-a fost o prietenă apropiată. Mai mult ca sigur ți-ar fi spus dacă era șantajată.

— Nu neapărat. Prin natura lui, șantajul presupune atingerea unei corzi sensibile și a unui secret intim. Presupune amenințarea victimei cu dezvăluirea unui amănunt pe care nu vrea să-l mărturisească nimănui, poate cu atât mai puțin celei mai bune prietene.

— Dacă doamna Heskett era dispusă să plătească, de ce a omorât-o șantajistul? Și-ar fi pus singur bețe în roate, nu crezi?

— Cine știe cum gândește un șantajist? murmură Rosalind ridicându-se cu o grație regală și îndreptându-se spre ușă. Poate că Drusilla a încetat plățile. Mă aștept de la tine să descoperi adevărul despre moartea ei, Baxter. Mi-am făcut un țel din a mă asigura că dreptatea își va spune cuvântul. Ține-mă la curent.

— Hmm...

— La revedere, zise Rosalind oprindu-se în pragul ușii și coborându-și vocea. Cred că ar trebui să îl lași pe bătrânul Lambert să iasă la pensie. Îi ia o veșnicie să răspundă la ușă. Îți jur, am așteptat pe treptele din față aproape zece minute.

— Consider că lentoarea cu care deschide ușa este unul dintre punctele lui forte. Majoritatea renunță și pleacă fără să știe că sunt acasă. Acest lucru mă scutește de o grămadă de probleme ulterioare.

Așteptă până când Rosalind ieși din laborator, după care se duse încet la fereastră și examinează ghivecele de pe pervaz. Acestea făceau parte dintr-un experiment ce ținea de chimia agricolă. Fiecare ghiveci conținea semințe de mazăre dulce îngropate în pământ arid ce fusese stropit cu o combinație de minerale și de substanțe chimice. Până acum nu se vedea nici o urmă de viață.

Ticăitul ceasului din birou părea excesiv de zgomotos. Charlotte se adună și se uită peste masa de lucru la Baxter cu un aer care, spera ea, îi

oglindea competența profesională. Se temuse de această întâlnire toată ziua. Se temuse de ea și, totuși, o așteptase cu un sentiment inexplicabil, ce nu putea fi descris altfel decât ca o emoție morbidă.

— Înainte de a vă oferi informații legate de îndatoririle inițiale, domnule St. Ives, trebuie să vă spun ceva ce nu am simțit niciodată necesar să îi dezvălui domnului Marcle.

Baxter o studie cu o expresie de interes politic.

— Am înțeles.

— Trebuie să vă spun cu ce mă ocup.

Baxter își scoase ochelarii și începu să lustruiască lentilele cu o batistă mare și albă.

— Acest lucru cu siguranță îi va fi de ajutor administratorului dumneavoastră, domnișoară Arkendale.

— Da, cred că da. Însă e puțin cam greu de explicat.

— Înțeleg.

— Unii ar spune că toată cariera mea este scandaloasă, dar eu simt că are mai degrabă caracterul unei vocații.

— Așa cum se întâmplă cu călugărițele, vreți să spuneți?

Baxter ținu ochelarii în lumină, aparent pentru a verifica eventuale pete de pe lentile.

— Da, aprobă Charlotte ușor. Este o analogie excelentă. Vedeți, domnule St. Ives, eu mă ocup cu servicii selecte. Acționez în exclusivitate pentru femei care au dat peste ceva bănuți. O moștenire, poate, sau o pensie neobișnuit de mare de la un angajator mulțumit și generos.

— Înțeleg.

— Femei respectabile de o anumită vârstă, care se simt singure pe lume, aflate în posesia unui venit, și care se gândesc la căsătorie.

Baxter își puse ochelarii pe nas cu o precizie studiată. Ochii săi de alchimist licăriră.

— Și ce fel de servicii asigurați pentru aceste doamne?

— Desfășor cercetări. Cercetări foarte discrete.

— Cercetări despre ce?

Ea își drese glasul.

— Despre trecutul bărbaților care doresc să se însoare cu ele.

O privi îndelung.

— Este sarcina mea, domnule, chemarea mea, să am grijă de astfel de doamne pentru a stabili dacă bărbații care își exprimă dorința de a le lua de soții nu sunt vânători de avere, oportuniști sau desfrânați. Le ajut să evite pericolele și capcanele pe care le înfruntă în mod inevitabil acest tip de femei.

O tăcere grea se așternu în birou. Baxter se holba la ea.

— Doamne, Dumnezeule, zise el într-un final.

Charlotte se supără. Tocmai se dusesse speranța că el avea să fie plăcut impresionat de cariera ei unică.

— Asigur niște servicii valoroase, domnule.

— Cu ce naiba vă jucați? Doar nu vă imaginați că sunteți un fel de femeie polițist?!

— Nicidecum. Mă ocup cu genul de cercetări extrem de delicate pe care nici un polițist nu le poate face. Și sunt mândră să spun că am reușit să salvez mai multe doamne de la căsătoria cu niște indivizi care le-ar fi ruinat.

— La naiba. Încep să înțeleg de ce aveți nevoie de serviciile unei gărzi de corp, domnișoară Arkendale. Probabil că ați adunat ceva dușmani până acum.

— Nimicuri. Îmi conduc afacerile cu maximă confidențialitate. Clientele mele sunt avertizate să discute despre serviciile mele numai cu doamne care ar putea avea nevoie de ajutorul meu.

— Este uluitor, domnișoară Arkendale. Cum Dumnezeu procedați?

— Pe lângă faptul că-mi trimit administratorul să adune un anumit gen de informații, am parte și de asistența surorii mele și a menajerei.

Baxter îi aruncă o privire derutată.

— A menajerei?

— Doamna Witty este de mare ajutor când vine vorba de a face cercetări printre servitori. De cele mai multe ori astfel de oameni știu despre stăpânii lor mai multe decât oricine altcineva. Totul a mers excelent până acum.

Charlotte se ridică și se duse lângă fereastră. Contemplă grădina micuță.

— Dar s-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ceva ce v-a făcut să luați în considerare faptul că aveți nevoie de o gardă de corp, nu numai de un administrator? întrebă Baxter direct.

— Da. Până de curând, clientele mele au fost femei cu o anumită poziție. Respectabile, dar nu bogate. Guvernante, fete bătrâne și văduve din nobile. Dar în urmă cu două luni am luat o clientă nouă, una care se învârtea în cercuri înalte. Am fost extrem de încântată, pentru că acest lucru însemna că aş putea să îmi extind afacerea către persoane mai înstărite.

— La dracu', zise Baxter foarte încet.

Ea se prefăcu că nu îl auzise. Nu era cale de întoarcere acum. Deja spusese prea multe. Trebuia să continue și să spera că se va termina cu bine.

— Numele ei era doamna Drusilla Heskett. Am întreprins ancheta pe care mi-o ceruse și i-am înmânat raportul. M-a plătit și am presupus că totul s-a terminat. Speram că avea să mă recomande unora dintre prietenele ei.

— Și ce s-a întâmplat?

— Săptămâna trecută, cadavrul ei a fost găsit în dormitorul casei sale. A fost împușcată de un tâlhar, au tras concluzia autoritățile. Își trimisese acasă toți servitorii în acea seară. Dar eu am motive să cred că persoana care a omorât-o era unul dintre bărbații pe care îi investigasem în numele ei.

— Doamne, Dumnezeule!

Charlotte se întoarse cu fața la el.

— Trebuie să aflu adevărul.

— De ce? Ce treabă aveți dumneavoastră cu asta?

— Nu înțelegeți? Dacă omul care a omorât-o era unul dintre cei pe care i-am investigat și, poate, recomandat ca fiind serios și cinstit, atunci, într-un fel, port o parte din responsabilitate pentru moartea ei. Trebuie să aflu adevărul despre această situație.

— Ce vă determină să credeți că ucigașul era unul dintre претендентii ei? Întrebă iute Baxter.

— Am primit un bilet de la doamna Heskett chiar în ziua morții ei. În el spunea că aproape că fusese trântită la pământ de două ori în zilele acelea, o dată pe stradă și o dată în parc. În ambele cazuri vehiculul fusese o trăsură neagră. Se temea că nu fusese vorba de simple accidente, ci de tentative de asasinat în toată regula.

— La naiba.

— Nu văzuse fața vizitiului, dar ajunsese la concluzia că unul dintre претендентii pe care îi respinsese era atât de înfuriat de refuzul de a se mărita cu el, încât încerca să o ucidă. A doua zi dimineața am aflat de moartea ei. Greu de crezut că e o coincidență, domnule. Trebuie să descopăr adevărul.

— Și vreți ca eu să vă asist în ancheta asta nebunească?

— Întocmai. Tot mai enervată, continuă: Ați fost de acord să acceptați postul și vă ofer un salariu excelent. Mă aștept să vă îndepliniți îndatoririle ca administrator și gardă de corp. Totul îmi pare destul de simplu și de clar.

— Atât de simplu și de clar ca teoria combustiei prin intermediul flogistonului, ripostă Baxter.

— Poftim?

— Nimic, domnișoară Arkendale. Am făcut o referire trecătoare la acea absurditate născocită de germani, anume existența unei substanțe numite flogiston. Această teorie ar explica, pasămite, combustia materialelor. Ține de chimie. Nu-mi imaginez că v-ar fi cunoscută.

Ea își ridică sprâncenele.

— Ba dimpotrivă, domnule St. Ives, sunt la curent cu faptul că, în urmă cu câțiva ani, Lavoisier a făcut câteva experimente meșteșugite care au contrazis vechea teorie a flogistonului.

Baxter avu nevoie de câteva momente pentru a digera această informație.

— Sunteți pasionată de chimie, domnișoară Arkendale?

— Nu, răspunse ea cu o grimasă. Dar mi s-a cerut la școală să parcurg Conversații despre chimie a domnului Valentine Basil, așa cum i se cere oricărei persoane tinere din Anglia. Unele dintre informații mi-au rămas în minte.

— Înțeleg, zise Baxter, iar privirea lui era de nepătruns. Deduc de aici că ați găsit lucrarea lui Valentine extrem de plictisitoare.

— Chimia nu se numără printre subiectele mele preferate, spuse ea cu un zâmbet de scuză. Am alte preocupări.

— Nu am nici o îndoială.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la subiectul legat de uciderea doamnei Heskett, rosti Charlotte sumbru.

— Într-adevăr. Spuneți-mi, domnișoară Arkendale, cum vă propuneți să procedați pentru a-l găsi pe criminal?

— Doamna Heskett respinsese patru bărbați în timpul ultimei luni. Unul, un domn Charles Dill, a murit în urma unui atac de inimă acum două săptămâni, așa că poate fi eliminat de pe lista suspectilor. Ceilalți trei sunt lorzii Lennox, Randleigh și Esly. Am de gând să discut cu fiecare. Dar mai întâi trebuie să începem cu o cercetare a locului în care s-a petrecut crima.

Baxter clipi din ochii mari.

— O cercetare?

— Intenționez să caut indicii în casa Drusillei Heskett.

— Ce intenționați să faceți?

— Serios, domnule St. Ives, trebuie să încercați să fiți mai atent. Nu vă puteți aștepta să tot repet ceea ce spun. Vreau să verific proprietatea doamnei Heskett. Am înțeles că nu locuiește nimeni acolo. O să mă însoțiți și o să vă faceți util.

Baxter se holbă la ea ca și cum ar fi fost o ființă de pe alt tărâm.

— La dracu'.

Capitolul 3

Citise Conversații despre chimie și era la curent cu teoria discreditată a flogistonului. Putea să menționeze numele lui Lavoisier într-o discuție obișnuită. În biroul ei erau multe cărți excelente din varii domenii pe care se presupunea că le parcursese. Și ce dacă? Baxter se gândi că înclinațiile intelectuale vădite nu demonstau că Lady Arkendale nu era o șantajistă și o ucigașă.

Unii răufăcători bine educați, cu sânge albastru, puteau da peste cap concluziile științifice, își reaminti el. Cunoștințele vaste nu indicau o inimă curată și un suflet cinstit. Morgan Judd, de exemplu, fusese unul dintre cei mai inteligenți și citiți oameni pe care îi cunoscuse el vreodată.

Baxter urmări strada învăluită în ceață cu un sentiment neliniștitor. Cartierul era tăcut și parcă sedat. Era o zonă respectabilă. Nu exista nici un palat, dar casele aparțineau, în mod evident, unor persoane cu venituri confortabile. Încă nu-i venea să creadă cum de se lăsase târât într-o noapte mizerabilă ca aceasta să caute indicii legate de o crimă. Charlotte era fie cu adevărat sinceră, fie nebună. Sau pur și simplu se folosea de el pentru a o asista și a o proteja în timp ce își ducea mai departe planul. O femeie implicată în șantaj și omucidere ar fi avut, cu siguranță, nevoie de un administrator și de o gardă de corp.

Își reprimă un oftat. În mod evident nu era făcut pentru astfel de lucruri. Viața era atât de simplă, de logică și de ordonată în laboratorul lui!

— Suntem norocoși să avem ceață în seara aceasta, nu-i așa, domnule St. Ives? Vocea lui Charlotte era înăbușită de gluga mantiei și de un șal gros din lână. Ne va ajuta să ne ascundem prezența în acest cartier. Chiar dacă vreun vecin ne-ar observa, nu va putea să ne vadă destul de bine pentru a ne identifica.

Baxter era deranjat de starea ei de spirit optimistă. O privi în timp ce stătea lângă el, în fața casei întunecate ce aparținuse doamnei Heskett.

Mantia o făcea anonimă. Știa că și el era la fel de bine acoperit. Își ridicase gulerul mare de la palton și își trăsese borurile pălăriei ca să se asigure că trăsăturile lui se topeau în umbrele dense.

Iluminatul cu gaz fusese recent instalat în această parte de oraș, dar razele slabe ale felinarelor nu puteau pătrunde prea mult în ceață. Prin urmare, atâta timp cât el și Charlotte stăteau departe de lumina stâlpilor, aveau să fie în siguranță. Cu toate acestea, își zise că merita să mai facă o tentativă de a o descuraja pe noua lui patroană; planul i se părea prea riscant.

— Ar fi cazul să vă faceți unele griji, domnișoară Arkendale. Așa cum v-am mai sfătuit, micuța dumneavoastră aventură este plină de pericole. Nu este prea târziu să dați înapoi. Șareta pe care am închiriat-o ne așteaptă nu departe, în parc.

— Nu vreau să mai aud nici un cuvânt, vă rog, domnule St. Ives, replică ea tăios. Ați încercat să mă faceți să mă răzgândesc în legătură cu acest proiect încă de când vi l-am prezentat întâia dată. Începe să devină enervant. Nu v-am angajat ca să fiți o Casandră.

— Mă simt obligat să vă sfătuiesc.

— Nu v-am angajat nici pentru sfaturi. Destul. Nu avem timp pentru avertismente și presimțiri sumbre. E timpul să mergem mai departe.

— Cum spuneți, domnișoară Arkendale.

O urmări cum deschise poarta joasă din fier din laterala intrării principale și urcă treptele din piatră către bucătărie. Partea din față a casei, construită ca să le ofere acces servitorilor și negustorilor, era situată sub nivelul străzii.

Vălătucii de ceață se încolăceau în sus dinspre baza scării. Silueta învăluită în mantie a lui Charlotte flutură ca o fantomă prin întunericul infernal înainte ca Baxter să apuce să se gândească la alte avertismente și argumente.

Se mișcă repede pentru a o prinde din urmă pe Charlotte. O ajunse într-o clipită, deoarece se oprise în beznă, aproape de ușa de la bucătărie.

— Permiteți-mi, domnișoară Arkendale.

— Foarte bine, dar vă rog să nu ne întârziați și mai mult.

— Nici nu aș visa la așa ceva. Dați-vă înapoi.

— De ce?

— Domnișoară Arkendale, este rândul meu să vă rog să nu ne întârziați cu întrebări ce nu-și au rostul. Acum, când suntem pe cale să facem această imbecilitate, viteza este esențială.

— Desigur, domnule St. Ives.

Pantofii lui Charlotte hârșăiră ușor pe dalele de piatră în timp ce ea păși înapoi.

— Vă rog, spuse ea.

Baxter nu vedea nimic în întunericul dens de la baza treptelor. Avea nevoie să se orienteze, dar nu îndrăznea să folosească vreo sursă de lumină până când nu intrau în casă. Vârî mâna în buzunarul paltonului și scoase una dintre cele trei mici fiole de sticlă pe care le avea asupra sa. Când o sparse,

apăru o lumină intensă. Își folosi corpul pentru a-i acoperi strălucirea. Flacăra dezvălui ușa bucătăriei și încuietoarea acesteia. Charlotte scoase o exclamație de surpriză.

— Ce naiba este asta, domnule St. Ives?

— În ultima vreme am lucrat la o nouă metodă de a produce lumină instantanee. Baxter pescui un set de ace de oțel din buzunar. Încerc să creez una care va rezista mai mult de câteva secunde.

— Înțeleg, spuse Charlotte cu un ton admirativ. Ce isteț din partea dumneavoastră! De unde ați luat uneltele astea mici?

— Noi, administratorii, trebuie să dobândim o varietate de însușiri pentru a rămâne în serviciu.

Învățase să folosească șperaclul înainte de a se aventura în Italia, știind prea bine că va fi obligat să pătrundă prin mai multe uși încuiate din castelul lui Morgan Judd.

Lumina începea deja să se stingă. Baxter alege un ac și îl vârî în încuietoare. Închise ochii și-l mânuie cu grijă. Se auzi un clic slab. Încuietoarea cedă exact când ultima scânteie creată de invenția lui cu fosfor se stinse.

— O treabă excelentă, domnule St. Ives.

— Depinde în totalitate de punctul de vedere al fiecăruia.

Baxter împinse ușa și intră precaut în bucătărie.

— Noul proprietar al acestei case, de exemplu, ar putea să nu fie la fel de impresionat. De fapt, ar putea să obiecteze serios vizavi de această mică spargere. Cu siguranță, eu așa aș face dacă aș fi în locul lui.

— V-am spus, am făcut cercetări. Casa este goală și mai mult ca sigur va rămâne așa până când moștenitorul doamnei Heskett vine ca să se ocupe de avere. Din câte am înțeles, este o rudă îndepărtată care trăiește undeva în Scoția și este infirm. Nimeni nu îl așteaptă prea curând.

— Și servitorii?

— Au plecat la scurt timp după crimă. Nu mai era nimeni în preajmă ca să le plătească salariile. Așa că avem tot locul la dispoziția noastră.

— Din moment ce sunteți atât de hotărâtă să mergeți mai departe cu această afacere a căutării indiciilor, ar trebui să ne mișcăm rapid.

Baxter închise ușa de la bucătărie și aprinse felinarul.

— L-am instruit pe vizitiu să vină să ne caute dacă nu reapărem în parc într-o jumătate de oră.

— O jumătate de oră?

Încruntarea lui Charlotte fu dezvăluită de lumina slabă și aurie a felinarului.

— Nu știu dacă va fi îndeajuns ca să cercetăm întreaga locuință.

Baxter aruncă o privire rapidă în bucătăria goală.

— Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine, murmură el.

— Trebuie să vă reamintesc, domnule, că nu sunteți dumneavoastră cel care conduce această operațiune? Sunteți angajat de mine, și eu dau instrucțiunile.

Baxter trecu pe lângă ea și ajunse în hol. Deschise o altă ușă și văzu o încăpere goală care, fără îndoială, fusese camera menajerei.

— Am putea să începem cu dormitoarele de sus și să cercetăm casa coborând apoi înapoi în acest loc.

— Domnule St. Ives...

— Nu pierdeți vremea, domnișoară Arkendale, zise Baxter urcând câte două trepte deodată. Prima regulă a spargerii de locuințe este să fii rapid și eficient. Acum, din moment ce eu am felinarul, propun să lucrăm împreună.

— Așteptați-mă.

Pașii lui Charlotte abia se auziră pe scări.

— Fără glumă, când totul se va termina o să avem o discuție serioasă cu privire la atribuțiile dumneavoastră exacte.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnișoară Arkendale.

Baxter atacă treptele către al doilea etaj.

— Am putea să câștigăm timp dacă mi-ați spune ce anume căutăm exact aici, în această seară.

— Aș vrea să știu și eu, rosti ea cu răsuflarea aproape tăiată în timp ce se grăbea să îl prindă din urmă. Sper că ne va ieși în cale ceva folositor.

— Îmi era teamă de asta, murmură el și se opri în capul scărilor uitându-se de-a lungul coridorului întunecat. Dormitoarele, presupun. Să începem de la capătul holului?

Charlotte îl ajunse din urmă și scrută întunericul.

— Pare logic.

— Nu sunt nimic altceva decât un om logic, domnișoară Arkendale.

— Și eu la fel, domnule St. Ives.

Ea își ridică bărbia și o luă înaintea către ușa de la capătul coridorului. Baxter o urmă în primul dormitor și puse felinarul pe masă. Se uită la Charlotte cum deschidea și închidea încet sertarele. Expresia de pe fața ei era foarte serioasă și hotărâtă. Orice ar fi fost toate astea, pentru ea nu era un joc, își dădu el seama.

— Pot să vă întreb când ați început această carieră bizară, domnișoară Arkendale?

Baxter se opri în fața ușii unui șifonier și o deschise.

— La puțin timp după ce tatăl meu vitreg a fost omorât, în urmă cu câțiva ani.

Charlotte se uită în adâncurile unui sertar de la o măsuță de toaletă.

— Eu și sora mea am plecat cu foarte puține lucruri, în căutarea unei surse de venit. Nu sunt multe tipuri de carieră potrivite femeilor. Aveam de ales între a deveni guvernantă, ceea ce nu ar fi asigurat un venit suficient pentru două persoane, sau să inventez altă ocupație.

Baxter împinse deoparte un rând de rochii pentru a verifica și partea din spate a șifonierului.

— De unde v-ați luat inspirația pentru această profesie deosebită?

— De la tatăl meu vitreg, zise Charlotte cu răceală. Lordul

Winterbourne. A fost un oportunist lacom care a profitat de mama mea după ce aceasta a rămas văduvă. A convins-o că voia să aibă grijă de ea, la fel ca și de mine și de sora mea, dar, de fapt, nu a vrut decât să pună mâna pe banii ei.

— Înțeleg.

— Săraca mea mamă a murit la câteva luni după ce Winterbourne s-a însurat cu ea. Nu cred că și-a dat seama vreodată ce om îngrozitor era. O ființă egoistă, crudă, fără sentimente. Nici eu și nici sora mea nu am putut să-i plângem moartea.

— Sună ca și cum vă este cu mult mai bine fără el, remarcă Baxter în timp ce cerceta alt sertar al șifonierului.

— Infinit mai bine, zise Charlotte, care stătea acum în genunchi lângă pat. Societatea este plină de astfel de mincinoși aroganți, domnule St. Ives. Iar cele mai multe femei aflate în situația mamei mele sunt extrem de vulnerabile. Au foarte puține mijloace prin care să se asigure cu privire la trecutul unui pretendent și la statutul său financiar.

— Deci dumneavoastră le oferiți aceste servicii, conchise Baxter ducându-se la fereastră pentru a cerceta zona din spatele draperiilor greoaie. Ucigașul tatălui dumneavoastră a fost prins?

— Nu.

Charlotte se ridică și se uită de jur împrejurul camerei, căutând un alt loc ce putea servi drept ascunzătoare.

— Un borfaș neidentificat a făcut asta.

Cât de convenabil, se gândi Baxter.

— Faptul că una dintre clientele dumneavoastră a fost ucisă vă pune față în față cu o crimă pentru a doua oară în viață, într-un timp relativ scurt. Mulți oameni nu se întâlnesc nici măcar o dată cu o astfel de împrejurare, darămite de două ori.

Charlotte se întoarse brusc și îl privi atent.

— Ce insinuați?

— E doar o observație. Aceia dintre noi care sunt interesați de știință nu se pot împiedica să observe ciudățeniile ce sfidează logica și conexiunile neobișnuite.

Baxter era pe cale să lase draperia la loc în momentul în care observă o mișcare ușoară pe cealaltă parte a străzii. Își îngustă privirea. Era îndeajuns de multă lumină de la lampa cu gaz încât să deslușească o siluetă întunecată care se strecura prin vălătucii de ceață. Un servitor care se întorcea după o seară liberă poate, își spuse el. Sau era cineva care nu avea ce să caute în acest cartier, la fel ca el și Charlotte.

— S-a întâmplat ceva, domnule St. Ives? De ce vă holbați pe fereastră?

— Examinam strada.

Silueta întunecată dispăruse. Baxter lăsă draperia la loc.

— Cred că am cercetat suficient acest dormitor. Hai să trecem la următorul.

— Da, desigur. Aș dori să găsesc dormitorul doamnei Heskett.

Charlotte apucă felinarul și se grăbi spre ușă. Îi aruncă o privire tăioasă, dojenitoare, în timp ce trecu pe lângă el. Mantia se umflă în spatele ei cu o mișcare clocotitoare ce păru să reflecte iritarea purtătoarei. Baxter o urmă îndeaproape.

Câteva minute mai târziu, în timpul cercetării ultimului dormitor, Baxter o auzi pe Charlotte scoțând un sunet de surpriză.

— Ați găsit ceva? o întrebă el întorcându-se ca să o privească.

Ea era din nou în genunchi, aplecată, trăgând cu putere de un obiect pe care îl găsisese în spatele unui șifonier mare, cu oglinzi.

— Ce înțelegeți din asta, domnule St. Ives?

Îi arată un volum mare, învelit în piele, pe care îl deschise.

— Ce este? se interesă el în timp ce traversa încăperea pentru a i se alătura. Este cumva un jurnal?

— Nu, este un bloc de desen pentru acuarele.

Charlotte răsfoi câteva pagini și dezvălui câteva desene delicate, pastelate.

— Cel mai probabil i-a aparținut doamnei Heskett, spuse ea, dar se opri brusc și se uită la una dintre schițe. O, Doamne!

Baxter își ridică sprâncenele în timp ce parcurgea desenele în acuarelă.

— Doamna Heskett se pare că a avut o pasiune pentru statuile clasice.

— Într-adevăr, rosti Charlotte sec. Zeități grecești și romane în cea mai mare parte, cred. Sunt... personaje bine dotate.

— Într-adevăr.

Se holbau împreună în tăcere la planșele ce reprezentau bărbați goi în diferite ipostaze. Charlotte își drese glasul.

— Am văzut câteva dintre aceste statui la British Museum. Cred că este în regulă dacă spun că doamna Heskett și-a permis unele libertăți artistice în anumite porțiuni anatomice.

— Cu siguranță se poate spune asta.

Charlotte închise caietul cu zgomot.

— Ei, viziunea ei legată de acest subiect nu este treaba noastră. Lucrul important este că am găsit acest bloc de desen ascuns sub șifonier.

— Ce este atât de ciudat la asta? Multe femei adoră să picteze cu acuarele.

— Adevărat. Și surorii mele, Ariel, îi plac acuarelele, spuse Charlotte ridicându-și capul, cu ochii sclipitori. Dar ea nu-și ascunde blocul de desen sub dulap.

El înțelese dintr-odată unde se îndreptau deducțiile ei.

— Stați puțin, domnișoară Arkendale. V-aș sfătui să nu trageți concluzii pripite. E puțin probabil ca Drusilla Heskett să-și fi ascuns în mod intenționat caietul cu schițe. Mai mult ca sigur că dintr-un accident a fost scăpat acolo de unul dintre servitori când împachetau lucrurile, după moartea ei.

— Nu sunt de acord, domnule. Cred că l-a ascuns acolo în mod intenționat.

— Dacă e așa, probabil că a făcut-o din cauza personajelor din el. Poate că doamna Heskett nu voia ca personalul ei să știe că ei îi plăcea să deseneze imagini cu falusuri supradimensionate.

Charlotte clipi. Se uită în altă parte și dintr-odată deveni foarte preocupată să vâre caietul în mantie.

— Oricum, vreau să-l examinez. O să-l iau cu mine.

Până la urmă însă, renunță să-l mai îndese în mantie și îl apucă bine ținându-l în față. Baxter se încruntă când îi observă agitația bruscă. Îi luă ceva vreme să-și dea seama că o pusese într-o situație jenantă. Ideea că formidabila domnișoară Arkendale putea fi tulburată de folosirea cuvântului „falus” îl amuză.

— Domnișoară Arkendale, mă simt nevoit să subliniez că dacă scoateți acest volum din această casă comiteți ceea ce se numește un furt.

— Nimicuri. Doar îl împrumut pentru o perioadă.

— Îl împrumutați?

— Sunt implicată într-o anchetă cu privire la circumstanțele în care a decedat clienta mea, îi aminti ea scurt. Am nevoie de cât mai multe informații.

— Ce fel de informații credeți că o să găsiți într-un bloc de desen plin cu imagini cu nuduri?

— Cine poate ști?

Se întoarse și trecu hotărâtă pe lângă el.

— Haideți. Mai avem de căutat în camerele de jos.

Baxter înjură în șoaptă și o urmă. Dar curiozitatea și o presimțire ciudată care i se cuibărise în ceafă îl făcură să ezite. Se întoarse către fereastră, îndepărtă draperia și se uită pe stradă. Priveliștea din acest dormitor era similară cu aceea din camera în care el și Charlotte căutaseră mai întâi. Ceața se întetise. Lampa cu gaz de vizavi era acum doar un punct strălucitor. Nu reușea să lumineze decorul. Baxter așteptă ceva mai mult, căutând umbre printre umbre, dar nu putu zări nici o mișcare.

— Haideți, domnule St. Ives, îl chemă Charlotte cu vocea șoptită, din coridor. Trebuie să ne grăbim.

Baxter lăasă draperia și se întoarse către ușă. Nu avea nici o dovadă că cineva ar fi stat la pândă în ceață, dar pentru un motiv anume nu simțea nici un sentiment de ușurare. O urmă pe Charlotte în jos pe scară.

Puțin mai târziu închise ultimul sertar de la un birou și își scoase ceasul din buzunarul vestei.

— Trebuie să plecăm, domnișoară Arkendale.

— Încă puțin.

Charlotte se ridică pe vârfuri pentru a pune la loc câteva volume pe care le luase de pe un raft.

— Mai am puțin și termin, spuse ea.

— Nu mai putem zăbovi, zise Baxter ridicând felinarul.

Ea aruncă rafturilor o privire rapidă și neliniștită.

— Dar dacă am omis ceva important?

— Nici măcar nu știți exact ce căutați, cum ați putea ști dacă ați omis ceva?

O luă de mână și o conduse încet către coridor.

— Haideți, domnișoară Arkendale.

Ea îi aruncă o privire alarmată.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să mai întrebați?

O trase în jos pe scară, către bucătărie.

— Este trecut de miezul nopții și noi ne distrăm cercetând casa unei doamne care a fost omorâtă recent. Ba chiar sunteți pe cale să ieșiți de aici cu un obiect care i-a aparținut ocupantei acestei clădiri. Mulți oameni ar considera că există unele motive de îngrijorare într-o astfel de situație.

— Nu este nevoie să fiți sarcastic, domnule. Când am întrebat dacă s-a întâmplat ceva mă refeream la altceva decât temerile dumneavoastră de mai devreme cu privire la proiectul nostru. Păreți dintr-odată neliniștit.

Se uită la ea surprins de spiritul său de observație. Avea dreptate. Devenise din ce în ce mai neliniștit de când văzuse acea persoană învăluită în umbre, vizavi. Trecuse ceva vreme de când trăise acest frison foarte neplăcut și rece.

Trei ani, mai precis. Era un om de știință și de aceea refuză să eticheteze sentimentul drept o presimțire. Dar ultima oară când îl lovise această trăire fusese un moment cel puțin memorabil. Cicatricele puteau demonstra cât de aproape fusese atunci de moarte.

— Aveți grijă, domnule, altfel o să ne împiedicăm amândoi și o să cădem pe trepte, șopti Charlotte. Va fi dificil să ieșim de aici dacă ne rupem picioarele.

— Aproape am ajuns în bucătărie, spuse Baxter în timp ce treceau pe lângă încăperea servitoarei. O să las jos felinarul. O să fim aproape orbi când ieșim afară. Nu-mi dați drumul la braț.

— De ce nu așteptăm până ce suntem înapoi pe stradă pentru a stinge felinarul?

— Pentru că nu vreau să risc să ne observe cineva când plecăm.

— Dar nimeni nu ne va putea vedea pe această ceață, protestă Charlotte.

— Lumina felinarului va fi vizibilă, chiar dacă fețele noastre vor rămâne ascunse. Sunteți gata?

Ea îi aruncă o privire ciudată, căutătoare. Baxter se gândi că va continua să protesteze în legătură cu felinarul, dar aparent observase pe chipul lui ceva care o convinsese să renunțe la subiect.

Tânăra strânse mai bine la piept blocul de desen și dădu o dată rapid din cap. Baxter stinse lumina. Întunericul din bucătărie îi cuprinse dintr-odată. Bazându-se pe amintirile vizuale din încăperea, bărbatul o ghidă pe drumul înapoi către ușă. Aceasta se deschise ușor, cu un scârțâit scurt, dar perfect audibil. Lumina slabă a lămpii, care se reflecta în ceață, se întindea de pe stradă către fațada casei.

Charlotte își puse un picior pe prima treaptă din piatră. Baxter o prinse din nou de braț și o ținu bine. Ascultătoare, se opri, așteptându-l pe el să îi semnaleze că erau în siguranță să-și continue drumul în sus, către stradă. Din fericire, ea nu mai puse întrebări. Baxter îi era recunoscător pentru tăcere. Se opri și ascultă un moment. Zăngănitul roților pe pavaj se auzea din depărtare, dar nu era nici un semn că cineva ar fi pândit în apropiere.

Îi făcu un semn discret lui Charlotte, care grăbi pasul. El o urmă încet. Când ajunseră pe stradă, se întoarse și o trase către parc, unde îi aștepta șareta.

Dintr-odată, umbrele din fața lor se mișcă fără nici un avertisment. O siluetă masivă ieși din ceață. Omul solid era înveșmântat într-o haină largă de birjar și purta o pălărie joasă. Lumina de la felinarul cu gaz din apropiere se oglindi tern în pistolul mare, cu țeava lungă pe care îl ținea în mâna imensă.

— Ei, ce-avem noi aci? întrebă omul cu o voce aspră. Pare a fi un cuplu de boiernași care-și bagă nasu' prin trebile mele.

Baxter o auzi pe Charlotte scoțând un suspin scurt, alarmat, fără a țipa însă.

— Dă-te la o parte! ordonă el.

— Nu așa repede.

Era suficient de multă lumină pentru a vedea mai multe găuri mari și întunecate în locurile în care trebuiau să fie dinții ticălosului.

— Tocmai ați ieșit din casa mea și nu vă las să plecați cu ceva ce-mi aparține.

— Casa dumneavoastră? întrebă Charlotte uimită. Cum îndrăzniți? Întâmplător, știu că acea casă a fost deținută până recent de altcineva.

— Aăă... domnișoară Arkendale, zise Baxter încet. Nu e momentul cel mai potrivit.

— E casa mea, vă spun, mârâi omul solid către Charlotte. Am dibuit-o acum trei nopți și sunt cu ochii pe ea de atunci.

— Sunteți cu ochii pe ea din ce motiv? i se adresă Charlotte pe un ton poruncitor.

— Ca să mă asigur că proprietarul a plecat pentru o perioadă lungă și nu are de gând să se întoarcă pe neașteptate, cum ar fi în toiul nopții, desigur.

— O, Doamne, sunteți un spărgător profesionist!

— Mda, adevărat. Cu adevărat profesionist, rânji omul cu mândrie. Niciodată nu am fost prins pentru că sunt cu mare băgare de seamă.

Întotdeauna mă asigur că stăpânii sunt plecați din oraș înainte să intru și să mă servesc. Tocmai mă pregăteam să trec la faptă, și ce văd? O pereche din lumea bună încearcă să-mi sufle marfa.

Baxter își înmuie vocea.

— Am spus să vă dați la o parte. Nu vă mai spun o dată.

— Mă bucur s-o aud. N-am vreme de dăscăleală în seara asta.

Omul îl respinse pe Baxter cu o ultimă privire batjocoritoare și își întoarse rânjetul fără dinți înspre Charlotte.

— Așa, ia zi, madam Băgăcioasa, cu ce te-ai ales? Nițel argint, poate? Câteva zdrăngănele din sertarul cu bijuterii? Orice-ar fi, e al meu. Dă-ncoa!

— Nu am luat nimic de valoare din acea casă, spuse Charlotte.

— Tre' să fi luat ceva, zise omul și cercetă din priviri blocul de desen. Ce-i aia?

— Doar un caiet. Nu vă interesează pe dumneavoastră.

— Nu mă interesează nici o carte, dar tre' să văd ce-ai în mantia aia. Pun pariu că ai pitit câteva sfeșnice și poate un colier sau două. Deschide mantia!

— N-o să fac așa ceva, rosti Charlotte cu un dispreț rece.

— O cățea guralivă, ei? Păi, uite cam ce-o să se întâmple dacă nu-mi dai ce mi se cuvine.

Bărbatul se întoarse cu o viteză uluitoare. Ridică pistolul ca și cum ar fi fost o bătă și îl răsuci într-un arc de cerc scurt, cu sălbăticie, către capul lui Baxter.

— Nu! icni Charlotte. Stai, nu-l răni! El doar lucrează pentru mine.

Baxter se mișcase deja, lăsându-se în jos rapid pentru a evita lovitura. Scoase una dintre fiolele din micuța cutie din buzunar, o deschise și o aruncă direct în fața atacatorului. Compusul cu fosfor scânteie într-o lumină aspră, surprinzătoare, la contactul cu aerul. Răufăcătorul urlă din cauza șocului și a furiei și sări în spate, împiedicându-se și ducându-și la ochi degetele ca niște gheare. Pistolul zăngăni pe pavaj.

Baxter păși înainte și pocni falca bărbatului cu pumnul. Încă parțial orb din cauza luminii bruște care îi explodase în față, ticălosul se clătină.

— M-ai orbit, nenorocitul! Sunt orb!

Baxter nu văzu nici un motiv ca să-l asigure că efectul era numai temporar. Prinse brațul Charlottei.

— Hai! Aud o trăsură.

— Nu-i cinstit, se plânse borfașul. Eu am văzut primul casa goală. E a mea. Duceți-vă și găsiți-vă casa voastră.

Charlotte se uită înapoi la răufăcătorul indignat.

— O să informăm autoritățile că dați târcoale prin acest cartier. Ar fi bine să plecați numaidecât.

— Gata, zise Baxter, care văzuse felinarele unei trăsurii în depărtare. Avem problemele noastre de rezolvat, adăugă el trăgând-o pe fată de braț.

— Nu vreau ca borfașul acela să creadă că poate să intre în casa doamnei Heskett și să fure orice dorește.

— De ce nu? Și noi am făcut exact același lucru.

— Faptul că am sustras caietul acesta cu schițe este complet altceva, protestă ea dintr-o suflare.

— Hmm...

Trăsura era aproape.

— Trebuie să vă spun, domnule St. Ives, că am fost foarte impresionată de felul în care ați procedat. Foarte isteț din partea dumneavoastră să folosiți astfel lumina aceea instantanee. Foarte isteț, cu adevărat.

Baxter ignoră admirația din vorbele ei. Era prea atent să urmărească trăsura neagră ce se materializa din mijlocul ceții. Mai întâi apărură caii, o pereche de fantome gri întrupându-se din pâclă. Silueta vehiculului prinse și ea formă în spatele animalelor. Birjarul, angajat la Grajdurile Severedge, cu trăsura și cu bidiviii, lucrase pentru Baxter de multe ori. Era obișnuit cu excentricitățile clientului său.

Baxter era de ani buni un client regulat al firmei. I se păruse mai eficient și mai economic să apeleze la serviciile celor de la Severedge ori de câte ori avea nevoie de o trăsură decât să aibă grajdul lui. În schimbul fidelității și al achitării la timp a facturilor, i se asigurau servicii excelente și discreție.

— S-a întâmplat ceva, domnule? îl întrebă birjarul în timp ce strunea caii ca să se oprească.

— Nimic la care să nu putem face față eu și însoțitoarea mea, spuse Baxter deschizând ușa trăsurii.

O prinse pe Charlotte de talie și o săltă ușor în cabină.

— Du-ne înapoi la casa domnișoarei Arkendale.

— Da, domnule.

Baxter se sui și el în vehicul, închise ușa și se cufundă în bancheta de vizavi de Charlotte. Trăsura se puse în mișcare. Verifică dacă perdelele erau trase peste ferestre și apoi se întoarse către tânăra. În lumina pală, oferită de lampa din interior, ochii ei erau foarte strălucitori.

— Domnule St. Ives, nu pot să vă mulțumesc suficient pentru felul în care ați procedat în seara aceasta, zise ea. Ați fost cu adevărat nobil și eroic și cu o extraordinară prezență de spirit. Toate îndoielile mele cu privire la angajarea dumneavoastră s-au risipit. Domnul Marcle a avut mare dreptate să vă trimită la mine.

Furia se răsculă în el fără avertisment. Ar fi putut să fie omorâtă în această noapte. Și iată că acum îl privea cu ochii strălucind de entuziasm și îl lăuda ca și cum el ar fi fost un simplu servitor care-și îndeplinesc cu bine sarcinile. Era destul chiar și pentru un om rezonabil ca să își iasă din fire.

— Sunt încântat că sunteți mulțumită de serviciile mele, domnișoară Arkendale.

— O, chiar sunt, domnule. Foarte mulțumită. O să fiți, cu adevărat, un excelent administrator.

— După părerea mea profesională, continuă el încet, acțiunile dumneavoastră necugetate din această seară au fost intolerabile. Nu există nici o scuză pentru asemenea prostie. Trebuie să-mi fi pierdut mințile dacă v-am lăsat să căutați în casa Drusillei Heskett.

— Nu-mi amintesc să vă fi cerut permisiunea, domnule.

— Ați fi putut fi rănită, poate chiar omorâtă de omul acela care ne-a acostat.

— N-am fost în pericol, mulțumită dumneavoastră, domnule. Într-adevăr, nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră în această seară, rosti ea cu un licăr în ochi. Nici un bărbat nu m-a salvat vreodată, domnule St. Ives. A fost, de fapt, chiar incitant. Chiar genul de acțiune despre care se poate citi în nuvelele gotice sau în unul dintre poemele lui Byron.

— Fir-ar să fie, domnișoară Arkendale!

— Ați fost minunat, domnule.

Fără nici un avertisment, se lansă în distanța scurtă ce îi separa. Își aruncă brațele pe după gâtul lui și îl îmbrățișă repede, entuziastă, acoperindu-l cu faldurile mantiei. Baxter fu dintr-odată înconjurat de o

mireasmă caldă, ispititoare, de nedescris. Era alcătuită din aroma florală a parfumului Charlottei, esența din plante a săpunului pe care îl folosea și izul unic, cu desăvârșire feminin al corpului ei. Se simți ca și cum ar fi fost aruncat într-unul dintre recipientele din laborator. O pompă nevăzută părea să fi înghițit tot oxigenul din atmosferă. Tot ce mai era de respirat era esența Charlottei.

O stare de conștientizare fierbinte îl străbătu cu viteza unui impuls electric și duse la crearea unei reacții cu adevărat alchimice. Anticii credeau că, în prezența focului, era posibil să transformi banalul plumb în gloriosul aur. Baxter știa acum că era posibil ca fierbințeala sângelui să preschimbe furia în dorință sexuală intensă. O dorea. Atunci. În noaptea aceea. Niciodată în viața lui nu poftise atât de mult la o femeie. Îi apucă fața în palme în timp ce ea se trăgea din îmbrățișare. Se uită în jos la ea, zăpăcit de propria dorință.

— Îmi cer scuze, domnule St. Ives.

Charlotte părea tulburată. Zâmbetul ei era sfios. Ochii se uitau acum la gura lui.

— Nu am dorit să vă stânjenesc. Emoția momentului trebuie să fi înfrânt simțurile.

Baxter nu răspunse. Nu se putea gândi la absolut nici un cuvânt pe care să-l rostească. Făcu singurul lucru pe care îl putea face. O sărută.

Capitolul 4

Pentru o clipă, Charlotte nu înțelese ce se întâmpla. Știa doar că gura lui Baxter era lipită de a ei și că el o săruta. Și apoi își dădu seama. El făcea dragoste cu ea. Chiar acolo, în trăsură.

Flăcările pasiunii aprige, vitale, pe care le văzuse în ochii lui la prima lor întâlnire explodaseră. Îi amețiseră simțurile așa cum lumina instantanee împăienjenise vederea borfașului de mai devreme. Era ca și cum pășise într-o încăpere ciudată, tulburătoare, ce sclipea de la atâtea oglinzi și strălucea de la prea multe lumânări. Era emoționant, derutant și un pic înspăimântător. Nu putea vedea ieșirea din această situație. Nu era sigură cum avea să scape în cazul în care ar fi fost necesar.

Gura lui Baxter se mișcă pe buzele ei, adâncind sărutul. Scoase un geamăt înfundat. Mâinile i se strânseseră ușor pe fața ei până când Charlotte deveni foarte conștientă de dorința ce ardea în el. Îi putea simți mușchii coapselor. Erau încordate, tari și de neclintit lângă piciorul ei. O căldură surprinzătoare o invadează dinspre partea de jos a trupului și o făcu să tremure din cap până în picioare. Niciodată nu mai reacționase într-o asemenea manieră stranie.

— Charlotte. Vocea lui Baxter era înceată și infinit de convingătoare. Conținea nevoie, cerere insistentă și un sentiment de dorință arzătoare. Charlotte.

Ea îl prinse de umeri. Buzele i se despărțiră de bunăvoie. Bărbatul își eliberă gura pentru un moment, își ridică ușor capul și se uită în jos la ea cu o intensitate care ar fi trebuit să o înspăimânte. Lumina felinarului străluci în

ramele aurii ale ochelarilor lui. Focul ardea în ochii de culoarea chihlimbarului. Ochii unui alchimist, gândi ea.

Cu o mișcare bruscă, nerăbdătoare, Baxter își scoase ochelarii și îi aruncă pe bancheta de vizavi.

— La naiba! Ce mi-ai făcut?

Ea scutură din cap, nefiind capabilă să se uite în altă parte. Își dădu seama că se agăța de umerii lui ca și cum s-ar fi temut că ar fi putut cădea într-o mare fără fund dacă i-ar fi dat drumul.

— Și eu eram pe cale să vă pun aceeași întrebare.

— La naiba!

Își coborî gura asupra ei încă o dată. Ea îi simți mâna alunecând în gluga mantiei pentru a-i cuprinde ceafa. Degetele lui erau puternice și calde. Intimitatea îmbrățișării îi trimise un alt val de excitație prin trup.

Baxter își schimbă poziția astfel că ea era acum aplecată pe coapsele lui. Susținând-o cu un braț, își aplecă fața pentru a-i săruta gâtul. Îi îndepărtă apoi faldurile mantiei.

Charlotte își auzi propriul geamăt ușor în timp ce mâna lui Baxter i se apropia de sâni. Putea simți căldura palmei lui chiar și prin rochia groasă, din lână. Dar nu reușea să se adune ca să-și revină. Un sentiment uluitor de alarmă îi inundă tot corpul. Se agăța de reverul paltonului lui.

— Doamne St. Ives...

Mâna lui se mișcă ușor în jos, peste conturul sânilor ei, și ajunse pe coapsa ei. O strânse cu grijă.

— O, Doamne, șopti ea emoționată.

Bărbăția lui tare și lungă se presa de coapsa ei. Închise ochii în timp ce se lăsa pradă unui alt val de plăcere. Se simțea de parcă ar fi alunecat într-o transă delicioasă. Poate că așa era când te supuneai unei ședințe de hipnoză. Își strecură mâinile în interiorul hainei lui Baxter, disperată să îl simtă, iar ceea ce descoperi o fascină. Prin țesătura cămășii lui putu atinge mușchii netezi și puternici ai pieptului. Căldura și mirosul lui o vrăjiră. Voia mai mult, mult mai mult.

El îi adună poalele rochiei și ale mantiei și i le ridică deasupra genunchilor. Charlotte tremură din nou când el o atinse între coapse și îi mângâie pielea goală de deasupra jartierelor prinse cu grijă. Șocul era aproape insuportabil de plăcut.

Trăsura se opri.

Charlotte îngheță. Realitatea se întoarse cu mare viteză.

— Fir-ar să fie! exclamă Baxter și se îndreptă repede.

Se aplecă peste Charlotte și își înșfacă ochelarii de pe bancheta de vizavi. Apoi dădu puțin la o parte una dintre perdelele trăsorii.

— Suntem în fața casei dumneavoastră. Cum dracului am ajuns atât de repede? Aveam câteva lucruri pe care voiam să vi le spun în seara asta.

— Și eu aveam multe să vă spun.

Charlotte se luptă să se adune. Era jenată că își pierduse stăpânirea de sine. În plus, simțea că era roșie în obraji, abia putea respira și era stăpânită de un sentiment ciudat, acut, de dorință.

— Nici măcar nu am început să discutăm despre evenimentele din seara aceasta.

— Da, nu am apucat.

O urmări încruntat, cu ochii îngustați, în timp ce ea se strecură pe bancheta de vizavi și se aranjă.

— O să vă chem mâine, îi spuse ea.

Maniera plină de curtoazie o întristă. Acest bărbat tocmai o sărutase cu o mare pasiune, se gândea ea, iar acum vorbea cu ea de parcă l-ar fi ofensat. Apoi o trăsni că el era, fără îndoială, profund mișcat de emoțiile care îi cuceriseră pe amândoi ceva mai devreme. De fapt, și ea era la fel de mișcată de îmbrățișarea tumultuoasă. Dar, ca angajatoare a lui Baxter, avea responsabilitatea de a prelua controlul asupra situației.

Baxter era, fără îndoială, cuprins de remușcări pentru că se lăsase pradă laturii pasionale a firii sale. Ea se întinse spre el pentru a-i atinge mâna liniștitor.

— Nu vă faceți griji. Nu sunteți sub nici un fel de vină pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat. Emoțiile intense de acest gen sunt deseori precipitate de entuziasm și de pericol. Întâlnirea noastră cu acel om îngrozitor de lângă casa doamnei Heskett a fost sursa trăirilor noastre intense.

Baxter se uită fix la ea.

— Credeți asta?

— Da, desigur. Este singura explicație. Amenințarea violenței poate deschide o ecluză de pasiuni năvalnice.

— Aveți o experiență bogată în astfel de lucruri?

— Păi, nu, nu chiar, recunosc ea. Dar l-am citit destul pe Byron ca să știu că ceea ce tocmai s-a întâmplat cu noi nu a fost neobișnuit. Când cineva înfruntă pericolul, simțurile îi sunt stârnite și... și stimulate.

— Doamne, Dumnezeule! Vă bazați concluziile pe lucrările unui nenorocit de poet?

Ea păru puțin marcată de acest dispreț evident.

— Byron scrie foarte convingător despre pasiunile misterioase. Pare să aibă o înțelegere foarte clară a efectelor acestora. Cred că se pot învăța foarte multe din lucrările sale și din ale altor poeți romantici.

— Este absurd, dacă nu chiar ridicol.

— Încerc să vă ofer o explicație logică pentru un eveniment care v-a tulburat în mod clar, domnule St. Ives.

El se uită în jos la mâna ei ce se odihnea pe a lui. Când ridică privirea, Charlotte văzu o licărire periculoasă în ochii lui.

— Vă mulțumesc, domnișoară Arkendale, dar cred că o să supraviețuiesc experienței prin care am trecut fără să recurg la logica dumneavoastră ciudată. Ziua în care o să caut explicații și înțelepciune la un poet enervant va fi ziua în care o să mă internez la Bedlam.

Ea își îndepărtă mâna cu repeziciune de pe a lui. Baxter era într-o stare de spirit ostilă. Nu avea rost să încerce să-l îmbuneze.

— Foarte bine, domnule, spuse ea, hotărâtă să sune veselă și senină. Sunt sigură că până dimineață o să uităm amândoi totul despre această afacere.

El nu spuse nimic timp de câteva secunde. Câteva bufnituri scurte de afară îi anunțară că birjarul sărise de pe capră.

— Asta rămâne de văzut, zise Baxter într-un final.

Charlotte trase aer în piept.

— Mâine, când o să veniți, o să ne comparăm observațiile din casa doamnei Heskett.

— Da.

— Până atunci o să am timp să răsfoiesc blocul de desen cu acuarele. Poate că o să descopăr ceva folositor în el.

— Mă îndoiesc de asta.

Baxter se aplecă în față și o prinse de bărbie cu vârful degetelor.

— Ascultă-mă și ascultă-mă bine. O să mă asigur că vei intra în casă în seara asta. Să încui toate ferestrele și ușile înainte de a te culca.

Ea clipi.

— Desigur, domnule St. Ives. Întotdeauna verific încuietorile înainte de a mă culca. Este un obicei foarte vechi, vă asigur. Dar nu cred că există vreun motiv de alarmare în această noapte. Ticălosul care ne-a acostat nu era în stare să ia o trăsură și să ne urmărească prin ceață.

— Poate că ai dreptate, dar o să faci exact ce îți spun eu, orice-ar fi. Este clar?

Charlotte simți instinctiv că nu era bine să-i permită lui Baxter să câștige întâietatea în parteneriatul lor. Trebuia să rămână la comandă.

— Apreciez grija de care dați dovadă, dar sunt angajatoarea dumneavoastră. În timp ce vă ascult sfatul trebuie să înțelegeți că am propriile mele opinii și iau deciziile pe care le cred eu de cuviință.

— O să faci mai mult decât să îmi ascuți sfatul, Charlotte, rosti Baxter cu un calm care o scotea din minți. O să ții cont de el.

Ușa trăsurii se deschise chiar în acel moment. Conștientă de prezența birjarului care stătea politicos în umbră, Charlotte spuse mulțumită, ridicând o sprânceană:

— V-ați dovedit a fi un excelent asistent în această seară, domnule, dar cu siguranță există și alte persoane care ar putea să vă înlocuiască. Dacă doriți să vă păstrați postul, ar trebui să faceți bine și să arătați cel puțin un respect modic angajatoarei dumneavoastră.

Amuzamentul scânteie repede în ochii lui.

— Mă ameninți cu o posibilă concediere, Charlotte? După toate prin câte am trecut împreună în această seară? Sunt zdrobit.

Râsul lui reținut o enervă în așa măsură, încât preferă să nu-i răspundă în fața birjarului. Fără a scoate un cuvânt, Charlotte își adună rochia și se pregăti să coboare din trăsură. Birjarul o ajută cu o politețe gravă. În lumina slabă a lămpilor din vehicul nu putuse fi sigură de expresia adevărată de pe chipul imobil, dar Charlotte ar fi jurat că văzuse o umbră de simpatie amuzată.

Baxter o urmă după ce coborî din trăsură, îi luă mâna și o conduse pe trepte către ușă. Îi luă cheia din mână și o introduse în broască.

— Noapte bună, domnule St. Ives.

Charlotte păși în vestibul și se întoarse către el. Îi oferii un zâmbet rece, autoritar, potrivit pentru o angajatoare care își ia rămas-bun de la o persoană aflată în slujba ei și care a făcut o treabă excelentă în acea seară.

— Trebuie să vă spun din nou cât de încântată sunt de demonstrația dramatică a talentelor dumneavoastră profesionale la care am asistat astăzi.

— Mulțumesc.

Baxter își puse mâna pe tocul ușii și se uită la ea.

— Mai e ceva.

— Ce este, domnule?

— Poate că ar trebui să iei în considerare tutuirea. Nu văd nici un rost în a încerca să menții un asemenea grad de formalism între noi, în aceste circumstanțe.

Charlotte îl privi lung, fără cuvinte. Aparent satisfăcut de reacția ei, se întinse și închise ușa încet.

Douăzeci de minute mai târziu, Baxter încă spumega în timp ce intra în bibliotecă. Nu îi venea să creadă în ce hal își putuse pierde stăpânirea de sine.

— Pe toți dracii! exclamă el.

Traversă camera către măsuța de lângă șemineu și luă carafa de cristal de pe ea. Era stăpânul autoritar al propriilor emoții, își spuse el furios. Era un om de știință. Adulase toată viața logica, rațiunea și autocontrolul. Turnă coniac într-un pahar. Nici măcar nu își putea aminti când învățase să-și rețină toate trăirile. Era ceva ce înțelesese întotdeauna, ceva ce știuse dintotdeauna cum să facă. Chiar și în mijlocul scurtelor sale legături amoroase, niciodată nu lăsase pasiunea să-i copleșească simțurile. Acum văzuse pentru prima dată ce stricăciuni puteau rezulta. Luă o înghițitură din coniacul tare și savură senzația de arsură pe care i-o produse. Pentru a înrăutăți lucrurile, Charlotte avusese tupeul de nedescris de a-l informa că explicația pentru comportamentul lui putea fi găsită în poezia exagerată și melodramatică. Era destul pentru orice bărbat ca să se încuie în sanctuarul laboratorului său și să nu mai iasă niciodată.

Se aruncă în fotoliul preferat pentru citit și contemplă flăcările din vatră. Îi aminteau de Charlotte. Ambele produceau reacții chimice volatile de genul celor care puteau provoca arsuri unui om neatent. Închise ochii, dar amenințarea focului nu dispăru. Văzu din nou în minte flăcările care scânteiau roșii în părul lui Charlotte. Voia să își scufunde degetele, adânc, în căldura lor periculoasă. Mâna strânse violent paharul cu coniac. Nu fusese singurul care își pierduse controlul în trăsură, își reaminti el. Răspunsul lui Charlotte era de neconfundat. Dacă birjarul nu ar fi oprit vehiculul, noaptea ar fi avut un alt final. Avea o imagine clară a coapselor lui Charlotte care se încolăciseră în jurul mijlocului lui, a unghiilor ei mici care-i apăsaseră ceafa. Mai luă o înghițitură de alcool, conștient că încă mai putea simți gustul

Charlottei. Capul îi era plin de aroma ei. Palma își amintea forma unui sfârc splendid de rigid.

Urma o noapte lungă. Logica și raționamentul sănătos aveau să-i facă prea puțin bine în acea noapte. Știa că nu va putea alunga din memorie amintirea Charlottei în brațele lui. Era prea captivantă, prea irezistibilă. Dar data viitoare avea să-și păstreze rațiunea. Nu avea să mai îngăduie o nouă pierdere a autocontrolului.

Se uită la pahar și văzu că deja îl golise. Dădu să-l pună pe masa de lângă fotoliu, însă observă că o foaie împăturită și sigilată îi stătea în drum. O recunoscuse imediat. Era un bilet care-i fusese livrat mai devreme, imediat după ce plecase de acasă pentru a se întâlni cu Charlotte. Expeditoarea era văduva tatălui lui, Maryann, Lady Esherton. Era al treilea mesaj pe care i-l trimitea în acea săptămână.

— Pe toți dracii! exclamă el din nou.

Cu un sentiment de resemnare, Baxter ridică scrisoarea și rupse sigiliul. Mesajul era aproape identic cu celelalte două pe care i le adresase Maryann în decursul ultimelor zile. Era foarte scurt și la obiect.

Dragă Baxter, Vreau să discut cu tine. Chestiunea e cât se poate de urgentă. Solicit o întrevedere cât poți de curând.

Cu cele mai bune gânduri, Lady E.

Baxter mototoli biletul și îl aruncă în foc, așa cum făcuse și cu celelalte scrisori primite de la Maryann. Noțiunea ei de criză nu semăna cu a lui. Cele mai grave probleme ale lui Maryann tindeau să graviteze în jurul banilor, în special al averii Esherton. Tatăl lui Baxter îi lăsase în grijă moștenirea până când fiul lui Maryann, Hamilton, atingea vârsta de douăzeci și cinci de ani. Maryann nu era deloc încântată de acest aranjament. Și nici Hamilton, dacă tot veni vorba. Baxter mai avea câțiva ani ca să ducă la îndeplinire și să îndure această sarcină ingrată înainte să poată lăsa întreaga responsabilitate pe umerii fratelui vitreg.

Nerăbdător, îndepărtă din minte aceste vechi probleme și se gândi la noul set cu care se pricopsise. Își sprijini coatele pe brațele din piele ale fotoliului, își încrucișă degetele și se uită la foc. Orice s-ar fi putut spune despre evenimentele din acea seară, un lucru era clar: se întrevedea pericolul, iar Charlotte era în mijlocul lui.

În camera decorată în negru și roșu aprins, cărbunii din jar ardeau încet. Mirosul bogat, condimentat al tămâii parfumate îi deschise simțurile. Mintea lui era acordată la forțele planului metafizic. Era gata.

— Citește cărțile, dragostea mea, șopti el.

Ghicitoarea întoarse prima carte.

— Grifonul auriu.

— Un bărbat.

— Întotdeauna.

Ghicitoarea se uită la el peste măsuță.

— Ai grijă. Grifonul îți va sta în drum.

— Va putea să-mi dejoace planurile?

Ea întoarse altă carte și ezită.

— Phoenixul.

Ridică și următoarea carte și o întoarce cu fața în sus.

— Inelul roșu.

— Deci?

— Nu. Grifonul auriu s-ar putea dovedi dificil, dar până la urmă vei învinge.

El zâmbi.

— Da. Acum spune-mi despre femeie.

Ghicitorea întoarce o altă carte.

— Femeia cu ochi de cristal. Ea caută.

— Dar nu va găsi.

Ghicitorea dădu din cap.

— Nu. Ea nu va găsi ceea ce caută.

— E doar o femeie, până la urmă. Nu va fi o problemă.

Și nici ghicitorea nu va fi o problemă când totul se va sfârși, se gândi el. Se va descotorosi de ea când va veni timpul. Pentru moment, însă, era folositoare și nu era greu să o țină în sclavia lui, prinsă în mrejele propriilor pasiuni.

— Ce înțelegi din acest desen curios, Ariel? Întrebă Charlotte împingând blocul de acuarele al Drusillei Heskett peste birou. Ești mai la curent decât mine cu moda actuală. Ai mai văzut ceva similar?

Ariel făcu o pauză în timp ce turna ceai într-o cană. Aruncă o privire caietului cu schițe, care era deschis aproape de mijloc. Ochii i se măriră în timp ce se uita la desenul unei statuete goale ce împodobește partea din stânga a foii.

— O, nu, zise Ariel sec. Nu cred că am mai întâlnit vreodată ceva similar cu acest desen special.

Charlotte îi aruncă o privire dojenitoare.

— Nu statuia. Micul desen din colț. Pare să fie un cerc cu un triunghi în interior. Și sunt și câteva alte desene mici în jurul marginilor și în centrul triunghiului.

— Da, observ, încuviință fata. Nu seamănă cu niciunul dintre motivele la modă pe care le-am văzut în *La Belle Assemblée*⁴ sau în *Ackermann's Repository of Arts*⁵. Poate că a apărut în alte reviste pentru femei.

— Probabil este egiptean sau roman.

— Nu cred asta.

Cu buricul unui deget, Ariel urmări forma prost desenată.

— Dumnezeu știe că sunt multe desene decorative care au fost copiate din antichitatea egipteană sau romană. Toate modistele și toți decoratorii din Londra le folosesc. Și de când vechiul Zamar a revenit la modă am văzut o sumedenie de scoici și delfini. Dar acest desen nu mi-e familiar. De ce este important?

— Dintr-un motiv anume, Drusillei Heskett i s-a părut potrivit să-l copieze pe această pagină, în caietul ei cu schițe în acuarele. Un bloc de desen pe care se pare că l-a dedicat în totalitate statuetelor nude.

Ariel se uită în sus cu o privire curioasă.

— Dar acesta nu este o pictură în acuarelă. Este un desen făcut cu cerneală.

— Da. Și este complet altceva față de celelalte scene reprezentate în blocul de desen.

— Într-adevăr, zâmbi Ariel ușor. Mă întreb dacă doamna Heskett face parte dintre clientele tipice, pe care încerci să le atragi din cercurile înalte. Se pare că a manifestat interese profunde în ceea ce privește siluetele masculine.

— Presupun că gusturile ei nu mai sunt prea importante acum. Ce mă intrigă pe mine este motivul pentru care a ales să adauge acest desen extrem de ciudat în blocul ei de desen.

— Ce este pata maro-roșiatică de pe copertă? se interesă Ariel.

— Acuarelă vărsată.

— Poate.

Charlotte atinse pata cu vârful degetelor.

— Dar dacă este sânge uscat?

— O, Doamne!

— Dacă doamna Heskett a mai trăit după ce a fost împușcată și a ascuns blocul acesta de desen sub șifonier? șopti Charlotte.

— Niciodată nu o să afli cu siguranță.

— Nu, cred că nu.

Charlotte își mușcă buza de jos, gândindu-se la această posibilitate. Ariel luă ceașca de ceai și se uită la Charlotte peste marginea acesteia.

— Ai multe întrebări la care trebuie să răspunzi, dar am și eu unele.

— Cum ar fi?

— Ce s-a întâmplat mai exact seara trecută când te-ai întors de la casa Drusillei Heskett?

Charlotte se lăsă pe spate în scaun.

— Ți-am spus întreaga poveste aseară, când am venit. Eu și domnul St. Ives am descoperit blocul de desen și apoi am fost acostați de un borfaș în timp ce ieșeam din casă. Asta este toată povestea.

— Știi, descrierea rolului lui St. Ives din această afacere mi-a rămas în minte în dimineața asta.

Charlotte zâmbi cu o mare satisfacție.

— După cum am spus, domnul St. Ives a fost magnific.

— Magnific nu este un cuvânt pe care obișnuiești să-l folosești, mai ales când descrii o persoană de sex opus.

Charlotte își dresе glasul.

— Păi, nu există alt cuvânt care să se potrivească în această situație. Domnul St. Ives a acționat inteligent, rapid și foarte curajos. Tremur când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu m-ar fi însoțit.

— Deci este administratorul perfect, nu-i așa?

— Perfect. Domnul Marcle a făcut foarte bine că mi l-a recomandat pentru acest post.

— Te-a sărutat, nu-i așa? murmură Ariel.

— O, Doamne! Ce lucru ciudat spui! De ce l-aș fi sărutat pe domnul Marcle? Întrebă Charlotte întinzându-se către ceașca de ceai. Este un om drăguț, dar este cu cel puțin treizeci de ani mai în vârstă decât mine și nu cred că este interesat de femei în mod deosebit.

— Știi foarte bine că mă refeream la domnul St. Ives, nu la domnul Marcle.

Charlotte simți cum căldura i se ridica în obraji.

— Crezi că domnul St. Ives m-a sărutat? De unde ți s-a năzărit o asemenea idee nebunească?

— Atunci când am ajuns în dormitorul tău aseară, ca să te întreb despre aventurile prin care ați trecut, arătai... Ariel ezită, căutând în mod evident cuvântul potrivit. Diferită, continuă ea.

— Diferită?

— Prea încălzită. Foarte luminoasă. Practic, străluceai, zise Ariel și dădu din mână într-un gest vag. Și puțin ciufulită. În plus, aveai și o privire ciudată.

— Zău, Ariel, e prea de tot! Tocmai avusesem o întâlnire foarte tulburătoare cu un răufăcător extrem de violent. Cum ar fi trebuit să arăt după asta?

— Nu știu cum arată o femeie obișnuită după o astfel de întâlnire cu un borfaș, dar știu cum arătai tu.

— Ce naiba vrei să spui? Nu am mai avut până acum nici o întâlnire directă cu un răufăcător.

— Ai avut una pe care mi-o amintesc prea bine, spuse Ariel și lăsă cana cu blândețe pe farfurioară. În urmă cu cinci ani. În noaptea dinainte ca Winterbourne să fie găsit cu gâtul tăiat de un pungaș. Te-am auzit pe hol în acea noapte. Ai folosit pistolul tatei ca să-i alungi din casă pe Winterbourne și pe unul dintre tovarășii lui de la jocurile de noroc.

Charlotte se holba la ea.

— Nu mi-am dat seama că ai înțeles ce s-a întâmplat în acea noapte.

— Nu am înțeles lucrurile în totalitate decât după ce am mai crescut. Dar chiar și atunci am priceput că ai gestionat foarte bine o situație extrem de periculoasă.

Și am văzut expresia din ochii tăi după aceea. Nu era aceeași privire ca aseară.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să aflî niciodată cât de ticălos era Winterbourne.

— Tovarășul lui era infinit mai josnic, nu-i așa?

Charlotte tremură la amintirea lui.

— Era un monstru. Dar asta a fost cu mult timp în urmă, Ariel. Și amândouă am reușit să rămânem în siguranță.

— Ideea e că îmi amintesc foarte clar comportamentul tău din acea noapte. Erai rece la atingere. Privirea ta era pierdută.

Charlotte își freca tâmplele.

— Nu știu ce să zic. Am fost înspăimântată. Nu-mi amintesc nimic altceva despre starea mea emoțională.

— Aseară ai tras o sperietură. Dar nu erai rece. Iar privirea ta nu era nici pe departe pierdută. Într-adevăr, erai agitată și însuflețită, aproape exuberantă.

— Treci la subiect, Ariel.

— Ideea e că eu cred că domnul St. Ives te-a sărutat.

Charlotte oftă și își ridică mâinile.

— Foarte bine, m-a sărutat. Eram amândoi epuizați și, într-un fel, stimulați de evenimentele de aseară. Uneori, pericolul are un efect ciudat asupra simțurilor, știi?

— Da?

— Da, zise Charlotte. Poetii scriu mereu despre această chestiune.

Chiar și simțurile unei persoane care are de obicei capul limpede și nu este înclinată către pasiuni puternice pot fi învinse de o experiență emoționantă.

— Chiar și în cazul unei persoane precum domnul St. Ives?

— De fapt, eu mă refeream la mine, zise Charlotte cu un zâmbet lipsit de veselie. Și domnul St. Ives e calm și are capul limpede, desigur, dar este evident că și-a dezvoltat un grad mare de autodisciplină pentru a atinge această stare de serenitate.

Buzele lui Ariel se despărțiră de uimire.

— Poftim?

— În spatele aceluia exterior sever și liniștit, este un om capabil de pasiuni puternice și periculoase.

— Pasiuni puternice? Domnul St. Ives?

— Știu că mi-am exprimat unele îngrijorări la început, dar nu mai cred că temperamentul lui ne va face probleme, spuse Charlotte cu o falsă înflăcărare. Sunt convinsă că se va descurca excelent în acest post.

— Mă bucur că ești satisfăcută, dar încep să am unele scrupule.

Charlotte, dacă domnul St. Ives te-a sărutat, lucrurile au căpătat un aspect complet nou. Cât de multe știi despre el?

— Ce vrei să spui? o întrebă Charlotte cu o privire plină de curiozitate. Domnul Marcle a trimis o scrisoare de recomandare încântătoare.

— Da, dar noi nu am făcut nici o cercetare cu privire la domnul St. Ives. Nici măcar genul de investigații pe care le-am fi întreprins dacă era vorba de pretendentul unei cliente.

— Nu fi ridicolă. Instinctele mele sunt perfecte când vine vorba de astfel de lucruri. Știi asta prea bine.

— Și instinctele mele la fel. Și încep să fiu suspicioasă în ceea ce-l privește pe domnul St. Ives.

— Nu este nici un motiv de îngrijorare.

— Charlotte, i-ai permis să te sărute!

— Așa, și? se răsti ea lovind cu palmele biroul. A fost doar un simplu sărut.

— Nu ai dreptul să te distrezi sărutându-te cu orice bărbat, ripostă Ariel.

Charlotte știa că nu putea să contrazică această observație. Experiența mamei ei cu lordul Winterbourne și o carieră petrecută investigând trecutul

tulbure al unor oameni cu intenții așa-zis onorabile îi formaseră o imagine clară despre bărbați. Asta nu însemna totuși că nu manifesta unele înclinații romantice și curiozitatea perfect normală a unei femei tinere.

Amintirile sale despre căsătoria părinților erau, până la urmă, frumoase și existau momente în care ar fi dat orice pentru a cunoaște o fericire intimă ca aceea pe care o împărtășiseră mama și tatăl ei. Era însă conștientă de riscurile enorme pe care le prezenta o căsătorie pentru o femeie ca ea. Nu simțea nici un fel de interes pentru măritiș, ceea ce era destul de bine ținând cont de vârsta și de condiția ei, dar cochetase puțin cu ideea unei aventuri amoroase discrete.

Din păcate, astfel de lucruri erau mai ușor de imaginat decât de pus în aplicare. În primul rând, era dificil pentru o femeie aflată în situația ei să-și găsească un bărbat potrivit. Nu obișnuia să frecventeze cercurile înalte. Nu primea invitații sau vizite de prezentare. Cei câțiva bărbați respectabili care pătrunseseră în viața ei de-a lungul anilor nu reușiseră să-i inspire sentimente puternice. Majoritatea, cum era Marcle, fuseseră prea bătrâni. Alții fuseseră pur și simplu neinteresanți.

Se părea că era mai degrabă inutil să ai o legătură amoroasă, cu excepția situației în care erai cu adevărat pătruns de o mare pasiune, se gândi ea. De ce să-ți asumi riscurile dacă nu te așteptai să încerci emoțiile stimulative și trăirile metafizice despre care povesteau poeții? De exemplu, genul de emoție care o făcuse să se lase dusă de val în seara precedentă, când Baxter o sărutase.

Gândul o împietri pe Charlotte. Oare chiar lua în considerare posibilitatea unei legături cu Baxter St. Ives?

Se uită la schița ciudată pe care o desenase Drusilla Heskett în blocul de desen. Modelul reprezenta o enigmă. Nu semăna cu sentimentele ei pentru Baxter.

Capitolul 5

— O femeie aflată în poziția dumneavoastră trebuie să fie întotdeauna extrem de vigilentă, domnișoară Patterson, spuse Charlotte zâmbindu-i femeii așezate vizavi.

Avea o teorie potrivit căreia era benefic pentru mersul afacerii să complimenteze precauția și prevederea manifestate de clientele ei.

— Ați fost înțeleaptă să verificați imaginea domnului Adams.

— Mi-am spus că trebuie să fiu atentă.

— Într-adevăr. Dar sunt fericită să vă informez că investigațiile noastre nu au scos la iveală vreun semn de întrebare nici în legătură cu credibilitatea domnului Adams, nici cu situația sa financiară.

— Nu mă feresc să vă spun cât de teribil de ușurată mă simt să aud asta. Nu știu cum să vă mulțumesc.

Honorina Patterson, o femeie plăcută, rotunjoară, cu o față drăguță și cu ochi calzi, își relaxă în mod vizibil strânsoarea degetelor pe poșeta pe care o ținea în poală. Honorina avea un aer dulce, ușor feminin, aproape o calitate maternă care o făcea să pară foarte fragilă. Cu toate acestea, Charlotte nu se lăsă indusă în eroare. Știa prea bine că orice femeie care își păstrase psihicul

intact și optimist după aproape zece ani petrecuți ca guvernantă nu era o floare delicată.

Honorina era o clientă tipică, pe care Charlotte o ajutase. Se apropia de treizeci de ani și nu fusese niciodată măritată. După ce se luptase să se întrețină de la vârsta de șaptesprezece ani, ajunsese să primească o moștenire micuță, respectabilă și complet neașteptată. Pretendenții își făcuseră apariția imediat ce se aflase știrea despre averea Honorinei. Îi îndepărtase pe majoritatea fără ezitare. O guvernantă învăța de timpuriu să fie precaută în legătură cu intențiile unui bărbat.

Unul însă, William Adams, un văduv la treizeci de ani, cu doi copii, îi captivase interesul și, aparent, inima. Așa cum îi explicase Charlottei, anii pe care îi petrecuse inoculând principiile logice și rațiunea în mintea copiilor o ajutaseră să-și dezvolte o anume înțelepciune și un simț sănătos al prudenței. O prietenă care conducea o agenție pentru guvernante i-o prezentase pe Charlotte.

— Sunt încântată că am putut fi de ajutor, spuse Charlotte. În special în acest caz, în care rezultatele cercetărilor noastre sunt pozitive.

— Sunt foarte atașată de domnul Adams, murmură Honorina roșind. Iar copiii sunt încântători. Dar știți cum este. Femeile aflate la vârsta noastră înaintată trebuie să pună la îndoială intențiile unui bărbat.

Charlotte oftă. Avea deja douăzeci și cinci de ani. Se întrebă oare cum fugise timpul. Parcă mai ieri era disperată să-și făurească o carieră care să îi permită să se întrețină pe ea și pe sora ei. Își devotase toată energia și pasiunea acestui țel și, cumva, cinci ani trecuseră într-o clipită.

Nu regreta că trecuse de ceea ce societatea considera vârsta bună pentru măritiș. De fapt, afacerea ei se îmbunătățise simțitor imediat după ce începuse să arate ca și cum nu mai era abia ieșită de pe băncile școlii. Dar nu se putea abține să nu se gândească la ceea ce pierduse pentru că, de exemplu, niciodată nu cunoscuse fiorul pasiunii.

Sentimentul de melancolie o alarmă. Nu era singură. Avea parte de multă satisfacție datorată muncii ei. Avea independență. Ce își putea dori mai mult? Poate că, într-adevăr, citise prea multă poezie în ultima vreme, se gândi ea.

Oricum, nu voia ca Ariel să îi calce pe urme. Afacerea era importantă, iar Ariel era evident interesată de ea.

Charlotte nu-și dorea însă ca sora ei să sacrifice totul pentru aceasta, așa cum făcuse ea însăși. Nu mai exista o nevoie atât de presantă. Amândouă aveau un venit suficient, care le asigura un trai confortabil, dacă nu luxos. Dacă planurile ei de a atrage clienți din cercurile sus-puse erau încununuate de succes, un oarecare lux era chiar foarte posibil să apară la orizont. Ar fi dat orice ca să se asigure că Ariel avea să se bucure de plăcerile inocente ale unei tinere femei. Astfel de plăceri ar fi trebuit să facă parte din moștenirea ei.

Vârsta înaintată, despre care amintise Honorina, venise prea repede. Cu ușurința unui obicei vechi, Charlotte dădu la o parte gândurile inoportune. Se forță să se concentreze asupra clienței sale.

— O femeie sensibilă și inteligentă trebuie să fie precaută într-o astfel de situație, domnișoară Patterson, spuse ea repede.

— Până la urmă, nu sunt o frumusețe, zise Honoria cu tonul practic al unei femei care a acceptat cu mult timp în urmă adevărurile vieții.

„Nici eu nu sunt”, se gândi Charlotte cu un nou spasm de nesiguranță. Seara trecută, pasiunea lui Baxter fusese în mod clar indusă de emoția pe care o trăiseră împreună mai devreme. Trebuia să fie pregătită pentru posibilitatea ca el să nu o mai găsească la fel de atrăgătoare când efectele stimulate de pericol se disipaseră.

— Și acum, cu această moștenire recentă de la verișoara mea, continuă Honoria, ei bine, sunt sigură că înțelegeți de ce simt nevoia de a face cercetări în legătură cu trecutul domnului Adams.

— Înțeleg.

— Niciodată nu m-am gândit să mă mărit. Mă convinsesem că eram chiar mulțumită de viața mea odată cu independența financiară. Dar domnul Adams a apărut și dintr-odată am văzut alte posibilități. Avem multe interese comune.

— Sunt încântată pentru dumneavoastră.

Nu era prima oară când una dintre clientele lui Charlotte devenea excesiv de vorbărească după primirea veștilor bune. Inițial, doamnele care îi cereau ajutorul aveau tendința de a fi zgârcite la vorbă și extrem de reticente. Erau, invariabil, țepene din cauza tensiunii când se așezau pentru prima oară pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Ceștile tremurau pe farfurioare. Măinile înmănușate se agitau nervoase. Fețele le erau solemne. Când vestea de la final era proastă, de obicei curgeau lacrimi. Charlotte ținea într-un sertar un teanc de batiste pentru astfel de ocazii nefericite. Pe de altă parte, un raport favorabil inducea frecvent o ușoară stare de euforie. Le făcea pe unele cliente să vrea să flecărească interminabil despre virtuțile recent verificate ale candidaților lor.

În general, Charlotte le asculta și scotea sunete încurajatoare. Clientele satisfăcute constituiau referințe excelente, foarte discrete. Își putea permite să fie generoasă cu timpul ei în cadrul întrevederii finale. Dar în acea după-amiază, Charlotte avea o dorință inexplicabilă de a conduce discuția.

— Sunt încântată pentru dumneavoastră, domnișoară Patterson. Și mulțumită că am reușit să vă confirm părerea bună pe care v-ați făcut-o despre domnul Adams. Dar trebuie să fiți conștientă că există întotdeauna un risc pentru o femeie când vine vorba de căsătorie.

Honoria îi aruncă o căutătură întrebătoare.

— Risc?

— Am făcut tot ce am putut ca să mă asigur că domnul Adams nu este un bețiv. Nu are obiceiul revoltător de a paria. Nu frecventează bordelurile. Are un venit sigur și se pare că posedă un temperament statornic și calm.

Expresia Honoriei se luminează.

— Una peste alta, este un domn extraordinar.

— Da. Dar trebuie să înțelegeți că nu vă pot garanta în mod absolut că domnul Adams va rămâne un astfel de model de perfecțiune masculină și după căsătorie.

— Poftim?

Charlotte se aplecă în față, într-un gest impulsiv.

— Ar putea decide să vă abandoneze pe dumneavoastră și pe copiii lui anul viitor pentru a pleca într-o aventură în Mările Sudului. Sau s-ar putea plictisi de această nouă viață ca soț și se va apuca să bea prea mult vin. Ar putea să sufere din cauza unui puseu de melancolie care l-ar putea face să devină extrem de neplăcut. Sunt multe lucruri care pot merge prost într-o căsnicie.

— Păi, da, cred că așa este, zise Honoria foindu-se în fotoliu. Privirea ei deveni circumspectă. Îmi dau seama că nu pot exista garanții într-o situație ca aceasta.

— Exact. Și, totuși, alegeți să mergeți mai departe, pe calea care duce către căsătorie.

Honoria se încruntă.

— Păreți dintr-odată agitată, domnișoară Arkendale. S-a întâmplat ceva?

— Mă întreb doar de ce sunteți atât de hotărâtă să vă măritați cu domnul Adams. Nu e ca și cum nu ați avea alternativă.

— V-am spus, niciunul dintre ceilalți domni nu m-a interesat în trecut.

— Nu la asta m-am referit când am spus alternativă. Domnișoară Patterson, pot să vă pun o întrebare cumva personală?

Honoria se uită la ușă ca și cum ar fi estimat distanța.

— Ce doriți să știți, domnișoară Arkendale?

— Mă scuzați, dar nu pot să nu mă întreb de ce nu luați în considerare o eventuală legătură discretă cu domnul Adams. De ce vă hazardați într-o căsătorie?

Honoria se holba la ea. Pentru o clipă, lui Charlotte îi fu teamă că o rănise într-un mod de neiertat. Își blestemă în gând impulsivitatea. Afacerile erau afaceri, până la urmă. Nu își putea permite să-și oripileze clientele.

— Adică să am o aventură amoroasă? întrebă Honoria cu o candoare reconfortantă.

Charlotte roși.

— Ar părea o soluție normală. De la sine înțeles că o tânără domnișoară nu se poate angaja într-o legătură romantică fără să aducă pe capul ei un scandal, dar o femeie, ei... anii noștri maturi ne oferă mai multă libertate. Atâta timp cât are grijă să fie discretă, bineînțeles.

Honoria se uită la Charlotte cu o privire gânditoare. Apoi, un zâmbet ciudat, subțire, îi curbă ușor gura.

— Poate că v-ați petrecut prea mulți ani în actuala carieră, domnișoară Arkendale.

— Ce vreți să spuneți?

— Îmi dau seama că îndeletnicirea de a face investigații asupra trecutului domnilor v-a oferit, probabil, o perspectivă mai degrabă cinică

asupra lumii, în general, și asupra bărbaților, în special. Poate că ați pierdut din vedere motivul inițial pentru care o femeie alege să recurgă la o astfel de cercetare.

— Pofțiți?

— O aventură amoroasă ar putea fi potrivită pentru unii oameni, rosti Honoria îndreptându-și legăturile bonetei și ridicându-se în picioare. Dar eu și domnul Adams ne dorim mult mai mult.

— Nu înțeleg.

— Este dificil de explicat în cuvinte, domnișoară Arkendale. Dacă nu înțelegeți intuitiv răspunsul la întrebarea dumneavoastră, am înțeles că v-aș putea lămuri. Este suficient să vă spun că cineva care ia în considerare căsătoria face acest pas cu speranță.

— Speranță?

— Și încredere. Și cu o viziune asupra viitorului, zise Honoria aruncându-i o privire plină de milă. O aventură amoroasă nu poate oferi nimic din toate acestea, nu-i așa? Prin natura ei, este o legătură extrem de limitată. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să plec. Vă mulțumesc din nou pentru ajutor.

Charlotte sări în picioare, propulsată de întrebările care bolboroseau în interiorul ei. Dintr-odată își dorea să știe ce gândea Honoria Patterson despre căsătorie, ce ar fi putut merita riscul îngrozitor de a face pe cineva să se lege de un om precum Winterbourne. Erau posibilități chiar și mai rele. Posibilități care țâșneau chiar din mijlocul unui coșmar. Ce putea face să merite riscul ca o femeie să se lege de un monstru precum acea creatură care bântuise în umbrele coridorului de lângă dormitorul lui Ariel în urmă cu cinci ani?

Charlotte își dădu seama că Honoria se oprise în pragul ușii. Expresia de pe fața ei oglindea o gravă preocupare.

— Vă simțiți bine, domnișoară Arkendale?

— Nu, nu prea.

Charlotte trase aer în piept. „Ce naiba e cu mine?” se întrebă ea. Se întinse și se stăpâni punându-și ambele palme pe birou. Cu un gest de voință arboră un zâmbet care spera să semene cu unul profesional.

— Îmi cer scuze. O să chem servitoarea să vă conducă.

Un ciocănit scurt o întrerupse exact în momentul în care voia să tragă de cordonul de catifea. Ușa biroului se deschise. Silueta maiestuoasă a doamnei Witty apăru în prag.

— Domnul St. Ives a venit să vă vadă, doamnă. Zice că are întâlnire cu dumneavoastră.

Gândurile morbide ale lui Charlotte și întrebările fără răspuns dispărură într-o clipită. Baxter era acolo. Încercă să-și suprimе izbucnirea de încântare care îi înflori în interior, însă dădu greș.

— Mulțumesc, doamnă Witty. Domnișoara Patterson tocmai pleca. Vă rog să o conduceți.

Doamna Witty se dădu înapoi și se uită la Honoria.

— Da, doamnă.

Honorina ieși pe coridor cu pași veseli, cu un mers vioi pe care nu-l avusese când venise, cu puțin timp înainte.

Charlotte își dădu seama că tocmai i se oferea o ocazie excelentă pentru a face un alt experiment pe Baxter.

— Domnișoară Patterson, un moment, vă rog!

Charlotte se grăbi să dea colțul biroului și se îndreptă spre ușă. Ieși în hol. Baxter se afla acolo, înconjurat de acea aură de nezdruccinat a calmului fără limite, pe care Charlotte îl considera atât fascinant, cât și deranjant. Alții l-ar fi putut interpreta drept reflexia unei firi răbdătoare, stabile, mai degrabă plicticoase, dar ea știa că substratul era cu totul altul: o enormă forță interioară și o stăpânire de sine absolută.

Trase aer în piept când îl văzu. Era îmbrăcat cu o haină bleumarin croită sobru care, deși era puțin șifonată, îi scotea în evidență linia umerilor puternici. Eșarfa legată simplu, pantalonii conservatori și cizmele i se potriveau, se gândi ea. Moda era în mod clar neimportantă pentru el. Era un om cu preocupări mai profunde.

În acel moment, privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii îi scânteiară în spatele lentilelor ochelarilor. Charlotte avu impresia inconfortabilă că știa cu precizie ce gândea ea. Simți cum căldura i se ridica în obraji și fu enervată de acest lucru. Era o femeie cu o vârstă respectabilă și prea ancorată în treburile lumești ca să roșească, își spuse ea.

— Mai e ceva, domnișoară Arkendale? întrebă Honorina politicoasă.

Charlotte făcu un singur pas pe hol.

— Înainte să plecați, domnișoară Patterson, aș vrea să vi-l prezint pe domnul St. Ives, zise ea și se opri în timp ce Honorina se întorcea către Baxter. E administratorul meu.

— Domnule St. Ives, murmură Honorina.

— Domnișoară Patterson, rosti Baxter și își înclină capul într-o manieră sobră.

Charlotte urmări fața Honorinei cu foarte multă atenție. Nu era nici o urmă de surpriză sau de curiozitate care să indice vreo bănuială că Baxter era altceva decât ceea ce trebuia să fie, un angajat obișnuit.

„Incredibil”, își zise Charlotte. Se stăpâni exact când era pe cale să dea din cap la acest gând; în schimb, zâmbi către Honorina.

— Domnul St. Ives îmi este de mare ajutor. Nu știu ce m-aș face fără el. Ochii lui Baxter scânteiară.

— Mă flatați, domnișoară Arkendale.

— Nicidecum, domnule St. Ives. Sunteți de neînlocuit.

— Mă bucur să aud asta.

Honorina le zâmbi amândurora.

— Vă rog să mă scuzați, am câteva vizite de făcut.

Se întoarse și se îndreptă către ieșire fără să arunce vreo privire înapoi. Charlotte așteptă până când doamna Witty închise ușa, apoi intră în birou și îi făcu semn lui Baxter să pătrundă în sanctuarul ei.

— Domnule St. Ives, avem multe de discutat. Intrați.

Baxter parcurse holul și i se alătură.

— Nici nu știți câtă dreptate aveți, domnișoară Arkendale.

Ea îi ignoră remarca și se uită la servitoare.

— Vă rog să ne aduceți o tavă cu ceai proaspăt, doamnă Witty.

— Da, doamnă.

Doamna Witty plecă pe hol către bucătărie. Charlotte închise ușa și se întoarse cu fața către Baxter.

— Domnișoara Patterson nici nu a ezitat când v-am făcut cunoștință. V-a acceptat ca administrator, în mod evident, fără probleme.

— V-am spus că nu o să am nici o dificultate jucând acest rol, zise el, și gura i se strâmbă puțin. Dumneavoastră sunteți singura care mi-a pus la îndoială excelentele abilități de a imita o budincă de cartofi.

Tonul său sumbru o alarmă.

— Ce s-a întâmplat?

El se duse la fereastră.

— Aseară, după ce am plecat, m-am gândit foarte mult.

— Și eu la fel.

— Mă îndoiesc de posibilitatea să fi ajuns la concluzii similare.

— Domnule St. Ives, nu înțeleg despre ce este vorba.

— Sunt unele lucruri pe care vreau să vi le explic.

— Ce lucruri?

O undă de nesiguranță începu să se zvârcolească în interiorul ei. Poate că el regreta deja scurtul acces de pasiune din seara precedentă.

— Domnule, vă purtați într-un mod foarte misterios astăzi. S-a întâmplat ceva?

— Pe toți dracii! Suntem angrenați în vânătoarea unui ucigaș. Sigur că s-a întâmplat ceva. Pentru informația ta, Charlotte, acest gen de afacere nu este o ocupație potrivită pentru o femeie. Nu este nici un sport pentru bărbați, că tot veni vorba.

— Înțeleg, spuse ea găsindu-și refugiul în mândrie. Dacă v-ați răzgândit, puteți, desigur, să vă dați demisia.

— Mă tem că nu mai pot juca în continuare rolul acesta de administrator, indiferent cât de potrivit aș fi pentru el.

„S-a terminat. Prea curând. Înainte să ajung să-l cunosc”, își zise ea. Baxter se îndreptă către ușă. Sentimentul intens de pierdere care se ridică în ea o alarmă. Era ridicol. Abia dacă îl cunoștea pe acest om. Trebuia să-și stăpânească emoțiile.

— Poate că sunteți bun să-mi explicați, domnule, rosti ea tăios.

— Cred că ar fi cel mai bine să începem cu debutul acestei afaceri.

Baxter se întoarse cu fața către ea. Privirea lui era de necitit. Nu a fost nici o coincidență că am candidat pentru acest post pe care l-ai oferit. Îl acostasem deja pe John Marcle cu intenția de a descoperi tot ce se putea despre starea ta financiară.

— O, Doamne!

Charlotte simți o senzație rece care-i furnica pielea. Se afundă încet în fotoliu.

— De ce? întrebă ea.

— Mătușa mea a fost o prietenă apropiată a Drusillei Heskett. Ea m-a rugat să fac cercetări asupra crimei. Urmele m-au dus imediat la tine. De fapt, au început cu tine.

— Doamne, Dumnezeule!

— Vezi tu, ea credea că ești responsabilă de moartea doamnei Heskett.

— Cerule!

Orice s-ar fi așteptat să audă, cu siguranță nu era asta. Pentru un moment, Charlotte rămase fără cuvinte.

— Da, știu, murmură Baxter. Te-am prevenit că va fi dificil de explicat.

— Să văd dacă am înțeles bine. Mătușa dumneavoastră crede că am omorât-o pe biata doamnă Heskett? Dar ce a făcut-o să-și imagineze acest lucru?

— Faptul că doamna Heskett ți-a dat recent o mare sumă de bani. Charlotte era indignată.

— Dar a făcut-o pentru serviciile mele. V-am spus, am întreprins cercetări în numele Drusillei Heskett asupra trecutului unor domni care doreau să se căsătorească cu ea.

Baxter își trecu mâna prin păr.

— Acum știu de asta. Dar mătușa mea nu era la curent. După cât se pare, doamna Heskett ți-a respectat dorința de a păstra confidențialitatea. Niciodată nu i-a spus mătușii mele care era natura legăturii ei cu tine. După crimă, Rosalind a presupus tot ce era mai rău.

— Înțeleg. Ce anume a înțeles mătușa dumneavoastră din faptul că doamna Heskett mi-a dat o mare sumă de bani?

— A presupus că o șantajai pe Drusilla.

— Șantaj, zise Charlotte oftând și lăsându-și capul în palme.

Viziuni ale carierei sale pentru care muncise atât transformându-se într-o ruină din cauza zvonurilor groaznice că ar putea fi o răufăcătoare îi dansau nebunește în creier.

— Devine din ce în ce mai rău. Ne-am mutat de la incredibil la cu adevărat bizar.

— Într-adevăr.

Baxter păși încet de-a lungul covorului și se opri în spatele fotoliului amplasat în dreptul biroului. Charlotte își ridică fruntea și urmări circumspectă modul în care el strânse spătarul de mahon. Dintr-un motiv anume, deveni captivată de mâinile lui mari, atât de pricepute.

— Continuați, domnule. Am sentimentul că mai urmează și altceva.

— Ajungând la concluzia că ești o șantajistă, nu i-a fost prea greu mătușii mele să tragă concluzia că ai și omorât-o pe doamna Heskett.

— Nu, cred că nu i-a fost greu. Observ că o presupunere greșită duce la una și mai și.

— Tu și mătușa mea v-ați putea înțelege de minune. Amândouă gândiți într-un mod imprevizibil.

— Continuați, domnule St. Ives. Terminați-vă treaba.

— După cum am zis, logica m-a condus la Marcle, administratorul tău.

— Cum așa?

El ridică din umeri.

— M-am gândit că dacă la mijloc era șantajul, era logic să încep cu aspectul financiar al problemei.

În tăcere, ea aprobă modul lui înțelept de abordare a situației.

— Cum l-ați descoperit pe John Marcle?

— Nu a fost greu. Am și eu oamenii mei de încredere.

Ea tresări.

— Da, desigur.

— I-am instruit să se consulte neapărat cu bancherii mei, care au făcut cercetări asupra bancherilor tăi.

Nu numai că am aflat despre Marcle, ci am și descoperit că el căuta pe cineva care să îl înlocuiască.

— Așa că v-ați depus candidatura pentru acest post, murmură ea. Cât de isteț din partea dumneavoastră!

El ezită și apoi adăugă pe un ton ciudat, neutru:

— Am avut ceva experiență în astfel de chestiuni.

— Ce fel de experiență? De administrator sau de spion?

— Amândouă, de fapt.

Baxter se uită în jos la mâinile care strângeau în continuare spătarul scaunului. Când ridică iarăși privirea, era mohorâtă.

— În ceea ce privește afacerile, am administrat o avere considerabilă timp de mai mulți ani.

— O avere?

Se pare că avea parte de un șoc după altul astăzi, gândi Charlotte.

— Două, de fapt. A mea și a fratelui meu vitreg.

— Înțeleg. Și legat de rolul de spion?

Baxter păru nemulțumit.

— Aș prefera să nu folosesc cuvântul „spion”.

Ochii ei se îngustară.

— Spionii au o reputație neplăcută, nu-i așa? Sunt niște oameni dubioși, nerespectabili, cu totul lipsiți de onoare.

— Într-adevăr, răspuse el, și forma puternică a maxilarului său deveni și mai rigidă. Profesia ar putea fi una necesară, dar nu este considerată onorabilă.

Charlotte se simți îngrozitor. Baxter își meritase insulta, dar dintr-un anumit motiv își dorea să nu se fi lăsat pradă dorinței de a-l ataca.

— Îmi cer scuze, zise ea repede. Adevărații gentlemen nu se angajează în astfel de acte de spionaj.

— Nu, nu o fac.

Nici măcar nu încerca să se apere.

— Oricum, un om onorabil, adăugă ea foarte delicat, ar putea să se facă folositor autorităților într-o misiune clandestină.

— Te asigur, nu m-am oferit voluntar, rosti Baxter sec. Cunoștințele mele despre chimie au fost cele care au stârnit interesul autorităților. Un gentleman aflat pe o poziție înaltă l-a abordat pe tatăl meu și l-a întrebat

dacă aş fi dispus să ajut la investigații. Tata a venit la mine, iar eu am fost de acord să mă ocup de asta.

— Cine e, mai exact, tatăl dumneavoastră?

— Al patrulea conte de Esherton, răspuse Baxter îndoindu-și mâinile pe spătarul scaunului. A murit acum doi ani.

— Esherton! exclamă Charlotte stupefiată. Sigur nu sunteți pe cale să-mi spuneți că sunteți al cincilea conte de Esherton? Ar fi mult prea mult.

— Nu. Sunt un bastard, Charlotte, nu un conte.

— Ei, mulțumesc lui Dumnezeu măcar pentru atât.

Baxter păru pentru scurt timp uimit de reacția ei.

— Fratele meu vitreg, Hamilton, este actualul conte de Esherton.

— Sunt ușurată să aud asta.

Sprâncenele lui Baxter se ridicară peste ramele de sus ale ochelarilor.

— Ești?

— Cu siguranță. Vedeți, ar fi complicat mult prea mult lucrurile. Ultimul lucru de care am nevoie este un conte pe aici prin preajmă.

Un gând o lovi.

— Care e numele mătușii dumneavoastră?

— Rosalind, lady Trengloss.

— O Doamne, alt titlu! exclamă Charlotte și se încruntă. Trengloss. Cred că Drusilla Heskett l-a menționat în trecut.

— După cum am spus, doamna Heskett a fost o bună prietenă a mătușii mele.

Charlotte aprobă din cap.

— E normal să vă ocupați de chestiunea crimei în numele mătușii dumneavoastră. Și eu aş fi făcut același lucru.

Baxter zâmbi amuzat.

— Ești foarte înțelegătoare.

— Pot să presupun că îmi dezvăluiți toate acestea pentru că ați ajuns la concluzia că, până la urmă, nu sunt o șantajistă?

— Încă de la început n-am crezut că ești o răufăcătoare.

— Mulțumesc, cel puțin pentru atât.

— Dar au apărut anumite probleme. Abordarea mea în astfel de chestiuni se bazează pe urmărirea celui mai logic fir în cadrul anchetei până când descopăr dovada contrarie.

— Trebuie să fie de vină omul de știință din dumneavoastră, spuse Charlotte în timp ce studia cu mare atenție vârful peniței. Și ce amănunt v-a convins că sunt nevinovată, domnule St. Ives?

— Pentru început, nu mi s-a părut că știai casa Drusillei Heskett.

Charlotte ridică brusc privirea.

— Poftim?

— Doamna Heskett a fost omorâtă în casa dânzei. În dormitorul său, ca să fiu mai exact.

— Da, știu.

— Aseară, când am ajuns în capătul scărilor, ai ezitat. Nu știai care fusese dormitorul ei până ce nu l-am descoperit împreună pe cel în care se aflau bunurile sale.

— Înțeleg. Foarte logic.

— De asemenea, nu păreai să știi ce anume doreai să găsești în casă. Ai dat peste blocul de desen, dar în afara lui păreai foarte nesigură în legătură cu ce putea să constituie un indiciu. În mod cert nu te aflai acolo pentru a îndepărta o anumită dovadă care știai că te-ar fi putut da de gol.

Fără îndoială, ar fi trebuit să fie mulțumită de capacitățile sale logice care îl aduseseră la concluzia că ea era nevinovată de acea crimă. Dar, dintr-un anumit motiv, starea ei de spirit era în continuare deprimată. Oare ce se așteptase să audă? Că Baxter îi aruncase o simplă privire și știuse că era nevinovată? Ridicol!

— Așadar, conchise ea cu un aplomb lăudabil în acele circumstanțe, acum, că ați rezolvat chestiunea privind vina mea, doriți să vă prezentați demisia din postul pe care îl ocupați și să vă vedeți de treburi.

— Nu chiar.

— Ar fi perfect rezonabil, date fiind împrejurările. Până la urmă, nu e nevoie să vă continuați investigațiile în ceea ce mă privește. Ați putea la fel de bine...

Se opri când cuvintele lui îi pătrunseră în creier.

— Ce anume vreți să spuneți prin „nu chiar”?

Baxter își descleștă degetele de pe spătarul scaunului, se întoarse și păși prin cameră. Se opri în fața bibliotecii, cu spatele la ea.

— Vreau să continui să lucrez cu tine la această problemă, Charlotte. Starea ei de spirit aflată în declin se însufleți imediat.

— Da?

— Problema care ne-a adus împreună încă rămâne, sublinie el. Mai este încă de rezolvat chestiunea morții doamnei Heskett. Tu și mătușa mea vreți răspunsuri.

— Da, zise ea simțindu-se dintr-odată mult mai veselă. Da, vrem într-adevăr, domnule. Și este cu siguranță mult adevăr în zicala aceea că două capete sunt mai bune decât unul.

— Dar va trebui să facem o mică schimbare în parteneriatul nostru. Un frison de prudență îi traversă șira spinării.

— O schimbare?

El se întoarse și își uni mâinile la spate.

— Mă tem că nu pot continua să trec drept administratorul tău.

— Recunosc faptul că am avut îndoielile mele legate de asta, chiar și după ce sora mea și menajera au pretins că nu este nici un motiv de îngrijorare. Dar cred că reacția domnișoarei Patterson cu privire la dumneavoastră dovedește că veți fi cu adevărat capabil să jucați în continuare acest rol cu succes.

— Problema e că cercetările noastre ne vor conduce, cel mai probabil, în cercul de prieteni ai Drusillei Heskett.

— Da, desigur. Și ce dacă?

— Cercul de prieteni al doamnei Heskett coincide cu cel al mătușii mele. Iar oamenii din acel cerc mă cunosc, spuse el, și gura i se curbă în jos. Iar cei care nu mă cunosc au auzit de mine. Sunt bastardul lordului Esherton, până la urmă. În înalta societate îmi va fi imposibil să trec neobservat.

— Înțeleg. Mentea lui Charlotte lucra cu frenezie. Trebuie să venim cu altă scuză pentru faptul că ne aflăm atât de frecvent unul în compania celuilalt.

— Mi-am petrecut mare parte din noapte gândindu-mă la asta, spuse Baxter și făcu o pauză. Cred că am luat în considerare toate posibilitățile.

Ea îi zâmbi nerăbdătoare.

— Și?

— Și am ajuns la concluzia inevitabilă că există un singur motiv ce poate fi acceptat de societate pentru ca noi doi să petrecem o mare parte din timp împreună.

— Sunt nerăbdătoare să îl aud.

— O logodnă.

Ea rămase fără aer câteva secunde amețitoare.

— Poftim? reuși într-un final să îngaime.

— Vom anunța că suntem logodiți și că urmează să ne căsătorim.

Se uită la ea cu un zâmbet ironic, trecător.

— Și, în această situație, chiar trebuie să insist să începi să îmi spui Baxter.

Capitolul 6

Baxter se pregăti pentru explozia ce avea să urmeze. Dar chiar și cu numeroasele sale cunoștințe despre substanțele volatile, nu ar fi putut să prevadă reacția lui Charlotte.

Ea era complet liniștită. Ochii i se măriră și apoi se îngustară. Gura se deschise și se închise de două ori. Apoi explodă:

— O logodnă?!

Tânăra erupse din fotoliu cu o forță mai mare decât a legendarului Vezuviu. Se uită la el cu o neîncredere sălbatică din spatele baricadei pe care o constituia biroul.

— Ați înnebunit, domnule?

— Foarte probabil.

Baxter se întrebă în treacăt de ce se simțea atât de întristat de reacția ei. Doar era așa cum se așteptase. De ce ar fi trebuit s-o încânte perspectiva de a juca rolul logodnicei lui? Totuși, ținând cont de faptul că își petrecuse aproape toată noaptea într-o stare de semiexcitație, ar fi fost plăcut să vadă în ochii ei un șoc și o stupeoare de intensități ceva mai mici. Nu era singurul care cedase exploziei de pasiune seara trecută.

— Aceasta este o sugestie nebunească, bolborosi Charlotte încercând, cu un efort vizibil, să se stăpânească. Cum v-a putut veni o asemenea idee?

— Am crezut că am explicat clar.

Lucrase din greu la logica soluției. Ea era o femeie inteligentă. Ar fi trebuit să fie capabilă să vadă problema și rezolvarea la fel de clar ca și el.

— Dacă vom începe să investigăm cercul de cunoștințe al mătușii mele, nu poți continua să mă prezinți drept administratorul averii tale. Nu va funcționa. Avem nevoie de un motiv credibil care să explice legătura noastră.

— Un motiv credibil, repetă ea amorțită.

— Da.

Baxter simți dintr-odată nevoia de a lua la pas, înainte și înapoi, biroul. Enervat, se forță să rămână lipit de podea. Dacă s-ar fi plimbat prin încăperea ar fi fost un semn clar al unei stări emoționale tulburi. Emoțiile lui nu erau niciodată tulburi.

— Credeți că motivul acesta este credibil?

— Dacă te poți gândi la o altă scuză mai bună, aș fi bucuros să o aud.

— Trebuie să existe o scuză mult mai rezonabilă, spuse Charlotte și bătu cu degetele, ritmic, pe birou. Lăsați-mă puțin să mă gândesc.

— Desigur.

Sentimentul de agitație deveni mai puternic. Ca să îl astâmpere, Baxter luă cartea care zăcea pe o masă din apropiere. Absent, aruncă o privire la cuvintele scrise pe coperta din piele. Când văzu numele lui Byron înjură în șoaptă și puse jos volumul ca și cum acesta s-ar fi transformat într-un fier încins.

— Am putea pretinde că am devenit cunoștințe bune datorită interesului comun pentru chimie, sugerează Charlotte. O să spunem că ne-am întâlnit la ședința unei societăți științifice.

— Asta ar merge pentru întâlnirea inițială și pentru o conversație ocazională în public, dar nu mai mult de atât.

— Mai e o posibilitate.

Era dintr-odată hotărâtă să găsească o alternativă, se gândi el cu tristețe. În mod evident, ideea unei logodne, chiar și a uneia false, era o anatema.

— Foarte bine, care anume?

Ea îi aruncă o privire pătrunzătoare și apoi se uită fix la globul poziționat lângă fereastră.

— Am putea să le permitem mătușii dumneavoastră și cercului ei de prieteni să presupună că avem o... legătură romantică.

— Credeam că asta era esența planului meu.

— Mă refer la o legătură romantică ilicită, spuse ea cu obraji roz și continuând să se concentreze la glob. La o aventură.

— Ei, poftim! Vrei ca oamenii să creadă că avem o aventură amoroasă? Este cea mai idioată idee pe care am auzit-o!

Bărbia ei se ridică ușor.

— Mie mi se pare o idee perfect rezonabilă.

— Nu și în ceea ce mă privește.

— Ce vreți să spuneți cu asta? ripostă ea întorcându-și capul brusc și apoi roșind profund. O, Doamne! Sper că nu vreți să spuneți că nu sunteți interesat de femeii în acel fel? Întotdeauna am știut că domnul Marcle se încadrează în această categorie, dar după seara trecută, ei bine, am rămas cu impresia clară că aveți înclinații. De acest fel.

— În mod sigur posed astfel de înclinații, zise Baxter cu vocea echilibrată. Dar nu le afișez în societate.

— Poftim?

Baxter oftă. Această întrevedere era mult mai rea decât preconizase.

— Nu sunt genul care își etalează aventurile amoroase în înalta societate. Ca să o spun mai clar: nu sunt precum tatăl meu.

— Înțeleg, zise ea.

Dar părea amuzată.

— Charlotte, oamenii care mă cunosc știu prea bine că niciodată nu m-aș lăuda în societate cu o amantă, în special cu o tânără femeie care nu a fost niciodată măritată. Ar fi ceva care nu m-ar caracteriza deloc, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că încep să înțeleg situația. Sunteți, la bază, un gentleman, domnule. Este foarte nobil din partea dumneavoastră să vă faceți griji în legătură cu reputația mea, dar vă pot asigura că nu sunt deloc preocupată de bârfe.

— Ai face bine să fii preocupată de bârfe dacă speri să îți continui cariera după ce această chestiune se va fi încheiat.

Fusese o vorbă aruncată la întâmplare, dar era singurul lucru care-i venise în minte pe moment. Ochii ei se măriră.

— Doamne, Dumnezeule! Nu am luat în considerare acest aspect. Chiar credeți că bârfele despre o aventură romantică dintre noi doi ar putea dăuna afacerii mele?

Baxter văzu o porțiță și profită de aceasta.

— Societatea mondenă poate fi foarte capricioasă și extrem de ipocrită în legătură cu astfel de lucruri. Trebuie să fii conștientă că doamnele din înalta societate, pe care încerci să le atragi ca viitoare cliente, sunt cunoscute pentru faptul că cer standarde înalte celor pe care îi angajează, chiar dacă ele însele nu sunt niște sfinte.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Charlotte își studie mâinile. Menajera mea, doamna Witty, mi-a spus povești cu doamne elegante care au nenumărate legături romantice, dar care nu ar ezita să dea afară o servitoare care a rămas gravidă cu lacheul.

— Chiar așa. Astfel de doamne cu siguranță vor șovăi când va fi vorba să facă afaceri cu o femeie care a avut o aventură foarte evidentă cu un bărbat aflat în poziția mea.

— Poziția dumneavoastră?

— După cum îți tot reamintesc, sunt un bastard.

— Un bastard care se pare că este obsedat de ideea de a nu deveni subiect de bârfă.

— Poate că vreau să evit asta pentru că am trăit cu această cruce din ziua în care m-am născut.

— Da, desigur, spuse ea, și se cufundă încet în fotoliu. Scuzele mele, domnule. Nu am luat în considerare sentimentele dumneavoastră în această chestiune. Trebuie să vă fie greu câteodată.

— Hai să spunem că scandalul nu este felul meu de mâncare preferat.

Nu îi plăcu defel compasiunea pe care o văzu în ochii ei. Până la urmă se lăsă pradă neliniștii care amenința să îl consume. Se duse spre fereastră.

— Mi-a ajuns în ultimii treizeci și doi de ani.

— Fără îndoială.

El își puse o mână pe pervaz.

— Ce ți-am spus despre mine în timpul primului interviu nu a fost nimic altceva decât adevărul. Sunt pe atât de fad pe cât este o budincă de cartofi. În plus, îmi place să fiu așa. Am muncit mult pentru a atinge această existență calmă și ordonată, care nu implică amestecul meu în înalta societate. Mi-am făcut o obișnuință din a evita situațiile care pot genera zvonuri și valuri. Țin la intimitatea mea mai mult decât la orice.

— Perfect logic.

El se uită la grădina udată de ploaie și văzu scene din trecutul său.

— Eu nu am aventuri cu văduve galante. Nu îmi las pasiunile să creeze haos în viața mea. Nu mă implic în legături romantice care mă pot obliga să apăr onoarea amantei mele în dueluri la ivirea zorilor. Nu mă dedau la diverse fapte scandaloase cu iubita mea în centrul mulțimii dintr-o sală de bal în timp ce fiul meu în vârstă de cinci ani privește din balcon.

— Vă cred.

Mâna lui Baxter se încleștă pe pervaz.

— Eu nu fac copii din flori care trebuie să înfrunte apoi, cu pumnii strânși, tachinările celor din jur. Nu fac bastarzi care, pentru că poartă această cruce, sunt respinși de la dreptul asupra pământurilor și averii ce trebuiau să fie ale lor.

— Pe scurt, domnule St. Ives, nu procedați în aceeași manieră în care au făcut-o părinții dumneavoastră. Asta încercați să-mi spuneți?

— Da.

Ce naiba îi venise? se întrebă Baxter. Se lăsase pradă unei căderi psihice care îi adusese în memorie vechi imagini. Nu avusese niciodată intenția să îi spună astfel de lucruri lui Charlotte. Niciodată nu discutase amintirile sale intime cu nimeni.

— Vă felicit, domnule, răspunse tânăra. Și vă admir.

El se întoarse atât de rapid încât atinse globul cu cotul. Lumea se învârti și se prăbuși. Furios pe neîndemânarea lui, care nu îl caracteriza defel, și pe tot ceea ce implica pierderea controlului, se repezi către glob. Abia îl prinse înainte să atingă covorul.

— Fir-ar să fie!

Simțindu-se complet idiot, se concentrează pe îndreptarea lumii rotunde și așezarea ei înapoi pe pervaz. Apoi se uită la Charlotte care îl privea foarte atentă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce spui că mă admiri?

— Sunteți, în mod evident, un om cu o voință puternică și cu o mare tărie de caracter. V-ați creat propriile reguli. Deși nu posedați titlul, care trebuia să fie al dumneavoastră ca urmaș de sânge, posedați onoare și curaj.

Sinceritatea din cuvintele ei îl uimi. Pentru a-și ascunde sentimentul de dezorientare, își încrucișă brațele și își propti un umăr de perete. Își găsi refugiul într-un zâmbet rece.

— Frumos din partea ta să spui asta.

— Avem ceva în comun la acest capitol, spuse Charlotte și atinse călimara decorată cu argint de pe birou. Nu numai copiii nelegitimi ajung să vadă cum moștenirea lor este furată. Eu și sora mea am pierdut mare parte din ceea ce trebuia să fie averea noastră în favoarea celui de-al doilea soț al mamei.

— Winterbourne.

— Da, confirmă Charlotte crispată. De câte ori mă gândesc la toate lucrurile pe care Ariel le-a pierdut din cauza lui, la toate lucrurile pe care nu le-a avut, eu... ei bine, sunt sigură că înțelegeți.

El o urmări cu atenție.

— Dacă tot suntem sinceri unul cu altul, ar trebui să mărturisesc faptul că și eu am o mare doză de admirație pentru tine.

Ea își ridică repede privirea.

— Da?

— Sunt conștient că nu sunt multe opțiuni disponibile pentru o femeie care este aruncată în neant și trebuie să își întrețină sora mai mică. Sunt impresionat de ceea ce ai realizat.

Ea îi zâmbi surprinsă.

— Vă mulțumesc, domnule St. Ives. Venind de la dumneavoastră, un astfel de compliment este cu adevărat plăcut.

— Și dată fiind admirația mea profundă, continuă el, sunt sigur că o să înțelegi de ce n-o să-ți permit să îți distrugi reputația în acest demers.

Momentul de înțelegere mutuală care se aprinsese între ei dispăru cu rapiditatea unei iluzii magice. Charlotte se uită urât la el.

— Încercați să mă manipulați, domnule.

— Încerc să îți arăt logica și rațiunea. Dacă intuiești corect, Drusilla Heskett a fost omorâtă de unul dintre pretendenții ei, iar acest bărbat ar putea fi unul dintre cunoscuții ei din înalta societate. Corect?

— Da, toți, cu excepția unuia dintre pretendenții recentii ai doamnei Heskett, erau membri ai înaltei societăți, spuse ea nerăbdătoare. Domnul Charles Dill era singurul care nu se învârtea în astfel de cercuri și, așa cum v-am spus, a murit din cauza unui atac de cord cu circa două săptămâni înainte ca doamna Heskett să fie ucisă.

— Așa e. Atunci unul dintre aceia care pot fi revoltați de comportamentul meu necaracteristic ar putea fi ucigașul.

Charlotte deschise gura și apoi o închise repede. Făcu o grimasă.

— Ați putea avea dreptate.

— De aceea, ținând cont de pretențiile mele de a evita scandalul și bârfa și de dorința ta de a nu-ți strica viitorul afacerii, ne rămâne o singură variantă. O să ne anunțăm logodna. Asta o să ne ofere scuza perfectă de a ne desfășura liniștiți cercetările în înalta societate.

O tăcere scurtă, tensionată, se lăsă în încăpere.

— Noi? repetă Charlotte cu un ton foarte politicos.
— Ești încă hotărâtă să dai de ucigașul Drusillei Heskett, nu-i așa?
— Ea a fost o clientă care este posibil să fi fost omorâtă pentru că n-am izbutit să descopăr anumite informații cruciale, zise Charlotte trăgând aer în piept. Îi datorez să se facă dreptate în acest caz.

— Nu sunt de acord. Nu îi datorezi nimic de genul ăsta. Dar îmi dau seama că nu te pot abate de la țelul tău.

— Nu, nu puteți să mă opriți.

— Așa cum am explicat, sunt angajat în urmărirea aceluiași țel pentru că i-am promis asta mătușii mele, spuse Baxter, iar ochii lor se întâlniră. Se pare că trebuie să cooperăm pentru a ne atinge scopul comun.

Charlotte dădu din cap într-un gest de resemnare și de neîncredere.

— Tot ce am simțit la dumneavoastră la prima întâlnire s-a dovedit a fi adevărat, domnule St. Ives.

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Sunteți, cu adevărat, un om foarte periculos.

— Logodit? Cu Charlotte Arkendale? întrebă Rosalind trântind ceașca de ceai pe farfurie. Nu îmi vine să cred. Nu se poate să te fi logodit cu acea ființă! Trebuie să fii nebun!

— E o variantă pe care am luat-o serios în calcul, recunosc Baxter.

— Glumești cu mine? Rosalind se încruntă a dezaprobare. Știi foarte bine că eu nu ți-am înțeles niciodată simțul ciudat al umorului. Spune-mi exact ce se întâmplă.

— Am crezut că ți-am explicat. Este calea firească, presupunând că îți dorești ca eu să continui investigația.

Traversă sufrageria pentru a examina elementul decorativ de bază al hornului, care fusese recent instalat deasupra șemineului. Desenul complicat, sculptat, era în stilul zamarian, ca aproape orice din această încăpere. Rosalind redecorase recent. Stilul egiptean din sufragerie, cu hieroglifile sale, se regăsea pe pereți, în palmieri, în statui și pe coloanele artificiale, transformând încăperea într-o grădină zamariană. Era ultima dintr-un șir îndelung de astfel de schimbări prin care trecuse casa. Crescând acolo împreună cu mama și cu mătușa lui, Baxter se jucase într-o cabană etruscă, studiasse într-o grădină chinezească, practicase scrima într-un templu grecesc și, din fericire, se mutase la timp dintr-un monument funerar roman. Din ziua aceea, Baxter stabilise o regulă de bază pentru gospodăria lui: nici o schimbare nu avea să fie făcută doar cu scopul de a fi la modă.

Își dădu seama, în timp ce studia elementul de decor al șemineului, că întotdeauna rezistase schimbării și dezordinii pe care le aducea moda. Copil fiind, marile schimbări prin care trecuse se pare că fuseseră întotdeauna făcute în urma izbucnirilor dintre părinții săi. Cuplul fusese expert în arta fină a certurilor exagerate dintre doi iubiți și a împăcărilor pasionale. Într-adevăr, se descurcau de minune în astfel de scene și străluciseră în special în fața publicului. Nu le păsase că acesta era format uneori numai dintr-un un

băiețel. Baxter suportase bătăliile inevitabile, așteptase nerăbdător împăcările, iar între ele îndura cruzimea colegilor lui.

De la o vârstă fragedă fusese hotărât să suprime orice izbucnire tumultuoasă pe care ar fi putut-o moșteni de la părinți. Își sculptase un stil de viață ce trebuia să fie etanș împotriva emoțiilor puternice în același fel în care se sigilează un clopot de sticlă împotriva contaminării cu vapori. Crezuse că singura emoție care îl intrigase fusese cea din laboratorul în flăcări. Dar acum, Charlotte intrase în lumea lui calculată și bine pusă la punct și se temea că nu va putea fi capabil să reziste să facă unele experimente riscante. Dacă avea să nu fie destul de atent, lucrurile i-ar fi putut exploda în față.

— Ești complet convins că domnișoara Arkendale este nevinovată? întrebă Rosalind sceptică.

— Da, răspuse Baxter, și se îndepărtă de friza șemineului. Nu mai am nici o îndoială legată de acest lucru. Când o să o întâlnești o să înțelegi.

— Dacă ești sigur... zise Rosalind ezitând.

— Nu prea am de ales. Ea este hotărâtă să găsească ucigașul Drusillei Heskett, la fel ca și tine. Nu o pot convinge să se răzgândească, așa că sunt obligat să lucrez cu ea.

— Intenționezi să te folosești de această logodnă fictivă pentru ca voi doi să lucrați împreună?

— Este singura cale.

Rosalind se uită în jos, prea puțin convinsă. Își puse o mână pe unul dintre brațele elegant curbate ale canapelei verzi, în stil zamarian, și se uită la Baxter cu o privire cercetătoare.

— Nu știu ce să zic.

— Întâmplător, nici eu nu vreau să zici nimic despre asta. Nici măcar celor mai apropiați prieteni. Nimeni nu trebuie să știe că această logodnă este una frauduloasă, înțelegi? Absolut nimeni!

— Este o conspirație. Serios, Baxter, nu te poți aștepta să-ți fac pe plac în acest scenariu excentric.

— Ba dimpotrivă, te știu prea bine, Rosalind. Cred că te vei bucura foarte mult de toată această poveste. Este genul de piesă care ar trebui să-ți satisfacă pe deplin gustul pentru melodramă.

Rosalind reuși să pară rănită.

— Ce lucru urât îi spui mătușii tale!

— Gândește-te astfel: un gentleman din cercul tău de cunoștințe ar putea fi un ucigaș.

Rosalind tremură.

— Măcar ești sigur că e vorba de un bărbat? Ucigașul ar putea fi și o femeie.

Baxter ridică din umeri.

— Doamna Heskett i-a trimis lui Charlotte un bilet în care își exprima bănuiala că cineva încerca să o omoare. Era preocupată că unul dintre pretendenții la mâna ei ar fi luat foarte prost respingerea.

— Înțeleg. Ar putea fi o aventură fascinantă, Baxter.

— M-am gândit că o să ajungi la concluzia asta. Eu și Charlotte trebuie să pornim de undeva, așa că intenționăm să ne începem ancheta cu pretendenții doamnei Heskett. Ultimul respins de ea a fost lordul Lennox.

— Lennox, repetă Rosalind încruntându-se. Drusilla a fost foarte atașată de el un timp. Pretindea că omul avea vigoare.

— Vigoare?

Rosalind păru amuzată.

— Drusillei îi plăceau gentlemanii viguroși. Așa cum îi plăceau și valeții sau birjarii pe același calapod. Ca să fiu foarte directă, Drusilla aprecia orice bărbat care putea ține pasul cu ea în pat.

— Înțeleg, spuse Baxter scoțându-și ochelarii și trăgând batista din buzunar. Presupunând că asasinul a fost unul dintre iubiții ei, s-ar putea să avem o listă foarte lungă de potențiali criminali.

— Mă îndoiesc. Doar câteva dintre cuceririle ei ar fi avut un motiv pentru crimă. Aș putea să-ți fiu de ajutor, Baxter.

— Chiar am o rugămintă la tine.

— Care?

Baxter își puse la loc ochelarii.

— Aș aprecia foarte mult dacă mi-ai duce logodnica la cumpărături.

— Cumpărături?

— Și pe sora ei la fel. Apoi poți trimite toate facturile la mine.

Ochii lui Rosalind licăriră.

— Doamne, Dumnezeule, Baxter, sunt uimită. Parcă nu ești tu. Cred că începi să suni puțin ca tatăl tău.

— Mulțumesc pentru avertisment. O să țin garda sus.

Trei zile mai târziu, Charlotte stătea la marginea unei săli de bal aglomerate și zâmbea cu o plăcere vădită.

— Trebuie să vă spun, domnule St. Ives, că oricare ar fi rezultatul aventurii noastre, o să fiu pentru totdeauna datoare mătușii dumneavoastră.

Baxter se uită la ea în timp ce lua o înghițitură din paharul cu șampanie.

— Mătușii mele?

— Lady Trengloss i-a asigurat surorii mele un succes extraordinar. Știu că nu asta este ideea acestei seri, dar sunt foarte încântată. Vă jur, Ariel a avut un partener la aproape fiecare dans. Uitați-vă la ea pe ring! Este un diamant de primă clasă, nu-i așa?

Baxter se încruntă în timp ce o căuta cu privirea pe Ariel printre dansatori. Nu-i fu greu să o zărească. Era mai înaltă decât majoritatea femeilor. Văzu că se învârtea într-un vals exuberant împreună cu un tânăr care ația o expresie entuziastă.

— Pare să se distreze, remarcă el.

— Da. Părinții mei ar fi atât de mândri! Lady Trengloss a avut dreptate când a spus că Ariel trebuie să poarte numai albastru și auriu. Culoarele sunt perfecte pentru ea.

Baxter își dădu seama că Charlotte arăta foarte bine în rochia din satin galben canar. Punea în evidență flăcările din părul ei și îi sublinia verdele din

ochi. Corsetul era prins foarte jos, iar decolteul pătrat îi dezvăluia umerii de culoarea fildeșului și o mică parte din sânii frumoși. Pe cap purta o pălărie cu borul împodobit cu o pană galbenă. Își dădu seama că era prima oară când o vedea îmbrăcată în altceva decât rochiile de zi cu mâneci lungi și guler înalt. Nu era expert în modă, dar în opinia lui era cea mai atrăgătoare femeie din încăperea.

Luă o gură de șampanie.

— Albastrul și auriul merg foarte bine împreună. Eu prefer galbenul.

— Galbenul n-ar fi arătat deloc bine pe Ariel.

El îi strecură o privire piezișă.

— Mă refeream la rochia ta.

— Ah, exclamă Charlotte cu un zâmbet fermecător. Vă mulțumesc, domnule St. Ives. Și dumneavoastră arătați foarte bine în negru și alb. Vi se potrivește.

Nelămurit dacă acesta era un compliment, se simți dator să explice dimensiunile restrânse ale colecției sale de costume de seară.

— După cum ți-am spus, nu frecventez societatea mondenă foarte des.

— Ați menționat că încercați să evitați cercurile înalte.

— Nu are rost să comand multe costume de seară dacă am o viață socială limitată.

— Este foarte practic să vă rezumați la negru.

— Nu am acordat prea multă atenție ultimei mode în materie de înnodare a eșarfelor.

— Înțeleg.

— E al naibii de penibil pentru un bărbat să fie nevoit să își lege eșarfa într-un asemenea mod ciudat încât nici măcar să nu poată întoarce capul.

— Sunt multe de spus despre simplitate, fu de acord Charlotte, politicoasă.

Baxter se scufunda și mai mult cu fiecare secundă. Se uită în jur căutând o sursă de inspirație și, pentru prima oară în viață, fu neobișnuit de ușurat să o vadă pe mătușa lui la orizont. Rosalind îl agățase pe lordul Lennox.

— E timpul să mergem la muncă, murmură el. Bărbatul care vine spre noi cu Rosalind a fost ultimul pretendent al Drusillei Heskett.

— Domnul acela chel și cu perciuni bogați e Lennox?

— Da. Am crezut că o să-l recunoști din vedere.

Ea se încruntă.

— De fapt, nu l-am văzut niciodată. Nu e neapărat necesar să știi cum arată un gentleman pentru a descoperi dacă este un desfrânat sau un împătimit al jocurilor de noroc.

— Nu, cred că nu trebuie.

Charlotte își umezi buzele.

— Oricum, îmi imaginam că este mai tânăr.

— Ce ți-a creat impresia asta?

— Cred că tocmai descrierea pe care i-a făcut-o doamna Heskett.

— Ce-a zis despre el?

— Ceva despre faptul că Lennox seamănă cu un armăsar în dormitor. A zis că are vigoare din plin.

Baxter se înecă instantaneu cu ultima înghițitură de șampanie și tuși.

— Înțeleg. De ce l-a respins?

— Simțea că e prea bătrân pentru ea. Nu era sigură cât avea să-i dureze vigoarea.

— Nu e un tinerel. Lennox are două fete măritate. Moștenitorul lui, care este cea mai tânără progenitură, are vreo douăzeci și unu de ani. L-am întâlnit puțin mai devreme la bufet.

— Moștenitorul lui Lennox?

— Da. Îl cheamă Norris, parcă. Vorbea cu Hamilton. Sunt prieteni apropiați.

— Cine este Hamilton?

— Îmi cer scuze. Baxter își puse paharul gol pe o tavă ce trecu pe lângă el. Trebuia să fi zis al cincilea conte de Esherton.

— O, da. Fratele dumneavoastră.

— Fratele meu vitreg.

— Mă rog.

Charlotte se întoarse ca să o întâmpine pe Rosalind cu un zâmbet cald.

— Bună seara, Lady Trengloss.

Rosalind radia când se opri lângă ei. Îi surprinse privirea lui Baxter și făcu cu ochiul. El își stăpâni un oftat. Așa cum anticipase, mătușa lui se distra foarte bine. Rosalind îl aduse triumfătoare pe Lennox în fața Charlottei, ca și cum i-ar fi oferit un premiu.

— Draga mea, permite-mi să-ți prezint o veche cunoștință a mea, lordul Lennox.

— Excelență, susură Charlotte.

Baxter abia putu să își ascundă surpriza în timp ce o urmări lăsându-se în jos într-un gest elegant de curtoazie. Coborârea grațioasă a corpului fu însoțită de o înclinare la fel de grațioasă a capului. Toate acestea spuneau foarte multe despre trecutul ei și despre revenirea în înalta societate. Fusese, într-adevăr, crescută pentru o poziție mult mai înaltă decât cea pe care o ocupa în prezent.

— Ei, ce plăcere, într-adevăr, rosti Lennox plecându-și capul chel deasupra mâinii înmănușate a Charlottei. Permite-mi să-ți spun că arăți minunat. O apariție absolut încântătoare. La fel de înșorită ca primăvara însăși.

— Mulțumesc, excelență, murmură Charlotte.

Lennox îi aruncă lui Baxter o privire cu subînțeles pe sub sprâncenele stufoase.

— Era și timpul să-ți găsești o soție, St. Ives. Un bărbat de vârsta ta ar fi trebuit să aibă lucruri mai interesante de făcut decât să-și petreacă timpul murdărindu-se cu o grămadă de chimicale într-un laborator, nu-i așa?

— Într-adevăr, zise Baxter evitând privirea Charlottei.

— Lucruri volatile, chimicale...

Lennox se înclină spre Baxter și își coborî vocea astfel încât Charlotte și Rosalind să nu-l audă:

— Dacă aș fi în locul tău, le-aș evita complet acum că ești pe cale să te însori. Niciodată nu poți ști când ai putea strica ceva vital într-o explozie. Ar fi păcat să te streкори în pat în noaptea nunții și să descoperi că ai rămas, din greșeală, fără biluțe din cauza unui nenorocit de experiment.

— O să țin cont de acest sfat.

— Așa te vreau, St. Ives, hohoti Lennox și îl pocni pe Baxter peste umăr. la zi, ai vreo obiecție dacă îți învârt puțin logodnica pe ringul de dans?

Acum că se gândea la asta, Baxter își dădu seama că avea unele obiecții. Ideea ca Charlotte să fie în brațele unui alt bărbat, chiar dacă acesta era îndeajuns de bătrân să îi fie bunic, era uimitor de neplăcută. Dar văzu sclipirea din ochii fetei și știu că ar face bine să își țină opiniile pentru el.

— Am sentimentul că logodnica mea se va bucura de puțină mișcare, admise Baxter potrivit-și ochelarii pe nas. Nu-i așa, Charlotte?

— Aș fi foarte încântată să dansez cu dumneavoastră, milord.

Charlotte își puse mâna delicată pe mâneca lui.

— Excelent, spuse Lennox, și o întoarse galant spre ringul de dans. Hai să mergem, da?

Baxter urmări perechea până ce dispăru în mulțimea de dansatori.

— Nu te mai încrunta așa, Baxter, murmură Rosalind. Oamenii vor crede că ești pregătit să-l provoci la duel pe săracul Lennox.

— Ziua în care o să lansez o provocare la duel de dragul unei femei va fi ziua în care voi înceta să mai studiez chimia și mă voi apuca de alchimie.

— Câteodată mă disper. Unde e pasiunea? Sensibilitatea? Emoțiile tale? Nu, nu te obosi să-mi răspunzi, continuă Rosalind uitându-se intens la mulțime. Chiar crezi că Lennox ar fi putut să o omoare pe biata Drusilla?

— Mă îndoiesc. Nu are motive financiare, în primul rând. Și, în opinia mea, îi lipsește temperamentul unui criminal.

Rosalind se uită la el surprinsă.

— Atunci de ce ne pierdem timpul cu această mică dramă?

— Ți-am explicat, Charlotte este convinsă că biletul Drusillei Hesket se referea la unul dintre ultimii ei pretendenți respinși. Lennox este unul dintre aceștia. Trebuie să procedăm într-o manieră logică.

— Da, cred că are sens. Ei bine, Lennox este tot ce avem deocamdată. Am descoperit că Rendeleigh și Esly sunt în provincie pentru câteva zile. Se pare că se vor întoarce abia la sfârșitul lunii. O să-mi pun administratorul să facă unele cercetări în această direcție. Nu mi-i pot imagina în postura de criminali.

— Nici eu, fu de acord Baxter.

Rosalind îi aruncă o privire cu subînțeles.

— Știi, vorbind despre logică, ar părea perfect normal dacă ai dansa cu logodnica ta.

— Nu am mai dansat de câțiva ani. Niciodată nu am fost bun la asta.

— Nu despre asta e vorba, Baxter, eu doar...

Rosalind se opri și se holbă la cineva care venea în spatele lui. Zâmbi cu răceală.

— Vorbeam despre oameni care au un motiv pentru crimă. Iată că vine lady Esherton.

El se uită în jur și o văzu pe Maryann îndreptându-se către ei. Își aduse aminte brusc de cele trei scrisori pe care le aruncase în foc în ultimele două săptămâni.

— Pe toți dracii!

— Nu are nici un motiv să stea de vorbă cu mine, zise Rosalind, deci înseamnă că pe tine vrea să te încolțească. Te rog să mă scuzi, cred că văd un prieten drag în cealaltă parte a încăperii.

Se întoarse și se cufundă în mulțime.

— Lașo!

Fu lăsat să o înfrunte singur pe văduva tatălui său. Maryann avea cincizeci și doi de ani. Avusese optsprezece ani când se măritase cu tatăl lui Baxter. Contele avea atunci patruzeci și trei. Era cel de-al doilea mariaj al lui. Din primul nu rezultase nici un copil și era disperat să aibă moștenitor. O frumusețe vestită la acea vreme, Maryann își căuta un partener dintre bărbații eligibili din înalta societate, dar la insistențele părinților săi ambițioși i se pusese pata pe Esherton. Pe de altă parte, el avea nevoie de o soție virgină, cu o reputație nepătată și cu un trecut familial impecabil. Nunta lor îi transformase în cuplul sezonului. Toată lumea, inclusiv amanta contelui, Emma, Lady Sultenham, participase la festivități.

Cu figura ei mică, ochii gri și părul de culoarea mierii, Maryann era opusul Emmei în toate privințele. Baxter se întrebase uneori dacă tatăl lui o alesese ca soție tocmai pentru că nu semăna cu eleganta lui amantă brunetă, cu ochi negri, sau pur și simplu pentru că îi plăcea varietatea.

La doi ani după căsătorie, Emma, care avea treizeci și șapte de ani și considera că trecuse de vârsta la care putea face un copil, dăduse naștere primului fiu al contelui. Esherton fusese foarte încântat de Baxter. Dăduse o mare petrecere pentru a sărbători evenimentul. Din păcate, nimic nu putea schimba faptul că Baxter era un bastard și, prin urmare, incapabil să moștenească titlul. Zece ani trecură până când Maryann reuși, în sfârșit, să dea naștere unui moștenitor pentru soțul ei. Baxter era conștient că acei ani nu fuseseră ușori pentru ea. Contele nu se obosise niciodată să își ascundă afecțiunea pentru fiul lui nelegitim sau pasiunea intensă pentru Emma.

Lui Baxter nu-i plăcea expresia hotărâtă și sumbră de pe fața lui Maryann. Nu prevestea ceva bun. Ca întotdeauna când era obligat să o întâlnească, își aminti jurămintele pe care fuseseră obligați să le rostească pe patul de moarte al tatălui. Acesta dorise să se asigure că ei nu aveau să se ignore niciodată, indiferent cât de intens ar fi vrut să facă acest lucru. Tatăl lui îi legase până când Hamilton avea să împlinească douăzeci și cinci de ani. Scena era atât de vie în mintea lui în această seară, de parcă se întâmplase în ajun. Stătea într-o laterală a patului masiv, cu patru coloane. Maryann și Hamilton se aflau în cealaltă parte.

— A venit timpul să-mi iau bun-rămas de la cei doi fii ai mei.

Arthur, al patrulea conte de Esherton, îi apucase pe Baxter și pe Hamilton de mâini.

— Sunt mândru de amândoi. Sunteți la fel de diferiți ca noaptea și ziua, dar amândoi purtați sângele meu în venele voastre. Mă auzi, Hamilton?

— Da, tată.

Hamilton se uitase la Baxter, iar în privirea lui fierbea antipatia.

Ochii contelui se mutaseră la celălalt fiu.

— Ești fratele mai mare al lui Hamilton. Niciodată să nu uiți asta.

— Nu pot să uit faptul că sunt rudă cu el, domnule.

Baxter fusese copleșit de un sentiment ciudat de ireal. Îi era imposibil să conștientizeze faptul că bărbatul solid, plin de viață, mai puternic decât viața însăși, care îi era tată, murea. Mâna tremurândă a lui Esherton o strânsese scurt pe cea a lui Baxter.

— Ai o responsabilitate față de el și de mama lui.

— Mă îndoiesc de faptul că au nevoie de ceva de la mine.

Baxter simțise slăbiciunea din degetele tatălui, pe vremuri atât de puternice, și fusese nevoit să-și reprime lacrimile care amenințau să-i invadeze ochii.

— Greșești, șopti Arthur răgușit. Este stipulat în testament. Ai genul de temperament stabil de care este nevoie pentru a te ocupa de bani, Baxter. La naiba, fiule, ești calm și de încredere. Hamilton e prea tânăr ca să se ocupe de avere. Trebuie să ai tu grijă de toate până când el va împlini douăzeci și cinci de ani.

— Nu! exclamase Maryann.

Fusese prima care înțeleșese pe deplin ceea ce tocmai spusese soțul ei. Mâna ei se dusese spre gât.

— Excelență, ce ai făcut?

Arthur își întorsese capul pe pernă ca să se uite în sus către ea. În ciuda stării de slăbiciune, pe fața lui apăruse umbra unui rânjet șmecheresc.

— Ești mai frumoasă acum decât în ziua în care m-am însurat cu tine, draga mea.

— Esherton, te rog. Ce ai făcut?

— Nu e nevoie să te agiți, Maryann. L-am lăsat pe Baxter să gestioneze finanțele familiei până când Hamilton se face puțin mai mare.

Maryann se holbase la Baxter.

— Nu e nevoie de un asemenea aranjament.

— Mă tem că este. Hamilton are un sânge clocotitor. Îi trebuie timp ca să învețe cum să-l controleze. Nu știu cum au ajuns fiii mei să fie atât de diferiți, dar asta e.

Esherton izbucnise într-o tuse devastatoare. Baxter își simțise tatăl alunecând și mai mult în întunericul care îl aștepta.

— Domnule...

Arthur își revenise după accesul de tuse și se lăsase înapoi pe pernă, extenuat.

— Știu ce fac. Hamilton va avea nevoie de îndrumarea și de sfatul tău vreme de câțiva ani, Baxter.

— Tată, te rog, șopti Hamilton. Nu am nevoie ca Baxter să îmi administreze banii și să ia decizii în numele meu. Sunt destul de mare ca să mă ocup de domeniile Esherton.

— Doar pentru câțiva ani, spusese Arthur, și chicotise răgușit. Oferă-ți ocazia de a-ți potoli neastâmpărul. Cine e mai potrivit să fie cu ochii pe tine decât fratele tău mai mare, ei?

— Dar el nu e chiar fratele meu, insistase Hamilton. Este doar fratele meu vitreg.

— Sunteți frați, pentru Dumnezeu!

Pentru un moment, o parte din vechea tărie de caracter îi înflăcărase ochii de culoarea chihlimbarului. Se uită cu înverșunare la Baxter.

— Mă înțelegi, fiule? Ești fratele lui Hamilton. Ai o responsabilitate față de el. Vreau să juri.

Baxter strânsese mâna tatălui său.

— Înțeleg. Te rog, liniștește-te.

— Jurământul, pentru Dumnezeu!

— Jur, zisese Baxter încet.

Contele se relaxă.

— Calm și limpede. De încredere precum răsăritul, zisese el închizând ochii. Știam că pot conta pe tine ca să ai grijă de familia mea.

Baxter îndeapără aceste amintiri în clipa în care Maryann se opri în fața lui.

— Bună seara, Baxter.

— Maryann.

— Nu mi-ai răspuns la solicitările mele pentru o întrevvedere. Am trimis trei scrisori.

— Am fost ocupat cu alte lucruri, zise Baxter cu politețea rece pe care și-o cultivase cu ani în urmă tocmai pentru astfel de ocazii. Dacă este vorba de bani, știi că le-am dat bancherilor instrucțiuni să onoreze orice solicitare rezonabilă de fonduri.

— Nu are nimic de-a face cu banii. Dacă nu te superi, aș prefera să discutăm chestiunea în particular. Mergem în grădină?

— Cu altă ocazie, poate. Intenționez să dansez următorul vals cu logodnica mea.

Maryann se încruntă.

— Deci este adevărat că ești logodit?

— Da.

Baxter o văzu pe Charlotte în brațele lui Lennox. Amândoi se mișcau foarte sprinten pe ringul de dans. Vigoare.

— Înțeleg. Cred că trebuie să te felicit.

— Nu este nevoie să-ți abandonezi stilul.

Buzele lui Maryann se țuguieră.

— Baxter, te rog, trebuie să vorbesc ceva cu tine despre Hamilton. Sunt extrem de îngrijorată. Știi foarte bine că tatăl tău a spus că dacă am nevoie de ajutorul tău trebuie să mi-l acorzi.

Baxter își întoarse încet capul ca să vadă ochii disperați ai lui Maryann și știi că nu avea de ales în această privință. Îi jurase tatălui său.

Înclină fruntea doar un centimetru în semn de acceptare a inevitabilului.

— Cred că ai dreptate, doamnă. Nu mă îndoiesc de faptul că ar fi bine să purtăm această conversație în grădină.

Capitolul 7

— Am auzit că ați cunoscut-o pe săraca doamnă Heskett.

Spre supărarea ei, Charlotte își dădu seama că spusese aceasta cu răsuflarea tăiată. Nu îi era ușor să țină pasul cu lordul Lennox. Impusese un ritm solicitant pe ringul de dans, iar ea își ieșise din mână.

— Un lucru groaznic, uciderea ei, adăugă ea. Te face să te întrebi unde se va ajunge, nu-i așa?

— Cu siguranță. Un incident șocant, spuse Lennox, și o învârti pe Charlotte într-o mișcare amplă, de planare, care îi purtă pe amândoi o distanță considerabilă. Și dumneata o cunoșteai, nu-i așa?

— N-am fost foarte apropiate, dar am purtat câteva conversații. A menționat numele dumneavoastră, excelență.

— Am fost foarte atașat de ea. Am vrut să mă însor cu ea, știi? Dar, din păcate, mi-a respins cererea. Nu mi-a venit a crede când am aflat că a fost victima unui ticălos nenorocit. Destul de înspăimântător.

— Într-adevăr. Ați spus că ați fost atașat de ea?

— De Drusilla? Doamne, da! M-am bucurat imens de compania ei. Drusilla a fost o partidă bună. Femeia aia a avut vigoare, dacă știi la ce mă refer.

— Obişnuia să spună același lucru despre dumneavoastră, excelență.

— Da? zise Lennox părând mulțumit. Mă bucur. Îmi va fi dor de ea, chiar dacă mi-a respins cererea de căsătorie, făcu el cu ochiul. Însă Dru mi-a spus foarte clar atunci că va fi de acord cu partidele ocazionale de zbenguială în pat după ce va aranja afacerea găsirii unui soț, să știi.

— Înțeleg.

— Trebuia să mă duc la ea chiar în acea noapte.

Charlotte se uită rapid în sus.

— Ați fost să o vedeți în noaptea în care a fost omorâtă?

— Nu, nu. Trebuia să îi fac o vizită în acea seară. Am primit un mesaj tocmai la timp, care mă informa că era în continuare bolnavă și că nu mă va putea primi. M-am întrebat de multe ori ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi dus la casa ei în acea seară.

— Chiar așa.

Charlotte observă că Lennox o îndrepta către o pereche formată dintr-un om mai în vârstă într-o haină albastră și o femeie cu o rochie liliachie din mătase.

— Lord Lennox, poate că ar trebui...

— Dru avea capul pe umeri.

Lennox făcu o mișcare sprintenă prin care izbuti în ultima clipă să-i evite pe ceilalți dansatori.

— Înțelegea că mariajul nu avea să stea în calea unor distracții din când în când.

— Într-adevăr.

Cu coada ochiului, Charlotte văzu trecând pe lângă ea rochia liliachie de mătase. Îi zâmbi ușurată lui Lennox și încercă să se gândească la modul în care avea să continue investigația. Lennox dădea impresia că era exact așa cum arătaseră cercetările anterioare: avea o fire plăcută și era stabil financiar. Nu și-l putea imagina în rolul de criminal. Și totuși, Drusilla îi menționase în mod specific numele în ultimul bilet.

— Îl văd pe logodnicul tău îndreptându-se către grădină cu lady Esherton, o anunță Lennox, și o întoarse pe Charlotte într-un alt vârtej galopant. Nu îl pizmui. Bătrânul l-a lăsat pe St. Ives într-o mare încurcătură când l-a pus să țină frâiele familiei, adăugă el.

Charlotte își aminti ce spusese Baxter despre administrarea averii fratelui său vitreg și a celei personale. Ea pusese acest lucru pe seama faptului că Baxter era foarte priceput la finanțe.

— Vreți să spuneți că bătrânul conte a stipulat clar în testamentul său că domnul St. Ives avea să dețină controlul asupra averii?

— Nu e un mare secret că bătrânul Esherton l-a numit pe Baxter executor până când Hamilton va împlini douăzeci și cinci de ani. S-a gândit bine Esherton, dacă mă întrebi pe mine. Oricine poate vedea că tânărul Hamilton are nevoie de timp ca să se liniștească. Cred că moștenește temperamentul lui taică-său. Bătrânul conte a fost un desfrânat în tinerețe, o informă Lennox. Dacă stau bine să mă gândesc, nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor. A fost un desfrânat până în ziua în care a murit.

— Înțeleg.

— Dar nu era prost când era vorba de avere, continuă lordul. Până să împlinească treizeci de ani a administrat averea foarte bine. Baxter îi moștenește talentul pentru astfel de lucruri, iar bătrânul o știa. Însă l-a pus pe St. Ives într-o poziție incomodă. Este obligat să suporte o mulțime de antipatii într-o astfel de situație.

— Într-adevăr.

Expresia de pe fața lui Lennox deveni neașteptat de tulbure.

— Hamilton nu este singurul tânăr care se comportă aiurea. Se pare că o mulțime de tineri procedează astfel. Nu mă feresc să-ți spun că și fiul meu, Norris, mi-a dat câteva emoții în ultima vreme. Știi, el și Hamilton sunt prieteni.

— Presupun că amândoi se ocupă de acele lucruri tipice pentru tinerii bărbați, zise Charlotte alegându-și cuvintele. Conduc prea repede, beau prea mult și își riscă viața în tot felul de provocări prostești?

— Aș vrea ca asta să fie tot, spuse Lennox. Sunt de părere că un tânăr e bine să facă nebunii în prima parte a vieții sale. Și eu am făcut la fel când am fost de vârsta lor. Odată, aproape că am fost omorât într-un duel pentru o micuță dansatoare de la operă. Am rezistat la câteva runde cu o matahală pe nume Bull Keeley. Am mai furat niște coniac francezesc... Chestii din astea.

— Înțeleg.

— Tipul de plăceri inocente ale tinereții, vechi de când lumea.

Lennox o răsuca într-un alt vârtej al dansului.

— Dar în aceste zile intrarea în viața adultă se pare că e o afacere mai riscantă decât era pe vremuri, când eram eu tânăr.

— Ce vreți să spuneți?

— În primul rând, jocurile de noroc sunt mult mai periculoase, afirmă Lennox foarte serios. Un prieten al lui Norris și-a pierdut aseară averea într-un loc numit „Masa verde”. Tânărul Crossmore s-a dus acasă și și-a tras un glonte în cap.

— Ce îngrozitor!

— L-am avertizat pe Norris că dacă nu este atent, o să-l trimit într-un tur extins al continentului.

— A funcționat amenințarea?

— Norris știe că eu nu tolerez prostiile. Din păcate pentru tânărul Hamilton, tatăl lui nu mai e pe aici ca să-l țină în frâu. I-a lăsat această sarcină lui St. Ives, împreună cu responsabilitățile legate de administrarea averii.

Cu o înfloritură finală, muzica se opri. Charlotte gâfâia. Făcu din nou o reverență către Lennox și zâmbi larg.

— Mulțumesc, excelență, chiar aveam nevoie de puțin exercițiu.

— Crește vigoarea, o asigură el în timp ce o conducea în afara ringului de dans. Să vă aduc un pahar cu limonadă sau cu șampanie?

— Nu, mulțumesc, cred că o să mă duc să o caut pe lady Trengloss.

— A, da, drăguța de Rosalind. O femeie încântătoare, spuse Lennox și deveni meditativ. Îmi imaginez că îi este dor de sora ei.

— De mama domnului St. Ives?

— Da. Emma a murit în urmă cu patru ani. În tinerețe, ea și Rosalind înveseleau atmosfera în înalta societate. Nu exista nici un moment plictisitor. Însă Emma era întotdeauna cea mai zăpăcită dintre ele două. Legătura ei amoroasă cu Esherton a durat până în ziua în care ea a murit. Îți spun, e al dracului de greu de crezut că St. Ives este bastardul acelei perechi.

— De ce spuneți asta?

— Temperamentul tânărului Baxter este complet opus părinților săi. Ei, poate că îl moștenește mai mult pe Esherton în unele privințe. Fără îndoială, ochii, desigur. Și are părul negru al mamei lui. Dar îi lipsește simțul umorului pe care îl avea Emma și nu are nici măcar puțin din stilul St. Ives, din păcate.

— Stilul St. Ives?

— Știi ce se spune despre bărbații din linia St. Ives... Ei fac totul cu stil. Hamilton trăiește de pe urma averii familiei, dar, îți jur, Baxter arată de parcă își duce traiul administrând afacerile altcuiva.

— Aparențele pot fi înșelătoare, domnule. Vă rog să mă scuzați.

— Desigur, desigur. Mi-a făcut plăcere să dansez cu tine.

Charlotte se întoarse și se îndreptă către ușile în stil franțuzesc, ce erau deschise pentru a permite aerului serii să inunde sala de bal. Afară văzu că terasa largă era luminată cu felinare colorate. Din loc în loc erau cupluri care își șopteau și râdeau discret în umbre. În spate se întindea grădina

întunecată. Nu era nici un semn de Baxter în apropiere, dar Charlotte era aproape sigură că el nu se întorsese în sala de bal. Era îndeajuns de multă lumină de la lună pentru a distinge formele gardului viu și ale tufișurilor bogate.

Baxter era undeva afară. Lui nu-i plăcea compania înaltei societăți. I-ar fi stat în fire să se retragă undeva în singurătatea grădinii până când venea momentul plecării. Ea coborî treptele de piatră și apucă pe cărarea ce ducea în inima grădinii. Pantofii săi ușori nu făceau nici un zgomot pe dale. Noaptea era aspră. Își strânse brațele la piept pentru a se apăra de răcoare. Știa că nu va putea sta afară prea mult fără mantie.

O voce înceată, de femeie, o făcu pe Charlotte să se oprească. Mai era un cuplu de cealaltă parte a gardului viu, în stânga. Fu cât pe ce să își continue drumul când auzi răspunsul scurt, caracteristic lui Baxter:

— Nu știu ce naiba vrei să fac eu, doamnă. Hamilton are douăzeci și doi de ani, rosti el, ezitând înainte să adauge sec: și, până la urmă, el este conte de Esherton.

— Este încă un băiat în atât de multe privințe!

Tonul femeii denota disperare.

— Și seamănă atât de mult cu tatăl lui! Trebuie să faci ceva, Baxter. De când a murit contele, Hamilton a devenit din ce în ce mai încăpățânat. Am crezut că e doar o etapă care va trece odată cu dispariția durerii. Dar, în ultima vreme, el și prietenul lui cel mai apropiat, Norris...

— Moștenitorul lui Lennox?

— Da. Ei doi s-au înhăitat cu noi tovarăși, din cei mai răi. Nu au mai ieșit la vechile cluburi seara. Hamilton mi-a spus că preferă unul nou, pe care l-au descoperit recent. Un loc numit „Masa verde”.

— Mulți tineri preferă cluburile care îi satisfac mai mult decât cele în care obișnuiau să meargă și tații lor.

— Da, dar cred că acest loc nu e altceva decât un tripou.

— Liniștește-te, Maryann. Hamilton nu poate pierde averea Esherton într-o noapte de pariuri. Dețin controlul asupra fondurilor pentru încă trei ani, dacă îți amintești.

— Niciodată nu am crezut că o să trăiesc ziua în care o să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru că bătrânul conte a prevăzut acest moment, dar trebuie s-o recunosc: este un lucru bun că Hamilton nu are încă acces la avere. Oricum, sunt atât de multe riscuri care îl așteaptă pe un tânăr cu temperamentul lui.

— Cum ar fi?

— Nu știu, spuse Maryann ridicând vocea. Asta e ce e mai rău, Baxter. Nu știu ce fel de riscuri își asumă. Se aud lucruri îngrozitoare despre activitățile care se petrec în acele locuri ale pierzaniei.

— Ești epuizată, Maryann.

— Nu sunt epuizată, sunt îngrozită. Există povești care ar alarma orice mamă, cu privire la depravarea și dezmățul din rândul tinerilor de viță nobilă în ziua de azi. Am auzit istorisiri despre faptul că ar lua în mod deliberat prea mult opiu pentru a-și induce stări de transă, de exemplu.

— Câțiva poeți pot opta să se amuze în acest mod, poate, dar eu cred că este vorba de un număr foarte limitat de oameni.

— Cine știe ce se întâmplă cu adevărat la noul club unde se duce Hamilton? Îți spun, fiul meu nu mai este el în aceste zile. Nu mă mai ascultă. Trebuie să vorbești cu el.

— Ce te face să crezi că o să mă asculte pe mine?

— Ești singura speranță, Baxter. Tatăl tău ți-a dat această responsabilitate de a-l ghida pe Hamilton până când va ajunge la maturitate. Nu nega asta. Cu toții am auzit instrucțiunile date de conte pe patul de moarte.

— Este uimitor, nu-i așa? zise Baxter cu o voce ciudat de contemplativă. Chiar și din mormânt tatăl meu poate încă să stârnească agitație în viețile noastre. Mă întreb dacă se amuză în timp ce privește micile drame pe care continuă să le pună în scenă.

— Nu vorbi despre conte cu atâta lipsă de respect. Baxter, depind de tine. Trebuie să-l oprești pe Hamilton înainte să intre cu adevărat în bucluc.

Charlotte percepu ceea ce părea a fi un suspin înăbușit. Se auzi foșnetul unei rochii din mătase și apoi sunetul surd al pantofilor moi pe iarbă. Se retrase grabnic în umbră în momentul în care Maryann ieși din spatele gardului viu. Charlotte o văzu pe cealaltă femeie îndreptându-se zorit către terasa luminată. Urmă o scurtă pauză, după care Baxter vorbi din spatele gardului viu.

— Ai auzit destul, sau vrei să-ți fac un rezumat al detaliilor importante din conversație?

— Domnule St. Ives! exclamă Charlotte.

Pentru un moment nu putu să deslușească silueta lui în întuneric. Apoi îl văzu îndepărtându-se de umbrele adânci ale gardului înalt și luând-o spre ea. Când ajunse în dreptul unei raze de lună, fata îi putu surprinde expresia aspră, de neclintit.

— Zău, chiar ar trebui să începi să-mi spui pe nume, Charlotte.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu am vrut să trag cu urechea.

— Dar o faci atât de bine.

— Nu am putut să nu aud ultima parte din conversația cu Lady Esherton.

— Nu-ți face probleme, spuse el, și se opri în fața ei. Suntem parteneri doar, nu-i așa?

— Păi, da, dar asta nu îmi dă dreptul să mă amestec în treburile dumneavoastră private, de familie.

— Amestecă-te cât dorești. Societatea mondenă se amuză de ani buni cu aventurile familiei mele. Ai terminat interogatoriul săracului Lennox?

Charlotte oftă.

— Cred că am făcut rost de toate informațiile pe care le pot căpăta în această seară. Am aflat că a primit o invitație de la doamna Heskett în noaptea în care ea a murit, dar i s-a trimis apoi un bilet prin care era informat că ea se simțea rău și că nu îl putea primi atunci.

— Hmm... Mă îndoiesc de faptul că ar fi recunoscut toate astea dacă era vinovat.

— Corect. Nu mi-l pot imagina în rolul de criminal.

— De acord. Dacă ești satisfăcută, hai să mergem, spuse Baxter și îi luă brațul uitându-se înapoi către casă. M-am săturat de învâlmășeala asta din societatea mondenă. Dacă o să mai stau pe-aici o să mor de plictiseală.

— Înțeleg, dar Ariel se distrează atât de bine. N-aș vrea să-i spun că trebuie să plecăm. Este abia miezul nopții.

— Adevărat, și pentru cei de-acolo seara abia acum începe. Nu-ți face griji pentru sora ta. Am un plan. O s-o lăsăm în grija mătușii mele, care o va ține aici până dimineața.

Charlotte se uită la el.

— Credeți că lady Trengloss se va supăra?

— Nici pe departe. Se distrează copios cu anunțul logodnei noastre și cu prezentarea lui Ariel înaltei societăți.

O conduse pe Charlotte pe treptele terasei, înapoi în sala de bal intens luminată.

— Așteaptă puțin, până o localizez pe Rosalind și fac aranjamentele necesare.

— Iar eu o să o caut pe Ariel și o să-i spun că este liberă să stea cu mătușa dumneavoastră. Cu siguranță, este pe ringul de dans din nou. Vă jur, și-a petrecut toată seara acolo, zise Charlotte. Se ridică pe vârfuri pentru a scruta mulțimea.

— O văd, anunță Baxter.

— O, da, iat-o!

Charlotte zâmbi la vederea lui Ariel mișcându-se elegant pe notele unui vals.

— Dansează cu acel tânăr chipeș care poartă o eșarfă imposibil de complicată. Mă întreb cine este.

— Numele lui este Hamilton, rosti Baxter sec. Conte de Esherton. Fratele meu vitreg.

O jumătate de oră mai târziu, trăsura se clătină oprindu-se în fața casei Arkendale. Baxter își reveni din gândurile întunecate care puseseră stăpânire pe el în timpul scurtei călătorii. Se uită la Charlotte, care stătea pe bancheta de vizavi, și se întrebă ce îl făcuse să propună o încheiere atât de intempestivă a serii. Adevărat, nu avea nici o dorință de a rămâne la bal, în special după discuția neplăcută cu Maryann, dar cu siguranță nu voia să-și ia rămas-bun de la Charlotte. Acum se aflau în fața casei ei. Seara se încheiase și nu mai era timp de conversații sau de alte lucruri. Făcuse o treabă excelentă irosind ultima jumătate de oră, se gândi el. Pentru un om care se lăuda cu forța sa logică și intelectuală, uneori era complet idiot, își spuse.

Charlotte se uită pe fereastră.

— Se pare că am ajuns, domnule St. Ives.

Baxter îl auzi pe birjar coborând.

— La naiba!

Charlotte își ridică sprâncenele, dar nu făcu nici un comentariu. El se întrebă la ce anume se gândea. Uneori, în momente precum acesta, devenea extrem de conștient de faptul că nu înțelegea mai deloc sexul opus. Singurul lucru pe care îl știa cu certitudine era că nu voia să-i ureze noapte bună.

— Ah, Charlotte...

Ușa trăsorii se deschise. Baxter nu putu găsi o scuză ca să întârzie inevitabilul. Cu un foșnet ușor al rochiei, Charlotte coborî din trăsură. Baxter o urmă șovăitor. O luă de braț pentru a o conduce pe trepte, până în fața ușii.

„Prostule! Idiot nenorocit!”, își spuse el. O jumătate de oră irosită. Ar fi putut să își petreacă acest timp în trăsură cu Charlotte în brațe. În schimb, el și-l petrecuse contemplând ursuz gânduri din trecut și din prezent. Era vina lui Maryann. Îi stricase starea de spirit din acea seară. Tipic.

Charlotte scoase cheia din poșeta împodobită cu mărgele.

— Vreți să intrați pentru un pahar cu coniac, domnule St. Ives?

Baxter, concentrat la gândurile sale sumbre, era sigur că nu auzise bine. Își dădu seama că ea îl fixa cu o privire întrebătoare.

— Coniac?

El îi luă cheia din mână și deschise ușa cu degetele care-i deveniseră dintr-odată neîndemânatic.

— Îmi dau seama că e târziu, dar avem multe de discutat, zise ea.

Pășii vioaie în vestibulul întunecat și se întoarse cu fața la el.

— În graba pregătirilor pentru a intra în înalta societate, nici măcar nu am avut ocazia să vă arăt micul desen pe care l-am descoperit în blocul de acuarele al doamnei Heskett.

Ea voia să discute afaceri.

— S-a întâmplat ceva, domnule St. Ives?

Își dădu seama că stătea în continuare pe treptele de la intrare.

— Ce te face să spui asta?

— O, v-am încălcat simțul bunei-cuviințe, nu-i așa? îl întrebă ea aruncându-i o privire spășită. Vă asigur că nu trebuie să vă faceți probleme legate de reputația dumneavoastră. Absolut nimeni, cu excepția birjarului, nu va ști că ați intrat aici pentru câteva minute. Doamna Witty este plecată în vizită la verișoara ei în această noapte. Nu va veni acasă decât mâine.

— Înțeleg.

Ea se uită la el și zâmbi.

— Și, până la urmă, se presupune că suntem logodiți, dacă vă amintiți. Pe scurt, domnule St. Ives, virtutea dumneavoastră este în siguranță cu mine.

Își bătea joc de el.

— Cred că mi-ar prinde bine un coniac. Unul mare.

Intră în micul vestibul și închise ușa din față. Prin ferestre se strecura îndeajuns de multă lumină de la lună încât Baxter să o vadă pe Charlotte scoțându-și pelerina. O agăță într-un cuier. O urmări în timp ce se întinse pentru a aprinde o lumânare dintr-un sfeșnic de pe perete. Nu-și putea lua privirea de la formele sânilor ce se ridicau ușor ca răspuns la mișcările ei. Un moment mai târziu, o lumină scânteie cald, împrăștiindu-se pe pielea ei netedă. Cu o magie alchimică, lampa scoase la iveală focul ce mocnea în

părul ei închis la culoare și transformă rochia din satin galben în aur. Când se întoarse cu fața spre el, ochii ei erau niște bijuterii.

— Mergem în biroul meu, domnule St. Ives? O să vă arăt micuțul desen al doamnei Heskett.

— Chiar te rog, se auzi Baxter spunând.

O dorință arzătoare îl prinse în mreje în timp ce o urmări îndreptându-se către camera întunecată. Unduirea grațioasă a șoldurilor ei, sub rochia aurie, îi încălzi sângele în vene.

— Coniacul este pe masa de lângă fereastră, strigă Charlotte din birou.

O altă scânteiere izbucni când ea aprinse lampa din încăpere. Lumina din pragul biroului îl atrase pe Baxter cu puterea covârșitoare a unei vrăji. Ezită un moment mai lung. Acceptarea invitației nu era, probabil, o chestiune rațională. Cu siguranță, nu era una rezonabilă, logică.

— Pe toți dracii!

Trase cu sălbăticie de nodul eșarfei și traversă holul pentru a intra în lumea de vis care stătea în colțul opus ușii.

— Ce-ați spus? îl întrebă Charlotte în timp ce el intra în încăpere.

— Nimic important.

Se duse să aprindă focul. Apoi se ridică în picioare și se îndreptă spre masa pe care se afla sticla cu coniac.

Charlotte se duse în spatele biroului și se aplecă pentru a deschide sertarul de jos.

— Am rupt din caietul de schițe pagina care conținea micuțul desen. Din câte mi-am dat eu seama, niciuna dintre acuarele nu are legătură cu el, așa că au contribuit foarte mult la distragerea atenției noastre.

— Într-adevăr.

Baxter se uită la fundul frumos rotunjit al lui Charlotte în timp ce ea se opri să scoțoască în sertarul de jos.

— Ne-au distras, cu adevărat, atenția...

— De fiecare dată când am încercat să discut despre desen cu Ariel, atenția ei se îndrepta numai asupra nudurilor. Și doamna Witty a făcut la fel.

— Și atenția ta, Charlotte? Și tu ai fost distrasă de nuduri?

— Eu am talentul de a-mi ține mintea concentrată la afaceri.

Charlotte se îndreptă și puse o foaie de hârtie pe birou.

— Într-adevăr, zise el, și se adună cu greu ca să toarne două pahare cu coniac. Acesta este și unul dintre talentele mele.

Se întoarse cu paharele în mâini și se uită la ea. Stătea în spatele mesei de lucru. Baxter se întrebă dacă era conștientă de felul în care lumina îi încălzea conturul sânilor și îi adâncea misterul din ochi.

— Am fost dezamăgită de rezultatul anchetei mele asupra lui Lennox, zise Charlotte încruntată. Părea mult mai preocupat de riscurile la care se supune tânăra generație de gentlemen în zilele acestea decât de moartea Drusillei Heskett.

Baxter puse un pahar în fața ei. Ignoră pagina din blocul de desen.

— Se pare că Lennox și Maryann au ceva în comun.

— Cred că părinții fiecărei generații sunt îngrijorați cu privire la pericolele care-i pândesc pe copiii lor.

— Fără îndoială.

El își dădu seama că dacă avea să mai stea acolo și să bea uitându-se la umerii goi ai lui Charlotte și la formele sânilor ei pentru încă un minut n-avea să mai fie capabil de a-și ține mâinile departe de ea. Se îndreptă către fereastră, sperând că imaginea grădinii luminate de lună avea să reducă temperatura sângelui care îi clocotea în vene. Dar tot ce văzu când se uită prin geam era reflexia Charlottei.

— Vorbind de lady Esherton, spuse ea încet, ce o să faceți în legătură cu fratele dumneavoastră, Hamilton?

El rămase nemișcat.

— E ultimul lucru pe care vreau să-l discutăm astă-seară.

— Înțeleg. Am adus vorba despre acest subiect pentru că se pare că v-a bântuit mintea în timpul călătoriei către casă, în trăsură.

— Nu-ți bate capul cu problemele mele, Charlotte. O să mă ocup eu de ele.

— Da, desigur, zise Charlotte ezitând. Apoi, ca și cum nu s-ar fi putut abține, adăugă: Ei au dreptate, să știți.

Îi urmări reflexia în timp ce ea ridică paharul de coniac și luă o înghițitură.

— Cine?

— Lennox și Lady Esherton, spuse ea, și lăsă paharul jos. Tânăra generație se confruntă cu multe pericole.

— Nu te supăra, Charlotte, dar nu ești în postura în care să poți vorbi despre un subiect precum pericolul. Îți reamintesc faptul că tu ești cea care a simțit nevoia să angajeze un administrator care să acționeze și ca gardă de corp.

— Sunt o femeie matură care știe foarte bine ce face. Lucrurile nu stau la fel pentru o persoană mult mai tânără.

Ceva din vocea ei îi atrase atenția lui Baxter.

— Nu sună ca și cum ai vorbi în general.

Ea rămase tăcută pentru un lung moment.

— În noaptea de dinainte ca tatăl meu vitreg să fie omorât, el a adus un monstru în casa noastră.

Baxter se întoarse încet și se uită la ea.

— Un monstru?

— Winterbourne pierduse o mare sumă de bani în detrimentul acelei ființe, explică Charlotte uitându-se la paharul cu coniac ca și cum vedea în el scene din trecut. Tatăl meu vitreg intenționa să își plătească datoriile oferind-o pe sora mea bestiei.

— La naiba, Charlotte! Și ce s-a întâmplat?

— Am folosit pistolul tatălui meu ca să-i forțez pe Winterbourne și pe monstru să plece din casă.

Paharul din mâna ei tremură puțin.

— Nu s-au mai întors apoi, adăugă ea.

Și-o imaginea înfruntându-i pe cei doi bărbați cu un simplu pistol. Simți un fior de furie și de teamă.

— Ești o femeie foarte curajoasă.

Ea nu părea să-l fi auzit.

— Dimineața următoare, Winterbourne a fost găsit mort. Gâtul îi fusese tăiat de un tâlhar, au zis anchetatorii. Nu știu ce s-a întâmplat după ce acei doi bărbați au părăsit casa în acea noapte, dar știu că tatăl meu vitreg se temea de acea bestie. Uneori mă întreb dacă nu cumva monstrul l-a omorât ca să se răzbune pentru că nu-și plătitese datoriile de la jocuri.

— Orice bărbat care ar pune o tânără în mâinile unui monstru pentru a-și satisface poftele merită să moară.

— Da, zise Charlotte ridicându-și ochii pentru a se uita la el. Nu te gândi nici o clipă că îl plâng pe Winterbourne sau că simt vreun fel de vină pentru că l-am forțat să iasă din casă în acea noapte când a fost omorât. Nu asta mă tulbură.

O scânteie de intuiție îl traversă pe Baxter. Simți teama secretă ce se ascundea în spatele temperamentului hotărât și independent care o anima pe Charlotte. Revelația nu semăna cu momentele de înțelegere profundă pe care le trăia din când în când atunci când un experiment îi permitea să întrezărească un mare adevăr științific. Această cunoaștere era de o natură mult mai intimă decât orice lucru pe care îl descoperise în laboratorul său.

— Pricep, murmură el. Te tulbură într-atât, că până și după atâția ani nu poți uita că monstrul este încă liber pe undeva?

— Da, nu pot uita. Uneori, amintirile se întorc sub formă de vise. Mă trezesc în mijlocul nopții, la aceeași oră la care am fost trezită în acea noapte. În vis mă văd pe holul întunecat din fața dormitorului surorii mele. Țin pistolul în mână, așa cum am făcut și atunci. Dar, de această dată, monstrul știe că arma nu este încărcată.

— Iisuse! exclamă Baxter cuprins de un fior rece. Vrei să îmi spui că pistolul pe care l-ai folosit în acea noapte nu era încărcat?

— Fusese ținut în cufăr ani de zile. Nu aveam praf de pușcă pentru el. Era foarte întuneric pe hol și nici Winterbourne și nici monstrul nu au știut că îi ameninț cu un pistol gol. Dar în visul meu monstrul râde pentru că știe adevărul. Știe că nu îl pot opri de data aceasta.

Baxter făcu un pas în față.

— Charlotte...

— Și, în visul meu, știu că o să eșuez în a-mi proteja sora.

— Este doar un vis, Charlotte, o liniști Baxter. Și eu am unul care mă bântuie din când în când, și este destul de neplăcut să mă trezească în mijlocul nopții.

Ea se uită la el întrebătoare.

— Visele pot fi lucruri tulburătoare.

— Da, răspunse Baxter și își puse paharul pe o masă din apropiere. Hai să vorbim despre alte lucruri.

— Desigur. Despre cercetările noastre.

— Nu, nu despre cercetările noastre. Ți-a plăcut valsul?

— Cu Lennox? întrebă Charlotte strâmbându-se. Cred că știi de ce Drusilla Heskett obișnuia să îl compare cu un armăsar.

Baxter își ridică sprâncenele. Charlotte chicoti.

— Lordul se află, într-adevăr, în posesia unei mari cantități de vigoare. Când s-a oprit muzica m-am simțit de parcă tocmai aș fi încheiat o partidă de călărie din zori, pe un cal obișnuit cu obstacolele.

Pentru un moment, Baxter se uită gânditor la ea.

— Ți-am spus că arătai minunat în seara aceasta?

Ea clipi.

— Poftim?

— Am omis să-ți adresez complimentele meritate. Îmi cer scuze.

— Nu vă faceți griji, domnule St. Ives, spuse ea, și își apropie mâinile pe birou uitându-se la el cu un zâmbet orbitor. Suntem asociați, nu prieteni intimi.

— Mai e ceva ce am neglijat să fac.

El se duse în spatele biroului și își puse mâinile pe umerii goi ai lui Charlotte. Pielea ei era caldă și imposibil de moale.

— Ce?

— Nu te-am invitat la dans. O ridică ușor în picioare. Crezi că dacă am fi dansat vals împreună mai devreme în această seară, ai fi putut acum să-mi spui pe numele mic?

Ochii ei erau foarte verzi în lumina lumânării. Zâmbi în timp ce își puse mâinile în jurul gâtului lui.

— Nu știu. De ce nu mă inviți și o să vedem apoi?

— Dansează cu mine, Charlotte.

— Aș fi foarte încântată să dansez cu tine, Baxter.

Asta era clipa pe care o așteptase toată seara, se gândi el. Acesta era lucrul de care avea nevoie. Se aplecă și îi atinse gura.

Capitolul 8

Baxter făcea un gen de experiment. Charlotte fu sigură de asta de îndată ce buzele lui le atinseră pe ale ei. Acest sărut era diferit de cel pe care îl împărtășiseră în trăsură cu câteva seri în urmă. Chiar și când o trase mai aproape de el și își strânse brațele în jurul ei, îl putea simți reprimându-și o parte din sentimente. Era ca și cum voia să observe și să verifice rezultatele îmbrățișării. Se întrebă dacă el credea că își putea stăpâni dorința așa cum proceda în cazul flăcărilor cu care încălzea chimicalele volatile. Odată cu înțelegerea acestui lucru urmă un val de furie. Ea nu era o mixtură curioasă ce trebuia testată și examinată într-un laborator. Charlotte își strânse mâinile în jurul gâtului lui și se apropie și mai mult de el. Era hotărâtă să-i arate lui Baxter că nu putea rămâne un observator distant al propriei pasiuni. Dacă era un experiment, se gândi ea, și Baxter făcea parte din el, nu numai ea.

— Charlotte...

Gura lui Baxter se mișcă pe a ei, gustând, iscodind, explorând. Mâinile lui se mutară spre ceafa ei. Își îndesă degetele în păr desfăcând acele.

— Spune-mi numele din nou.

— Baxter.

O năpădi un sentiment de excitare atât de luminos și de fierbinte, încât nu-i veni să creadă că el nu îl percepea.

— Din nou, îi ceru el trecându-și degetul mare pe linia maxilarului ei.

— Baxter.

— Deschide-ți gura pentru mine.

Ea se supuse. Apoi scoase un icnet de surpriză, ușor, înăbușit, când dinții lui îi prinseră ușor buza de jos.

— Nu te voi răni, șopti el.

— Știu.

Ea îl ținu strâns, invitându-l să își adâncească sărutul. Baxter își trecu degetele prin părul ei. Acele căzură pe suprafața lustruită a biroului. Apoi el își coborî lent mâinile, oprindu-se puțin pe umerii goi.

— Ești diafană.

Îi mângâie linia gâtului și își mută gura sub urechea ei.

— Totul la tine este diafan și neted.

Își puse palmele pe pieptul lui, savurând forma mușchilor de sub cămașă.

— Iar totul la tine este puternic și foarte tare.

Baxter ridică fruntea. Își scoase ochelarii și îi puse pe birou, lângă acele căzute. Ea se uită în ochii lui și își ținu răsuflarea. Fără vălul ochelarilor, flăcările alchimistului care îi ardeau în privire erau mai intense decât aurul topit. Putea vedea pericolul, dar flăcările o fascinau și o captivau.

— Vreau să îți simt sânii în mâini.

Baxter trase ușor de mânecile rochiei. Corsetul căzu, dezgolind-o până la mijloc. Charlotte tremură, dintr-odată conștientă de lumina lumânării, care îi scotea la iveală sfârcurile tari. Simți o dorință delicioasă, emoționantă, incredibilă. Se auzi icnind ușor când Baxter îi cuprinse sânii în palme.

— Ești frumoasă.

Vocea lui era atât de înceată și de răgușită, încât cuvintele fură aproape imperceptibile. Își trecu degetele mari peste sfârcuri. Fata simți că nu mai putea respira. Nu percepea decât nevoia înnebunitoare de a inhala mai mult din parfumul lui amețitor, complet masculin, care o făcu să tragă adânc aer în piept. O dorință arzătoare o străbătu. Strânse cu putere țesătura cămășii lui. Capul îi căzu în spate.

— Baxter. Este incredibil.

— Da.

El se aplecă și prinse între dinți un sfârc.

— O, Doamne!

Încet, ea îi desfăcu eșarfa și începu să îi descheie cămașa cu degetele tremurânde. El îngheță.

— Nu.

Ea îl ignoră. Reuși să deschidă cămașa și își strecură mâinile înăuntru.

— La dracu'! exclamă Baxter, și rămase împietrit.

Era ca și cum ar fi așteptat o reacție pe care nu o putea evita. Ea îl atinse înflăcărată, savurând căldura și puterea corpului lui. Își plimbă degetele prin părul lui aspru, cârlionțat, de pe piept, își încolăci mâinile în

jurul lui și apoi își lipi palmele de spate. Simți pielea aspră și știi ce era. Baxter avea o cicatrice urâtă. Era rândul ei să rămână împietrită.

Își înalță capul și se uită la el.

— Ai fost rănit.

— Acum trei ani.

Privirea lui era întunecată și descurajată.

— S-a vindecat de mult, spuse el.

— Ce s-a întâmplat?

— Acid.

— O, Doamne! Un accident în laborator?

Zâmbetul lui era complet lipsit de veselie.

— Într-un fel.

— Îmi pare foarte rău. Trebuie să fi durut foarte tare.

— Acum e bine. Dar cicatricile sunt urâte. Dă-mi voie să sting lumina, zise el, și făcu un pas în spate.

— Nu e nevoie.

Încet, ea îi îndepărtă cămașa de pe umeri și o lăsă să cadă pe covor.

Putea vedea peticele pale, aspre, de piele distrusă de pe umărul lui drept.

Închise ochii la gândul durerii pe care el o trăise.

— Charlotte...

— Nu te poți gândi că rănilile tale o să mă ofenseze. Singurul lucru care contează este că s-au vindecat.

Foarte încet, ea atinse una dintre urmele de acid de pe umăr. Apoi se ridică pe vârfuri și o sărută.

Baxter tremură. Ea își mișcă buzele de-a lungul gâtului lui, către gură.

— Charlotte...

Brațele lui se strânsă cu putere în jurul ei. Pentru un moment, strânsoarea nu mai avu nimic detașat și controlat. Tânăra femeie simți flăcările care ardeau în el. Se lăsă pradă conflagrației cu un sentiment exuberant de încântare. El își puse mâinile pe talia ei, o ridică și îi sărută sânii. Ea găfâi când îi simți dinții pe sfârcuri.

— Baxter...

Se prinse cu picioarele în jurul lui, cu o senzație de disperare. El o purtă către canapea. Un moment mai târziu, camera se învârtea în jurul propriei axe. Apoi Charlotte simți pernele de sub ea. Marginile rochiei îi fluturau în jurul coapselor. Înainte să apuce să se reorienteze, Baxter se așezase deasupra ei. Era greu, dar asta o incita la culme. Apăsarea corpului lui o împingea adânc în canapeaua de catifea. Putea simți țesătura pantalonilor lui pe pielea ei golașă de deasupra jartierelor. Și putea simți și tăria bărbăției lui excitate. Își umplu plămânii cu aer.

Baxter își ridică fruntea și se uită în jos în ochii ei.

— Te vreau.

Se uită la strălucirea din privirea lui și fu pierdută în vraja dorinței care se încolăcea în jurul lor. Cu siguranță era imposibil pentru orice bărbat, chiar și pentru unul cu o voință de fier ca lui Baxter, să se uite la o femeie cu o

dorință atât de arzătoare și să rămână totuși doar un experimentator lipsit de pasiune.

Își trecu degetele prin părul lui și nu se obosi să își ascundă sentimentul de uimire pe care îl încerca.

— Niciodată nu am trăit o emoție atât de puternică.

— Mă bucur.

O sărută adânc, flămând. Charlotte îi simți mâna alunecând în jos pe piciorul ei și strecurându-se dedesubtul furoului. Degetele lui i se curbară în jurul pulpei. Ea își afundă unghiile în mușchii lui tari de pe spate, făcându-l să geamă. Mâna lui se mișcă în sus, între coapsele ei și apăsă locul umed, vibrant, dintre picioare. Își scufundă un deget în ea, apăsând încet pentru a pătrunde între mușchii mici și strâmți. Ea tremură ca reacție la valul de senzații noi.

— Te rog...

Se răsuci agitată, căutând mai mult.

— Nu te opri, șopti ea.

El își retrase degetul foarte încet și apoi îl introduse din nou. În același timp, degetul lui mare se plimbă ușor peste mugurele de deasupra sexului ei.

— Baxter...

Nu mai putea gândi. Era înecată în senzații. Se agăță de el, cerând în tăcere ca el să pună capăt splendidei torturi, incapabilă să-l îndepărteze.

— Baxter...

Își aplecă buzele către sânii ei. Degetele lui își continuau explorarea. În loc să le împingă în adâncuri, el le presă în sus. Din nou și din nou repetă mișcarea. O tensiune imensă luă naștere în interiorul ei. Niciodată nu cunoscuse o asemenea dorință năvalnică, încordată, înrobitoare. Știu instinctiv că senzațiile nu se mai puteau acumula. Trebuie să existe un fel de eliberare din presiunea crescândă. Se prinse de umerii lui Baxter. Trebuia să existe o eliberare. Avea să fie zdrobită dacă nu se întâmpla așa. Această forță stăruitoare, pasională nu putea să dureze la nesfârșit. Fără nici un avertisment simți în profunzime niște tremurături convulsive.

— Baxter...

Își auzi țipătul ca un ecou în timp ce cădea de pe o stâncă incredibil de înaltă. Baxter o ținu în timp ce plutea în jos printr-o atmosferă lichidă în care el era singurul obiect solid. Cunoscuse un sentiment de uimire care îi luă puterea de a vorbi. Încet-încet deveni din nou conștientă de flăcările și de trosnetele din șemineu și de pernele de pe canapeaua pe care stătea. Greutatea lui Baxter încă se odihnea pe o laterală a corpului ei. Când deschise ochii, într-un final, îl văzu scrutând-o cu o intensitate scăpărătoare.

— A fost incredibil, șopti ea. Absolut minunat.

El zâmbi și îi sărută o sprânceană.

— Da, a fost.

Charlotte îi atinse maxilarul.

— Dar tu nu ai trăit aceeași senzație.

— Nu de data aceasta.

El se îndreptă, extrăgându-se cu grijă din rochia ei.

— Dar vor fi și alte ocazii, adăugă el, și se opri pentru a-i atinge gura cu un deget. Cel puțin sper că așa va fi.

— Baxter, așteaptă. Unde te duci? Trebuie să vorbim.

El se ridică în picioare și traversează camera până la cămașa care zăcea aruncată pe podea. Lumina focului îi dezvăluie cicatricile lăsate de acid, care îi marcau spatele și umerii. „Atâta durere, se gândi Charlotte. Bine că acidul nu i-a atins ochii. Cu siguranță ar fi rămas orb.”

Îl urmări în timp ce își culese cămașa și o trase pe el cu mișcări rapide. Lăsând-o desfăcută, se îndreptă spre birou, găsi ochelarii și și-i puse la loc pe nas. Fără să rostească vreun cuvânt, se duse la șemineu și se opri în fața focului. Se uită în jos, înspre flăcări.

Alarmată de schimbarea din comportamentul lui, Charlotte se ridică încet. Se acoperi cu furoul.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu.

El apucă un vâtrai din stand și se aplecă pentru a răscoli cărbunii.

— Dar aș dori să ajungem la o înțelegere înainte de a merge mai departe pe acest drum.

Se uită la el. Părul lui negru era ciufulit în locurile prin care ea își trecuse degetele. Lumina flăcărilor arunca umbre fioroase asupra trăsăturilor sale. Ea își aminti din nou de sentimentul deranjant de precauție pe care îl simțise în prima zi în care îl întâlnise.

— Ce fel de înțelegere? întrebă prudentă.

— Vrei să ai o aventură amoroasă cu mine, Charlotte?

Vorbele fuseseră pronunțate fără nici o inflexiune a vocii. Vocea lui Baxter nu trăda nici o emoție.

— O aventură amoroasă?

Ea se simți dintr-odată atât de neîndemânică, încât abia reuși să termine de încheiat rochia.

— Cu tine? întrebă ea.

— Se pare că suntem atrași unul de altul.

— Da, dar...

Se întrerupse, nefiind sigură ce să spună. Până la urmă, își aminti. Da, luase în considerare această posibilitate.

— Din experiența mea știu că acest tip de emoție nu este decât o iluzie, îi explică Baxter. Pare autentică pentru o vreme, dar apoi pălește.

— Înțeleg.

Nu-i putea condamna propunerea. Pasiunea nu putea constitui baza unei relații pe termen lung. Știa asta mai bine decât mulți alții. Își construise cariera pe fundația unui principiu simplu: numai dragostea adevărată putea adăuga unele elemente de siguranță și de certitudine unei relații.

— Crezi că focul care ne încălzește acum se va stinge în curând.

— Din observațiile mele, plictiseala și monotonia transformă până la urmă chiar și cele mai fierbinți flăcări în scrum.

— Acesta a fost destinul legăturilor tale amoroase anterioare?

— Sunt chimist, nu poet, zise Baxter unindu-și mâinile la spate. În timp, deosebirea dintre ele devine mai pronunțată.

— Nu înțeleg.

— Ca să mă exprim mai simplu, femeile tind să mă considere, într-un fel, plictisitor odată ce atracția fizică trece.

— Femeile te consideră neinteresant?

Era prea mult. Furia se aprinse în Charlotte, înecând temporar fericirea care se acumulase în interiorul ei.

— Cum îndrăzniți, domnule? Nu încercați să mă jigniți cu asemenea prostii! Dacă nu aveți nici o dorință pentru o relație pe termen lung, măcar aveți decența de-a o spune pe șleau! Nu vă așteptați de la mine să cred că vechile dumneavoastră relații s-au terminat toate pentru că v-ați plictisit de moarte cuceririle!

El o privi uimit.

— Te asigur că acesta este purul adevăr.

— Prostii!

Se ridică rapid de pe canapea și își aranjă rochia.

— Căutați scuze. Mă așteptam la mai mult de la dumneavoastră, domnule.

Baxter se apropie de ea ca să o privească în ochi.

— Nu caut nici o scuză. Încerc să fiu pragmatic.

— Într-adevăr, zise ea și se îndreptă, mândră. Și cum rămâne cu reputația dumneavoastră prețioasă, domnule St. Ives?

— Se întâmplă ca această șaradă a logodnei pe care am născocit-o împreună să ne ofere scuza perfectă pentru o aventură amoroasă.

Charlotte clocotea.

— Această șaradă, așa cum o numiți, a fost concepută de dumneavoastră și este menită să dureze numai atâta timp cât ne va trebui ca să găsim criminalul care a ucis-o pe Drusilla Heskett.

— Nu există nici un motiv pentru care nu poate continua după ce ne-am atins scopul principal.

— De obicei, logodna durează un an.

— Ale mele au durat, în medie, cam două luni sau chiar mai puțin.

— Asta nu e un motiv de laudă.

— Este nenorocitul de adevăr. Deci? o întrebă el îngustându-și privirea. Care este răspunsul tău? Ești interesată să avem o aventură romantică sau nu?

Ea tremura, de data aceasta nu de pasiune, ci de furie. Își ridică bărbia.

— Cu siguranță nu vreți un răspuns imediat. O să vă spun ce decizie am luat după ce voi avea timp să studiez problema în profunzime.

— Pe toți dracii! exclamă Baxter arătând înspre canapea. După tot ce s-a întâmplat, îmi spui că trebuie să studiezi în profunzime problema?

Ea zâmbi rece.

— Așa cum îmi sfătuiesc deseori clientele, nu trebuie luate decizii importante, personale, în flăcările pasiunii.

Maxilarele lui se încleștară. Fără nici un cuvânt se îndreptă către ea, iar cizmele lui nu făcură nici un zgomot pe covor. Charlotte se pregăti. Să-l împingă pe Baxter până la limita stăpânirii de sine fusese un lucru riscant, și spera că nu avea să urmeze un contact fizic. Știa că nu avea s-o rănească niciodată, dar exista un puternic element de neprevăzut în această situație. Înainte de a-i afla intențiile, una dintre scândurile de pe hol trosni. Fata îngheță. Baxter se opri. Se uită către ușă și apoi se încruntă la Charlotte.

— Cineva din personal?

— Nu.

Ea se întoarse și se uită la ușa închisă a biroului.

— Ți-am spus, menajera mea e plecată pentru toată noaptea. Nu poate fi nici Ariel. Am fi auzit trăsura mătușii tale oprind în fața casei.

Se auzeau pași pe coridor. Charlotte își dădu seama că cineva alerga pe holul care ducea în spatele casei.

— La dracu'! exclamă Baxter și se lansă către ieșire. Stai aici!

Deschise ușa și se repezi pe hol. Charlotte luă cu o mână un sfeșnic greu, din argint, iar cu cealaltă își ridică rochia și fugi după el. O întâmpină întunericul. Cineva stinsese lampa de pe coridor pe care ea o aprinsese mai devreme. Singura lumină era cea care se revărsa din birou. Auzi ecoul pașilor din spatele casei. Două perechi de pași. Ai lui Baxter și ai intrusului.

Se avântă în adâncurile negre ale holului. Un curent rece îi indică faptul că ușa din spate era deschisă. Putea vedea lumina palidă a lunii la capătul coridorului. Intrusul era deja afară. Fugise în grădină.

Se opri în prag, încercând să vadă ceva în beznă. Nu era nici o siluetă printre tufișuri.

— Baxter? Unde ești?

Nu primi nici un răspuns. Panica o învălui pe Charlotte. Spărgătorul era, cu siguranță, înarmat. Nu auzise nici un foc de armă, dar majoritatea borfașilor preferau tăcerea lamei de cuțit. Imaginile cu Baxter rănit, poate pe moarte în apropierea tufișurilor de trandafiri o împinseră înainte în noapte.

— Baxter. O, Doamne, unde ești? Spune ceva, Baxter!

— Parcă ți-am spus să aștepti înăuntru.

Baxter se materializă din întunericul dens. Într-o clipă nu era nicăieri, iar în alta se afla chiar în fața ei. Luna îi lumina o parte a feței și sclipea în lentilele ochelarilor.

— Ești bine?

— Da, răspunse el, și o luă de braț pentru a o conduce înapoi în casă.

Dar nu am reușit să-l prind. A dispărut pe aleea din spatele grădinii. Cunoștea locul. E posibil să fi studiat casa și și-a plănuit ruta de scăpare înainte de a se apuca de treabă în această noapte. Părea că știe exact unde se duce.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu l-ai prins. Ar fi putut avea un cuțit sau un pistol.

— Preciez modul în care te preocupi de sănătatea mea.

— Nu e nevoie de sarcasm.

— Îmi pare rău, murmură el zorind-o înăuntru. Uneori apelez la sarcasm când am de-a face cu prea multe evenimente emoționante într-o seară.

Charlotte preferă să-i ignore remarca. Baxter tocmai avusese un contact aproape direct cu un răufăcător. Avea tot dreptul din lume să fie prost dispus.

— O, Doamne! șopti ea în timp ce el închidea ușa. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Nu am auzit nici un sunet pe hol sau pe scări mai devreme. Asta înseamnă că intrusul era deja în casă când am ajuns noi.

— Foarte posibil.

— Ce idee îngrozitoare, îngăimă Charlotte cutremurându-se. E posibil să fi fost aici, ascultând, totul în timp ce eu... noi...

Nu putu să termine fraza.

— Bănuiesc că se găsea la etaj când i-am întrerupt planurile, spuse Baxter în timp ce aprinse lumânarea din sfeșnicul de pe perete. Fără îndoială că a așteptat până când a fost sigur că eram ocupați.

— Crezi că ne-a auzit?

Baxter ridică un umăr într-un gest dezinteresat.

— Posibil.

Se aplecă pentru a examina încuietoarea ușii.

— Dar cred că a fost mult mai preocupat să scape decât să facă pe voyeurul.

— Mă întreb dacă a reușit să deslușească ceva. Charlotte se încruntă la Baxter, care zgâlțâia ușa. Ce faci?

— Încerc să îmi dau seama exact cum a intrat în casă. Ușa din față era încuiată când ne-am întors, așa că trebuie să fi intrat pe aici, răspunse Baxter îndreptându-se de spate, cu o expresie gânditoare. Dar încuietoarea nu a fost stricată și nu este nici o fereastră spartă. Se pare că omul nostru știa ce făcea.

— Ce îngrozitor. Un membru profesionist al unei grupări de criminali a fost chiar aici, în casa mea, zise Charlotte frecându-și brațele reci cu palmele. Trebuie să arunc o privire, să văd ce lipsește. Sper că nu a furat serviciul de ceai din argint sau ceasul de aur.

— Vin cu tine, spuse Baxter îndreptându-se către scară. Nu am apucat decât să-i întrezăresc spatele în întuneric, dar nu părea să ducă ceva îndeajuns de greu încât să-l încetinească. Cu puțin noroc, o să descoperim că toate bunurile tale sunt încă aici.

— Baxter?

El se uită în spate, peste umăr, cu toată atenția în mod clar îndreptată către chestiunea în cauză.

— Ce este?

— Îți mulțumesc, spuse Charlotte sfioasă. A fost foarte curajos din partea ta să-l urmărești pe borfaș în noapte.

— Toate fac parte din cerințele slujbei, domnișoară Arkendale.

Tămâia parfumată ardea mocnit în încăperea decorată în negru și roșu. Simțurile lui erau deschise. Venise vremea.

— Citește cărțile, dragostea mea.

Ghicitoarea puse prima carte pe masă.

— Grifonul auriu. Este insistent.

Ghicitoarea întoarse următoarea carte.

— Doamna cu ochi de cristal. O pacoste.

Ridică o altă carte din pachet.

— Inelul de argint, murmură ea, după care se uită la el. Grifonul și doamna au format o alianță.

— Trebuie să fie distrusă. O să mă ocup de asta, zise el și se aplecă înainte. Cum e cu phoenixul?

Ghicitoarea ezită. Apoi puse o altă carte cu fața în sus, pe masă.

— Phoenixul va triumfa.

— Da.

Era mulțumit. Când ghicitoarea tremură de poftă, el o împinse înapoi pe covor. Știa prea bine slăbiciunea grifonului auriu. Iar una dintre ele era doamna cu ochi de cristal, femeia care acum îi aparținea grifonului. Nu putea fi nici un mod mai plăcut de a distruge un om onorabil decât să o atace cu sălbăticie pe cea pe care acest om de onoare se simțea obligat s-o protejeze.

— Un spărgător? Întrebă Ariel, care se opri în timp ce se servea cu omletă și se întoarse către Charlotte uimită. Nu îmi vine să cred. Spui că era chiar aici, în casă, când te-ai întors cu domnul St. Ives?

— Da.

Charlotte își făcea de lucru cu șervețelul în timp ce mintea sa revizua anumite porțiuni din poveste pe care nu intenționa să le relateze. Nu era nevoie să-i spună lui Ariel exact ce se întâmplase între ea și Baxter înainte ca intrusul să le întrerupă intimitatea.

— Eu și domnul St. Ives am intrat în birou pentru a discuta rezultatele cercetărilor și am auzit pe cineva pe hol. Știi cum scârțâie podeaua lângă bucătărie.

— Și ce s-a întâmplat? A furat ceva?

— Nu, mulțumesc lui Dumnezeu. Domnul St. Ives l-a urmărit pe borfaș până în grădină.

Ariel își înclină capul într-o parte.

— St. Ives l-a urmărit?

— Da. Este incredibil de curajos și iute de picior. Dar intrusul avea un avans și a dispărut în noapte.

— Iute de picior? repetă Ariel intrigată de această observație. Nu m-aș fi gândit la domnul St. Ives ca fiind iute de picior. Mă rog, continuă. Spune-mi restul.

— Nu mai sunt multe de spus. Eu și domnul St. Ives am cercetat toată casa după ce spărgătorul a fugit. Am verificat argintăria și celelalte lucruri pe care un hoț ar fi vrut să le sustragă, dar se pare că nimic nu lipsește. Domnul St. Ives crede că l-am întrerupt înainte de a apuca să-și ducă la îndeplinire planul.

— Doamne, ce bine! spuse Ariel și se așeză, uimită. Este absolut incredibil. Un spărgător a observat că locuința era goală aseară și a decis să profite de ocazie.

— Așa s-a întâmplat.

— Ce noroc că nu erai singură când ai auzit pașii borfașului pe hol!

— Da.

— De ce nu mi-ai spus nimic în momentul în care am intrat pe ușă?

— Din moment ce nu s-a întâmplat nimic rău, am hotărât că nu avea rost să te tulbur atunci pentru a-ți istorisi tot incidentul.

Și nu avea rost să menționeze că după plecarea lui Baxter stătuse trează ore în șir ascultând fiecare scârțâit și trosnet din casă, se gândi Charlotte. Când nu dădea atenție fiecărui zgomot, se ținuse ocupată cu gândurile la Baxter. Starea lui se schimbase după evenimentul cu intrusul. Autocontrolul său de fier revenise. Nu mai avuseseră nici o discuție despre aventura amoroasă. Nu știa dacă trebuia să fie foarte ușurată sau foarte dezamăgită.

— Era destul de târziu când Lady Trengloss m-a adus acasă cu trăsura dânzei, recunoscui Ariel. Cred că niciodată nu am mai stat trează până în zori. Mi-a spus că în timpul sezonului monden, majoritatea celor din înalta societate stau treji până la răsărit.

Charlotte unse o felie de pâine prăjită cu gem.

— Te-ai simțit bine?

O strălucire caldă îmbujoră obrajii lui Ariel.

— Am avut o seară minunată. A fost ca și cum aș fi pășit într-o altă lume.

— Este o lume care îi plăcea la nebunie mamei.

Charlotte simți junghiul de tristețe pe care îl avea ori de câte ori își amintea vremurile de dinaintea lui Winterbourne.

— Mai ții minte cât de mult iubea mama sezonul monden?

— Arăta atât de frumos când ieșea seara, spuse Ariel, și ochii i se umeziră. Iar tata era atât de chipeș! Îmi aduc aminte cât de mult îmi plăcea să stau la fereastră și să-i urmăresc îndepărtându-se cu trăsura. Îmi imaginam că sunt un prinț și o prințesă dintr-un basm.

O clipă de tăcere se lăsă în camera de zi. Charlotte îndepărtă trecutul. Simți că și Ariel făcu la fel. Nu avea rost să își amintească una alteia cum se sfârșise basmul acela.

— Am observat că la bal ai dansat cu contele Esherton, zise Charlotte. Ariel roși.

— Am dansat cu el și mai târziu, la serată. Este un dansator excelent. Iar conversația cu el este foarte interesantă. Este un bărbat chipeș. Și un gentleman perfect. Nu mi-am dorit decât să fi dansat fiecare vals cu el. Dar asta nu ar fi fost decât un motiv de bârfe, desigur.

— Desigur.

— El a plecat la clubul lui pe la ora trei, așa că nu l-am mai văzut apoi.

Încântarea din ochii lui Ariel o îngrijoră pe Charlotte. Nu știa ce să spună. Nici măcar nu știa dacă trebuia să spună ceva. Sora sa era o tânără inteligentă, mult mai chibzuită decât alte fete de vârsta ei. Această experiență în lumea mondenă fusese exact ce își dorise pentru Ariel. Cu siguranță nu era nimic rău dacă o încuraja să se simtă bine. Aventura avea să se termine mult prea repede. Charlotte își dădu seama că își putea da și sieși același sfat.

O căldură plăcută îi invadează corpul în timp ce își aminti îmbrățișarea pasională. Perspectiva unei aventuri amoroase cu Baxter îi acapară imaginația. Dar apoi își aminti cât de rece și de detașat fusese el când îi ceruse să-i devină iubită, cât de deliberat o sedusese pe canapea cât timp el se stăpânea. Fusese subiectul unui experiment noaptea trecută, își reaminti Charlotte. Oricum, nu îi păsa.

Capul doamnei Witty se ivi în camera de zi.

— O doamnă dorește să vă vadă, domnișoară Charlotte. Spune că este aici cu treburi urgente.

— O clientă? Întrebă Charlotte uitându-se la ceas și încruntându-se. Este abia unsprezece. Nu am nici o programare până după-amiază.

— Se poate. Clienta aceasta este nițel mai disperată decât majoritatea, zise doamna Witty ridicând din sprâncene. Se pare că este în căutarea grabnică a unui soț, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Charlotte era uimită.

— Vreți să spuneți că este gravidă?

— Însărcinată ca o oaie primăvara, chicoti doamna Witty. Dacă aș fi în locul ei, nu aș pierde vremea făcând cercetări despre trecutul oricărui bărbat care m-ar cere. L-aș lua înainte să apuce să se răzgândească.

— Aș putea să o primesc eu, dacă vrei, Charlotte, se oferii Ariel.

Doamna Witty se uită la Charlotte.

— A cerut special cu dumneavoastră, domnișoară Charlotte. A zis că nu poate vorbi cu nimeni altcineva.

— Conduceți-o în birou, doamnă Witty, spuse Charlotte ridicându-se de la masă. Spuneți-i că o să vin imediat.

— Prea bine, domnișoară Charlotte.

Doamna Witty dădu să iasă.

— Încă ceva, zise Charlotte repede. Am o rugămintă la dumneavoastră, doamnă Witty. Știm că personalul doamnei Heskett era plecat de acasă în noaptea crimei, dar mă întreb dacă n-ar fi bine să aflăm părerea servitoarei ei. Ar putea să ne spună câte ceva despre planurile doamnei legate de acea seară. Credeți că puteți da de ea?

Doamna Witty aprobă din cap.

— Purced îndată.

— O să fiu aici dacă ai nevoie de mine, Charlotte, zise Ariel, și se duse înapoi la bufet pentru a-și reumple farfuria. Doamna Trengloss spune că trebuie să mă hrănesc bine pentru runda de diseară. Zice că pentru sezonul monden o femeie trebuie să aibă vigoare.

— Doamna Trengloss este, fără îndoială, o cunoscătoare în acest domeniu.

Charlotte ieși în hol. Se opri în fața oglinzii pentru a se asigura că are un aspect profesional, competent, și apoi intră în camera ei de lucru.

Femeia care stătea în fața biroului părea de aceeași vârstă cu Charlotte. Era destul de drăguță, cu părul castaniu deschis și cu trăsături fine. Era și destul de gravidă. O haină lungă, de culoare albastră era întinsă strâns peste burta mare, rotundă.

— Domnișoară Arkendale?

Femeia se uită la Charlotte cu o privire neliniștită și cu ochii înroșiți de o repriză recentă de plâns.

— Da.

Charlotte îi zâmbi femeii în timp ce închidea încet ușa biroului.

— Mă tem că servitoarea mea nu mi-a spus cum vă numiți.

— Asta pentru că nu i-am spus cum mă cheamă.

Femeia își șterse ochii cu o batistă jilavă.

— Numele meu este Juliana Post. Și mă aflu aici pentru că am auzit zvonuri cum că sunteți logodită cu domnul Baxter St. Ives. Este adevărat?

Charlotte se opri în mijlocul încăperii.

— Da. De ce întrebați?

Juliana începu să suspine în batistă.

— Pentru că eu am fost ultima lui iubită. Și port copilul lui. Bastardul lui. Baxter m-a ruinat, domnișoară Arkendale. M-am gândit că ar trebui să știți ce fel de om este.

Uluită, Charlotte se holba la capul plecat al Julianeii.

— Ce Dumnezeu spuneți?

— Mi-a promis că se însoară cu mine, domnișoară Arkendale, zise Juliana ridicându-se în picioare. Mi-a spus că o să ne căsătorim. Așa m-a convins să mă supun îmbrățișărilor lui. Dar când am aflat că sunt gravidă m-a părăsit. Eu nu am familie. Nu știu ce o să se întâmple cu mine.

— Dacă aceasta este o încercare de a obține bani de la mine...

— Nu, nu, nu este, murmură Juliana suspinând și se îndreaptă spre ușă.

— Domnișoară Post, așteptați, am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— Nu mai suport să vorbesc despre asta, spuse Juliana și se opri în pragul ușii, uitându-se înapoi la Charlotte cu o privire tristă. Am venit astăzi aici pentru că am simțit că era datoria mea să vă avertizez că St. Ives este un bastard nu numai prin naștere, dar și prin temperament. Eu sunt pierdută, domnișoară Arkendale. Dar nu este prea târziu ca dumneavoastră să vă salvați. Aveți grijă, sau o să pățiți același lucru.

Capitolul 9

Charlotte auzi ușa de la intrare închizându-se în spatele Julianeii Post. Se grăbi de-a lungul holului și se uită pe fereastră. Ajunse la timp pentru a o vedea pe Juliana suind într-o birjă cu o agilitate neobișnuită pentru o femeie care avea o sarcină avansată.

Se răsuci și apucă o pălărie de paie cu boruri largi dintr-un cârlig de pe perete. Luă și haina ușoară din lână care era agățată în apropiere. Doamna Witty ieși din bucătărie. Își șterse mâinile pe un șorț curat, alb, care îi acoperea rochia neagră din bumbac, și se încruntă la Charlotte.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duc să o urmăresc pe femeia care tocmai a plecat, spuse Charlotte în timp ce deschise ușa de la intrare și o apucă în jos pe trepte. Vreau să văd unde se duce.

— E o nebunie, strigă doamna Witty din prag. A plecat cu birja. Nu puteți ține pasul cu ea pe jos!

— Traficul e atât de încet în această parte a orașului, încât ar trebui să pot ține pasul cu birja dacă mă grăbesc.

Charlotte își îndesă pălăria pe cap și începu să alerge.

— Dar trebuie să o urmăriți de la distanță! răcni doamna Witty.

Charlotte nu-i mai dădu atenție. Câteva capete se întoarseră și o văzură în timp ce zbură pe trotuar. Ignoră expresiile amuzate și privirile dezaprobatoare. Era perfect conștientă că oamenii care o știau o considerau deja ciudată. Iar străinii nu făceau altceva decât să ridice din umeri la vederea unei femei alergând prin mulțimea de cărucioare și căruțe ale comercianților care aglomerau străzile la această oră din zi. Birja greoaie coti la capătul străzii. Charlotte își dădu seama că dacă o tăia prin parc ar fi putut scurta distanța care o separa de vehicul. Se întoarse și se năpusti prin porțile de fier care marcau intrarea în micul pătrat verde. Ținându-și cu mâna pălăria, goni cu răsufierea tăiată către porțile de vizavi. Doamna Witty avusese dreptate. Nu putea să înainteze prea mult în acest ritm. Vehiculul în care se afla Juliana câștiga teren.

Scrută strada cu un sentiment de disperare crescândă. O căruță cu flori, condusă de un tânăr de circa cincisprezece ani, se afla la mijlocul drumului, pe stradă. Alergă către el, fluturând din mână pentru a capta atenția tânărului. El o privi curios.

— Vreți să cumpărați flori, doamnă?

— Nu, dar te plătesc bine dacă mă duci în urmărirea acelei birje.

Băiatul se încruntă.

— Nu știu dacă tata ar fi de acord, doamnă.

— O să am grijă să merite, spuse Charlotte ridicându-și rochia și urcând în vehicul. Dacă mă ajuți, o să-ți cumpăr toate florile. Ia gândește-te. O să fii liber pentru tot restul zilei, iar când te vei întoarce acasă tatăl tău va fi foarte bucuros când va vedea că ai vândut toate florile din căruță.

Băiatul era încă sceptic.

— Chiar o să vrei toate florile?

— Da, îl asigură Charlotte așezându-se bine și zâmbind încurajator către tânăr. Iubesc florile.

Băiatul ezită încă o secundă. Apoi ridică din umeri.

— Tata mi-a spus mereu că bogații sunt ciudați.

Apucă frâiele, iar poneiul durdului porni la trap. Charlotte se chinui să își tragă răsufierea în timp ce căruța se zdruncina în urmărirea birjei. Cincisprezece minute mai târziu pătrunseră într-un cartier modest și Charlotte văzu cum birja Juliane se oprește în fața unei case mici.

— Până aici, spuse ea. Nu trebuie să mă aștepți. O să mă descurc să ajung înapoi.

— Hei, cum rămâne cu florile?

— Nu te-am uitat.

Charlotte își adună rochia și coborî din căruță.

— O să-ți dau adresa mea. Du florile acolo și spune-i servitoarei mele că îi transmit să le cumpere pe toate.

— În regulă, zise băiatul. Sunteți sigură că nu vreți să vă aștept?

— Da. O să caut o birjă.

Îi zâmbi tânărului și îi dădu toate informațiile necesare pentru a găsi casa.

— Este foarte frumos din partea ta să fii preocupat pentru mine, dar te asigur că pot să mă descurc.

— Cum spuneți, spuse el îndemnându-și poneiul.

Charlotte așteaptă până când zornăitul căruței cu flori se îndepărtă înainte să pășească spre căsuța în care intrase Juliana. Se gândi la o varietate de moduri în care putea cere explicații pentru comportamentul femeii. Într-un final se hotărî să improvizeze ceva înăuntru. Urcă treptele și ciocăni. După un moment de liniște se auziră pași greoi. Puțin mai târziu, o servitoare corpulentă deschise ușa.

— Da, doamnă.

— Spuneți-i vă rog stăpânei că am venit, rosti Charlotte cu fermitate.

Servitoarea se uită la ea suspicioasă.

— Aveți programare?

O întrebare ciudată, se gândi Charlotte. O servitoare era îndreptățită să întrebe dacă persoana care bate la ușă este sau nu așteptată, dar cuvântul „programare” era folosit pentru vizitele în scop de afaceri. Clientele ei aveau programări.

— Da, minți ea fără să clipească. Am o programare.

— Cam devreme, bombăni femeia în timp ce se dădu înapoi și deschise ușa. De obicei, domnișoara Post nu primește clienții decât după-amiaza.

— Pentru mine a făcut o excepție.

Charlotte păși repede peste prag înainte ca servitoarea să aibă timp să se răzgândească.

— Este destul de urgent, spuse ea.

Servitoarea îi aruncă o privire confuză, dar nu comentă. Închise ușa.

— Pot să știu numele dumneavoastră?

Charlotte spuse primul nume care îi veni în minte.

— Doamna Witty.

— Foarte bine. Pe aici, atunci. O să îi spun domnișoarei Post că ați sosit, doamnă Witty.

— Vă mulțumesc.

Charlotte se uită curioasă în jur în timp ce o urma pe servitoare. Lemnăria lucea, fiind ceruită recent. Pardoseala era curată și lustruită. Servanta din stejar și abanos de lângă perete era incrustată frumos cu alamă. Juliana Post nu părea să fie bogată, dar cu siguranță nu era săracă. De fapt, pentru o femeie săracă, părea să se descurce chiar foarte bine.

Servitoarea deschise o ușă de la capătul holului.

— Vă rog să intrați, doamnă Witty. O să o anunț imediat pe domnișoara Post.

Charlotte intră în micul salon și se opri, uimită. Se trezi într-o încăpere exotică, decorată în stil oriental. Totul era alcătuit din nuanțe de roșu aprins și negru. Mirosul persistent de tămâie era puternic, deși coșul pentru jar nu era aprins.

Era mijlocul zilei, dar ar fi putut fi la fel de bine miezul nopții. Draperiile grele, din catifea, erau trase peste ferestre, imprimând sălii un aspect trist, nefiresc. Accesorii mari, roșii și negre, atârnau din tavan. Singura lumină provenea de la două candelabre în formă de floare de lotus. Nu existau scaune, ci câteva perne roșii decorate cu ciucuri negri erau aranjate pe covorul roșu cu negru. O canapea joasă, stacojie, era amplasată lângă șemineu. În centrul încăperii, pe o măsuță din abanos, se afla un pachet de cărți.

— Doamna Witty? se auzi vocea Julianei Post din pragul ușii. Mă tem că nu îmi amintesc de programarea dumneavoastră, dar cred că vă pot ajuta.

Charlotte își scoase pălăria și se întoarse încet. Juliana își schimbase deja ținuta. Acum purta un halat roșu aprins și multe mărgele.

— Nu am o programare, zise Charlotte.

Juliana înțepeni.

— Dumneavoastră! exclamă ea, și un licăr de teamă se ivi în ochii ei. Ce faceți aici? Cum m-ați găsit?

— Nu a fost greu, îi spuse Charlotte cercetându-i silueta subțire și zâmbind încruntată. Presupun că nu vă mai îngrijorează perspectiva de a fi aruncată pe străzi și ruinată pentru totdeauna...

Juliana roși.

— Ar fi mai bine dacă ați pleca acum, domnișoară Arkendale.

— Nu intenționez să plec de aici fără explicații.

— Nu am ce explicații să vă dau.

Charlotte nu mai spuse nimic pentru ceva vreme. Apoi se îndreptă către măsuța din abanos.

— Acestea nu sunt cărți ce se folosesc la jocul de whist.

— Nu.

Se aplecă și luă pachetul. Examină ornamentele de pe spatele cărților, după care se uită la personajele ciudate de pe fața lor. Mai văzuse astfel de cărți cu mult timp în urmă, la un bal mascat.

— Sunteți ghicitoare, domnișoară Post?

Juliana îi aruncă o privire îngrijorată.

— Citesc în cărți pentru a sfătui doamnele în chestiuni legate de dragoste și de căsătorie.

— În schimbul unei sume.

Juliana zâmbi rece.

— Normal.

— Când servitoarea dumneavoastră a răspuns la ușă mai devreme a presupus că am o programare. A crezut că am venit ca să-mi ghiciți în cărți?

— Da.

Charlotte se uită cu subînțeleles în încăpere.

— Trebuie să vă felicitez pentru locuință. Ați creat o atmosferă interesantă în care să vă practicați profesia.

— Vă mulțumesc.

— Se pare că afacerea dumneavoastră e una profitabilă.

— Mă descurc.

O undă de iritare trecu peste fața Julianeii.

— Am reușit să fac furori printre anumite tinere la modă. Unele dintre ele se distrează când le citesc destinul în cărți. Altele iau acest lucru mult mai în serios. Oricum, sunt gata să plătesc pentru serviciile mele, adăugă ea.

— Vă ocupați de acest lucru de multă vreme?

— Imediat după ce dragul meu tutore a cheltuit și ultima parte din moștenirea mea, spuse Juliana, și un amuzament cinic îi lumină ochii. Asta s-a petrecut când aveam optsprezece ani. Odată ce banii au dispărut, nu i s-a mai părut potrivit să mă țină în casa lui.

— Sună de parcă ar fi fost făcut din același aluat ca tatăl meu vitreg, zise Charlotte punând la loc pachetul de cărți. Știți, domnișoară Post, cred că s-ar putea să avem câteva lucruri în comun.

— Mă îndoiesc de asta.

— Și eu am o mică afacere care se adresează doamnelor, în plus, și eu am fost obligată să-mi inventez o carieră pentru motive asemănătoare cu ale dumneavoastră, zâmbi ea ușor. Cel puțin, amândouă am reușit să scăpăm de destinul obișnuit al femeilor aflate în situația noastră grea. Se pare că niciuna dintre noi nu a devenit guvernantă sau nu a fost obligată să bată străzile.

— Vă rog, plecați, șopti Juliana. Nu trebuia să fi venit astăzi aici.

— Nu este ușor pentru o femeie să își găsească drumul în viață, nu-i așa?

Clopoței atașați de halatul Julianeii sunară dizarmonic. Își propti mâinile în șolduri.

— Să nu credeți că mă puteți îmbuna ca să vă spun ceea ce doriți să știți. N-o să vă spun nimic.

— Sunt pregătită să plătesc pentru informații.

Juliana izbucni în râs.

— Sunteți naivă dacă vă gândiți că există vreo sumă care mă poate convinge să vă răspund la întrebări.

— Atunci, simțiți atât de multă loialitate pentru persoana care v-a angajat încât să jucați rolul unei iubite părăsite?

— Am făcut un târg. M-am ținut de el. Ce se întâmplă acum nu mai este treaba mea. Trebuie să insist să plecați imediat.

Charlotte își ținu răsuflarea când înțelese.

— Vă este teamă.

— Prostii!

— De cine vă temeți? Poate că vă pot ajuta.

— Să mă ajutați? o întrebă Juliana aruncându-i o privire neîncrezătoare. Habar n-aveți despre ce vorbiți.

— Știți, domnișoară Post, în alte circumstanțe cred că am fi putut fi prietene.

— Ce Dumnezeu vă face să spuneți acest lucru?
— M-am gândit că este evident, zise Charlotte încet. Îmi imaginez că avem interese și probleme comune. De exemplu, trimiteți facturile clientelor după programări, sau le cereți să plătească înainte de a le oferi serviciile dumneavoastră?

Juliana se încruntă.

— Cer ca plata să se facă în timpul ședințelor. Am învățat cu ceva timp în urmă că unele clienți au obiceiul să treneze plățile dacă le trimit facturile.

— Și eu am învățat aceeași lecție în cariera mea.

Juliana ezită, îngrijorată.

— Care este, mai exact, tipul de afacere cu care vă ocupați?

— Vreți să spuneți că nici măcar atâta lucru nu știți despre mine?

— Nu știu nimic despre dumneavoastră, cu excepția faptului că existați și că sunteți logodită cu Baxter St. Ives. Am fost tocmită ca să joc un rol și asta am făcut. Asta avea să fie tot.

— Înțeleg. Atunci, de vreme ce suntem amândouă angajate în afaceri similare, aș putea să vă spun câte ceva despre cariera mea. Vorbind în general însă, eu încerc să mențin un anumit grad de confidențialitate.

Juliana era în mod evident curioasă, în ciuda faptului că situația o făcea să se simtă incomod.

— Ce fel de servicii oferiți?

— Unele foarte discrete. Clienții mele sunt femei care tocmai au primit cereri în căsătorie. Eu fac cercetări legate de trecutul bărbaților care și-au exprimat dorința de a le lua de neveste.

— Cercetări? Nu înțeleg.

— Încerc să verific dacă pretendenții clienților mele nu sunt cumva desfrânați, împătimiți ai jocurilor de noroc sau vânători de avere. Pe scurt, domnișoară Post, treaba mea e să mă asigur că femeile care apelează la mine nu fac greșea de a se mărita cu un bărbat precum tutorele dumneavoastră sau precum tatăl meu vitreg.

— Este incredibil. Faceți aceste cercetări singură?

— Am câțiva asistenți.

Juliana păru fascinată, dar reținută.

— Dar cum obțineți informațiile?

— Din mai multe surse. De la servitorii din gospodăria la angajații din tripouri sau din bordeluri, explică Charlotte zâmbind. Nimeni nu ia în seamă angajații din astfel de locuri.

— Foarte adevărat, se minună Juliana. Cercetări asupra trecutului gentlemanilor. Ce idee incredibil de isteță!

În ciuda situației, Charlotte nu se putu stăpâni să nu afișeze un zâmbet de mândrie.

— Venind de la cineva care înțelege greutățile și mulțumirile inventării unei cariere pentru sine, este un mare compliment.

Gura Juliane se țuguie.

— În același timp pare o afacere periculoasă.

— În mare, nu pot spune că am avut parte de mari probleme.

„Până recent, „ adăugă Charlotte în gând.

Juliana părea nesigură. Se uită peste umăr, ca și cum ar fi așteptat să vadă pe cineva materializându-se acolo. Apoi făcu repede un pas către Charlotte și spuse în șoaptă:

— Ați spus că în alte împrejurări am fi putut fi prietene și colegi.

— Da.

— Vorbind ca o persoană care v-ar fi putut fi prietenă și colegă, o să vă dau un sfat. Nu am idee în ce v-ați băgat în ceea ce-l privește pe Baxter St. Ives, dar știu sigur că ați face bine să abandonați orice plan pe care vi l-ați propus legat de el.

Charlotte rămase nemișcată.

— Ce vreți să spuneți?

— Nu pot să spun mai mult de-atât, zise Juliana fluturând o mână și arătând spre ușă. Trebuie să plecați imediat. Și nu vă mai întoarceți. Niciodată.

Charlotte era uimită de teama vădită care pâlpâia în ochii Julianeii.

— Foarte bine.

Se întoarse și păși încet către ușă.

— Dar dacă vă răzgândiți și doriți să vă ajut, vă rog să-mi trimiteți un mesaj. Știți adresa mea.

Își puse mâna pe clanța rotundă.

— Domnișoară Arkendale?

Charlotte se întoarse.

— Da?

— Nu ați crezut mica mea șaradă de azi-dimineață, nu-i așa? o întrebă Juliana curioasă. Nici măcar pentru o clipă?

— Nu, nici măcar pentru o clipă.

— Pot să vă întreb de ce? Sunt o actriță chiar așa de nepricepută?

— Sunteți o actriță foarte convingătoare, replică Charlotte. Dar îl cunosc pe domnul St. Ives destul de bine. Nu este genul care să își abandoneze copilul nenăscut.

Juliana făcu o grimasă.

— Sunteți surprinzător de naivă, ținând cont de meseria pe care o aveți. O să vă mai dau un sfat, domnișoară Arkendale. Să nu aveți încredere într-un bărbat care vă poate face să simțiți pasiunea. Astfel de bărbați sunt magicieni periculoși.

— Sunt foarte conștientă de riscuri. Le văd în fiecare zi în meseria mea. Bună ziua, domnișoară Post.

Charlotte ieși din încăperea inundată în miros de parfum și dantele și închise ușa foarte încet. Nu trase aer în piept până ce nu ajunsese afară, pe trotuar, în fața micii case a Julianeii Post.

Baxter medita la impulsul stupid care îl făcuse să îi ceară fratelui său vitreg o întrevedere în această dimineață. Nu înțelegea de ce se lăsase pradă nevoii de a purta această discuție neplăcută, dar știa sigur un lucru: fusese o greșeală.

— Ei, Baxter, am răspuns chemării tale.

Hamilton se plimba înainte și înapoi prin laborator. Nu era ușor. Era obligat să se strecoare printre mesele de lucru, pompa de aer și suportul pe care se afla imensa lentilă convexă pe care Baxter o folosea când avea nevoie să genereze o căldură foarte intensă pentru un experiment. Hamilton era, ca de obicei, îmbrăcat la patru ace. Pantalonii săi plisați, de culoare galben-închis, vesta crem cu dungi trandafirii, eșarfa elaborată și haina cu rever dublu demonstrau fără putință de tăgadă că urma ultima linie a modei.

Baxter se uită la el gânditor. Hainele îi cădeau întotdeauna perfect, și le purta cu o ușurință naturală, aparent neglijent. Era înalt, slab și grațios în mișcări. Croitorii săi îl iubeau. Mănușile îi veneau perfect pe degetele lungi. Eșarfa era întotdeauna legată într-o manieră elegantă. Cizmele lui străluceau. Ținuta lui Hamilton nu era niciodată pătată cu urme vechi de substanțe chimice, își zise Baxter. Haina lui nu era niciodată șifonată. Nu purta ochelari. Bătrânul conte, tatăl lor, avusese aceeași eleganță înnăscută și abilitatea de a da tonul în moda vremii. Baxter era conștient că el făcea excepție de la regula conform căreia bărbății St. Ives aveau stilul în sânge.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit atât de repede, spuse el.

Hamilton îi aruncă o privire fugară, iscoditoare.

— Sper că nu mă vei face să-mi pierd timpul. Te-ai decis, într-un final, să desfaci baierile pungii cu bani?

Baxter se lăsă pe spate, rezemat de una dintre mesele de lucru, și își încrucișă brațele.

— Ai rămas fără fonduri? Ar fi greu de crezut, judecând după trăsura nouă pe care ai parcat-o afară.

— La naiba, nu despre asta e vorba, după cum știi, se răsti Hamilton începând să se agite prin încăpere, cu umerii rigizi din cauza furiei. Sunt conte de Esherton și am dreptul la moștenirea mea. Tata a vrut ca eu să am banii.

— Toate la timpul lor.

Hamilton își îngustă privirea.

— Știi că te bucuri de puterea temporară pe care o ai de a fi stăpân peste banii mei.

— Nu neapărat, zise Baxter cu sinceritate. Aș fi preferat ca tata să nu mă fi copleșit cu această sarcină de a-ți administra afacerile. Este o pacoste, dacă vrei să știi adevărul.

— Nu te aștepta să te cred. Suntem amândoi foarte conștienți că administrându-mi averea ai ocazia răzbunării, spuse Hamilton oprindu-se aproape de masa pe care se afla balanța lui Baxter și ridicând una dintre micile greutateți pentru a o examina. Bucură-te cât mai poți. Am deja titlul. În câțiva ani o să am și averea.

— Mă crezi sau nu, o să supraviețuiesc foarte bine fără titlul tău sau fără averea ta. Dar nu asta e important în acest moment. Hamilton, nu te-am chemat aici ca să discutăm situația ta financiară.

— M-am gândit eu că nu te-ai răzgândit în legătură cu administrarea moștenirii mele, declară Hamilton lăsând greutatea înapoi pe taler și

îndreptându-se către ușă. Atunci o să plec, deoarece se pare că nu mai avem nimic să ne spunem.

— Mama ta este îngrijorată pentru tine.

— Mama? Întrebă Hamilton, și se opri. Mama a vorbit cu tine despre mine?

— Da. M-a abordat aseară la evenimentul la care participam împreună cu... logodnica mea.

— Nu există nici un motiv pentru care mama să facă acest lucru! Explodă Hamilton. Nu mi-o pot imagina făcând așa ceva! Abia te poate suporta. Simpla ta apariție îi provoacă o mare neplăcere.

— Sunt conștient de asta. Faptul că mi-a vorbit despre preocupările ei este o dovadă sigură a stării de îngrijorare în care se află.

Hamilton îl urmări prudent.

— Care sunt îngrijorările ei?

— Felul în care te distrezi.

— Este o prostie. Crede că încă sunt ușor de manipulat. Dar acum sunt bărbat. Mama va trebui să accepte că am dreptul să mă distrez cu prietenii mei. Este normal să-mi petrec timpul la clubul meu.

— Legat de clubul acesta în care ai intrat recent, murmură Baxter. Cum se numește?

— De ce-ți pasă?

— Sunt doar curios.

Hamilton ezită și apoi ridică din umeri.

— Se numește „Masa verde”. Dar dacă ai de gând să te înscrii, îți sugerez să te răzgândești, zâmbi el neconvins. Nu cred că o să îți se pară potrivit pentru un bărbat de vârsta ta și cu o fire atât de placidă.

— Înțeleg. Nu-ți face probleme. Oricum, petrec prea puțin timp și la clubul meu. Nu mă interesează să mă înscriu într-unul nou.

— M-ai liniștit. Nu-mi pot imagina ca noi doi să frecventăm același club. Ar fi al naibii de ciudat.

— Fără îndoială.

— Nu avem aceleași preocupări.

— Nu.

Hamilton se uită la el suspicios.

— Nu ai nici o curiozitate legată de natura evenimentelor din planul metafizic.

— Ai dreptate.

— Și nu mă pot gândi că ai dori să discuți despre ultimele lucrări ale poezilor romantici.

— Acest subiect nu ocupă primele locuri pe lista mea de subiecte la o cină, recunosc Baxter.

— Și cu siguranță nu ți-ar păsa să experimentezi cu metode variate pentru a stabili adevărul cu privire la filosofia supranaturalului.

— Asta ar fi chiar și mai jos pe lista mea de subiecte preferate decât poezia romantică, admise Baxter amuzat. Acesta este genul de discuții cu care vă distrați voi la „Masa verde”?

— În cea mai mare parte, da.

— Am înțeles că este un iad al jocurilor de noroc, nu un salon de filosofie.

— Eu și prietenii mei am creat un club într-un club. Conducerea de la „Masa verde” ne-a satisfăcut preferințele și ne-a acordat o zonă separată din clădire.

— Înțeleg. Cred că o să mă mulțumesc doar cu laboratorul meu.

— Așa ar fi indicat. Nu te-ai simți bine la „Masa verde”, spuse Hamilton contemplând un șir de eprubete aranjate pe un suport din apropiere. Tata își petrecea o mulțime de timp aici, în laboratorul tău.

— Avea o pasiune pentru știință. Experimentele mele îl fascinau.

— Întotdeauna a spus că erai foarte deștept, zise Hamilton cu o grimasă. Te-a numit erou pentru unele lucruri pe care le-ai făcut în timpul războiului.

Baxter fu surprins de această informație.

— A exagerat.

— Sunt sigur că da. Nu prea ești genul de erou.

— Adevărat. Pentru a fi erou este nevoie de multă energie și de un psihic puternic. Prea mult pentru o persoană cu temperamentul meu.

Hamilton ezită.

— Când aveam paisprezece ani, tata m-a pus să studiez cartea aceea pe care ai scris-o sub pseudonim, *Conversații despre chimie*.

— Sunt sigur că ți s-a părut extrem de plictisitoare.

— Da, chiar mi s-a părut astfel. Dar am urmat una dintre rețete făcând un acid ușor și, nu știu cum, am reușit să îl vărs peste exemplarul meu din carte, zâmbi Hamilton. A cam distrus paginile.

— Înțeleg. Hamilton, sunt conștient de faptul că avem foarte puține lucruri în comun, dar împărtășim interesul legat de moștenirea ta.

Un semnal de alarmă se aprinse în ochii tânărului conte.

— Ei, uite ce este, Baxter, dacă te gândești să-mi furi averea...

— Nu este cazul să te agiți. Nu am nici o intenție să mă servesc din banii tăi.

Baxter se duse la fereastră și se uită la cele trei ghivece cu mazăre dulce. Nici acum nu era vreun semn de încolțire.

— Dar mi-am dat seama că ar fi bine să înveți să investești banii care, într-o zi, vor deveni ai tăi.

— Explică-te.

Baxter își întoarse privirea către el.

— Ți-aș putea arăta cum să colaborezi cu bancherii și cu oamenii de afaceri. Aș fi fericit să te învăț numeroasele metode de a-ți investi venitul. Cum să angajezi persoane de care vei avea nevoie ca să se ocupe de averea ta. Chestii din astea.

— Nu vreau nimic de la tine cu excepția banilor care mi se cuvin. Nu sunt un copil care are nevoie de un îndrumător în materie de finanțe. Nu am ce să învăț de la tine. Nici un detaliu, cât de mic. Ai înțeles?

— Da.

Hamilton se întoarse către ușă cu mișcări nervoase, dezgustate.

— Mi-am pierdut destul timp astăzi aici. Am lucruri mai bune de făcut.

Ușa se deschise exact când el atinse clanța rotundă. Apăru Lambert, care se uită impasibil la Baxter.

— Un oaspete oarecum nerăbdător vrea să vă vadă, domnule.

— Baxter!

Charlotte intră grăbită în laborator fără să mai aștepte ca Lambert să-i anunțe prezența până la capăt.

— Trebuie să-ți spun ce s-a întâmplat. Am avut cea mai uluitoare... Ah!

Se întrerupse într-o confuzie ce îi tăie respirația în timp ce reuși în ultima clipă să evite coliziunea cu Hamilton.

— Îmi cer scuze, domnule. Nu v-am văzut.

— Nu cred că tu și fratele meu vitreg v-ați cunoscut aseară, spuse Baxter. Am părăsit balul cam devreme, dacă îți amintești.

Charlotte se uită la Baxter. O undă rozalie îi coloră obrajii, dar el nu își putu da seama dacă acest lucru era rezultatul stării ei de agitație, al încântării peste măsură sau al amintirii activității pasionale de noaptea trecută.

— Da, am plecat devreme, murmură ea politicos.

— Permite-mi să ți-l prezint pe contele de Esherton, spuse Baxter.

Hamilton, aceasta e logodnica mea, domnișoara Charlotte Arkendale.

Charlotte zâmbi cu căldură către Hamilton.

— Excelență...

Baxter o privi făcând o reverență adâncă, elegantă.

— Domnișoară Arkendale.

Căutătura amenințătoare a lui Hamilton dispăru în timp ce îi atinse mâna. O înflăcărare evidentă i se aprinse în ochi.

— Doamna Trengloss m-a prezentat încântătoarei dumneavoastră surori seara trecută. Am avut onoarea de a dansa împreună. Este o domnișoară minunată.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, excelență, spuse Charlotte.

Baxter își drese glasul.

— Nu m-ai felicitat pentru logodnă, Hamilton.

Maxilarele lui Hamilton se încleștară de furie, dar buna-cuviință avu câștig de cauză.

— Scuzele mele. Felicitări la amândoi. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să plec.

— Desigur, spuse Charlotte.

Hamilton salută din cap și se grăbi către ușă. Charlotte așteptă până când rămaseră singuri, după care îi oferă lui Baxter un zâmbet luminos, aprobator.

— Deci? Te-ai decis să îți ajuți fratele, până la urmă? îl întrebă ea scoțându-și pălăria de paie. Doamna Esherton va fi foarte ușurată, sunt convinsă.

— În nici un caz. Hamilton nu vrea nici un sfat de la mine, bombăni Baxter și se încruntă uitându-se la ceas. Unde naiba ai fost, Charlotte? Am

trimis un mesaj la tine acasă acum o oră și jumătate. Am primit, în schimb, un bilet prin care eram informat că ești plecată.

— Este o poveste lungă, spuse ea. Se întoarse încet pe călcâie, examinând laboratorul cu o expresie de mare interes. Deci aici îți desfășori experimentele chimice.

— Da.

El o privi în timp ce se îndrepta către fereastră.

— Ce ai în aceste ghivece?

— Semințe de mazăre dulce. Fac un experiment ca să testez eficacitatea adăugării anumitor minerale în solul care a fost secătuit de prea multe recolte.

Charlotte atinse cu vârful degetului pământul dintr-un ghiveci.

— Semințele nu sunt ude.

— Nu, răspuse el. Nu trebuie udate niciodată. Așa se fac aceste experimente. Ce este cu această poveste despre care vrei să-mi vorbești?

— Este absolut uimitor, exclamă ea și se întoarse, tremurând de încântare. Ar trebui să încep cu începutul. Azi-dimineață am primit o vizită de la o femeie care pretindea că este însărcinată cu copilul tău.

— Poftim?

— Astâmpără-te, Baxter. Abia acum devine mai interesant.

Capitolul 10

— Ai urmărit-o pe acea femeie acasă la ea? Întrebă Baxter stupefiat. Ai înfruntat-o la ea în sufragerie? Nu-mi vine să cred. Ce nebunie, ce prostie crasă!

— Ba dimpotrivă. A fost cel mai logic lucru pe care-l puteam face în acele împrejurări, rosti Charlotte liniștită. Trebuia să descopăr ce făcea domnișoara Post. Cu siguranță înțelegeți asta.

— Pe toți dracii!

În spatele furiei lui, Baxter simți frică pură, răscolitoare. Încercă să își controleze amestecul de emoții, dar eșuă. Știa că nu reacționa rațional, dar nu se putea stăpâni.

— Cum ai îndrăznit să îți asumi un asemenea risc? Ai înnebunit?

Charlotte păru sincer uimită de ieșirea lui.

— Nu a fost nici un risc. Doar am discutat cu ea.

— Trebuia să fi vorbit cu mine înainte să faci o asemenea mișcare periculoasă, spuse el și întinse o mână. Ar trebui să-ți fiu partener. Și gardă de corp, fir-ar să fie!

„Și iubitul tău”, îi zise ceva dinlăuntrul lui, lucru pe care simți nevoia să-l afirme cu voce tare, răspicat:

— Se presupune că sunt iubitul tău, ce naiba!

— Dar nu era vreme să-ți trimit un mesaj, domnule. A trebuit să procedez rapid, altfel aș fi pierdut din vedere birja domnișoarei Post.

— De necrezut. Te-ai dus după ea într-o căruță cu flori condusă de un străin care se putea dovedi cel mai periculos răufăcător.

— Sunt foarte sigură că nu era decât un băiat de la țară. Cred că foarte puțini răufăcători obișnuiesc să conducă prin Londra căruțe cu flori.

— Ai intrat în casa femeii care tocmai încercase să îți vândă o minciună fantastică. Nu judeci deloc?

Baxter se încruntă în timp ce trecu pe lângă balanța de la capătul unui banc de lucru. Doamne, luase la pas laboratorul! Se plimba prin încăpere. El niciodată nu făcea asta. Faptul că deveni conștient de acest lucru nu-i servea la nimic, doar la a spumega și mai rău. Din păcate, nu avea încotro decât să continue să pășească în sus și în jos, pe drumul dintre mesele de lucru. Știa că dacă se va opri, chiar și pentru scurt timp, ar fi putut să cedeze impulsului de a apuca cea mai apropiată retortă și de a o arunca de perete.

Charlotte nu trebuia să-și asume astfel de riscuri. Cu siguranța avea să-l aducă în pragul nebuniei înainte ca toate astea să se termine. Firea ei independentă, neprevăzută, constituia o amenințare serioasă la adresa stării lui de seninătate atent educată. El era chimist, nu poet. Nu putea să se lase pradă unor accese de emoție puternică. Noaptea trecută se convinsese că găsisese o cale de a face față valului de dorință nestăpânită pe care Charlotte o stârnea în el. Spre satisfacția lui, se convinsese că era stăpân pe el și pe situație.

Ajunsese la concluzia că era sigur să aibă o aventură romantică. Își spusese că o astfel de legătură ar fi permis flăcărilor nestăvilite ale pasiunii să se consume într-un mod natural, controlat. Aplica același principiu când monitoriza cu atenție flacăra pentru a încălzi conținutul unei eprubete pline cu chimicale volatile. Atâta timp cât era atent și precaut, nu avea să rezulte nici o explozie periculoasă. La sfârșit, conținutul eprubetei avea să se transforme în cenușă.

Totuși, îndurase prea multe în ultimele douăzeci și patru de ore, se gândi el. Crezuse că Charlotte ar fi fost deschisă sugestiei de a avea o aventură amoroasă. Dar, în loc să-i fi dat un răspuns direct, ea îi spusese că avea să ia în considerare această chestiune. Să ia în considerare această chestiune! Cât tupeu! Îl lăsase să se răsucească în van în timp ce ea tergiversa toată treaba. Apoi urmase incidentul cu spargerea locuinței. Iar acum fusese pus în fața faptului împlinit legat de escapada ei de dimineață. Clocotea de nervi, ceea ce nu i se mai întâmplase niciodată.

Enervarea, ca și luatul la pas al încăperii, erau semne ale pierderii autocontrolului. Era o manifestare emoțională, nu rațională, dirijată de creier. Era prea mult pentru cineva cu mintea întregă, metodică și logică. Dacă nu ar fi fost un om de știință modern, neîndoielnic ar fi fost tentat să creadă că unele forțe supranaturale malefice pătrunseseră în viața lui cu intenția de a crea haos. Faptul că Charlotte ar fi avut această putere asupra lui îi ridică părul de pe ceafă și îi trimise un fior rece pe șira spinării.

— Resping acuzația că nu judec deloc, domnule St. Ives.

Din vocea lui Charlotte se pierduse entuziasmul de mai devreme. Tonul împăciuitor dispăruse și el, lăsând loc iritării.

— În definitiv, sunt un adult în toată firea, adăugă ea. Mi-am desfășurat afacerea cu succes timp de mai mulți ani. Nu sunt o proastă.

— Nu am spus că ești o proastă.

„La dracu'! Merg dintr-o gafă în alta”, își spuse Baxter trist. Într-o altfel de situație întregul experiment ar fi fost compromis înainte să fi fost început așa cum se cuvine, iar el nu ar fi avut pe cine să dea vina decât pe propria persoană.

— Sunt încântată să aud acest lucru, rosti Charlotte aspru. Aș vrea să subliniez că evenimentele din această dimineață s-au petrecut deoarece domnișoara Post a auzit zvonul că suntem logodiți și că urmează să ne căsătorim.

El se opri lângă suportul lentilei convexe.

— Ce are de-a face asta?

Tânăra îi aruncă o privire directă.

— A fost ideea ta să anunți această logodnă frauduloasă, și tocmai vestea logodnei a adus-o pe domnișoara Post la ușa mea cu tot cu povestea ei nebună. De aceea, nu văd de ce mă acuzi pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat. Ca să fiu perfect sinceră, totul a fost din vina ta.

Baxter începu să se simtă încolțit. Se luă de afirmația care, din anumite motive iraționale, îl irita cel mai mult.

— Logodna noastră nu este frauduloasă.

— Aha. Tu cum ai numi-o?

El își căută cuvintele.

— Este o stratagemă.

— Nu înțeleg care este diferența dintre o stratagemă și o fraudă.

— Păi, eu văd foarte bine diferența. Sau ai uitat deja că ne-am logodit anume ca să ne mișcăm în înalta societate cu scopul de a descoperi cine este ucigașul?

Își luă în mâini pălăria de paie, absentă, cu o expresie dintr-odată gânditoare.

— Și s-a dovedit a fi un șiretlic isteț. Numai gândește-te. Am intrat în posesia primului nostru indiciu mulțumită micii tale stratageme, cum o numești.

— Ce indiciu?

— Nu vezi? Îl întrebă ea cu ochii lucind de entuziasm. Când am confruntat-o cu dovezile, domnișoara Post aproape a recunoscut că cineva a angajat-o ca să mă viziteze deghizată într-o iubită de-a ta, însărcinată. Nu a vrut să-mi spună cine a făcut acest lucru, dar era evident că misiunea ei era să-mi distrugă încrederea în tine.

— Evident.

Baxter simți o senzație de gol în stomac. Orice femeie bine-crescută ar fi crezut povestea excentrică a domnișoarei Post.

— Cineva a făcut eforturi pentru a pune capăt așa-zisei logodne, continuă Charlotte. Trebuie să ne punem acum problema mobilului.

Baxter își trecu degetele prin păr.

— Pe toți dracii!

— După cât se pare, cineva nu vrea ca noi doi să formăm un parteneriat strâns.

— Calmează-te, Charlotte. Nu cred că acest episod cu domnișoara Post are legătură cu încercarea noastră de a găsi criminalul.

— Ce vrei să spui?

El respiră încet.

— Probabil că ai fost doar victima unei farse.

Charlotte se uită la el.

— Dar cine ar face o asemenea glumă?

— Prima persoană care îmi vine în minte este fratele meu vitreg.

— Hamilton? Este ridicol.

— Acum câteva zile aș fi fost de acord cu tine. Nu este o afecțiune prea mare între mine și Hamilton, dar nu mi-am dat seama până în această dimineață că ar putea fi...

Baxter ezită, încă nesigur pe observațiile și concluziile sale.

— Invidios pe mine.

— Invidios?

Baxter își aminti expresia amară pe care o văzuse în ochii lui Hamilton când descrisese modul în care distrusese intenționat exemplarul lui din Conversații despre chimie.

— Știu că nu are sens, dar am avut impresia astăzi că îmi poartă pică.

— De ce?

— Nu sunt foarte sigur, recunosc Baxter. Mama lui i-a influențat părerea despre mine, desigur. Maryann m-a detestat întotdeauna, din motive evidente. Dar cred că în spatele urii lui Hamilton ar putea fi și altceva, dincolo de disprețul pe care l-a perceput la mama lui față de mine.

— Cu ce motive?

— Ura lui poate avea la bază faptul că tatei îi plăcea să își petreacă destul de mult timp cu experimentele chimice, spuse Baxter cu o grimasă. Aparent, tata a mers atât de departe încât l-a informat pe Hamilton despre mica mea aventură în numele Angliei din timpul războiului. Și, odată, l-a forțat pe Hamilton să citească o carte pe care am scris-o. Hamilton se pare că a primit foarte prost aceste gesturi.

— Am priceput.

Înțelegerea licări în ochii lui Charlotte.

— Un frate mai mic ar putea fi gelos pe un frate mai mare care a stârnit mai multă admirație și atenție din partea tatălui lor.

Senzația unui alt tip de emoție, veche, familiară, rece, îl străbătu pe Baxter. Avea un efect ciudat de calmant. Cunoștea prea bine acest sentiment. Spre deosebire de furia greu de stăpânit, aceasta era ceva ce putea înțelege și controla.

— Hamilton a primit titlul și averea. Ce-și poate dori mai mult? Nu este vina mea că nu împărtășea pasiunea tatei pentru știință.

— Nu, nu este vina ta, dar pentru un tânăr ar putea fi un motiv de invidie, spuse Charlotte încruntată. Oricum, nu mi-l pot imagina pe lordul Esherton pretându-se la o faptă diabolică precum angajarea unei femei care să-ți distrugă logodna.

— Abia îl cunoști pe Hamilton.

— Adevărat, dar am o intuiție înnăscută. În plus, surorii mele se pare că i s-au aprins călcâiele după el; deși este tânără, percepțiile ei despre bărbați sunt, în general, foarte solide.

— Intuiție, repetă Baxter fără să-și ascundă sarcasmul din voce. Permite-mi să îți spun, domnișoară Arkendale, intuiția este un ghid extrem de sărac în informație. Se bazează pe emoție, nu pe știință. Nu este de încredere.

— Uneori, o persoană nu are nimic altceva de care să se agațe, murmură ea blând.

— Gata. O să mă ocup de problema legată de Hamilton mai târziu.

— Nu ai cum să fii sigur că Hamilton a fost în spatele vizitei domnișoarei Post.

— E presupunerea cea mai logică. Ideea este că azi-dimineață nu trebuia să te năpustești după acea femeie ciudată. Nu aveai nici cea mai vagă idee în ce te bagi când ai intrat în casa ei.

— Chiar așa, domnule St. Ives?

— Chiar așa!

Baxter se întoarce și se îndreaptă către ea.

— Să nu mai existe și alte asemenea acțiuni impulsive atâta timp cât suntem parteneri, e clar?

— Trebuie să vă spun că nu accept ordine de la dumneavoastră și de la nimeni altcineva.

Se opri la câțiva pași de ea.

— Și acum revenim la mica noastră problemă, nu?

Cu o mișcare sigură, Charlotte își puse pălăria pe masa de lucru.

— Nu va fi greu, atâta timp cât vă jucați rolul în această afacere.

— Vrei să spui atâta timp cât îmi văd lungul nasului, corect?

— M-aș exprima altfel.

— Ar fi foarte bine să te exprimi altfel! Nu sunt servitorul dumitale, domnișoară Arkendale.

— Nici nu am spus că sunteți. Însă, eu v-am angajat, vă amintiți? Dacă acest lucru va clarifica situația, sunt în continuare pregătită să vă plătesc pentru serviciile dumneavoastră.

— Îndrăznești să-mi vorbești despre salariu? După tot ce s-a întâmplat între noi azi-noapte?

Ea roși și se uită nesigură către ușă.

— Nu este nevoie să vorbești atât de tare.

— Eu nu ridic niciodată vocea. Dacă o fac este un semn că cineva mă scoate din sărite.

Ea îi cercetă chipul.

— Da, presupun că este.

— La naiba, Charlotte! Nu accept să fiu tratat ca și cum aș fi angajatul tău!

Făcu doi pași rapizi înainte, blocând-o lângă masa de lucru.

— Noaptea trecută ți-am pus o întrebare. M-ai ținut destul în expectativă. Merit amabilitatea unui răspuns.

Ea se încruntă.

— Dar vorbeam despre domnișoara Post.

— Să o ia dracu' pe domnișoara Post! Ți-am spus, o să mă ocup de ea mai târziu. Dă-mi, te rog, un răspuns. Ești de acord să ai o relație cu mine?

Se uită la el, iar privirea ei fixă era la fel de sclipitoare precum lucirea de poveste a Pietrei Filosofale. O tăcere îngrozitoare se lăsă în laborator. Baxter aproape că putea să își vadă propriile cuvinte atârnând în aer, licărind cu o lumină periculoasă.

Sincronizarea nu putea fi mai proastă, se gândi el disperat. Nu avea nevoie de sensibilitățile rafinate ale unui poet romantic pentru a înțelege că nu e bine să-i ceri unei femei să-ți devină iubită atunci când sunteți în toiul unei dispute aprinse. Charlotte sparse tăcerea cristalină dregându-și glasul într-un mod delicat.

— Discutăm despre parteneriatul nostru de afaceri, domnule St. Ives. Ce au de-a face problemele personale cu această situație?

— Nimic. Absolut nimic.

Dacă ar fi avut puțină inspirație ar fi ieșit din zona de conflict înainte ca explozia să se producă. Dar nu mai putea da înapoi. Singurul lucru ce conta acum era să obțină un rezultat concludent la experimentul lui nechibzuit.

— Nimic? repetă ea foarte încet.

— Sigur că este o minciună! Situația noastră personală are în întregime legătură cu asta. Am nevoie de un răspuns, Charlotte. Probabil că o să înnebunesc dacă nu mi-l dai.

Ochii ei înotau într-o mare de mister, plini de o promisiune de nepătruns. Dar vocea ei era remarcabil de rece.

— Îți jur, St. Ives, ești cel mai enervant om pe care am avut nenorocul să-l angajez. Nu văd decât complicații la orizont. Da, da, sunt de acord să avem o aventură romantică. Acum putem să ne întoarcem la afaceri?

Pentru un moment de nesuportat, Baxter nu putu să reacționeze. Ea fusese de acord cu relația. Era conștient că printr-un noroc incredibil eprubeta periculoasă, supraîncălzită, nu explodase încă în mâinile lui, dar fu scuturat ca și cum experimentul pe care îl făcuse ar fi dărâmat pereții din jur.

Charlotte se apropie de el și îi atinse obrazul.

— Baxter, ești bolnav?

— Foarte posibil, spuse el, și îi prinse fața în palme. Dacă sunt, un lucru e cert: tu ești singura care îmi poate da elixirul de care am nevoie ca să-mi vindec febra.

— O, Baxter!

Se ridică pe vârfuri și își încolăci brațele foarte strâns în jurul gâtului lui.

— Ești cel mai uluitor și înnebunitor bărbat.

Îl sărută cu atâta pasiune, încât dinții li se loviră. Baxter se clătină un pas în spate. O prinse, o îndreptă și îi întoarse sărutul cu un sentiment de disperare euforică. Dorința ei vădită se exprima în sfârșit. Era tot ceea ce își dorea în acel moment. Renunță la autocontrol fără regrete și savură foamea imensă, sfâșietoare care îi clocotea în vene. Lumea era dintr-odată frumoasă și surprinzătoare. Luminoasă, plină de strălucire, mereu schimbătoare,

nemăsurat de fascinantă. Nimic nu mai stătea în cale. Era imposibil să gândească logic. Nevoia lui nepotolită însemna totul acum. Îi apăsă buzele, căutând căldura umedă a gurii. O acoperi cu trupul lui, aplecând-o spre spate până când o întinse pe masa de lucru.

— Ah! exclamă Charlotte, părând surprinsă.

Dar nu se împotrivi. În schimb, degetele ei se prinseră cu putere în părul lui. Tremurând de poftă, îi sărută obraji, ochii, urechile, gâtul. Își ridică îndeajuns de mult capul pentru a-și scoate ochelarii pe care îi aruncă neglijent de-o parte. Apoi își puse un picior încălțat între picioarele ei acoperite de ciorapi și își strecură genunchiul în sus. Ea icni și se prinse de el când simți greutatea coapsei lui.

— Pot să îți simt căldura prin pantaloni, bolborosi el, uimit. Ai udat deja țesătura.

Ea gemu și își îngropă fața în cămașa lui.

— Mă faceți să mă rușinez, domnule.

— Îți jur că nu asta a fost intenția mea, spuse el și îi scoase mai multe ace din păr. Dacă vrei, o să studiez niște poeți romantici. Poate că o să învăț mai multe despre limbajul rafinat, potrivit în astfel de situații.

— Nu-ți face probleme, zise ea începând să-i descheie cămașa cu mâinile șovăielnice. Te descurci foarte bine și fără un astfel de studiu.

Degetele ei se întinseră pe pieptul lui gol. Baxter închise ochii strângând pleoapele și trase aer în piept. Sexul amenința să îi iasă prin pantaloni. Charlotte își puse buzele pe unul dintre sfârcuri și murmură ceva. Cuvintele erau neinteligibile, dar înțelesul lor era de neconfundat. Baxter deveni conștient, cu un sentiment de triumf și cu o mulțumire fără limite, că îl dorea cu disperare, la fel cum o dorea și el.

O parte din el voia să acorde suficient de mult timp primei lor împreunări, dar se simțea copleșit de graba amețitoare atâta timp cât Charlotte se avânta în aceeași direcție. Forța combinată a dorințelor lor era cu adevărat irezistibilă.

Avea să fie o ocazie și mai târziu pentru a face dragoste cu orele, își promise el. De data aceasta însă era un lucru prea elementar, prea primitiv.

Apucă rochia ei de muselină și o ridică spre talie. Își coborî încet genunchiul și își strecură mâinile sub șezutul ei gol. O ridică pe marginea bancului de lucru. Dărâma un recipient din ceramică în timp ce se lupta cu pliurile rochiei. Obiectul se rostogoli pe marginea mesei și se sparse pe podea. El îl ignoră.

— Baxter? îngăimă Charlotte părând dezorientată, confuză.

— Ține-te, dulceață, zise el apucându-i picioarele și trăgându-le în jurul taliei lui. Este tot ce trebuie să faci. Mă ocup eu de restul.

El își desfăcu repede pantalonii și se îndreptă către ea.

— O, Doamne, Baxter! exclamă fata agățându-se de umerii lui.

Atingerea vechilor cicatrice trimise unde de șoc în trupul lui, așa cum se întâmplase și în noaptea precedentă. Acum însă nu se mai luptă să învingă această senzație. O lăsa să se desfășoare în el cu forța unui fulger și i se predă.

— Spune-mi că mă vrei, rosti Baxter cu buzele scufundate în curbura gâtului ei. Vreau să aud asta de la tine.

— Te vreau.

Dorința feminină îi vibra în voce. El își puse o mână pe sexul ei. Pulsa ușor, iar carnea ardea de dorință. Îi putea simți clitorisul cu degetul mare. Îl frecă ușor și se bucură de felul în care întregul ei corp palpită ca răspuns.

— Fă dragoste cu mine, Baxter. Te rog.

Aproape că îi veni să râdă. Sunetele care ieșiră din gâtul lui semănau cu un croncănit răgușit.

— Nu m-aș putea opri acum, nici măcar pentru secretul Pietrei Filosofale.

Se sprijini de ea pe masa de lucru și își ghidă membrul în pasajul ei umed. Îl aștepta înțepenită de emoție. Se împinse în ea, încercând să se miște cât mai încet posibil pentru că știa, din explorările de noaptea trecută, că era foarte strâmtă. Fără îndoială că trecuse ceva vreme de la ultimul ei iubit, se gândi el, poate chiar mai mult decât trecuse de la ultima sa relație. Dar descoperi că voința slăbea odată cu rațiunea. În momentul în care simți strâmtoarea canalului ei îngust uită cu totul de reținere. În mrejele unui triumf nechibzuit îi cuprinse fesele cu palmele și plonjă înainte. Charlotte icni. Corpul ei era rigid. Unghiile i se înfipseră în cicatricile de pe spatele lui. Atunci înțelese el realitatea. Charlotte nu mai avusese nici un iubit.

— La naiba!

În ciuda cunoștințelor ei despre bărbați, în ciuda poleielii sofisticate pe care o afișa, în ciuda vârstei, ea era virgină. Corecție, își spuse el, fusese virgină.

Se opri, dar era deja adânc în ea. Putea simți micii mușchi ai canalului ei străduindu-se să îl cuprindă.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el.

— Nu ai întrebat niciodată, spuse ea sărutându-i gâtul și apoi zâmbind. Și nu contează. Am vrut asta.

— Doamne apără-mă, și eu la fel!

Se retrase încet, conștient de amestecul de durere și de plăcere. Drumul înapoi păru să dureze o veșnicie. Fata rămase agățată tot timpul de el. Într-un final se opri când numai vârful membrului rămase înăuntru. Ea respira adânc, vibrând. Baxter își întinse mâna între ei, îi găsi clitorisul între pliurile sexului și începu să îl mângâie până când o simți relaxându-se.

— Da! exclamă ea sărutându-l nebunește. Picioarele ei se strânsură în jurul lui. Da! Da!

Își coborî mâna și, ușor, îl cuprinse. Sângele îi clocoti în vene. Mângâind-o pătimaș, el se împinse înăuntru până când simți că era din nou scufundat până la capăt. Ea suspină și își mișcă șoldurile.

— Pentru Dumnezeu, nu te mișca, murmură el.

Ea nu păru să îl audă. Poate că nici nu asculta. Se zvârcolea cu o dorință crescândă. Baxter închise ochii. Mâinile lui tremurau când încercă să o țină pe loc.

Era prea aproape de a izbucni. Ispita îl atrase cu o putere inevitabilă.

Charlotte îl sărută din nou. Era pierdut.

— Data viitoare, îşi promise el într-o şoaptă răguşită.

Începu să se mişte mai repede în ea.

— Data viitoare.

Dar nu trebui să aştepte până data viitoare pentru a o aduce pe culmile plăcerii. O auzi ţipând, un strigăt minunat, triumfător, de bucurie absolută.

Fata se transformă în aur topit în mâinile lui. Trupul îi zvâcnea în spasme care se repercutau în membrul lui umflat. Se mai apăsă în ea pentru ultima oară şi apoi se scurse în corpul ei cald şi primitiv. Masa de lucru se cutremură şi se zdruncină. Baxter abia percepu zgomotul de sticlă spartă. Un alt recipient ajunsese pe podea. Ceva greu, pompa pneumatică din fier, poate, se răsturnă şi căzu. Eco-ul unui clinchet metalic se auzi în încăperea în timp ce două instrumente din alamă se rostogoliră şi ele, lovindu-se unul de celălalt. Baxter ignoră haosul din jur şi se pierdu în vârtej.

Charlotte coborî plutind uşor dintr-o lume compusă din senzaţii pure şi se descoperi stând pe marginea bancului de lucru al lui Baxter. Deschise ochii. Baxter nu se mai afla în ea, dar încă stătea între picioarele ei. O scruta cu o expresie furioasă.

— Trebuia să-mi fi spus că nu ai mai avut niciodată un iubit.

Vocea lui lipsită de emoţie şterse ultimele urme de căldură.

— Este treaba mea. Nu văd de ce ar trebui să te preocupe aceste lucruri. Nu trebuie să-ţi asumi nici o responsabilitate de pe urma faptului că eşti primul meu iubit. Nu sunt o fată, ci o femeie matură.

— Cu siguranţă, mormăi el încruntat. Dar nu-mi place să fiu luat prin surprindere de astfel de informaţii.

Pentru un motiv ridicol, ea fu pe cale să izbucnească în plâns. Clipi şi îndepărtă rapid primele lacrimi, cu un gest pornit din voinţă. Refuza să plângă doar pentru că Baxter revenise la firea lui obişnuită, brutală.

Nu aşta trebuiau să stea lucrurile după o asemenea experienţă exaltantă, se gândi ea. Ar fi trebuit să fie multă tandreţe între ei acum. Cel puţin pentru câteva momente ar fi trebuit să se mai răsfete cu minunata senzaţie de intimitate care îi cuprinsese în timpul descoperirii pasionale de mai devreme. Poate că emoţiile ei erau încă într-o stare neobişnuită de volatilitate datorită recentelor evenimente. Dar, la naiba, se îndrăgostise de acest om excesiv de dificil, iar el stătea acolo, între coapsele ei, încruntându-se ca şi cum ea ar fi făcut ceva de neiertat. Pasiunea lor chiar nu însemnase nimic pentru el?

— Baxter, faci prea mult caz de asta.

Fălcile lui se încordară.

— Poate că da. Până la urmă, ai fost la fel de doritoare ca şi mine.

— Într-adevăr, spuse ea rigid.

Bărbatul făcu o grimasă. Se uită în jos, aparent uimit să descopere că degetele lui mai erau curbate între coapsele ei. Un val de ruşine acută o străbătu pe Charlotte. Deveni conştientă de mirosul deranjant care ştia că trebuie să fi rezultat în urma a ceea ce făcuseră. Şi era multă umezeală între picioarele ei. Se mişcă încet şi încercă să se acopere cu pliurile rochiei.

— Așteaptă, murmură Baxter. Am o batistă curată pe aici pe undeva. Scotoci în haină până când scoase o batistă curată și călcată. Charlotte tresări și roși când el o folosi ca să șteargă urmele pasiunii lor. Se supuse câteva secunde și apoi îi îndepărtă mâna.

— Dacă ai terminat...

Reuși să-și apropie picioarele. Își trase furoul în jos și alunecă de pe masa de lucru. Genunchii amenințau să o trădeze. Întinse o mână ca să își țină echilibrul.

— De ce? întrebă Baxter.

Ea se uită la el.

— Poftim?

El strânse batista între degete. Ochiul lui de alchimist licăriră.

— De ce m-ai ales pe mine pentru a-ți fi primul iubit?

„La naiba cu el! Pot să practic jocul ăsta!”, gândi ea. Afișă un zâmbet care spera să fie unul rece.

— Dumneavoastră, dintre toți oamenii, domnule, ar trebui să înțelegeți că uneori impulsul de a face un experiment se dovedește a fi copleșitor.

Capitolul 11 „N-am fost decât un experiment pentru ea. Un nenorocit de experiment”, își spuse Baxter. Furia lui inițială era acum accentuată de un gol în stomac, de disperare și de frustrare. Se luptă din răspuțuri să ascundă ambele senzații în spatele vălului de detașare emoțională care-l ajutase de atâtea ori în trecut.

O escortă pe Charlotte acasă cu o curtoazie tăioasă care în mod clar o deranjase, însă nu era pregătit să-i ofere mai mult. Stătuse vizavi de el în trăsură, cu o postură dreaptă, elegantă, și refuzase să-i întâlnească privirea în timpul scurtei călătorii. Își ținuse ochii fixați asupra străzii. În obraji ei apăruse o roșeață, dar Baxter ajunsese la concluzia că nu era rezultatul împreunării lor pasionale.

Nu scosese nici un cuvânt. Lipsa de conversație îi convenea de minune, se gândi el. Dumnezeu știa că avusese parte de îndeajuns de multe emoții în acea zi. Cu siguranță nu voia să discute despre ele. O urmă în tăcere pe treptele casei.

Era o ușurare să se retragă în locul ascuns, izolat, din sufletul său, unde sentimentele erau estompate, ținute la distanță și mult mai ușor de stăpânit.

Doamna Witty deschise ușa cu zel.

— Era și timpul să ajungeți acasă, domnișoară Charlotte. Eu și domnișoara Ariel începusem să ne facem griji. Ne întrebam dacă nu ar trebui să îi trimitem vorbă domnului St. Ives...

Se întrerupse când îl văzu pe Baxter stând pe trepte în spatele lui Charlotte. Fața ei se lumină.

— O, înțeleg că ați găsit-o, domnule. Ei, asta e o întorsătură fericită.

— Depinde pe cine întrebați.

Baxter ignoră privirea furioasă a lui Charlotte în timp ce păși în vestibul. Se opri imediat ce îl lovi un miros copleșitor provenind de la o enormă cantitate de flori.

— Ce naiba e asta? Ai transformat casa într-o seră?

Doamna Witty făcu o grimasă.

— Au început să sosească de dimineață. Am folosit fiecare vază și bol pe care le-am avut în casă. Ce priveliște, ei?

Șiruri peste șiruri de vase umplute cu nenumărate flori erau înghesuite în vestibul. Ghivece cu gălbenele se întindeau sus pe trepte. Lalelele înconjurau oglinda. Trandafirii, orhideele și crinii erau rezemați de perete. Baxter se simți dintr-odată mânios.

— Cine crede că are dreptul să-ți trimită toate florile astea, Charlotte? Singurul bărbat cu care ai dansat noaptea trecută a fost bătrânul Lennox.

— Mi le-am trimis singură, îl informă ea în timp ce își desfăcea panglicile pălăriei. Am făcut o înțelegere cu băiatul care conducea căruța cu flori. A fost de acord să mă ajute să o urmăresc pe domnișoara Post abia după ce am promis să-i cumpăr întregul stoc.

— A, da. Nenorocitul de băiat cu căruța cu flori, zise Baxter și se încruntă la doamna Witty. Ați fost și dumneavoastră părtașă?

— Nu vă uitați la mine, domnule, replică doamna Witty luându-i pălăria. Sunt nevinovată. Am spus că urmărirea domnișoarei Post nu era cea mai bună cale, dar cine o ascultă pe menajeră? Oricum, nu toate aceste flori sunt de acolo. O mare parte i-au fost trimise de dimineață domnișoarei Ariel de admiratorii ei.

Charlotte se înveseli.

— Desigur. Ariel a fost în centrul privirilor aseară. Gentlemenii erau toți la picioarele ei.

— Charlotte, te-ai întors! se auzi vocea lui Ariel din capătul holului. Pași rapizi sunară pe pardoseală în timp ce se grăbea către intrare. Începusem să mă îngrijorez. Doamna Witty a spus că te-ai dus să urmărești o femeie care pretindea că domnul St. Ives a sedus-o și a abandonat-o... O, domnule St. Ives! exclamă Ariel roșind. Nu v-am observat, domnule.

— Nu-ți face probleme, zise Baxter încrucișându-și brațele și rezemându-și un umăr de tocul ușii. Sunt obișnuit să fiu ignorat.

— Nu-i da atenție, spuse Charlotte, și se îndreptă iute către scară. Domnul St. Ives este prost dispus. Conduceți-l în birou, doamnă Witty. O să cobor într-un minut. Vreau să mă aranjez puțin, pentru că a fost o dimineață cam haotică.

„Haotică”, repetă în sinea lui Baxter în timp ce o urmărea pe Charlotte grăbindu-se pe scară.

— Da, într-adevăr, încă o dimineață petrecută în laborator, observând rezultatele experimentelor cuiva. Nu-i așa, domnișoară Arkendale?

Ea se opri la etaj și îi aruncă un zâmbet.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule St. Ives.

— Țineți minte că, ocazional, rezultatele anumitor experimente se lasă așteptate, continuă el. Uneori poate dura chiar și nouă luni.

Se simți satisfăcut când îi văzu ochii mărinku-se de groază în momentul în care înțelese unde duceau vorbele sale. Mulțumit, dar deprimat, se întoarse și se îndreptă spre birou. Un alt val de miros îl lovi. Și încăperea aceasta era plină cu flori. Un vas mare cu trandafiri roz domina decorul.

Nouă luni. Propriile cuvinte îl loviră cu impactul unei lovituri de ciocan. Dacă Charlotte rămânea gravidă? Se îndreptă către masa pe care era coniacul.

Țipătul lui Charlotte se auzi de la etaj exact când Baxter ajunsese la carafa cu coniac.

— A dispărut!

Pașii răsunau de deasupra.

— Nenorocitul l-a luat!

Baxter puse la loc carafa cu un oftat prelung. „Nu poți nici măcar să tragi o dușcă în casa asta fără să fii întrerupt”, își zise el. Se întoarse către ușa biroului.

Ariel și doamna Witty se holbau în sus cu gurile căscate. Charlotte stătea acolo arătând ca și cum abia primise un șoc electric.

— Ce e? întrebă Ariel. Ce s-a întâmplat?

Doamna Witty se uita la ea.

— Care e problema?

Charlotte dădu din mâini cu gesturi largi.

— Tocmai v-am spus. Nu m-ați auzit? L-a luat!

— Calmează-te, Charlotte, interveni Baxter.

Toată lumea tăcu și se răsuci în direcția lui.

— Acum, de ce nu ne spui exact cine ce a luat? adăugă el.

— Hoțul pe care l-am surprins aici aseară, rosti ea impacientată.

— Ce e cu el?

— Am crezut că nu a reușit să fure nimic, dar m-am înșelat. Nu m-am gândit decât să verific acele lucruri despre care am crezut că ar atrage un hoț, cum ar fi argintul, spuse Charlotte, și trase aer în piept. Nu am verificat și blocul de desen al Drusillei Heskett. Îl pusesem într-un sertar de la șifonier.

Baxter înlemni.

— Vrei să spui că a dispărut?

— Da. Acela nu a fost un spărgător obișnuit, Baxter. Venise după caietul cu schițe. Și l-a luat, zise fata îndreptând un deget acuzator către el. Ți-am spus că blocul de desen conținea un indiciu prețios, St. Ives.

Baxter își potrivi ochelarii, absent, în timp ce se gândea la împrejurări.

— După ce te aranjezi, coboară imediat. Și te rog să nu te mocăi.

— Să te ia naiba, St. Ives! Nici să nu îndrăznești să îmi dai ordine în casa mea. Și, în plus, eu nu mă mocăi. Eu sunt cea care a urmărit-o pe domnișoara Post în dimineața aceasta, dacă îți amintești. Când am încercat să-ți spun despre incident, ai creat o... o mare diversiune în laboratorul tău. Orice întârziere de astăzi a fost opera dumneavoastră, domnule.

Baxter închise ușa biroului foarte încet și se îndreptă către masa pe care se afla carafa cu coniac.

Cincisprezece minute mai târziu, simțindu-se mult mai stăpână pe sine, Charlotte intră în birou. Ariel și doamna Witty veniră pe urmele ei. Baxter stătea în scaunul din fața șemineului. Se uită la femei și puse jos paharul cu coniac pe jumătate gol.

— Era și timpul, murmură el ridicându-se.

Charlotte îl ignoră.

— Ce bine că m-am gândit să rup pagina care conținea micul desen al Drusillei Heskett, spuse ea.

Înconjură biroul și deschise un sertar. Foaia ruptă din caietul cu schițe era înăuntru, exact unde o pusese în noaptea precedentă, după ce Baxter plecase.

— Acesta trebuie să fie indiciul. Era singurul lucru ciudat din blocul de desen.

— Am crezut că erau mai multe ciudățenii în caietul acela, remarcă Ariel veselă. Unele dintre ele chiar interesante.

Charlotte se încruntă la ea în timp ce puse foaia pe birou.

— Tocmai de-asta am rupt această schiță.

Doamna Witty se uită la desenul făcut cu penița.

— Mi se pare o ciudățenie de neînțeles. Un triunghi într-un cerc, trei viermi care înoată și... Ce e chestia aia din centru? Un dragon?

— Un gen de creatură cu aripi, cred, spuse Charlotte ținându-și buzele. E greu să fii sigur. Doamna Heskett nu avea cine știe ce talent la desen. Cu excepția unor tipuri de studii anatomice.

Baxter traversă încăperea până în dreptul biroului.

— Lasă-mă să-l văd.

Charlotte simți o senzație stimulatorie pe piele când el se opri să studieze desenul. Avea acum întreaga lui atenție, se gândi ea. Vestea despre furtul blocului de acuarele îl făcuse să își concentreze întreaga inteligență asupra situației actuale. I se părea că puterea tăcută pe care o radia Baxter când era foarte concentrat lucea în jurul lui precum o aură invizibilă.

Se întrebă cum de Ariel și doamna Witty nu observau acest lucru. Și apoi văzu că amândouă se dădură la o parte ușor, ca pentru a-i oferi lui Baxter mai mult spațiu. Dar, de fapt, era îndeajuns de mult loc lângă birou. Niciuna dintre ele nu-și dădu seama de schimbarea subtilă a poziției. Charlotte aproape zâmbi. Cei mai mulți oameni păreau să nu conștientizeze marea forță interioară a lui Baxter, dar asta nu însemna că nu răspundeau la ea într-un mod instinctiv.

El ridică foaia de hârtie și se uită cu mai multă atenție la desen. Sprâncenele i se apropiară formând o linie întunecată deasupra ramelor ochelarilor.

— E ceva familiar la desenul acesta.

Charlotte fu cuprinsă de încântare.

— Ce vrei să spui? Ai mai văzut un astfel de desen în altă parte?

— Poate. Acum multă vreme.

Baxter își ridică privirea din coală. La un moment dat, ochii li se întâlniră.

— Va trebui să fac unele cercetări în biblioteca mea.

— Ați mai văzut ceva similar în una dintre cărțile dumneavoastră? întrebă Ariel rapid.

— Posibil, spuse el uitându-se din nou la desen. Nu pot să fiu sigur, dar dacă nu mă înșală memoria, este o chestie foarte veche.

— Veche, repetă Charlotte înfiorându-se. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi copiat doamna Heskett un desen vechi în blocul ei de acuarele și de ce a vrut cineva să îl fure?

— Presupui că oricine a luat caietul cu schițe a făcut-o din cauza acestui desen? Întrebă Baxter.

— Spărgătorul trebuie să fi venit pentru desen. Era singurul diferit și bizar în comparație cu celelalte.

— Hmm...

Baxter împături foaia de hârtie.

— După cum o arată experiența mea de chimist, cea mai ușoară cale de urmat pentru a găsi soluții la anumite probleme este să începi prin a elimina variantele care nu duc nicăieri.

Doamna Witty oftă.

— Se pare că tot ce avem în acest moment sunt variante care nu duc nicăieri, domnule.

— Una sau două pot fi tăiate de pe listă, zise el. Cu puțin noroc, situația se va limpezi odată ce mă ocup de ele.

— Te referi la chestiunea vizitei domnișoarei Post, spuse Charlotte. Ce ai de gând să întreprinzi?

— Să mă asigur că nu este nici o legătură între ea și crima Drusillei Heskett, răspuse Baxter. Modul în care poate fi eliminată această posibilitate este de a descoperi dacă fratele meu vitreg a trimis-o aici cu intenția de a-mi face rău.

— Hamilton? Întrebă Ariel revoltată. Sugați că lordul Esherton a trimis-o pe domnișoara Post să-i spună povestea aceea bizară lui Charlotte?

— Crede că Hamilton a făcut un gen de glumă proastă, explică Charlotte în pripă. I-am spus domnului St. Ives că este foarte puțin probabil.

— Puțin probabil? Este imposibil, declară Ariel. Excelența sa este un gentleman. Niciodată nu s-ar preta la astfel de farsă oribilă.

Baxter își ridică sprâncenele.

— Văd că Hamilton a reușit să vă facă o impresie extraordinară.

Ariel arată către vaza mare cu trandafiri roz.

— El a trimis acele flori magnifice în această dimineață. Gusturile sale, după cum puteți observa, sunt foarte rafinate. Nu este genul care să facă glume proaste.

Baxter se uită dezgustat la trandafiri.

— Nu e nevoie de sensibilități rafinate sau de un caracter nobil ca să ajungi la concluzia că se cuvine să trimiți trandafiri unei femei în dimineața de după bal.

— O observație interesantă, rosti Charlotte sec. Este de așteptat, fără doar și poate, ca orice gentleman, chiar și unul neobișnuit cu regulile înaltei societăți, să știe îndeajuns de multe pentru a trimite flori unei femei după o seară memorabilă. După câteva clipe, urmă: Sau după o dimineață memorabilă.

Baxter îi aruncă o căutătură deconcertată. Charlotte ar fi putut jura că o mică urmă de roșeață îi colora obraji. Îi oferi cel mai luminos zâmbet.

Ariel păru îndurerată.

— Domnule St. Ives, cu siguranță nu credeți că fratele dumneavoastră vitreg a conspirat cu domnișoara Post.

Se uită la ea cu o privire disprețuitoare și ridică din umeri.

— După cum am spus, intenționez să aflu adevărul. Odată ce știm în ce măsură este implicată domnișoara Post în toate astea, o să ne dăm seama cum să procedăm mai departe.

Charlotte dădu ocol biroului.

— Vreau să fiu de față când o să vorbești cu fratele tău.

— În nici un caz! spuse Baxter.

Ea îi oferă un alt zâmbet, de data aceasta nu la fel de luminos.

— Să îți spun cum vine treaba, St. Ives. O înțelegere este o înțelegere. Fie mă iei cu tine când îl confrunți pe lordul Esherton cu dovezile, fie o să fiu obligată să trag concluzia că fiecare va trebui să continue această investigație pe cont propriu. Parteneriatul nostru se va sfârși.

O contemplă cu o expresie gânditoare care nu izbuti să-i mascheze flăcărilor din ochi.

— Șantaj, domnișoară Arkendale? Aria talentelor dumitale nu încetează să mă uimească.

Acuzația lui o duru. Încercă să-și ascundă iritarea în spatele unui zâmbet ușor amuzat.

— În afacerea mea, domnule St. Ives, învăț să folosesc orice instrumente se întâmplă să fie la îndemână pentru a-mi duce la îndeplinire sarcina.

— Înțeleg, spuse el. Schiță un salut din cap și se întoarse către ușă. Atunci, sper că te-ai bucurat de instrumentul pe care l-ai folosit atât de eficient acum mai puțin de oră în laboratorul meu, domnișoară Arkendale. Te asigur că acea bucată de fier nu a fost niciodată atât de bine încălzită într-un creuzet atât de mic și de cald.

Pentru o clipă, lui Charlotte nu-i veni să creadă că auzise bine. Furia îi dădu în clocot.

— Cât tupeu!

Apucă cel mai apropiat obiect, o glastră cu panseluțe. Ariel țipă alarmată:

— Stai! Alea sunt florile mele!

Protestul ei veni prea târziu. Charlotte aruncase deja vaza. Lovi ușa pe care Baxter reuși cumva să o închidă foarte repede când ieșise pe hol.

O jumătate de oră după miezul nopții, Baxter stătea în adâncurile întunecate ale trăsorii și studia ușa din față de la „Masa verde” aflată de cealaltă parte a străzii. O ceață ușoară învăluia decorul. Trăsurile intrau și ieșeau, depunând pe caldarâm gentlemenii gălăgioși, aflați în diverse stadii de ebrietate. Baxter îi văzu pe Hamilton, Norris și încă vreo doi tovarăși râzând și ieșind dintr-un vehicul. Se înghesuie către intrarea clădirii.

— Ei bine? întrebă Charlotte. L-ai văzut pe fratele tău intrând?

— Da. A reușit să mă evite toată după-amiaza și seara, dar până la urmă l-am încolțit.

Baxter lăsă în jos perdeaua de la fereastră și se așeză înapoi pe banchetă.

— Cred că recunosc împrejurimile. Această casă a fost odată un bordel popular pe nume „Abația”.

— Îmi amintesc că am auzit de „Abația”, spuse ea cu un ton dezaprobator. Unii dintre așa-zișii gentlemeni pe care i-am investigat la începutul carierei mele frecventau acest loc. Ce știți despre el?

Baxter spera că întunericul îi ascundea rânjetul amuzat.

— Te asigur că știu de el doar datorită reputației lui.

— Înțeleg, zise Charlotte. Dregându-și glasul, adăugă: Nu cred că am mai auzit despre „Abația” de cel puțin doi ani.

— A fost închis acum ceva vreme. Se pare că și-a schimbat conducerea.

— Da. Ar putea fi un tripou acum, dar în mod cert a evoluat de la statutul de bordel, dacă mă întrebați pe mine.

Baxter zâmbi. În întunericul cabinei neluminate abia putea desluși fața lui Charlotte. Gluga mantiei îi ascundea trăsăturile. Încă nu era sigur cum se putuse lăsa convins să o aducă acolo în acea seară. Pe lângă șantaj avea un fel aparte de a obține ceea ce dorea, se gândi el. Era, într-adevăr, o femeie puternică, formidabilă. Poate că acesta era unul dintre tot mai numeroasele motive pentru care era atât de atras de ea. Nu era, cu siguranță, genul care să sucombe unui acces de isterie sau să izbucnească în lacrimi ori de câte ori voia ca lucrurile să meargă într-o anumită direcție. Își păstra integritatea și își apăra cu înverșunare drepturile.

Baxter ajunsese la concluzia că oricât de dificilă se dovedea a fi Charlotte, era o femeie cu o voință puternică. Cu ea, un bărbat nu avea de ce să-și piardă timpul și energia ocupându-se de sensibilitățile tipice femeilor. Nu se plânsese de faptul că el făcuse dragoste cu ea pe masa de lucru a laboratorului, de exemplu. Probabil că multe alte femei s-ar fi simțit ofensate. Din decor lipsise orice ambianță romantică, într-adevăr. Pe de altă parte, ea însăși etichetase interludiul pasional drept un experiment, își aminti Baxter. Ar fi trebuit să fie ușurat că ea nu dăduse prea multă importanță evenimentului, dar, dintr-un anume motiv, nu se putea abține să nu se gândească la asta. Cu fiecare zi care trecea, Charlotte devenea din ce în ce mai hotărâtă să-i perturbe existența calmă și ordonată.

— Ce vei face? îl întreabă ea.

— Mă duc la „Masa verde” și îl scot pe Hamilton afară, ca să discut cu el între patru ochi.

Baxter își scoase ochelarii și îi puse în buzunarul hainei.

— De ce-ți dai jos ochelarii?

— Pentru că prefer ca nimeni să nu mă observe. Cei care mă știu sunt obișnuiți să mă vadă cu ochelari. Vreau să păstrez acest eveniment doar între Hamilton și mine.

— Înțeleg, spuse Charlotte încet. Este o chestiune de familie, nu-i așa?

— Din păcate, da.

— Dar cum o să-l găsești pe Hamilton în mulțime, fără ochelari?

— Un prieten de-al meu, contele de Masters, care este un fel de inventator, a proiectat un ceas interesant.

Trase perdeaua pentru a permite unei raze slabe de lună să pătrundă în trăsură. Apoi își scoase ceasul de buzunar și îl deschise. Îl apropie de ochi ca și cum încerca să vadă cât e ceasul într-o cameră mai întunecată. Se uită la Charlotte prin capacul din sticlă, care era, de fapt, o lentilă.

— Ce inteligent, spuse Charlotte. O lentilă.

— Masters este un om isteț. El mi-a proiectat câteva aparate pentru experimentele de chimie.

Baxter închise ceasul și îl puse înapoi în buzunar. Se întinse către mânerul ușii.

— Presupun că n-are nici un rost să mai insist; evident, vei dori să fii de față când îl interoghez pe Hamilton.

— Nu vă osteniți, domnule. Până la urmă, eu am fost cea care a vorbit cu domnișoara Post. Dacă Hamilton este vinovat de această faptă urâtă, lucru de care mă îndoiesc, am unele întrebări pe care vreau să i le pun.

— Mă temeam de asta.

Baxter ieși din trăsură. Se întoarse când îl lovi un gând.

— Am și eu o întrebare să-ți pun în legătura cu vizita la domnișoara Post.

— Care este?

— Luat de val, am trecut peste un aspect foarte ciudat al acestei afaceri.

— Da?

— De ce n-ai crezut povestea domnișoarei Post? Ce te-a făcut să te gândești că ea nu era fosta mea iubită abandonată?

Charlotte râse.

— Nu fi ridicol, Baxter. Tu nu ai abandona niciodată o femeie sărmană, însărcinată cu copilul tău. O astfel de nemernicie nu cadrează cu firea ta. Oricine a trimis-o pe domnișoara Post la mine cu acea poveste nebunească, în mod clar nu te cunoaște îndeajuns de bine.

Baxter analiză linia nasului ei ferm, drept, care abia se vedea de sub gluga mantiei.

— Eu cred altceva, spuse el încet. Că oricine a tocmit-o pe domnișoara Post să își joace rolul nu te cunoștea pe tine deloc, Charlotte.

Închise ușa trăsurii înainte ca ea să apuce să-i răspundă.

Mai aruncă o privire înapoi în timp ce se îndrepta către „Masa verde”. Fata avea să fie în siguranță, se gândi el. Birjarul de la Severedge avea să fie cu ochii pe ea.

În ciuda lucrurilor neplăcute care îl așteptau, se trezi zâmbind în timp ce mergea prin vălătucii subțiri de ceață. Majoritatea femeilor ar fi crezut povestea scandalosă a domnișoarei Post. Era un subiect la modă. Multe femei singure pe lume cădeau pradă seducției nemiloase a bărbaților care le abandonau fără scrupule odată ce relația nu le mai convenea.

Pe parcursul carierei sale extrem de neobișnuite, Charlotte făcuse cunoștință, mai mult decât celelalte femei, cu latura întunecată a firii

masculine. Viziunea ei asupra bărbaților era una pragmatică, dusă până la cinism. Ar fi fost destul de natural ca ea să creadă orice grozăvie i-ar fi povestit domnișoara Post. Și totuși, nu luase în serios nici măcar o clipă minciuna.

Baxter savură acest gând în timp ce se apropia de „Masa verde”. Dintr-un anume motiv pe care nu voia să-l aprofundeze atunci, era de o importanță vitală să știe că Charlotte avusese încredere în el când fusese confruntată cu o dovadă atât de josnică. Neîndoielnic, avea pentru el o scânteie de afecțiune care trecea dincolo de simpla dorință de experiment pasional.

O trăsură se opri zornăind în fața tripoului chiar în momentul în care Baxter ajunsese în dreptul scării. Dinăuntru se auzeau râsete zgomotoase și glume vulgare. Ușa vehiculului se deschise cu zgomot și cinci tineri dandy, beți, se împrăștiară pe trotuar. Unul dintre ei își pierdu echilibrul pe caldarâmul umed și căzu în fund. Amicii lui găsiră hilară această situație penibilă. Baxter rămase ascuns de umbre și așteptă ca nou-veniții să-i plătească birjarului. Când se întoarseră ca să urce treptele, îi urmă. Nu îl observară când intră în spatele lor.

Interiorul slab luminat de la „Masa verde” era ticsit de lume. Fără ochelari, decorul îi părea neclar și remarcabil de potrivit. Baxter nu avea nevoie de ochelari ca să fie lămurit că erau slabe șanse ca cineva să îl observe în mulțime. Era încă devreme după standardele vieții de noapte, dar bărbații care umpleau încăperea mult prea călduroasă erau deja cufundați în jocuri, la mesele acoperite cu fetru verde. Nimeni nu îi dădu atenție. Un foc ce ardea în șemineul imens arunca o lumină diavolească peste întreg decorul. Mirosea a bere, a transpirație și a fum.

Baxter găsi un colț izolat, protejat de statuia mare a unei femei goale, cu forme planturoase. Își scoase ceasul de buzunar și îl ținu în sus ca și cum s-ar fi uitat mai bine la el. Scrută mulțimea prin lentilă și fețele jucătorilor deveniră dintr-odată clare. Nu era nici urmă de Hamilton sau de Norris. Încruntându-se, Baxter începu să închidă capacul. Mișcarea de pe scări, în spatele mării încăperi, îl făcu să ezite. Ridică din nou lentila și se mai uită o dată, repede. Mai mulți tineri, inclusiv Hamilton și Norris, se îndreptau către unul dintre etajele superioare. Baxter se întrebă dacă sus erau mese private sau dacă noul patron alesese să ofere în continuare servicii de bordel, într-un mod mai discret. Apoi își aminti ceva ce spusese Hamilton despre faptul că membrilor clubului său exclusivist le fusese acordat un loc special de întâlnire.

Baxter închise capacul ceasului și îi dădu drumul în buzunar. Nu avu nevoie de lentilă ca să-și croiască drum prin încăpere. Când ajunsese aproape de baza scării, văzu o siluetă mare, oarecum în ceață, sprijinindu-se de balustradă. În timp ce mulțimea se vântura în jurul lui, Baxter își scoase ceasul și riscă o altă privire prin lentilă. O singură căutătură la omul solid de pe trepte fu de ajuns. Era un paznic. Omul fusese postat acolo pentru a-i proteja pe membrii clubului elitist care se desfătau la etaj.

Curiozitatea și presimțirile sumbre se lăsară asupra lui în proporții egale. Parterul cu mese de joc de la „Masa verde” era destul de rău. Era

genul de loc în care un tânăr lipsit de griji putea pierde foarte mulți bani într-o noapte. Orice se afla deasupra era, probabil, mult mai neplăcut. „În ce fel de nimicuri diavolești s-a băgat Hamilton?” se întrebă el. Aproape că putea auzi vocea tatălui spunându-i să fie cu ochii pe fratele său vitreg. Cu un geamăt de resemnare, Baxter își făcu drum prin mulțime către ușa din față.

Așteptă până când câțiva jucători se hotărâră să plece și se lipi în tăcere de ei. Afară, pe trotuar, se duse către colțul străzii. Se opri pentru a-și scoate ochelarii din buzunar și și-i puse pe nas. Apoi se întoarse și o luă pe aleea ce părea să ducă în spatele clădirii care găzduia „Masa verde”. Imobilele din vecinătate erau cufundate în beznă, dar lumina de la ferestrele și bucătăria de la „Masa verde” era suficientă pentru a-l ajuta să se ghideze.

Stabilimentul avea trei etaje. Din alee putea vedea că ferestrele de la ultimul etaj erau întunecate, dar imediat dedesubt o mică lumină argintie scăpa printr-un colț de geam. În urmă cu câțiva ani, „Abația” fusese celebră, își aminti Baxter în timp ce dădea târcoale printre umbrele grădinii. În perioada de glorie, fusese genul de loc în care se desfășura o mare varietate de activități ilicite pentru gusturile exotice. Fusese un stabiliment care avea nevoie de ieșiri secrete, de vizoare și de scări ascunse. Era genul care îl atrăsese pe tatăl lui.

În grădina neîngrijită se afla o toaletă. Un bețiv ieși din ea împleticindu-se și intră în club printr-o ușă din spate. Un moment sau două mai târziu, Baxter îl urmă. Se trezi într-un hol mic, pentru servitori. Era gol. O scară îngustă, elicoidală, ducea la etaj. Începu să urce cu atenție. Din fericire, treptele erau într-o stare bună.

Se opri la primul nivel. Ușa care ducea către hol era închisă. Nu se gândise să își ia cu el șperaclul, așa că fu nevoit să piardă timp rezolvând problema cu sârma de la brațul ochelarilor. Puțin mai târziu era înăuntru, pe coridorul întunecat. Tocmai era pe cale să o ia înspre camera unde văzuse lumină, când auzi scârțâitul unei trepte de lemn. Sunetul era prea încet și prea înăbușit ca să fie făcut de paznic. Așteptă în umbră.

O siluetă acoperită de o mantie voluminoasă intră în holul strâmt. Baxter se repezi de lângă perete și puse o mână pe gâtul urmăritorului.

— Nu mișca. Nici un cuvânt. Nici un sunet, îl avertiză el încet.

Silueta captivă îngheță și apoi dădu din cap repede, în tăcere. Baxter simți un parfum familiar, o parte săpun din ierburi, o parte mireasmă feminină, de neconfundat. Amestecul acesta olfactiv era pentru totdeauna înregistrat în simțurile sale. Și în mormânt l-ar fi recunoscut. Ar fi fost o încununare a destinului său trist ca și pe patul de moarte să sufere de pe urma dorinței puternice, dureroase, care îl chinuia ori de câte ori îl percepea în nări.

— Pe toți dracii, Charlotte! Ce faci aici?

Capitolul 12

— Te-am văzut ieșind din club și luând-o în jos pe stradă. Dar te-ai îndreptat în direcția greșită. Nu am știut ce să cred.

Charlotte rămăsese fără aer, nu numai de la emoția care o făcuse să iasă din trăsura, ci și de la fuga nebună pe alee și de la urcatul scărilor din

spate. Șocul pe care tocmai îl încasase trezindu-se prinsă în beznă de mâna unui bărbat nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Conștientizarea faptului că bărbatul care o ținea nu era altul decât Baxter fusese o ușurare teribilă, dar nu reușise să-i încetinească pulsul.

Baxter părea supărat. Foarte supărat. În vocea lui detectă urme de gheață și de oțel pe care nu le mai auzise niciodată până atunci.

— Ți-am spus să aștepți în trăsură.

Charlotte se luptă să inhaleze câteva guri de aer întăritoare.

— Îmi făceam griji. Nu știam ce se petrece. M-am gândit că ai putea avea nevoie de ajutorul meu.

— Dacă aș fi avut nevoie de ajutorul tău, ți l-aș fi cerut.

— Serios, Baxter, nu e cazul să-ți ieși din fire. Suntem băgați împreună în asta, așa cum îți tot reamintesc.

— Cum aș putea să uit?

Baxter îi dădu drumul și o împinse ușor către ușă.

— O să ne întoarcem pe unde am venit. Repede.

— Dar de ce ai urcat până aici?

— Ca să-l găesc pe Hamilton. Însă asta mai poate aștepta. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să te iau de aici.

— Nu e nici un motiv pentru care să nu putem continua cu planul pe care îl aveai.

— Ba sunt toate motivele din lume.

Ecolul unui răs înăbușit, masculin, se auzi din camera de la capătul holului. Baxter înlemni. Charlotte îl văzu întorcându-se să se uite pe coridor și îi urmări privirea. Pe peretele de la capătul holului îngust se găsea o ferestruică fără perdele. Oferea îndeajuns de multă lumină ca să scoată la iveală două rânduri de uși închise. O rază mică de lumină ieșea de sub ultima ușă de pe stânga.

— Hamilton este în acea cameră? întrebă Charlotte foarte încet.

— Cred că acolo se întâlnesc membrii clubului.

Fata era intrigată.

— Voiai să-i spionezi?

— Hai să spunem că eram curios.

Baxter trecu pe lângă ea și deschise ușa ce dădea spre scară. Auzi pași pe treptele inferioare. Un nou fulger de alarmă o străbătu pe Charlotte. Cineva urca pe scară. Baxter nu înjură cu voce tare, dar ea putu să audă tot ceea ce spunea corpul lui tăcut.

El închise ușa la fel de încet precum o deschisese. O prinse de mână și o trase pe coridor. Fata observă că el nu se obosi să încerce primele trei uși. În schimb, o alese pe următoarea. Respiră ușurată când aceasta se deschise. Nu agrea ideea de a fi prinsă pe hol de oricine urca treptele. Nu ar fi fost numai ciudat și jenant, ci realmente scandalos dacă ea și Baxter erau descoperiți în acest loc. Tinerii gentlemen, obișnuiți ai clubului, aveau să fie cu siguranță deranjați de faptul că erau spionați de Baxter St. Ives și de logodnica lui. Vorba avea să se răspândească instantaneu prin lumea mondenă.

Baxter o conduse către intrarea micii încăperi. Charlotte își strâmbă nasul când simți mirosul învechit, de mucegai, care o întâmpină. Era evident că această cameră nu mai fusese aerisită de ceva vreme. Se deplasă cu mare atenție, neputând să distingă nimic în întunericul dens. Un alt zgomot de râsete distante se auzi din camera de la capătul holului. Baxter închise repede ușa. Charlotte îl simți mișcându-se și înțelese că își lipise urechea de ușă. Știa că asculta pașii persoanei care urcase scara.

Făcu un pas în spate și descoperi o altă ușă. Se gândi că aceasta dădea, probabil, în camera de alături, unde se aflau Hamilton și tovarășii săi. Afară, pe hol, scândurile dușumelei scârțâiau ca și cum cineva trecea încet pe lângă încăperea în care ea și Baxter se ascundeau. Oricine era, nu se opri. Un servitor ocupându-se de îndatoririle sale, fără îndoială, se gândi ea. Poate că le ducea vin membrilor clubului. Ea și Baxter aveau să fie captivi acolo până când omul se întorcea la parter. Atinse mâna lui Baxter.

— Ce este? murmură el.

— Altă ușă. Duce la camera următoare. Ai putea să asculți ce se spune acolo.

— Trebuie să te scot de aici.

— Tot spui asta, dar nu putem face nimic până când servitorul nu pleacă. Și din moment ce suntem aici, ar fi păcat să nu profităm de ocazie.

Îi simți ezitarea. Îl luă de mână și îl ghidă către mânerul rotund al ușii din spatele ei.

— La naiba! exclamă el.

Era încă nehotărât. Charlotte se întrebă dacă nu cumva Baxter îi atribuia o influență nefastă. După câteva secunde de pauză, el luă o decizie. O ocoli cu pași neauziți și deschise ușa cu grijă. Un alt val de aer închis, învechit, veni de alături. Tânăra femeie se aplecă înainte ca să se uite după colț. Lumina slabă de la fereastra parțial acoperită de perdele îi îngădui să vadă un pat modest, silueta unui șifonier și un lavoar pe covorul jerpelit. O fotografie înrămată atârna strâmb pe perete.

Baxter îi atinse buzele cu vârful degetelor. Ea nu avea nevoie de avertisment pentru a rămâne tăcută. Numai un perete îi separa de Hamilton și prietenii săi. Se auzi o altă explozie de hohote din camera de alături. Apoi se stinse. Vocile, mai puțin gălăgioase acum, puteau fi auzite prin perete. Charlotte urmări perplexă cum Baxter traversa încăperea către șifonier. Îl deschise atent și examină rapid interiorul, ca și cum s-ar fi așteptat să descopere ceva interesant înăuntru. Evident nemulțumit, păși înapoi, închise ușor ușa dulapului și se duse în fața fotografiei înrămate. După un moment de studiu, o luă de pe perete. În locul ei apăru un mic cerc de lumină.

Charlotte se holba uimită la fereastră din perete. Își dădu seama că aceasta oferea o vedere în camera în care erau adunați Hamilton și prietenii lui. Își notă în minte să îl întrebe pe Baxter de unde știuse de fereastră. Se apropie nerăbdătoare să arunce o privire și simți un iz slab de fum dulce, ierbos. Îi amintea puțin de mirosul din casa Julianei Post. Dar acesta era mai puternic, mult mai intens. Îl văzu pe Baxter retrăgându-se suficient de departe ca să ia o gură de aer din atmosfera stătută a încăperii înainte de a

se întoarce la mica ferestruică. Vocile membrilor clubului puteau fi auzite mai clar, însă rămâneau vagi și slabe, ca și cum bărbații erau nu numai beți, ci și moleșiți.

— Du-te, omule! i se adresă cineva servitorului.

Ușa se deschise și se închise apoi. Se auziră pași pe hol.

— Este timpul să chemăm magicianul, anunță unul dintre bărbați cu o voce pierdută. Hai să vedem ce demonstrații ale forțelor planului metafizic ne-a pregătit în seara asta.

— Un test, rosti altul pe un ton fără inflexiuni. Ne-a promis un test. Lăsați-l pe marele magician să ne arate îndemânarea sa.

— Excelentă idee, chicoti cineva încet. Hai să vedem cât de deștept e magicianul. Să-l bage pe Norris în transă. Te oferi voluntar, nu-i așa, Norris?

— De ce nu? se auzi vocea lui Norris languroasă, dar doritoare. Sunt mereu bucuros să fac un experiment în planul metafizic. Chemați-l pe nenorocitul de vrăjitor!

Din camera de alături răzbătu un sunet de parcă cineva ar fi mutat mobila. Baxter se îndepărtă de ferestruică pentru a mai lua o gură de aer. Charlotte văzu lumina ce ieșea prin mica deschizătură reducându-se dintr-odată la o strălucire slabă. Cineva micșorase flacăra lămpii. Membrii clubului începură să cânte într-o cadență stranie, parcă de vis:

Argint și aur, electrum și plumb

Puteri oculte de foarte demult

Când legea de smarald simbolul ni-l arată

Mercurul, sarea și pucioasa se vor uni îndată.

Oricine poate ști adevărul

Puțini vor dezlega însă misterul...

Bărbații repetară cântecul, iar vocile li se îngroșară. Limbile se împleticiră. Cineva chicoti. Charlotte îl trase pe Baxter de mânecă. El șovăi. Îi dădu un ghiont, iar el se mișcă ezitant pentru a o lăsa să se uite. Fata luă o gură de aer, se ridică în vârful picioarelor și își puse un ochi în dreptul micii ferestre. Se trezi uitându-se într-o cameră slab luminată, care era învăluită în nori denși de fum. Lângă peretele îndepărtat era un șifonier mare. Îi recunosc pe Hamilton și pe Norris. Ei și ceilalți membri ai clubului stăteau pe perne mari, turcești, în jurul unui mangal. Fiecare ținea într-o mână un pahar cu vin roșu, dar păreau cu toții mai interesați de aroma ierburilor ce ardeau în vas decât de licoare.

Moștenitorii lui Hermes cer să li se-arate

În foc toate cele căutate.

Cuvintele erau aproape neinteligibile. Bărbații dădeau din cap deasupra paharelor. Mirosul care se strecura prin ferestruică era iritant. Ochii lui Charlotte se umeziră, iar privirea i se încetșoșă. Își întoarse capul pentru a mai lua o gură de aer proaspăt.

— Atenție, magicianul! anunță chicotind unul dintre bărbați. Apare în fața noastră!

Charlotte își puse din nou, rapid, ochiul în dreptul micii ferestre. Era curioasă să vadă dacă apăruse o altă persoană. Era aproape sigură că ușa nu

se deschisese. Era ca și cum se materializase din șifonier. Magicianul păși încet de-a lungul camerei pentru a se posta în mijlocul bărbaților tolăniți. Era învăluit din cap până în picioare într-o mantie neagră a cărei glugă îi acoperea chipul, astfel încât Charlotte nu-i putu distinge trăsăturile. Apoi noul venitul își întoarse încet capul. Lumina sclipi pe o mască neagră, din mătase, care îi ascundea întreaga față. „Este doar un joc pentru bărbați”, se gândi ea. O distracție pe care Hamilton și prietenii lui au inventat-o pentru a se amuza. Dar nu își putea potoli fiorul de teamă care îi pusese stăpânire pe nervi.

— Hai să vedem cât de mari îi sunt puterile, sugeră Norris cu un aer de bravadă care suna fals.

Silueta în mantie își ridică o mână. Un obiect îi atârna pe degete, un pandantiv strălucitor. Membrii clubului se uitau la el cu o fascinație vădită. Charlotte simți cum fiorul dinspre degetele înghețate i se transmite către șira spinării. Mirosul deveni aproape de nesuportat. Încercă să se uite mai bine la pandantiv, dar îi era imposibil de la o asemenea distanță. Tresări când mâna lui Baxter o atinse pe umăr. Fără nici un cuvânt, se dădu înapoi.

Era rândul lui Baxter să se uite prin ferestruică. Charlotte își lipi o ureche de perete.

— Știu, zise unul dintre membrii clubului. Pune-l într-o transă ce poate fi testată mai târziu, la un moment dat.

— Pune-l pe Norris să cotcodăcească precum o găină mâine-noapte, în toiul seratei de la Clapham.

— Fă-l să stea în fundul gol pe Pall Mall la ora de vârf a cumpărăturilor.

— Convinge-l să danseze cu fetișcana cu față de cal a lui lady Buelton.

— Nu e nici o putere pe lumea asta, declară Norris cu vocea subțire, nici măcar în planul metafizic, care să mă facă să dansez cu fata lui Buelton.

Râsete slabe îi întâmpinară acest anunț. Și apoi se lăsă tăcerea.

Charlotte își presă mai mult urechea de perete, dar nu auzi nimic. Îl împinse din nou pe Baxter. El ezită și apoi păși într-o parte. Fata se uită prin ferestruică și constată că încăperea devenise mai întunecată. Cineva stinsese lampa. Cărbunii din vas încă luceau, dar licărirea roșie-aurie nu lumina fețele bărbaților. Magicianul aprinse o singură lumânare și o puse direct în fața lui Norris, după care începu să se miște ușor. Marginile mantiei fluturau în jurul lui precum niște aripi mari, negre. Pandantivul din mână se legăna încet, prinzând și apoi reflectând lumina lumânării.

Membrii clubului începură din nou să cânte, de data aceasta într-un ritm mai vibrant, care trimitea ecouri în venele pulsânde ale lui Charlotte.

Argint și aur, electrum și plumb

Puteri oculte de foarte demult.

Charlotte făcu un efort să urmărească scena, neatentă la mirosul puternic. I se păru că îl aude pe magician vorbind, dar vocea lui era acoperită de crescendoul incantației. Un alt fior rece îi străbătu corpul, dar nu se putu retrage. Era conștientă că trebuia să se apropie. Voia să vadă pandantivul. Avea nevoie să vadă pandantivul. Nimic nu fusese vreodată mai important.

Baxter o prinse de mână și o trase din dreptul micii ferestre. Charlotte încercă să se elibereze din strânsoare, însă el îi puse o mână peste gură și o

trase cu forța din locul de observație. Încercă să se opună, dar o ținu cu și mai multă vigoare. Palmele lui o apăsă pe gură și pe piept, astfel încât ea să nu se poată mișca. Furioasă, încercă să se smulgă din degetele lui. Baxter își înteeți strânsoarea.

Charlotte își dădu seama că i se învârtea capul. Luă câteva guri de aer și, dintr-odată, încăperea mică în care se afla, luminată de lună, căpătă formă. Se relaxă în mâinile lui Baxter. „Ce naiba s-a întâmplat?” se întrebă ea supărată pe propriul comportament. Mâna lui îi acoperea încă gura, iar Baxter o împingea către ușa comună. Fata înțelese. Era timpul să plece. „Are dreptate”, gândi ea. Era de preferat să se facă nevăzuți atâta timp cât membrii clubului și magicianul erau prinși în ritualul acela curios.

Atinse mâna lui Baxter ca să îl anunțe că era gata să-l însoțească. El ezită scurt și apoi își îndepărtă treptat palma de pe gura ei. Charlotte nu spuse nimic. Baxter o luă de mână și o conduse înapoi prin ușa de legătură până în camera unde se refugiaseră inițial. Baxter se îndreptă către ușa ce dădea în coridor, o deschise și se uită afară. Apoi o trase pe Charlotte. Merseră cu grijă de-a lungul holului, către ușa ce ducea la scara din spate. Baxter o deschise, se uită în jos și apoi aprobă din cap.

— Nu e nimeni pe scară. O iau înainte. Trebuie să ne grăbim.

Charlotte nu comentă. Îl urmă repede pe scara îngustă și răsucită. Baxter se opri din nou, pentru scurt timp, în holul mic, destinat servitorilor, de la parter. Nu era nimeni prin preajmă. Zgomotul tripoului din fața casei era doar un vuiet surd și îndepărtat.

Un moment mai târziu, erau în siguranță, afară. Charlotte observă că ceața devenise mult mai densă în timpul cât ea și Baxter fuseseră în interiorul clubului. Învăluia grădina, lucind straniu din cauza luminilor reflectate de la ferestre.

Când trecură pe lângă toaleta înconjurată de pâclă, se auzi vocea guturală a unui bărbat care intona fals un cântecel obscen:

I-am arătat-o mândru. „Alege!” i-am zis eu.

Abia grăind, domnița oftă îmbujorată.

S-aleg, vai mie, îmi este mult prea greu, Așa că pe-amândouă o să le iau pe dată.

Charlotte se lăsă trasă înspre alee, unde era aproape imposibil să vezi ceva. Degetul mare de la picior, neprotejat de botina decupată, se lovi de un obiect tare. Fata se chirci de durere și își înăbuși un icnet.

— Ești bine? o întrebă Baxter fără a încetini însă pasul.

— Da. Cred că am dat peste o ladă azvârlită aici.

El nu răspunse. Dădură împreună colțul clădirii și ieșiră pe stradă. Trăsurile veneau și plecau în ceață, iar felinarele împrăștiu o lumină ireală, ca de basm, în pâcla densă. De pe treptele de la „Masa verde” răsunau strigăte și râsete de beție. Charlotte își trase mai bine gluga mantiei în jurul feței. Lângă ea, Baxter își scoase ochelarii, își lăsă în jos borurile pălăriei și își ridică gulerul hainei. Aceste simple ajustări avură un efect remarcabil asupra înfățișării lor.

O conduse pe Charlotte de-a lungul străzii. Câteva momente mai târziu stăteau în siguranță pe bancheta trăsurii. Tânăra femeie respiră adânc și se rezemă de perne, în timp ce vehiculul se puse în mișcare. Se uită la Baxter cum aprindea lampa din trăsură.

— Despre ce a fost vorba până la urmă? vru ea să știe.

— Cred că Hamilton și prietenii lui erau pe cale de a asista la o demonstrație de magnetism animal.

Baxter termină ce avea de făcut și se tolăni în colț. Charlotte îl studie cu atenție. Lumina puternică a lămpii îi transformase chipul într-o mască feroce. Lucea în rama aurie a ochelarilor lui și era deformată de lentile. Aproape că îl putu vedea scufundându-se în adâncurile imense ale propriilor gânduri. Inteligența rece înlocui orice urmă de emoție din ochii lui.

— Hipnoză? întrebă ea.

— Da. Iar efectele acesteia erau suplimentate cu droguri.

— Desigur. Mirosul de tămâie, zise Charlotte încruntată. Cred că am inhalat prea mult, spre sfârșit. A fost cel mai ciudat lucru, dar eram copleșită de o dorință bruscă de a mă uita îndeaproape la pandantivul pe care îl folosea magicianul. Era ca și cum pur și simplu trebuia să îl văd.

— Știi, spuse Baxter sec. Ai fost foarte insistentă.

Ea roși.

— Stai liniștit, a fost doar un efect temporar. Acum mă simt la locul meu.

— Charlotte, draga mea, cuvintele „la locul meu” nu se pot aplica niciodată în ceea ce te privește.

Ea nu știu cum să primească această remarcă, așa că se lăsă păgubașă.

— În ceea ce privește aiureala asta cu hipnoza, am citit câte ceva despre lucrările doctorului Mesmer și am studiat descrierile celor care au pretins că au folosit tehnici similare pentru a atinge efecte medicale remarcabile. Dar întotdeauna am tratat aceste lucruri ca pe cele mai jalnice metode de șarlatanie.

— Și eu la fel, dar poezii au făcut o pasiune pentru hipnoză. La fel și valetul meu, Lambert, dacă tot veni vorba. Urmează tratamente pentru încheieturile lui dureroase la cabinetul doctorului Flatt.

— Dar ceea ce am văzut în seara asta nu are nimic de-a face cu tratamentele medicale.

— Nu, murmură Baxter uitându-se la strada învăluită în ceață printr-o deschizătură din perdea. Dar există unii, inclusiv adepții unui anume de Mainauduc, care utilizează mesmerismul ca mijloc de investigare a chestiunilor oculte.

— Oculte?

— Cum ar fi, de exemplu, alchimia.

— Incantația, șopti Charlotte. Mi s-a părut că am prins câteva referințe la alchimie în acel poem ciudat pe care membrii clubului îl foloseau pentru a-l chema pe magicianul lor. Mercur, sare, pucioasă...

— Ai dreptate.

Baxter nu se uita la ea. Părea să fie absorbit de întunericul de afară.

— Mercurul, sarea și pucioasa erau odată considerate de vechii alchimiști ca fiind bazele tuturor lucrurilor, inclusiv al aurului. Potrivit unei teorii, dacă cineva ar putea separa esențele supranaturale ale acelor substanțe de forma lor materială, ar poseda, printre alte lucruri, secretul transmutării oricărui metal în aur.

Ceva din vocea lui îi atrase atenția lui Charlotte.

— Printre alte lucruri? Ce ar putea să vrea un alchimist mai mult decât să știe cum să transforme plumbul în aur?

Baxter o privi. În spatele lentilelor se întrezăreau niște flăcări periculoase.

— Pentru un adevărat alchimist, secretul transmutării metalelor obișnuite în aur nu constituia mai mult decât un semn că se afla pe calea cea bună.

— Nu înțeleg. Care era, de fapt, obiectivul unui astfel de experiment?

— Alchimiștii căutau Piatra Filosofală, secretul, cunoașterea fundamentală a lumii, care ar putea oferi puteri nelimitate.

Un alt fior de gheață o străbătu pe Charlotte. Nu semăna cu nimic din ce trăise mai devreme, când îl privise pe magician. Studie fața lui Baxter, pironită de focul rece care ardea în ochii lui. Acum era diferit. Baxter era diferit. Nu avea nimic în comun cu magicianul învelit în mantia neagră pe care îl văzuse mai devreme. Însă un intelect puternic alături de o voință de nezdruccinat erau întotdeauna o combinație periculoasă. Iar Baxter le avea pe amândouă.

Zgomotele de pe stradă se estompară. Ceața și noaptea păreau să absoarbă totul până când interiorul trăsurii rămăsese unicul loc solid din lume. Orice altceva era compus din ceață fără substanță.

Charlotte era prinsă în această sferă mișcătoare împreună cu iubitul ei, un bărbat ale cărui poftes neștiute rivalizau cu acelea ale alchimiștilor antici. În acel moment fu cutremurată de un gând. Dacă Baxter nu descoperea că dragostea era adevăratul nume al Pietrei Filosofale pe care el o căuta, riscau să fie în cele din urmă consumați de flăcările pasiunii lor.

— Ce este, Charlotte? Ai o expresie ciudată.

Întrebarea directă rupse mica vrajă. Ea clipi și apoi își luă privirea de la căutătura intensă a lui Baxter.

— Nimic. Mă gândeam doar la referințele alchimice din incantație. Ce înseamnă „să li se arate în foc”?

— Era o denumire folosită de alchimiști. Vine de la faptul că toată munca lor se desfășura într-un creuzet încălzit pe foc.

— Și referințele la Hermes?

— Hermes Trismegistos. Mulți cred că el a fost sursa legilor alchimiei care, după cum se presupune, au fost înscrise pe o tăbliță de smarald.

— Masa verde”, șopti ea.

Zâmbetul lui Baxter era golit de orice urmă de umor.

— Da. Chiar numele aceluia loc al pierzaniei. Se pare că Hamilton și prietenii lui au făcut din hipnoză și alchimie pietrele de temelie ale clubului

lor secret. Au adăugat câteva ritualuri și ierburi și și-au găsit un magician dramatic pentru a-i amuza.

— Poate că el i-a găsit pe ei, sugeră Charlotte.

— Foarte posibil. Un număr uimitor de șarlatani au devenit extrem de bogați după ce și-au atras de partea lor sponsori din cercurile înalte ale societății. Mare parte dintre cei care se învârt în lumea mondenă pretind să fie afectați de o plictiseală continuă. Plictisul lor neconținut îi determină să caute metode ciudate și exotice de distracție.

— Cred că modul lui Hamilton de a se amuza nu este foarte nociv, murmură Charlotte. Clubul lui secret pare să fie mult mai puțin înclinat către fărădelegi față de altele. Cel puțin, el nu își riscă viața în încurcături, în căutare de lucruri noi. „Masa verde” nu este un stabiliment nobil, dar sunt și altele mai rele.

— Așa e, încuviință Baxter.

Își îndreaptă din nou atenția către scena cețoasă de afară. Tăcerea se pogorî asupra lor.

— Ce te tulbură, Baxter?

— Conexiunile.

— Ce vrei să spui?

Când el își întoarse capul ca să-i întâlnească ochii, Charlotte simți din nou atingerea de gheață pe șira spinării.

— Micul desen al Drusillei Heskett.

— Ce e cu el.

— Acum știu de ce mi s-a părut vag familiar. Sunt aproape sigur că l-am mai văzut demult, într-un text alchimic din biblioteca mea.

Charlotte se holba la el.

— Crezi că are legătură cu alchimia?

— Nu pot să spun cu exactitate. Încă nu l-am găsit. Ar mai dura ceva.

Au trecut ani de când am observat un asemenea desen, și nu îmi amintesc în ce carte se afla.

— Doamne, Dumnezeule!

Charlotte lăasă știrea să i se perpelească în creier în timp ce ea se lupta cu posibilele consecințe.

— Asta ar însemna că există o legătură între clubul de la „Masa verde” și uciderea doamnei Heskett.

— E numai o posibilitate, sublinie Baxter încet. Una puțin probabilă. Dar sunt de acord că trebuie cercetată.

— De ce spui că e puțin probabilă? Întrebă Charlotte aproape simțind un val de încântare de pe urma acestei descoperiri. Este o conexiune directă. Nu uita că doamna Heskett a fost implicată într-o legătură amoroasă cu lordul Lennox, al cărui fiu, Norris, este membru al clubului. El era subiectul experimentului de hipnoză din această seară.

— Da, dar iubitul doamnei Heskett a fost lordul Lennox, nu fiul lui, zâmbi Baxter. Cred că pot spune cu certitudine că Lennox nu are nimic de-a face cu „Masa verde”. Nu e deloc genul lui. Oricum, numai tineri de vârsta lui Hamilton par să fie primiți ca membri.

— Așa o fi, dar este posibil ca sărmana Drusilla să fi dat peste unele informații despre unul dintre membrii clubului în timpul relației cu tatăl lui Norris, remarcă Charlotte. Totuși, nu văd despre ce informație putea fi vorba ca să determine săvârșirea unei crime.

— Țsta este, desigur, marele mister. Ce ar fi putut afla ca să valoreze o viață de om? Membrii clubului par să cocheteze cu hipnoza, dar la fel fac și mulți alți oameni.

— Nu-mi place asta, Baxter.

— Nici mie.

— Dacă este un criminal în clubul „Masa verde”, fratele tău ar putea fi în pericol.

El o privi lung.

— O să ne ocupăm de asta pas cu pas, așa cum se face într-un experiment bine pus la punct. În primul rând, trebuie să aflăm dacă suspiciunile mele despre desen se adevăresc. Apoi vom încerca să depistăm numele proprietarului de la „Masa verde”. Oricine ar fi, trebuie să știe ceva despre această afacere.

Charlotte se uită la el cu o admirație pe care nu se obosi să o ascundă.

— Cred, domnule, că sunteți pe cale să vă dovediți un administrator foarte folositor.

Capitolul 13

Cartea micuță era veche - de fapt, una dintre cele mai vechi din biblioteca lui Baxter. Nu avusese de mult ocazia să o cerceteze. Se număra printre textele alchimice pe care le achiziționase de-a lungul anilor. Nu era sigur de ce. Alchimia era un subiect care aparținea trecutului, nu epocii moderne. Reprezenta latura întunecată a chimiei, o combinație diavolească de cercetări oculte, speculații metafizice și secrete supranaturale. Era o prostie.

În ceea ce privea alchimia exista însă o doză de mister ce îl intrigase mereu, mai ales în tinerețe. Căutarea neconținută, obsesivă, a Pietrei Filosofale, a legilor fundamentale care guvernau natura, îl atrăsese cu o forță pe care nu o putea explica. Așa că adunase cărți precum aceasta.

Legătura din piele era crăpată, dar paginile groase se aflau într-o stare remarcabil de bună. Dacă nu ar fi fost atât de extenuat din cauza nopții lungi, nedormite, prima pagină l-ar fi amuzat. În lunga tradiție a alchimiștilor care alegeau să scrie tratate, autorul își luase un pseudonim bombastic: Aristotle Augustus. „Aproape la fel de fascinant precum Basil Valentine”, se gândi Baxter, adică numele pe care el îl folosisese pentru Conversații despre chimie. Dar nu avusese decât douăzeci de ani la vremea când scrisese cartea, tocmai ieșise de pe băncile de la Oxford. Avusese nevoie de un pseudonim cu greutate. Basil Valentine fusese un alchimist legendar, un om misterios. Cercetase în profunzime artele ezoterice ale focului. Se spunea despre el că descoperise mari secrete și că aflase sursa puterii primordiale. Pe scurt, numele sunase mult mai interesant și mai romantic decât Baxter St. Ives. Îi plăcea să creadă că se maturizase destul de mult față de vremea când fusese la Oxford.

Își sprijini brațele la mare distanță unul de altul pe biroul lustruit din abanos și studie volumul subțire care stătea deschis în fața lui. Titlul, scris în latină, se traducea prin O istorie adevărată a secretelor focului.

Desenul, reprezentarea grosieră a unui triunghi într-un cerc, se afla aproape de centrul volumului subțire. Spre deosebire de schița Drusillei Heskett, acesta era mai ușor de deslușit. Mâzgălitura nu reprezenta niște viermi, ci diverse animale mitice. Punctele erau mici simboluri despre care Baxter își dădu seama că făceau trimitere la alchimie.

Desenul era o combinație obișnuită de metafore și reprezentări criptice atât de îndrăgite de alchimiști. Anticii se desfătau cu obscurul și mergeau până departe pentru a-și ascunde secretele de ochii celor neinițiați. Baxter știa că se uita la o diagramă ce se voia a fi o cheie alchimică, descrierea grafică a unui experiment secret care, dacă era reprodus la perfecție, ar fi dus la descoperirea Pietrei Filosofale. Nu era nici o îndoială că avea o legătură directă cu „Masa verde”. Dar rămâneau o sumedenie de întrebări fără răspuns. De ce copiasse Drusilla Heskett diagrama în blocul ei de desen? De ce furase cineva cartea de la Charlotte și de ce era Drusilla moartă?

Baxter închise O istorie adevărată a secretelor focului și se uită la ceasul înalt. Era cinci și jumătate dimineața. După ce o dusesse pe Charlotte acasă, nu putuse adormi. Mânat de dorința de a găsi răspunsuri, își petrecuse ce mai rămăsese din noapte acolo, în bibliotecă.

Era în cămașă. Haina și eșarfa pe care le purtase în seara aceea zăceau aruncate pe scaunul din apropiere. Epuizat, își scoase ochelarii și își frecă partea de sus a nasului. O presimțire sumbră i se așezase pe umăr ca o pasăre neagră de pradă. Putea simți pericolul apropiindu-se. Era nevoie de un plan de acțiune. Trebuia să încropească unul cât mai repede. Cel mai important lucru era să o protejeze pe Charlotte în timp ce rezolvau misterul. Dar mai întâi avea nevoie să doarmă.

O bufnitură și o voce puternică se auziră din holul din față întrerupându-i gândurile.

— Dă-te-ncolo din calea mea, tontule! Nu mă poți opri! Mișcă-te, nenorocitul!

Baxter oftă. Noua servitoare avea o gură care îl putea pune la punct și pe un docher. Partea bună era că măcar se trezea devreme. Ultima dormea până după micul dejun. O altă bufnitură se auzi din hol.

— Nu mai stau deloc! Aș fi plecat de ieri dacă soră-mea mi-ar fi găsit un pat pentru noaptea asta.

— Poate vreți să vă mai gândiți puțin, doamnă Pearson, se auzi vocea rugătoare a lui Lambert, estompată de perete. Este atât de greu să găsim personal. Iar domnul St. Ives plătește bine, să știți.

— Nu-mi pasă cât plătește nebunul ăla! Cu toate ciudățeniile din laboratorul lui... Și chiar în mijlocul zilei! O femeie care strigă ca și cum ar fi torturată diavolește!. Nu accept astfel de lucruri. Dă-te din ușă, prost amărât și bătrân ce ești!

Se mai auziră un murmur de protest din partea lui Lambert, o exclamație puternică și o bufnitură finală. Ușa din față se trânti cu suficient

de multă putere încât să zguduie pereții. Se lăsă tăcerea. Peste câteva clipe, un ciocănit ușor în ușa bibliotecii îl făcu pe Baxter să închidă ochii, anticipând, cu tristețe, ce avea să urmeze.

— Ce este, Lambert? Întrebă el, și se întoarse încet cu fața către ușă.

Lambert apăru nervos în crăpătura ușii. Aparent, abia se trezise și nu avusese timp să termine de îmbrăcat. Părul său rar, cărunt, îi stătea vâlvoi. Haina era descheiată și purta un singur pantof. Reuși să își dreagă vocea și spuse cu demnitate:

— Îmi cer scuze, domnule, noua servitoare tocmai și-a dat demisia.

— La dracu'! Nu au mai fost explozii, fulgere, experimente electrice...

— Printre alte lucruri, doamna Pearson a fost tulburată de... ăăă...

incidentul din laborator de ieri.

— Ce incident? Nu am făcut nici un experiment ieri.

Baxter se opri brusc când își aduse aminte ce făcuse în ziua precedentă în laborator. Torturase diavolește o femeie. Simți o senzație curioasă de căldură în obraji. „O, Doamne!” exclamă el în gând. Se înroșise.

— Țipătul femeii, murmură el.

— Mda, domnule, murmură Lambert foindu-se jenat. Țipătul femeii.

Baxter se încruntă.

— Demonstram cea mai bună tehnică pentru operarea țevii unui arzător. Logodnica mea este interesată de chestiunile științifice. A devenit foarte entuziasmată când a asistat la producerea flăcării.

— Așa e, domnule, încuviință Lambert gânditor. Trebuie să fie plăcut să poți folosi țeava. A mea îmi face probleme de câțiva ani.

— Mda. Păi ce mai stai, Lambert? Du-te și prepară-ți micul dejun și apoi fă turul agențiilor imediat ce deschid. Trebuie să ne găsim o nouă servitoare.

— Prea bine, domnule, zise Lambert cu o înclinare a capului. Să vă prepar niște ouă cu pâine prăjită, domnule St. Ives?

— Nu este necesar, răspunse Baxter masându-și ceafa. O să mă duc să mă culc pentru câteva ore. Am avut o noapte grea.

— Într-adevăr.

— A, încă ceva.

Baxter se duse în spatele biroului și deschise un sertar. Scoase o foaie de hârtie, luă o pană și mâzgăli repede.

— Du, te rog, mesajul acesta la casa Esherton cât de curând posibil.

— Desigur, domnule.

Lambert se încruntă ca și cum își adusesese aminte de ceva.

— Apropo de mesaje, domnule, l-ați văzut pe cel pe care vi l-am lăsat? A ajuns aseară, când erați plecat.

— Nu, nu l-am văzut.

— Cred că e de la mătușa dumneavoastră.

Lambert șchiopătă de-a lungul holului către masă și apucă un bilet de pe tava de argint. Îl aduse încet în bibliotecă. Baxter se uită la biletul din partea lui Rosalind în timp ce aștepta să se usuce cerneala de pe epistola lui.

Dragă Baxter, Ai vreo veste? Sunt foarte nerăbdătoare să aflu noutățile. Cu siguranță ai descoperit unele informații până acum.

A ta, Lady T.

P. S. Lady G. Întreabă deja despre data căsătoriei. Am reușit să scap de ea pentru o vreme, dar nu mai pot rezista mult. Știi ce bârfitoare inveterată este. Poate ar fi bine să facem publică o dată îndepărtată? Crăciunul următor?

„De parcă nu aveam destule probleme”, se gândi Baxter. Peste toate, Rosalind voia să stabilească o dată fictivă a nunții ce avea să pună capăt logodnei lui fictive cu Charlotte.

— Îmi cer scuze, domnule, spuse Lambert părând mai ezitant decât de obicei. O să mă ocup, desigur, de problema găsirii unei noi servitoare și o să trimit și mesajul. Dar aceasta este ziua în care am consultația regulată la doctorul Flatt. Dacă nu vă supărați, domnule, aș vrea foarte mult să mă duc. Încheieturile mele sunt foarte inflamate în dimineața aceasta.

— Desigur, desigur. Să nu pierzi consultația.

Lui Baxter îi veni o idee.

— Doctorul Flatt folosește ierburi sau tămâie în terapiile lui?

— Nu, folosește puterea privirii și anumite mișcări ale mâinilor pentru a concentra magnetismul animal. Face minuni, să știți.

— Înțeleg, spuse Baxter, și căscă în timp ce împături biletul pentru Esherton. Îți jur, nu știu ce m-aș face fără tine, Lambert.

— Încerc să vă fac pe plac, domnule.

Lambert luă mesajul, se întoarse și porni încet, chinuit de durere, către bucătărie.

Baxter văzu scara prin ușa deschisă. Dormitorul lui părea, pe moment, foarte departe. Canapeaua era mai aproape și mult mai la îndemână. Închise ușa de la bibliotecă și traversă camera pentru a-și așeza ochelarii pe masa pe care se afla și carafa cu coniac. Apoi se aruncă pe perne. Pentru o clipă se uită la tavan. Mai presus de orice, Charlotte trebuia să fie în siguranță. Îl cuprinse somnul.

Aripile mari și grele ale mantiei se înfășurară în jurul monstrului de pe hol. Era ușurată că nu-i putea vedea fața printre umbre. O parte din ea nu voia să afle nimic mai mult decât știa deja despre acea creatură. Era ca și cum un sentiment înnăscut al decenței din străfundurile ei rezista necesității de a privi răul și de a-i vedea fața sub o formă umană. Dar intelectul ei o atenționează că răul ce nu putea fi identificat și numit era mult mai periculos în anonimitatea lui. Își îndreaptă pistolul pe care îl ținea în mână.

— Ieși afară din casă acum! șopti ea.

Râsul frumos al monstrului trimise unde de teamă prin întuneric. Oscilațiile se deplasară din trecut spre viitor, unde el avea să afle că pistolul nu era încărcat.

— Crezi în destin, îngerul meu răzbunător? întrebă monstrul cu o voce amuzată.

Ușa dormitorului se deschise.

— Charlotte! Charlotte, trezește-te!

Charlotte deschise ochii. O văzu pe Ariel grăbindu-se către pat în cămașa de noapte, cu un halat înfășurat în grabă și în picioarele goale.

— Ariel?

— Ai țipat. Probabil că ai visat. Un coșmar, cred. Ești în regulă?

— Da.

Charlotte se chinui să se ridice în șezut, rezemându-se de perne. Inima încă îi bătea nebunește. Pielea îi era umedă.

— Da, sunt bine. Un vis urât. Nimic mai mult.

— Fără îndoială provocat de treaba asta urâtă cu investigația morții Drusillei Heskett.

Ariel se opri pentru a aprinde lumânarea din sfeșnicul de lângă pat. Flacăra îi luminează fața îngrijorată.

— A fost unul dintre visele vechi? De genul celor pe care le-ai avut după noaptea în care Winterbourne a fost omorât?

— Da.

Charlotte își trase genunchii în sus, sub pătură și îi cuprinse cu brațele.

— A fost unul dintre acelea, completă ea. Nu m-au mai tulburat de ceva vreme. Am crezut că au dispărut pentru totdeauna.

Ariel se așază pe marginea patului.

— Ce ai făcut mai exact cu domnul St. Ives în seara asta? Ai venit acasă atât de târziu. Nu te-am mai văzut după ce ai plecat de la serata de la Hatrich. Unde ai fost?

— Este o poveste lungă. O să ți-o istorisesc dimineață. Este îndeajuns să-ți spun că Baxter a încercat să dea de Hamilton la clubul lui, dar nu a putut să-i vorbească.

— Înțeleg.

Charlotte ezită.

— Ți-a vorbit vreodată Hamilton despre hipnoză?

— Despre magnetismul animal, vrei să spui? Întrebă Ariel, iar sprâncenele frumoase se apropiară într-o căutătură ușor încruntată. A vorbit despre asta când am ieșit pe terasă, la balul de la familia Clyde. Cred că îl interesează subiectul. Părea să știe multe despre el. Pretindea că potențialul lui este ignorat de mulți oameni de știință cum ar fi... ăăă...

— Cum ar fi fratele lui?

— Păi, da, oftă Ariel. Părea mai degrabă disprețuitor la adresa interesului pentru chimie al domnului St. Ives.

— Înțeleg.

Charlotte dădu pătura la o parte și coborî din pat. Se duse la fereastră.

— Eu și Baxter am aflat în seara aceasta că Hamilton și prietenii lui experimentează hipnoza la clubul lor.

— Și ce dacă? Mulți oameni formează cluburi și societăți pentru a cerceta chestiunile științifice care îi interesează.

— Da, știu.

Charlotte atinse geamul rece cu vârful degetelor. Nu știa cum să explice teama ciudată care o cuprinsese și fascinația nedorită pe care o trăise mai devreme în acea seară în timp ce observa activitățile clubului de la „Masa verde”. Ce văzuse nu fusese un lucru bun. Îi răscolise imaginația până la punctul de a-i aduce în prim-plan vechi coșmaruri.

— Mă tem că acel club al lui Hamilton este cumva neobișnuit.
— Charlotte, nu mă feresc să-ți spun că devin din ce în ce mai îngrijorată de această situație.
— Și eu la fel.
Charlotte se simți ușurată să rostească acest lucru cu voce tare. Se întoarse.
— Eu și Baxter simțim că ar putea fi o legătură între „Masa verde” și moartea Drusillei Heskett.
— Nu! exclamă Ariel țâșnind în picioare. Nu poți să susții că Hamilton are vreo legătură cu moartea doamnei Heskett. Nu pot să cred asta.
— Nu susțin nimic de acest gen. Însă poate că altcineva din clubul lui și-a vârât coada.
— Dar membrii clubului sunt prietenii lui. Cu siguranță niciunul dintre ei nu ar putea fi implicat în crimă.
— Hamilton îi cunoaște bine pe toți membrii clubului? Sunt destul de mulți, să știi. Eu am numărat cel puțin șase în această seară. Poate că unul sau doi nu sunt atât de apropiați de Hamilton.
— Poate, repetă Ariel mușcându-și gânditoare buza de jos. Aș putea, fără îndoială, să aflu dacă e adevărat. Ar ajuta, crezi, dacă l-aș întreba despre prietenii lui?
Charlotte ezită.
— Nu. Lasă-l pe St. Ives să se ocupe. Până la urmă, sunt frați.
— Da, dar mă tem că între ei există foarte puțină afecțiune.
— Baxter a fost însărcinat cu responsabilitatea față de Hamilton. Își va îndeplini obligațiile care-i revin.
— Pari foarte sigură de asta.
Charlotte zâmbi obosită.
— Sunt, murmură ea.
Ariel o privi cu atenție.
— Când am zis acum câteva clipe că mă îngrijorează tot mai mult această chestiune, nu m-am referit numai la moartea doamnei Heskett.
— Ce vrei să spui, atunci?
— Nu mă înțelege greșit. Mă preocupă și investigația, dar mai e și altceva care mă alarmează la fel, dacă nu chiar mai mult.
— Despre ce Dumnezeu vorbești?
— Te îndrăgostești de domnul St. Ives?
Întrebarea îi tăie răsufarea lui Charlotte. Trecură câteva secunde înainte să-și revină din impact.
— Charlotte?
— Da, zise Charlotte încet.
— Mă temeam de asta, șopti Ariel. Se pare că până la urmă ai avut dreptate când ai spus că este periculos.
Timpul se mișca precum mierea groasă care se prelinge dintr-un borcan spart. Baxter putea vedea sticla cu acid îndreptându-se către el prin umbrele cuprinse de flăcări. Încercă să se ferească din calea ei, dar era imposibil să înnoate suficient de repede prin chihlimbarul curgător. Tot ce putu face era să

se întorcă și să ridice mâna pentru a-și proteja ochii. Sticla îi lovi umărul. Acidul mănca rapid țesătura subțire a cămășii. Iar apoi ajunse pe piele, arzând cu înseși flăcările iadului. Reuși să ajungă la fereastră. Dedesubt îl aștepta marea. Sări în beznă. Exploziile izbucniră în laborator, transformându-l într-un infern. Cu un moment înainte ca marea rece să i se închidă deasupra capului, auzi vocea lui Morgan: „Crezi în destin, St. Lves?” Și apoi rămase numai zgomotul valurilor ce se loveau de stânci.

Baxter se trezi într-o clipă, cu pulsul gonindu-i nebunește în vene. Simți umezeală pe spate și pentru un moment teribil i se păru că era acid. Se ridică de pe canapea, trăgând de cămașă. Apoi își dădu seama că era doar transpirația care îi lipise țesătura de piele. Se cufundă la loc între perne și își odihni coatele pe genunchi. Se culcă extenuat și trase de câteva ori aer în piept. Își căută echilibrul, puterea de autocontrol de care avea nevoie. Zgomotul valurilor încă îi răsuna în urechi. „La dracu', St. Ives. Revino-ți!” își spuse.

Expiră încet, încercând să se calmeze, să-și recapete detașarea care îi făcuse atât de mult bine până atunci. Zgomotul răsună din nou. Nu era însă amintirea de coșmar a valurilor mării ce se izbeau de stânci. Era un pumn în ușa.

Baxter se ridică încet în picioare, își trecu mâinile prin păr și își îndreptă cămașa. Un val de furie îl străbătu. Nu mai avusese acest vis de foarte multă vreme. Sperase că dispăruse pentru totdeauna în neant.

— Deschide ușa!

Hamilton. Baxter își aminti că Lambert plecase de acasă pentru a duce la îndeplinire comisioanele. Traversă biblioteca, ieși pe hol și deschise ușa din față. Hamilton stătea pe trepte. Fălciile îi erau rigide. Ochii erau îngustați și arătau aproape ca niște dungii. Își ridică mâna costisitor înmănușată și arătă o foaie de hârtie mototolită.

— Ce este cu acest mesaj revoltător?

— Am vrut să-ți atrag atenția.

— Cum îndrăznești să ameninți că îmi tai alocația trimestrială dacă nu dansez după cum cânti tu?

Hamilton pocni cravașa stilată de cizmă în timp ce intra în hol. Își scoase jobenul și îl aruncă pe masă.

— Nu ai nici un drept să-mi restricționezi venitul. Tata ți-a spus să te ocupi de investițiile mele până când împlinesc douăzeci și cinci de ani. Nu ți-a spus să îmi furi averea.

— Calmează-te. Nu am nici o intenție să te lipsesc de averea ta, zise Baxter îndemnându-l cu un gest să intre în bibliotecă. Am nevoie de câteva informații de la tine, și încă rapid. Stai jos. Cu cât terminăm mai repede conversația asta, cu atât mai repede o să poți pleca de aici.

Hamilton îi aruncă o privire suspicioasă, după care intră în bibliotecă și se trânti pe un scaun.

— Deci? întrebă el. Ce vrei să știi?

— În primul rând, trebuie să-ți arăt ceva ce am descoperit într-o carte.

Baxter se duse la birou și ridică micul volum pe care îl lăsase acolo. Îi arătă lui Hamilton desenul cheii alchimice.

— Ai mai văzut vreodată acest desen sau, poate, unul asemănător?

Hamilton se uită netulburat la reprezentarea grafică. Deschisese gura, vrând în mod evident să nege. Dar ochii i se măriră ca urmare a șocului.

— De unde Dumnezeu ai asta?

— Deci îl recunoști.

Baxter închise cartea. Se sprijini de marginea biroului și studie fața furioasă a lui Hamilton.

— Are de-a face cu acel club al tău, presupun.

Hamilton își încleștă pumnul pe cravașă.

— Ce știi despre clubul meu?

— Știu că faci niște experimente cu magnetismul animal. Unii îi spun hipnoză. Și că folosești referiri alchimice antice și o tămâie parfumată cu efect de drog pentru a te da în spectacol, ca să zic așa.

Hamilton sări în picioare.

— Cum ai descoperit toate astea?

Baxter ridică din umeri.

— Am sursele mele.

— Nu ai nici un drept să mă spionezi. După cum ți-am spus deja, ceea ce aleg să fac în clubul meu nu e treaba ta.

— S-ar putea să te surprindă când îți voi spune că sunt de acord cu tine.

— Atunci de ce naiba avem această conversație?

Baxter întoarse cartea pe care o ținea în mâini.

— Pentru că un desen foarte asemănător cu acela pe care ți l-am arătat a apărut în blocul de acuarele care îi aparținea Drusillei Heskett.

Hamilton era derutat.

— Vorbești despre doamna Heskett care a fost omorâtă recent?

— Da. O să fiu direct, Hamilton. Este posibil să fie o conexiune între unul dintre membrii clubului tău și moartea Drusillei Heskett.

— Nu ai de unde să știi un asemenea lucru, explodează Hamilton. Cum îndrăznești să faci astfel de acuzații?

— Eu nu fac acuzații. Încerc să te avertizez în legătură cu posibilitatea unei legături. Atâta tot.

— M-am săturat de atâtea jigniri, se răsti Hamilton îndreptându-se către ușă. Nu tolerez amestecul tău în treburile mele. Poate că nu mă aflu încă în posesia averii, dar sunt conte de Esherton, pentru Dumnezeu! Nu mă plec în fața capriciilor unui bastard.

Baxter rămase pe loc. Cu iscusința pe care și-o perfecționase toată viața, își ascunse chiar și cea mai mică tresărire.

— Mai este o mică problemă, excelență.

Hamilton se înroși ca răspuns la politețea de gheață din vocea lui Baxter.

— Nu intenționez să răspund la vreo altă întrebare blestemată.

— Asta e una simplă, zise Baxter încet. Cât de bine o cunoști pe Juliana Post?

— Post? repetă încruntat Hamilton. Nu știu pe nimeni cu numele ăsta, urmă el îndreptând cravașa către Baxter. Te avertizez, St. Ives, stai departe de treburile mele! Este destul de clar?

— Te-am înțeles foarte bine. La fel și tata, spuse Baxter și zâmbi pe un ton mucalit. Întotdeauna a pretins că ai moștenit o mare parte de la el.

Maxilarele lui Hamilton se încleștară. Păru confuz pentru scurt timp, ca și cum nu s-ar fi așteptat la un asemenea răspuns potolit. Baxter avu impresia că era pe cale să spună ceva. În schimb, se răsuci și o luă către ușă. Baxter își aduse aminte ce spusese Charlotte în ajun: dacă era, într-adevăr, un criminal în clubul „Masa verde”, fratele lui putea fi în pericol. O altă voce, de data aceasta a tatălui său, îi răsună în creier: „O să ai grijă de fratele tău după ce eu nu voi mai fi. El va avea nevoie să fie ghidat o vreme. Băiatul este exact ca mine, când eram de vârsta lui. Cu sângele fierbinte și nesăbuit. Ai grijă să nu-și rupă gâtul, Baxter”.

— Hamilton.

— Ce mai e acum? se uită Hamilton încruntat, din pragul ușii.

— Ai dreptate când spui că nu am nici un drept să mă amestec în treburile tale. Baxter șovăi, alegându-și cu grijă cuvintele. Dar, de dragul mamei tale și de dragul titlului pe care tata ți l-a lăsat moștenire, sper să fii precaut. Ar fi păcat dacă ai muri înainte de a avea moștenitori.

— Te asigur că nu e nici un pericol pentru mine la „Masa verde”. Doar încerci să mă sperii. Vrei să mă faci să fiu nesigur pe prietenii mei. E chiar meschin din partea ta.

— Crezi?

— Cu siguranță nu te poți aștepta să cred că te îngrijorează cu adevărat binele meu.

— De ce nu? zâmbi Baxter. Cel puțin când ai de-a face cu mine, știi precis că nu am nici un motiv să complotez împotriva ta. Până la urmă, dacă ești omorât, averea ta nu ajunge la mine, ci la vărul nostru extrem de nesuferit din Northumberland.

— Cred, totuși, că vei complota într-un fel ca să nu-ți iei mâinile de pe banii mei, izbucni Hamilton pe hol în timp ce își lua jobenul și se pregătea să iasă. Unde ți-e valetul, pentru numele lui Dumnezeu? L-ai pierdut și pe el? Nu înțeleg de ce nu îți poți ține personalul...

Se întrerupse brusc în timp ce deschidea ușa.

— Îmi cer scuze, domnișoară Arkendale.

— Lord Esherton, murmură Charlotte.

Baxter se încruntă la sunetul vocii ei. Traversă biblioteca și ajunse în fața ușii la timp pentru a o zări ridicându-se dintr-o altă reverență grațioasă, plină de curtoazie. Un fior familiar îl străbătu la vederea ei. Era îmbrăcată într-un palton verde cu alb și purta o rochie tivită cu o panglică verde de catifea. Borul larg al pălăriei rotunde de paie îi încadra ochii vioi. Din părul castaniu-roșcat se desprinseseră zuluși care-i acopereau urechile delicate.

— Charlotte, exclamă el, și apoi văzu birja de pe stradă. Ce Dumnezeu faci aici la ora asta? Și de ce nu ești însoțită? Trebuia să o fi adus cu tine pe servitoare sau pe sora ta. Nu vreau să mai umbli pe afară singură.

Hamilton își dădu ochii peste cap a derâdere.

— Mereu o gazdă încântătoare, St. Ives. S-ar fi crezut că ești mai ospitalier cu logodnica ta.

Baxter își dădu seama că Hamilton avea, fără îndoială, dreptate. Fratele său îi zâmbi superior și sarcastic și apoi își înclină capul către mâna înmănușată a lui Charlotte.

— Trebuie să vă spun că dacă aș fi în locul dumneavoastră, domnișoară Arkendale, m-aș mai gândi cu privire la această logodnă. Manierele lui Baxter lasă de dorit și e puțin probabil să se îmbunătățească după căsătorie.

Charlotte rânji în timp ce pășea în hol.

— O să țin cont de sfatul dumneavoastră, Lord Esherton. Sper că nu deranjez.

— Nicidecum, spuse Hamilton uitându-se din nou la Baxter. Noi tocmai ne-am terminat discuția.

— Deja?

Charlotte îi aruncă lui Baxter o privire cu subînțeles. Dar era numai zâmbet față de Hamilton în timp ce-și dezlega panglicile pălăriei.

— V-a întrebat despre Juliana Post?

— Ce e cu prostia asta despre femeia pe nume Post? Întrebă Hamilton mutându-se pe prima treaptă a scării. N-am auzit niciodată de ea.

— Eram sigură că acesta va fi răspunsul dumneavoastră, zise Charlotte, și ochii îi sclipiră de satisfacție. Dar Baxter a simțit că trebuia să întrebe.

— Înțeleg, mormăi Hamilton cu o grimasă. Dragul meu frate vitreg se pare că se amuză amestecându-se în treburile mele personale zilele acestea. S-ar fi zis că această căsătorie va prezenta mai mult interes pentru el. La revedere, domnișoară Arkendale.

Închizând ușa în urma lui. Charlotte se răsuci și se uită la Baxter.

— Te informasem că voiam să fiu prezentă când vorbești cu el despre vizita domnișoarei Post. Acum uite ce-ai făcut. Sunt sigură că nu ai avut deloc tact. Este evident deranjat de ceea ce i-ai spus.

— Tactul nu este atuul meu.

— Am observat. Cel puțin ai primit un răspuns. Ți-am spus că nu el este responsabil de vizita domnișoarei Post.

— Așa e.

— Ceea ce înseamnă că este amestecată, într-adevăr, în această afacere, urmă Charlotte. Criminalul trebuie să o fi angajat să pună capăt asocierii noastre deoarece știa că împreună suntem o amenințare pentru el.

— Nu văd cum ar fi putut ști asta. Singurul lucru pe care l-am făcut la acel moment a fost să căutăm în casa doamnei Heskett, după care ne-am logodit. La naiba, Charlotte, de ce-ai venit singură?

Ea se încruntă.

— Să nu-mi spui că ești cu adevărat supărat pe mine doar pentru că am venit aici fără un însoțitor.

— Ba da. Își scoase ochelarii și începu să-i șteargă folosind batista. Ba da, sunt al naibii de furios pe tine. Cu atât mai mult cu cât acum că știu că nu Hamilton a trimis-o pe domnișoara Post la tine.

— Dar, Baxter, este miezul zilei. Nu e nici un pericol.

— Pe toți dracii, femeie! Investigăm o crimă!

Își împinse ochelarii înapoi pe nas. Își ieșise din nou din fire. Acest lucru îl oripilă.

— Măcar ai putea să manifesti un pic de judecată în această treabă.

— Nu e cazul să vă rățoiți la mine, domnule. Trebuie să subliniez că nu primesc ordine de la dumneavoastră.

Dacă el însuși ar fi avut puțin mai multă judecată, ar fi tăcut din gură chiar acum, se gândi Baxter. Hamilton avea dreptate; când venea vorba de femei și de sentimentele lor aiuritoare, era stângaci, dezagreabil și greoi. Se uită la ochii frumoși ai lui Charlotte și percepu din nou teama intensă care îl copleșise mai devreme. Ea putea fi în pericol. Aripile negre ale coșmarului recent se agitau și fluturau pe marginea minții lui. Furia era singura emoție îndeajuns de puternică pentru a ține frica la distanță.

— Foarte bine, domnișoară Arkendale, spuse el. Am căzut de acord că nu primești ordine de la mine. Dacă nu ai nici o preocupare pentru siguranța ta, ai putea măcar să arăți puțină preocupare pentru liniștea mea sufletească.

Ochii ei se măriră a înțelegere.

— Da, desigur, murmură ea.

Dintr-un motiv neînțeles, aprobarea ei dintr-odată calmă, politicoasă, nu îl liniști. În schimb, se simți obligat să își explice starea proastă.

— Am destule pe cap. Mătușa mea insistă să-i dau răspunsuri pe care nu le am. Maryann se așteaptă de la mine să îl țin departe de pericole pe nesăbuitul de Hamilton, care nu mă ascultă. Nu am mai avut timp pentru experimentele mele chimice de când a început toată această afacere și tocmai am pierdut a patra servitoare în numai cinci luni.

— Chiar te înțeleg, Baxter, spuse Charlotte cu un zâmbet vioi. Regret că viața ta a fost tulburată în ultima vreme. Dar nu te teme. Totul se va termina cât de curând și o să fii liber să te întorci la rutina ta. Gândește-te, când o să încheiem treaba asta, nu va mai trebui să mă mai vezi niciodată.

Baxter avu dintr-odată viziunea cu el îndreptându-se către valurile ce se spărgeau de stânci, departe, sub fereastra castelului. Vechile cicatrice de la acid îl ardeau ca o flacăra rece. Se luptă cu un val de panică punându-și la lucru toate puterile conferite de logică și de rațiune.

— Da, sunt conștient de asta, zise el încet.

Se lăsă o tăcere oribilă. Bărbatul se întoarse și se îndreptă în tăcere către bibliotecă.

— Dacă tot ești aici, aș putea să îți spun că în opinia mea trebuie să ne mutăm atenția și, în loc să-i investigăm pe pretendenții Drusillei Heskett, să-i cercetăm îndeaproape pe membrii clubului lui Hamilton.

— Excelentă idee! Sunt de acord cu tine.

Ea îl urmă în bibliotecă.

— Nu putem să trecem cu vederea existența legăturii cu moștenitorul lui Lennox, tânărul Norris.

— Într-adevăr. Doamna Heskett avea o relație cu tatăl lui. Dar nu mi-l pot imagina pe Norris în rolul de criminal.

— Nici eu, recunosc Baxter. Dar este un punct de pornire. O să cer ajutorul mătușii mele. Avem nevoie de o invitație cu ajutorul căreia să pătrundem în reședința lui Lennox cât de curând posibil.

— N-ar trebui să fie prea greu, spuse Charlotte. Ariel mi-a spus că, peste două zile, sora mai mare a lui Norris dă un bal mascat la casa familiei.

Capitolul 14

Charlotte se uita cu mândrie cum Ariel, care era costumată ca o zeitate a apei, era condusă pe ringul de dans de un alt partener dintr-un lung șir.

— Nu este nemaipomenit? murmură ea. Zâmbi cu afecțiune uitându-se la dansatorii care se roteau sub razele aruncate de felinarele cu sticlă colorată ce înlocuiseră candelabrele. Îți jur, a dansat fiecare dans de când am ajuns aici.

— Pentru mine nu este decât o siluetă tulbure, spuse Baxter îmbufnat. În special în această lumină slabă. Nu am ochelarii pe nas, îți amintești? Sunt în buzunarul blestemăției de mantii.

— A, da, am uitat. Nu se potrivesc ochelarii cu masca, nu-i așa?

Se uită la el și simți o teamă ciudată, care nu avea nimic de-a face cu planurile lor din acea seară. Masca și mantia neagră ce alcătuiau dominoul lui Baxter îl făceau să fie de nerecunoscut printre atâtea alte costume similare din mulțime. Charlotte știa că el alesese dominoul pentru că sperase să devină anonim în sala de bal înțesată de lume, și avusese dreptate. Dar se temea că ținuta neagră, învăluitoare, i se potrivea prea bine logodnicului său. Și-l imaginează dintr-odată dispărând pentru totdeauna într-o peșteră întunecată, cu focul său alchimic și cu creuzetul. Într-un moment de nebunie, alesese să participe la balul mascat deghizat în Diana, zeița vânătorii. Îi explicase lui Ariel că acest costum părea cel mai potrivit pentru o femeie care vâna un criminal.

— Urâsc balurile mascate, mormăi Baxter. Oameni în toată firea purtând măști și costume. O prostie desăvârșită.

— Trebuie să recunoști că acest bal ne va fi de mare folos.

— Așa e. O să mă bazez pe tine să mă anunți când va dansa Ariel cu Norris.

— Mi-a spus acum câteva minute că s-a asigurat că Norris va avea următorul dans.

Planul fusese făcut în acea după-amiază. Ariel fusese cea care le sugerase o măsură în plus de siguranță. Sublimase că ar fi fost destul de simplu să-l țină ocupat pe Norris, cel puțin o perioadă, cât timp Baxter avea să-i percheziționeze dormitorul.

— Se pare că mai avem de așteptat câteva minute, zise Baxter brusc, și își puse paharul cu șampanie pe o tavă din apropiere. Am putea să le petrecem pe ringul de dans.

Charlotte clipi.

— Mă inviți la dans, Baxter?

— De ce nu? Se presupune că suntem logodiți, nu-i așa? Oamenii care sunt logodiți fac astfel de lucruri. Presupun că te descurci să dansezi un vals cu arcul ăla caraghios și săgețile care îți atârnă la mijloc.

— Fac parte din costum. Și, da, cred că pot dansa un vals. Charlotte își ridică sprâncenele în spatele măștii cu pene. Nu am știut că dansați, domnule.

— A trecut ceva vreme. Câțiva ani, de fapt.

El îi luă mâna fără să aștepte acceptarea protocolară a invitației.

— Cred că este precum călăritul. Dacă ai făcut-o o dată, nu mai poți uita.

Ea își ascunse un zâmbet în timp ce se lăsă condusă spre ringul de dans.

— Să sperăm că așa este, pentru că în afara galopului din jurul ringului cu Lennox, nu am mai exersat de o veșnicie.

Baxter se opri la marginea mulțimii și o luă în brațe.

— N-o să încercăm nimic la modă.

Ea chicoti.

— O să arătăm ca două bărci ruginite pe un lac plin cu iahturi elegante.

— Nu fi ridicolă, spuse Baxter, iar în deschizăturile din mască privirea îi era intensă. Ești cea mai grațioasă barcă din încăpere.

Complimentul ciudat ar fi trebuit să o amuze; în schimb, îi încălzi sufletul.

— Vă mulțumesc, domnule. Este cel mai fermecător lucru pe care mi l-a spus cineva de multă vreme.

Fără vreun alt cuvânt, o strânse în brațe și o învârti printre iahturile strălucitoare. Așa cum se așteptase, stilul de dans al lui Baxter era o combinație de putere și control. Dar era și o senzualitate ascunsă în mișcările lui, care îi aminti de modul în care făcea dragoste. Se lăsă pradă acestui moment. Nu aveau să fie multe asemenea, își aminti ea. Trebuia să le captureze unul câte unul, să le secătuiască de amintiri și să le depoziteze pentru eventualitatea unui viitor lung și singuratic.

Înconjurată de unduirile dansatorilor, Charlotte uită pentru scurt timp motivul pentru care se afla acolo alături de Baxter. Știa doar că era în brațele iubitului ei, ale bărbatului care urma să se arate în visele ei pentru restul zilelor.

Felinarele cu sticlă colorată creau un joc de lumini cu paiete asupra dansatorilor. Sala de bal fusese transformată într-un tărâm feeric populat de legende costumate și mituri mascate. Zei și zeițe din Grecia Antică se amestecau cu zeități vechi din Roma, Egipt și Zamar. Hoți și pirați conversau cu regine și elfi. Iar pe suprafața lacului decorat cu giuvaieruri care era ringul de dans, Diana, zeița vânătorii, se învârtea în brațele unui alchimist.

Când muzica se sfârși, Charlotte simți nevoia inexplicabilă de a izbucni în lacrimi. Aventura amoroasă cu Baxter putea să nu dureze mai mult decât acel dans perfect, se gândi ea. Un moment uitat de timp pe care avea să-l prețuiască veșnic.

— Charlotte?

Baxter se opri și se uita în jos la ea.

— Doamne, ce s-a întâmplat? Te-am călcat?

Tânăra femeie își alungă tristețea.

— Nu, sigur că nu, spuse ea reușind să zâmbească. Chiar mă gândeam că ne-am descurcat bine. Nu ne-am făcut de râs scufundându-ne pe aici printre frumoasele iahturi.

Mâna lui o strânse cu putere pe a ei.

— Nu, nu am făcut-o. Am reușit să plutim.

— E de bine, nu credeți?

Charlotte nu izbuti să-și ascundă speranța din voce. Tocmai atunci îl observă pe pretendentul blond al lui Ariel, inconfundabil datorită ghirlandei de frunze delicate de ferigă.

— Baxter, Norris tocmai s-a dus la Ariel pentru a o invita la dans. Ar fi bine să te pui în mișcare.

— Da.

Baxter se întoarse brusc și o împinse repede către un colț întunecat de lângă terasă.

— Așteaptă aici. Nu va dura mult.

— Ai grijă.

El nu răspunse. Scoase pe furiș ceasul de buzunar, se uită repede prin capacul de sticlă pentru a se orienta, se întoarse și ieși pe terasa învăluită în obscuritate. Charlotte îl urmări, uimită de cât de repede reuși să dispară în noapte. Știa că se îndrepta către sera din spatele casei, dar pierdu din ochi dominoul înainte ca Baxter să coboare toate treptele din piatră. Observă conturul mantiei negre pe fundalul gardului viu, iar în clipa următoare nu mai văzu nimic. Un servitor în livrea apăru cu o tavă cu pahare. Charlotte luă o limonadă și apoi se întoarse pentru a o urmări pe Ariel cu noul ei partener. Norris era îmbrăcat ca un roman. Arăta chiar elegant în togă, dar nu conversa cu entuziasmul caracteristic.

Minutele trecură repede. Charlotte deveni nerăbdătoare. Trebuia să-l fi însoțit pe Baxter, se gândi ea.

Nu trebuia să se lase convinsă de a rămâne pe loc. Numără în tăcere secunde în vreme ce asculta muzica și se uita la dansatori. Îngrijorarea i se accentuă. Nu putea decât să speră că Baxter reușise să localizeze dormitorul lui Norris și că acest lucru nu îi luase prea mult timp. Încercă să-i urmărească pe Ariel și pe Norris rotindu-se într-un vârtej lung când, deodată, o pală de aer nocturn veni de pe terasă și îi mișcă pliurile rochiei verzi. Tresări și se întoarse repede pentru a vedea o siluetă familiară, într-un domino negru, ce stătea în umbră, de cealaltă parte a ușilor vitrate. Era dificil să îl distingă limpede în întuneric. Gluga mantiei negre era trasă peste fața mascată. Marginile pelerinei erau strânse, ascunzându-i mâinile. Faldurile se mișcau în jurul cizmelor negre.

— Baxter, șopti Charlotte.

Apariția lui fusese o mare ușurare, se gândi ea în timp ce se grăbea spre terasă. Își îndeplinise, fără îndoială, destul de repede sarcina. Cu toate

acestea, nu-și putea explica de ce nervii îi erau zgândăriți de frisoane de gheață. Poate pentru că aerul nopții părea cu câteva grade mai rece decât fusese cu zece minute în urmă. Se afla la numai câțiva pași de bărbatul în domino negru când își dădu seama că ceva nu era în regulă. Făcuse o greșală. Cel care stătea acolo nu era Baxter. Silueta cu pelerină și mască era prea înaltă, prea zveltă, prea elegantă. Îi lipseau umerii puternici ai lui Baxter și aura de putere. Intuitiv, simți că acest străin nu era o persoană pe care dorea s-o cunoască.

— Îmi cer scuze, domnule, murmură ea stânjenită. Am crezut că sunteți o cunoștință de-a mea.

Bărbatul nu spuse nimic. Sub marginile jumătății de mască se vedea o pereche de buze pline, senzuale. Faldurile mantiei negre se despărțiră pentru a scoate la iveală un trandafir roșu ținut într-o mână înmănușată. În tăcere, necunoscutul îi întinse floarea.

Charlotte se dădu un pas înapoi. Se uită la trandafir și apoi la fața mascată ce se ițea de sub glugă.

— Mă tem că mă confundați cu altcineva, domnule.

— Nu.

Vocea era lipsită de orice urmă de căldură.

— Nu este nici o greșală, adăugă el.

Ea tremură. În cuvintele acelea aspre găsi evocarea unor spaima vechi. Imposibil, nu mai auzise glasul acela. Nimeni nu ar fi putut uita un asemenea timbru ireal. Se luptă să-și astâmpere reacția complet irațională. Sărmanul om suferise, neîndoielnic, o rană la coardele vocale, își spuse ea. Poate că se născuse cu o malformație a gâtului sau a gurii. Reuși să zâmbească slab.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, domnule. Vă rog să mă scuzați, trebuie să mă duc înăuntru. Mă așteaptă cineva.

Se întoarse și se grăbi spre casă. Nu, nu fugea de el, se gândi ea iritată. Îi era doar frig și era nerăbdătoare să se întoarcă la căldura din sala de bal.

— În toate cercetările dumitale despre viețile oamenilor, ai luat vreodată în considerare subiectul destinului?

Charlotte se împiedică și aproape căzu. Se rezemă de peretele terasei. Nu, nu putea fi monstrul. Vocea lui nu era la fel. Nu avea să uite niciodată acea voce. Era întunecată, uleioasă, alunecând prin noapte. Vocea aceasta era aspră și parcă spartă. Se întoarse încet pentru a mai privi o dată silueta personajului. Nu trebuia să-și lase imaginația să o ia razna. Logica și rațiunea, nu vechile temeri, erau uneltele de care avea nevoie în acel moment.

— Îmi cer scuze. Ce-ați spus? întrebă ea cu un calm artificial.

— Nu are importanță, rosti figura mascată întinzându-i trandafirul.

Acesta este pentru dumneata. Ia-l.

— Nu îl vreau.

— Trebuie să iei trandafirul!

Vocea aspră coborî până când deveni nu mai mult decât o șoaptă.

— Este pentru dumneata și pentru nimeni altcineva.

Avea un ton ciudat, persuasiv. Atrăgea și fascina.

— Hai! la trandafirul.

Luminile și muzica din sala de bal se estompară în depărtare. Charlotte era singură acolo, în noapte, cu acel bărbat.

— Nu ne cunoaștem. De ce vrei să-mi dați o floare?

— la trandafirul și o să vezi.

Cuvintele erau așchii de gheață pe un mormânt. Ea ezită, dar știa că nu putea să se răsucescă pe călcâie și să plece. Pericolul nu dispare când îi întorci spatele. Nu avea nici o idee despre ce era vorba. Ezitant, făcu un pas înainte și apoi altul. Silueta în domino negru aștepta cu o răbdare aparent infinită. Când ea ajunse aproape, mâna înmănușată se deschise într-un gest incredibil de grațios. Abia atunci, Charlotte reuși să vadă că o bucată de hârtie împăturită era ținută în unul dintre țepi. Luă floarea. Străinul făcu o plecăciune rafinată, se întoarse și dispăru în noapte.

Se grăbi înapoi către luminile sălii de bal unde se opri pentru a despături biletul. Citi mesajul sub un felinar de culoarea smaraldului. Razele stranii, verzi, creau picățele de lumină pe cuvinte.

Lubitul tău alchimist caută Piatra Filosofală a răzbunării. Îl obsedează ideea de a-și distruge fratele. O să se folosească de orice mijloc despre care crede că va transmuta trecutul, inclusiv de afecțiunea ta. Dar nu o să reușească niciodată în scopul lui de a transforma metalul ieftin al statutului lui de bastard în aurul adevăratei nobleți. Bastardul l-a trădat o dată pe cel care avea încredere în el. Nu va șovăi să trădeze din nou. Ai grijă înainte să fie prea târziu. Să nu devii victima lui.

Charlotte trase o gură de aer și mototoli biletul în mână. Se întoarse repede pentru a căuta printre umbre, dar străinul în domino negru dispăruse.

Baxter își scoase ochelarii, îi îndesă în buzunarul mantiei și își legă repede înapoi masca. Pășii pe coridor, închise ușa dormitorului lui Norris și alergă până la scara din spate. Nu își folosi ochelarii sau lentila de la ceas pentru a coborî. Felinarele de pe pereți erau stinse și era oricum prea întuneric. Se bază pe simțul tactil și pe amintirea distanței dintre trepte. Nu știa dacă să se simtă ușurat sau dezamăgit de rezultatele căutării grăbite. Nu găsisese nimic util. Cea mai vizibilă conexiune dintre moartea Drusillei Heskett și „Masa verde” era moștenitorul lui Lennox. Dar poate că în acest caz legătura evidentă nu era cea corectă.

Putea auzi ritmurile înfundate ale valsului din sala de bal în timp ce cobora scările. Cel puțin se încadra în timp, se gândi el. Piesa tocmai se termina. Era nerăbdător să se întoarcă la Charlotte. Își aminti valsul pe care îl dansaseră înainte ca el să plece în această misiune nefructuoasă. Tânăra femeie fusese caldă, grațioasă și plină de vitalitate feminină în brațele lui, la fel ca atunci când făcuse dragoste cu ea. Parfumul ei îi urcase pe culmi pofta care clocotea în el de câteva zile, ascunsă sub pojghița stării de conștiință. Devenea din ce în ce mai dificil să-și imagineze viața fără ea. Cuvintele ei din după-amiaza precedentă îi răsunară în creier în timp ce trecea pe lângă seră. „Gândește-te, când o să încheiem treaba asta, nu va mai trebui să mă mai vezi niciodată.”

Lumina lunii se filtra prin pereții de sticlă și îi lumina calea. Mirosul bogat de pământ și de plante îi luă cu asalt nările. Se gândi că Lennox ar fi

putut fi interesat să ia parte la câteva experimente de chimie agricolă. Își notă în minte să-l întrebe. Apoi își aduse aminte de ghivecele cu semințe sterile de mazăre dulce care stăteau pe pervazul laboratorului. Poate că aceste experimente nu aveau nici un rost. Își folosi lentila de la ceas pentru a se asigura că nu avea să se împiedice de vreun ghiveci sau de vreo săpăligă uitată în timp ce se deplasa către ușa din capătul opus. Câteva clipe mai târziu era în siguranță în grădină, își continuă drumul către lucirea neclară a luminilor colorate din sala de bal.

Când ajunse pe terasă, o siluetă bine cunoscută, puțin neclară, îi ieși în cale.

— Ți-am spus să stai înăuntru, Charlotte.

— Baxter, tu ești?

— Sigur. Cine crezi că era?

— Nu contează, e o poveste lungă. O să-ți zic mai târziu. A intervenit ceva mai important. Hamilton e disperat să te găsească.

— Hamilton?

Baxter se apropie de ea încruntat. Expresia îngrijorată de pe fața ei deveni mai clară odată ce putu să focalizeze.

— Ce vrea?

— Baxter? Tu ești? se auzi vocea lui Hamilton din colțul îndepărtat al terasei. Te-am căutat, zise el grăbindu-se. Trebuie să vorbesc imediat cu tine.

— Păi, m-ai găsit. Ce e?

— Este o... chestie personală, mormăi el uitându-se jenat la Charlotte. Îmi cer scuze, domnișoară Arkendale. Trebuie să discut între patru ochi cu Baxter.

— Orice ai de spus, poate fi rostit de față cu Charlotte, replică acesta.

— Nu vă faceți probleme, zise Charlotte repede. O să aștept în sala de bal cât timp purtați conversația.

— La dracu'! exclamă Baxter sătul să se chiorască prin deschizăturile măștii.

Își dezlegă masca și o puse în buzunar. Apoi își căută ochelarii, îi puse pe nas și se uită după silueta lui Charlotte, care se retrăgea. Lumina făcu să sclipească arcul și săgețile aurii. De asemenea, scoase la iveală trandafirul pe care îl avea în mână. Vru să o întrebe de unde apăruse floarea, dar închise gura când își dădu seama că fata se îndepărtase prea mult.

— Baxter, este foarte important.

Hamilton păși în fața lui. Baxter îl privi ezitant. Observă că Hamilton nu era deghizat. Purta o eșarfă elegantă, o haină de seară croită perfect și pantaloni la modă. Fața lui nemascată avea o expresie sumbră.

— Sunt cam ocupat în acest moment, Hamilton. Ce s-a întâmplat?

— Alaltăieri...

Hamilton înghiți greoi și încercă încă o dată.

— Alaltăieri m-ai sfătuit să fiu atent. Mi-ai spus că ar putea exista un pericol legat de clubul meu.

Baxter deveni brusc atent.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu mie, zise Hamilton repede. Dar sunt îngrijorat pentru Norris. Am făcut un experiment de hipnoză într-o noapte.

— Da, știu. Tânărul Norris a fost subiectul principal.

Hamilton îi cercetă chipul.

— Cum se face că ești la curent?

— Nu contează. Ce e cu el? Norris s-a făcut de rușine în sala de bal mai devreme? Probabil că Lennox nu va fi prea încântat, dar cred că orice s-a petrecut nu este un dezastru. Avera lui Lennox este capabilă să acopere efectele negative ale unui gest scandalos, incluzând aici și expunerea fundului gol al lui Norris.

Hamilton se holba la el.

— Nu-mi dau seama cum ai putut afla detaliile experimentului nostru, dar asta nu e important acum. Chestia e că, la final, magicianul...

— Magician?

Gura lui Hamilton se subție nerăbdătoare.

— Persoana pe care am angajat-o să coordoneze experimentele. Îi spunem magicianul nostru. A fost foarte amuzant, înțelegi? În orice caz, magicianul nu i-a dat lui Norris instrucțiuni să cotcodăcească precum o găină sau să își dea jos pantalonii în sala de bal. E mult mai rău.

— Ce-a făcut?

— A folosit hipnoza pentru a-l convinge pe Norris să-l provoace pe Anthony Tiles.

— Norris l-a provocat pe Tiles la duel? Nu-mi vine să cred.

— E adevărat, șopti Hamilton. Tiles a fost implicat în trei dueluri în ultimii doi ani. Are o stăpânire de sine uluitoare. Și este un trăgător remarcabil. Întotdeauna se ajunge la vărsare de sânge.

— Da, știu.

— Cel puțin unul dintre adversarii lui se spune că a murit din cauza răni. Altul a primit glonțul în umăr și nu-și mai poate folosi mâna stângă. Iar al treilea pur și simplu a dispărut. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el, dar se zvonește că a fost atât de rău rănit, încât trebuie să ia permanent laudanum ca să-și potolească durerea necruțătoare.

— Sunt de acord că Tiles și-a construit o reputație formidabilă.

— Se spune că exersează în fiecare zi la Manton. O lovitură mortală. Nici un om cu mintea întregă nu l-ar fi provocat.

— Corect. Nu are nici un sens ca Norris să o facă.

Expresia de pe fața lui Hamilton deveni și mai gravă.

— Dar tocmai asta a făcut. Nu îl caracterizează deloc, Baxter. Norris este omul cu cea mai pașnică fire dintre toate cunoștințele mele. Nu a fost niciodată iute la mânie. Este cel mai bun prieten al meu, și mă tem că și-a semnat condamnarea la moarte.

— Spune-i magicianului să anuleze efectele experimentului său.

— Nu putem da de el.

Starea de disperare a lui Hamilton se accentuă.

— Nu știm unde stă sau cum să-l găsim.

Baxter ridică din sprâncene.

— Cum l-ai întâlnit prima oară?
— El ne-a contactat pe noi. S-a oferit să ne învețe tehnicile speciale care ne-ar permite să luăm contact direct cu forțele lumii metafizice. Totul a fost foarte interesant și foarte amuzant. Dar acum, ceva a mers prost.
— Într-adevăr, spuse Baxter încet.
— Lucrurile au scăpat de sub control. Mă tem că Norris va muri în zori.
— Vorbim despre zorile care urmează? întrebă Baxter îngrijorat.
— Da. Mâine-dimineață. Totul se întâmplă atât de repede!
— Spune-i lui Norris să-și ceară scuze de la Tiles. Cred că i le va accepta.

— Am încercat să-l conving să-și ceară scuze, dar nu vrea să audă de asta. Nu mai e el, Baxter. Acum câteva minute a dansat cu domnișoara Ariel ca și cum nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Și totuși, la răsărit se va duela cu Tiles. E o nebunie.

Baxter se uită la luminile sălii de bal.

— Baxter? se încruntă Hamilton. Ai auzit ce-am zis? Norris își va risca viața mâine, în zori. Trebuie să-l oprim.

— Pe cine a numit Norris ca secunzi?

— A zis că din moment ce îi sunt cel mai bun prieten, trebuie să fiu unul dintre ei. Mi-a dat instrucțiuni să îl aleg pe celălalt. El nu vrea să fie deranjat.

— Și ai ales al doilea secund?

— Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, ultimul lucru pe care îl vreau e să plănuiesc acest nenorocit de duel. Am venit direct aici ca să te găsesc. Trebuie să mă ajuți, Baxter.

— Păi, dacă încă nu ai un secund, asta simplifică situația, rosti Baxter calm. Mă ofer să asist eu.

Hamilton era îngrozit.

— Dar eu vreau să opresc duelul înainte să aibă loc.

— S-ar putea dovedi imposibil. Hipnoza practică de magicianul tău pare să fie foarte puternică.

— Ce-o să facem? Nu-l putem lăsa pe Norris să fie omorât.

— Ar putea exista o cale de a controla rezultatele experimentului.

Ciocănitul în ușa din față veni la trei și jumătate dimineața. Charlotte era singură în birou, mâzgăind notițe pentru a se ține ocupată și pentru a se calma. Ariel nu ajunsese încă acasă, iar doamna Witty dormea dusă în dormitorul ei de la etaj. Charlotte nu se putuse odihni. Fusese agitată de când se întorsese de la balul mascat. Nu știa ce o îngrijorase mai mult: întâlnirea cu străinul în dominoul negru sau expresia disperată a lui Hamilton. Poate că era o combinație între cele două. La auzul ciocănitului, se ridică și se grăbi spre hol. Când se uită prin geam îl văzu pe Baxter stând în întuneric, pe trepte. Deschise ușa și îi zâmbi sfioasă.

— Speram să-ți faci timp să treci pe aici înainte să te duci acasă. Eram foarte nerăbdătoare să stăm de vorbă.

— Nu știam dacă vei fi trează.

Charlotte se dădu înapoi și îl urmări aruncându-și pălăria pe marginea mesei printr-un gest absent al mâinii. Avea un aer distrat. Ea simți că

gândurile lui erau concentrate asupra problemei pe care i-o împărtășise Hamilton.

— E ceva grav? întrebă ea în timp ce închidea ușa.

Baxter se îndreptă către birou.

— La răsărit, în dimineața asta, Norris îl va întâlni pe unul dintre cei mai notorii dueliști din Londra.

— O, nu! exclamă ea. Cum naiba s-a băgat sărmanul Norris într-o asemenea situație teribilă? Pare atât de liniștit, de prietenos și de plăcut! Nu e deloc genul care să se implice într-un duel.

— Nu este. Baxter se îndreptă către tava cu coniac și luă carafa. A avut puțin ajutor.

— Ce vrei să spui?

— Îți amintești magicianul care îi distra pe Hamilton și pe prietenii lui la „Masa verde”?

— Desigur. Ce are el de-a face cu asta?

— După ce am plecat, se pare că a folosit hipnoza pentru a-l determina pe Norris să îl provoace la duel pe un bărbat numit Anthony Tiles.

— Îngrozitor!

— Hamilton și ceilalți nu l-au putut opri pe Norris. După ce faptul a fost consumat, nu au putut nici să îl determine să-și ceară scuze. Au încercat să dea de magician astfel încât el să întrerupă transa, însă habar n-au unde se află.

— Doamne, Dumnezeule! Charlotte se cufundă încet într-un fotoliu din fața șemineului. Așa că Hamilton a venit la tine să-ți ceară ajutorul, conchise ea.

— Da.

Ochii lui Baxter clipiră scurt deasupra paharului cu coniac.

— Este o dovadă foarte clară că a ajuns la capătul funiei și nu mai știa la cine să apeleze. Hamilton nu a venit niciodată la mine ca să-mi ceară ajutorul.

— Ce-o să faci?

Baxter ridică din umeri.

— M-am gândit la un plan care, dacă va izbuti, va pune capăt acestei afaceri, fără vărsare de sânge.

— Și dacă nu?

— Cineva ar putea fi omorât.

Charlotte își împreună mâinile foarte strâns.

— Planul tău va funcționa.

— Îți mulțumesc pentru votul de încredere. Hamilton are, cu siguranță, dubii.

— Mai exact, care este planul tău?

El zâmbi.

— Nu e nimic îndrăzneț sau ieșit din comun. Se bazează pe cunoștințele mele în domeniul chimiei.

— Atunci sunt sigură că se va dovedi foarte îndrăzneț și ieșit din comun. Ba va fi chiar strălucit, zise ea. Ar fi interesant de văzut rezultatele.

El ridică o mână într-un gest care semnifica deopotrivă o avertizare și o rugămintă.

— Nici să nu te gândești că ai putea să asști la duel. O să am și așa destule pe cap.

— Cred că ai dreptate. Dar, ce fel de om este Anthony Tiles?

Baxter sorbi din coniac.

— Este un bastard.

Ea zâmbi.

— De care? Născut sau devenit?

— Ambele. Tatăl său a fost viconte. Moștenitor al averii Coltrane.

Anthony este fiul lui nelegitim, rezultatul legăturii bătrânului cu guvernanta familiei. Nu au existat fii legitimi. Un nepot a primit titlul și averea. Faptul că toate acelea puteau fi ale lui îl macină pe Tony de ani în șir.

— Vorbești de parcă l-ai cunoaște.

— Ne-am cunoscut la Oxford.

— Dacă ați fost odată prieteni, nu poți discuta cu el?

— Nu va ajuta la nimic, spuse Baxter și se duse la fereastră. Tony are un cod al onoarei extrem de riguros. Nu tolerează nici o slăbiciune.

— Înțeleg.

— Își petrece timpul în cazinouri și bordeluri, căutând necazuri. Și le întâlnește cu o frecvență uimitoare. Are cel puțin trei dueluri la activ. Poate mai multe.

— Nu e de mirare că Hamilton e speriat pentru soarta prietenului său, zise ea frângându-și mâinile. Acest Anthony Tiles și-a început viața cam la fel ca tine.

Baxter își sprijini un pumn pe polița de deasupra șemineului și se uită la foc.

— Suntem amândoi barbari, dacă asta vrei să spui.

— Dar el și-a consolidat statutul prin faptele sale, pe când tu ai devenit un adevărat gentleman.

El ridică privirea. Lumina focului licări în lentilele ochelarilor.

— Ce naiba înseamnă asta?

— În mod evident, Anthony Tiles a permis împrejurărilor nașterii sale să îl conducă pe o cale care, cu siguranță, îl va distruge. Mulțumită lui Dumnezeu, tu ți-ai construit un altfel de destin.

— Hmm...

— Tatăl tău a știut că o să devii un om integru. El și-a dat seama că-ți putea lăsa pe mână averea familiei și siguranța fratelui tău mai mic. Probabil că a fost foarte mândru de tine, Baxter.

Acesta nu spuse nimic. Se uită la ea o vreme, apoi, fără nici un cuvânt, se întoarce din dreptul focului și se așază pe canapea. Își lăsă un picior pe podea și îl arcui pe celălalt peste perne. Istovit, își trecu degetele prin păr.

— Când se va fi terminat această afacere din zori, intenționez să-l găsesc pe nenorocitul ăla de impostor care își spune magician. Nu-mi plac experimentele lui.

Charlotte închise ochii și își sprijini capul de spătarul fotoliului.

— Baxter, o să ai grijă mâine, nu-i așa?

— Nu eu o să mă aflu față în față cu pistolul lui Tiles dacă lucrurile n-o să meargă așa cum am plănuț.

— Te ștău prea bine ca să cred că dacă ceva va merge prost vei face pur și simplu un pas înapoi pentru a permite ca cel mai bun prieten al lui Hamilton să fie împușcat cu sânge rece, spuse ea deschizând ochii și scrutându-l. Promite-mi că nu o să faci nici un gest care să-l determine pe Anthony Tiles să se întoarcă împotriva ta și, poate, să te provoace la duel.

O urmă de amuzament apăru în colțul gurii lui Baxter.

— Nu-ți face griji. Am jurat acum câțiva ani că nu o să mă las niciodată ucis într-un lucru atât de stupid precum un duel.

— Sunt încântată să aud asta, zise ea, și zâmbi, în ciuda tensiunii. Sărmanul Baxter. Tot ce ți-ai dorit a fost să fii lăsat în pace în laboratorul tău, dar ai fost obligat să ieși din el pentru a te ocupa de toate aceste probleme supărătoare.

El își ridică sprâncenele.

— Nu toate problemele sunt la fel.

— Ce înseamnă asta?

Puse jos paharul cu coniac neterminat și sări în picioare. Se duse în locul unde ședea Charlotte, în fața focului, și o ajută să se ridice.

— Unele probleme sunt cu mult mai interesante decât altele.

— Reprezintă o problemă pentru dumneavoastră, domnule St. Ives? întrebă ea încet.

— Da.

Capitolul 15

Își coborî capul și îi apăsă gura cu fermitate, cutremurat de dorință. Își puse o palmă pe ceafa ei și îi sărută mai întâi buzele și apoi gâtul. Oare avea să exercite întotdeauna acest efect asupra lui? se întrebă el. Într-o clipă gândurile îi erau concentrate asupra crimei și a duelului, în cealaltă nu-și putea scoate din minte satisfacția pură de a o ține pe Charlotte în brațe. Începea să se deprindă cu efectele tulburătoare ale pasiunii, dar nu era mai aproape să le înțeleagă decât fusese la începutul acelei aventuri amoroase. Misterul era la fel de ciudat și de irezistibil precum căutarea Pietrei Filosofale de către un alchimist.

— Baxter? Charlotte îl apucă de reverul hainei. Avem timp? se interesă ea.

El își ridică fruntea îndeajuns de mult încât să se piardă un moment în verdele nemăsurat al ochilor ei.

— Nu atât de mult pe cât mi-aș dori.

Adevărul din spatele propriilor cuvinte îl lovi într-o sclipire de înțelegere.

— Pe toți dracii! Niciodată nu e suficient timp!

— E în ordine, zise ea frecându-și buzele de bărbia lui.

— Și se poate întâmpla mereu să vină cineva, spuse el aruncând o privire tristă prin micul birou. Ce e mai rău e că niciodată nu găsești un pat în apropiere.

— Baxter...

— Cum naiba poți să ai o relație ca lumea când nici măcar nu ai un pat la dispoziție?

Ea își presă fața în cămașa lui și începu să scoată sunete ușoare, înfundate. Umerii ei tremurară. Alarmat, o trase la piept și o mângâie stângaci.

— O, Doamne, Charlotte, nu plânge. O să mă gândesc eu la ceva.

— Sunt sigură. Mereu o faci.

Sunetele înăbușite deveniră mai puternice. Tot corpul fetei se cutremură sub mâinile lui. Dintr-odată, își dădu seama că ea chicotea. Își puse degetele mari sub bărbia ei delicată și îi înălță capul. Râsul cald îi dansa pe chip. Baxter nu avea nevoie ca Hamilton să-i demonstreze ceea ce era evident. Nici un om înzestrat cu o urmă cât de mică de sensibilitate romantică nu ar fi pierdut timpul plângându-se de inconvenientele situației într-un asemenea moment.

— Sunt încântat că ți se pare amuzant, mormăi el.

— Mi se pare fascinant. Senzațional. Insuportabil de ațâțător.

Ridicându-se pe vârful degetelor, își încolăci mâinile în jurul gâtului lui și îl sărută. Tare și cu mult entuziasm.

Baxter se blestemă în tăcere pentru lipsa crasă de romantism și pentru disconfortul situației. Nevoia arzătoare se întoarse într-un val imens care îi inundă simțurile.

— De ce nu pot să mă satur de tine? o întrebă el cu buzele aproape de gura ei.

Charlotte nu răspuse. Era prea ocupată să-i desfacă eșarfa și să-i dea jos haina și cămașa. Într-o clipă îl lăsă gol până la brâu. Degetele ei mângâiară vechile cicatrice lăsate de acid. Își apăsă buzele pe umărul lui și îl sărută ușor. Baxter fu nevoit să își închidă ochii la dorința adâncă ce îl năpădi. Trase o gură de aer, se calmă și apoi desfăcu legăturile rochiei. Coborî încet corsetul și se uită cum lumina din șemineu poleia cu aur sânii eleganți ai iubitei sale. Ea îi atinse colțul gurii.

— Când mă privești așa, mă faci să mă simt chiar frumoasă.

El își scutură capul, uimit de furtuna de emoții care îi răzbătea prin trup. Își frecă degetele mari de sfârcurile ei.

— Ești frumoasă.

— Și dumneavoastră sunteți chiar minunat, rosti ea cu o voce răgușită.

El gemu și își aplecă fruntea pentru a-i săruta curba rotundă a unui sân. Charlotte îl strânse cu putere de umeri. Capul ei căzu pe spate. Agățându-se de el cu ambele mâini, își strecură talpa papucului de-a lungul gambei lui. Când începu să îl miște înapoi către podea, Baxter îi puse o mână în jurul coapsei și o trase delicat mai aproape. Jupa rochiei se desfășură pe genunchii lui.

Nu mai putea aștepta nici un moment. O ridică în brațe și o așeză pe canapea. Se dădu înapoi pentru a se descheia la pantaloni, după care se așeză și îi trase rochia în sus, până la mijloc. Fără să se grăbească, îi desfăcu blând coapsele până când piciorul ei stâng ajunse pe podea. Charlotte începu

să gâfâie când își dădu seama cât de expusă era vederii lui. Prea târziu încercă să își apropie picioarele.

— Nu. Te rog. Vreau să te văd, murmură el.

Când se lăsă în jos, lângă canapea, îi simți piciorul tremurând lângă coastele lui. Își puse palma pe sexul ei, cald și roz. Tânăra femeie zvâcni, cuprinsă de un fior. Pe podea, piciorul ei se arcui ca răspuns la mângâiere.

— Baxter?

Vârful limbii apăru în colțul buzelor ei desfăcute. Dispăru din nou când gemu ușor. Bărbatul se aplecă pentru a-i inhala mireasma exotică și îi contemplă chipul strălucind în lumina focului. Îi desfăcu pliurile moi ale pielii și o sărută cu infinită atenție.

— Baxter, murmură ea cu degetele încordate în părul lui. O, Doamne, ce faci?

El îi ignoră întrebările rostite cu suflarea întretăiată și toate cererile incoerente care urmau. Își folosi limba pentru a-i excita clitorisul până când acesta deveni rigid și umflat. Nu se opri decât atunci când ea rămase fără grai. În clipa în care Charlotte țipă și își adânci unghiile în scalpul lui, se ridică repede și se așeză deasupra ei. Îi linse parfumul de pe buze în timp ce plonja în miezul strâmt al corpului său. Ea se arcui în jurul lui, trăgându-l atât de adânc înăuntru încât lui Baxter i se păru că deveniseră un singur trup. În alchimia acelei uniuni nu mai era singur. Totul în el deveni rigid. În clipa următoare izbucni orgasmul, un foc virulent, purificator, care îl eliberă într-un mod pe care nu îl cunoscuse până atunci.

Tămâia parfumată mocnea în mangal. Bărbatul îi inhală parfumul încet, adânc, savurând nivelul înalt de conștientizare. În curând, puterea avea să-i aparțină. Era pregătit.

— Citește cărțile, dragostea mea, șopti el.

Ghicitoarea întoarse trei cărți. Le studie un moment ce păru să nu se mai termine.

— Grifonul auriu se apropie de phoenix, rosti ea într-un final.

— Cu fiecare oră devine din ce în ce mai fascinant.

— Și mai periculos, avertiză ghicitoarea.

— Adevărat. Dar pericolul adaugă un anumit element de interes.

Clarvăzătoarea puse o altă carte pe masă.

— Legăturile grifonului auriu cu femeia cu ochii de cristal devin mai puternice.

— Trebuie să înțelegem de aici că ea nu este un fir oarecare în această pânză, până la urmă, spuse el încântat.

— Baxter? susură Charlotte languroasă în vreme ce-și trecea degetele prin părul de pe pieptul lui. Se face târziu.

— Știu.

Fără prea mare chef, își schimbă poziția pentru a ieși dintre faldurile rochiei ei. Se ridică în picioare, își încheie pantalonii și se uită la ceas.

— Nu mai este nici măcar o oră până la răsărit. Trebuie să plec. Hamilton o să se neliniștească.

Charlotte se ridică repede și își așeză corsajul.

— Cum rămâne cu sărmanul Norris? Presupun că el e și mai neliniștit.
— Nu l-am văzut încă. Baxter se întinse după ochelari, îi așeză pe nas și apoi își luă cămașa. Hamilton zice că este foarte calm în legătură cu toată povestea asta.

— Poate că transa îi menține acest calm neobișnuit.

— Al dracului magician! Are multe răspunsuri de dat.

Baxter își luă haina și se întoarse ca să își ia rămas-bun. Vederea lui Charlotte, care arăta delicios de răvășită, îl făcu să regrete amarnic că avea de făcut o treabă atât de presantă.

— O să trimit vorbă când totul se va termina.

— Ai grijă, Baxter.

Tânăra femeie se ridică de pe canapea și până și ultima fărâmă de senzualitate dispăru din ochii ei.

— Nu-mi place asta. A fost o noapte ciudată. E ceva ce nu am apucat să-ți spun.

— O să trec pe la tine mai târziu după-amiază, zise Baxter, dar se întrerupse când văzu trandafirul roșu ofilit de pe birou. Uite floarea asta blestemată cu care te-am văzut mai devreme la bal. Am vrut să te întreb despre ea. M-am luat cu altele. Cine ți-a dat-o?

— Este o poveste lungă. Poate să aștepte până rezolvi problema lui Hamilton.

Fără a lua în seamă expresia tulburată din ochii ei, traversă încăperea și luă trandafirul de pe birou. Apoi văzu o bucată de hârtie împăturită sub el. Simți un fior rece în ceafă.

— Ce e asta? Ai primit și un bilet?

— Te asigur că nu e cazul să fii gelos.

— Nu sunt gelos. Nu am firea pătimașă necesară pentru o asemenea emoție ridicolă.

— Într-adevăr, spuse ea îngândurată. Eu o am, să știi.

— Despre ce naiba vorbești? o întrebă el în timp ce despătura biletul.

— Aș suferi dacă vreo femeie ți-ar trimite flori sau bilete.

O privi lung, uimit de vehemența din vocea ei. Pentru o clipă, expresia din ochii lui Charlotte îl distrase de la foaia pe care o ținea în mână. Își dres glasul.

— Am mari îndoieli că vreo femeie mi-ar trimite flori.

— Ha! Nu paria pe asta, St. Ives! E de mirare că nu trebuie să-mi îndepărtez competitorii cu un băț. Motivul trebuie să fie că ai stat departe de înalta societate atâta vreme, încât nimeni nu te știe bine. Sunt norocoasă că preferi să-ți petreci timpul în laboratorul tău.

Baxter simți căldura ridicându-i-se în față. „Pe toți dracii, acum mă face să roșesc. Este vreo limită a puterii pe care o are asupra mea?” se întrebă el.

— Nu trebuie să-ți faci probleme legate de concurență. Nu există.

— Excelent.

Atenția lui reveni la biletul din mână. Îl parcurse repede și apoi îl reciti cu mare neîncredere. „Iubitul tău alchimist caută Piatra Filosofală a

răzbunării... O să se folosească de orice mijloc... inclusiv de afecțiunea ta... Să nu devii victima lui.”

— Fir-ar să fie!

— Nu e important acum, Baxter. Trebuie să te ocupi mai întâi de duel.

Apoi o să-ți povestesc despre bilet și despre trandafir.

Zdrobi biletul într-o mână și se uită fix în ochii lui Charlotte.

— Cine ți l-a dat?

— Nu știu cine a fost. Purta un domino negru. Când l-am văzut, am presupus că ești tu. Dar vocea lui... Șovăi, ca și cum își căuta cuvintele. Era nepotrivită. Stricată, adăugă ea uitându-se la ceas. Trebuie să pleci. Îți promit că o să-ți spun totul mai târziu.

— Ea doua oară când cineva încearcă să te întoarcă împotriva mea.

— Un exercițiu inutil, zise ea scuturându-și rochia în timp ce se ducea să deschidă ușa biroului.

— Grăbește-te, Baxter. Hamilton te așteaptă. Se biziue pe tine ca să salvezi viața prietenului său.

Avea dreptate. Nu era timp acum pentru a-i asculta întreaga explicație. Trebuia să ia lucrurile pe rând, își aminti Baxter.

— Pe toți dracii!

Ieși în hol, își luă pălăria și deschise ușa din față. Se uită înapoi la ea și o văzu urmărindu-l neliniștită din dreptul ușii biroului.

— Ai stat trează toată noaptea. Du-te la culcare. O să trec pe la tine după-amiază. O să discutăm atunci chestiunea biletului.

— Foarte bine, dar îmi trimiți vorbă despre deznodământul duelului?

— Da.

— Și o să fii atent?

— După cum îți tot reamintesc, nu eu sunt cel care îl va întâlni pe Anthony Tiles în zori.

— Știu. Și după cum îți tot reamintesc, Baxter, îți știu prea bine adevărata fire ca să cred că o să ai atâta grijă pe cât mi-aș dori.

— Nu știu de unde ai căpătat ideea că sunt nesăbuit și că îmi place să risc. Nu-mi lipsește numai temperamentul necesar unei astfel de conduite elegante, ci și un bun croitor. Noapte bună, Charlotte.

Zorii veniră cu o ceață ușoară, rătăcitoare, care învălui Brent's Field într-un giulgiu gri. O atmosferă potrivită pentru o astfel de afacere sinistă și stupidă, se gândi Baxter. Stătea împreună cu Hamilton și se uitau cum pașii erau numărați de un băiat al cărui aer vicios i-ar fi dat peste nas unui dezmațat notoriu de două ori mai în vârstă.

— Unu, doi, trei...

Pistoalele fură îndreptate către cer. Norris, cu fața golită de orice expresie, și neîmblânzitul Tiles începură să se îndepărteze unul de celălalt.

—... opt, nouă, zece...

— Ești sigur că o să meargă? Întrebă Hamilton cu voce șoptită.

— Este a douăzecea oară când îmi pui întrebarea asta, mormăi Baxter. Și pentru a douăzecea oară, tot ce pot să-ți spun e că ar trebui să meargă.

— Și dacă nu?.

— Taci, ordonă Baxter foarte încet. Este prea târziu să schimbăm planurile.

Fratele lui se retrase într-o tăcere nervoasă. Baxter îi aruncă o privire fugară în timpul cadenței mortale. Hamilton era mult mai neliniștit în legătură cu această afacere decât prietenul lui de pe câmp. Cu certitudine, Norris nu era el însuși. Baxter îl studiasse pe furiș în timp ce făcuseră pregătirile. Tânărul Lennox avea aerul unui automat. Răspundea la întrebările directe, dar nu discuta despre situație în detaliu. Părea absent la majoritatea lucrurilor din preajmă. Când Hamilton îl rugă pentru ultima oară să își ceară scuze de la Tiles ca să oprească duelul, Norris nu lăsă impresia că-l auzise.

—... paisprezece, cincisprezece, șaisprezece...

Hamilton își schimbă poziția și se mai uită o dată, repede, la Baxter. Acesta dădu din cap, avertizându-l în tăcere să nu vorbească. Făcuse tot posibilul ca să-i dea lui Norris cele mai bune șanse în cazul în care planurile eșuau. Negociase cu secunzii lui Tiles pentru o distanță de douăzeci de pași în loc de cincisprezece cum fusese propus inițial. Spațiul adițional dintre adversari ar fi îngreunat ochirea chiar și pentru un bărbat cu abilitățile lui Tiles.

—... șaptesprezece, optsprezece, nouăsprezece, douăzeci.

Tânărul rânji, având o presimțire neplăcută.

— Gata... Foc!

Baxter îl auzi pe Hamilton ținându-și răsuflarea. Pe câmp, cei doi bărbați se întoarseră. Norris nu făcu nici o încercare de a ochi cu atenție. Doar îndreptă pistolul în direcția lui Tiles și apăsă pe trăgaci. Explozia răsună tare în ceață. Tiles nici măcar nu clipi. Zâmbi rece și ridică arma. Norris și-o coborî, foarte încet, pe a lui. O expresie perplexă îi traversă chipul. Se holbă la Tiles, care țintea cu grijă, și apoi își mută privirea spre Hamilton. Baxter putu vedea șocul și oroarea amplificându-se cu fiecare clipă. Se răsuci către Tiles. Deschise gura, dar nu rosti nici un cuvânt. Un șoarece înfruntând un șarpe. Calm și calculat, Tiles apăsă pe trăgaci. O a doua explozie răsună în ceață. Norris clipi de câteva ori și apoi se uită în jos la propriul corp ca și cum se aștepta să își vadă sângele. Nu era singurul surprins. Toți bărbații care se adunaseră să vadă duelul se uitau uimiți la Norris, care stătea încă în picioare și nu era rănit.

— La dracu', Tony l-a ratat! zise cineva într-un târziu.

Doctorul care fusese plătit ca să ia parte la duel ieși dintr-o trăsură cu o expresie preocupată, de profesionist. Se opri când văzu că Norris era încă în picioare. Baxter păși înainte.

— Un foc fiecare. Așa a fost înțelegerea. S-a terminat.

Se uită la Tiles, care își examina pistolul cu mare atenție.

— Onoarea a fost apărată. Știți cât de repede circulă zvonurile despre astfel de lucruri. Haideți să mergem cu toții acasă înainte ca autoritățile să prindă de veste.

Se auzi un murmur general de aprobare. Perspectiva arestării pentru participarea la duel era suficientă pentru ca pașii tuturor să se iuțească. Se îndreptară către trăsurile parcate în spatele copacilor de la marginea

câmpului. Baxter se încruntă către Norris, care era încă speriat și confuz. Expresia vitroasă îi dispăruse din ochi. Era din nou pe deplin conștient de ce se întâmpla în jurul lui.

— O să-l duc pe Norris la trăsură, spuse Hamilton și se îndreptă spre prietenul lui.

Baxter îi atinse mâna.

— Vreau să vorbesc cu amândoi mai târziu. În dimineața asta. Înainte să-l conduci pe Norris acasă.

Hamilton ezită. Apoi aprobă din cap.

— Nu știu ce-ți putem spune, dar îți datorăm niște răspunsuri. Eu și Norris o să te însoțim până acasă.

Baxter se îndreptă către trăsura lui. Anthony Tiles îi ieși în cale.

— St. Ives, o vorbă, dacă nu te superi.

Baxter se opri, își scoase ochelarii și începu să-i lustruiască folosind batista. Nu avea nevoie de ochelari pentru a vedea curiozitatea pătrunzătoare din ochii lui cenușii. În ciuda notorietății de care se bucura, Tiles nu era la fel de dezamățat ca tovarășii lui. Baxter simți că furia chinuitoare care îl mânca de viu încă îi oferea un scop în viață. Când aceasta avea să devoreze prea mult din el, urma distrugerea. Charlotte avusese dreptate. Anthony își sculpta singur sfârșitul cumplit.

— Ce este, Tony?

— A trecut ceva vreme de la Oxford, nu-i așa?

— Da.

— Nu prea te-am văzut de ceva vreme înapoi. Mi-a lipsit tovarășia ta.

— Interesele noastre au fost divergente.

Anthony aprobă gânditor.

— Într-adevăr. Întotdeauna ai avut o înclinație către laboratorul tău. Iar eu am preferat mereu locurile pierzaniei. Dar încă mai avem un lucru în comun, n-am dreptate?

— Ba da.

Faptul că amândoi erau bastarzi îi apropiase pentru o vreme la Oxford. Poate că unele dintre rămășițele acelei prietenii supraviețuiseră.

— Am fost surprins să te văd aici în dimineața asta, trebuie s-o mărturisesc. Nu m-aș fi gândit că ăsta e un sport pe gustul tău.

— Nu este, zise Baxter punându-și la loc ochelarii. Și dacă te-ai gândi mai bine, Tony, ți-ai găsi o modalitate mult mai utilă de a-ți petrece timpul decât să participi la dueluri în zori. La un moment dat o să te trezești față în față cu un țintaș mai bun decât tine.

— Și poate unul al cărui praf de pușcă nu a fost falsificat?

Baxter zâmbi vag.

— Sper că nu faci acuzații de fraudă. Până la urmă, secunzii tăi au urmărit încărcarea armelor.

— Da, dar niciunul dintre secunzii mei nu este chimist. Expresia de pe fața lui Anthony era surprinzător de ironică. Ei nu și-ar fi dat seama că un om de știință foarte isteț a înlocuit praful de pușcă, adăugă el.

— Haide, Tony, toată lumea știe că praful de pușcă explodează când apeși pe trăgaci.

— Cu siguranță a fost un sunet destul de puternic, fu de acord Anthony. Dar asta nu înseamnă nimic. Glonțul e încă în pistol.

— Nu ai nevoie ca sângele tânărului Norris să-ți păteze mâinile. Știm amândoi că el nu este un client obișnuit de-al tău. Nu a fost el însuși atunci când te-a provocat.

— Recunosc, nu e ceva ce-i stă în fire, spuse Anthony gânditor. Recunosc, de asemenea, că n-aș fi avut nici o satisfacție dacă înfigeam un glonț în el.

— Mă bucur să aud asta, zise Baxter îndreptându-se către trăsură.

— Încă ceva, St. Ives.

— Da?

Anthony se uită la el printre pleoapele pe jumătate închise.

— Din câte presupun, ai venit aici pentru că noul conte de Esherton ți-a cerut ajutorul pentru a salva viața prietenului lui.

— Și ce dacă?

— Se spune că bătrânul conte ți-a lăsat averea pe mână și ți-a spus să fii cu ochii pe tânărul Hamilton.

— Unde vrei să ajungi, Tiles?

— Fratele tău vitreg a primit ceea ce trebuia să fie al tău. Ești în poziția ideală de a-i distruge moștenirea ce ție ți-a fost refuzată, rosti Anthony cu mâinile strânse în pumni. De ce nu faci asta?

Vorbele lui Charlotte răsunară în capul lui Baxter. „Anthony Tiles a permis, în mod evident, împrejurărilor nașterii sale să îl conducă pe o cale care, cu siguranță, îl va distruge. Mulțumită lui Dumnezeu, tu ți-ai construit un altfel de destin.” Se uită la bărbatul care fusese odată tovarășul lui, poate chiar prietenul lui, și simți o realitate cu care nu se mai întâlnise niciodată. Tatăl lui nu-i lăsase titlul, dar îi dăduse fiului nelegitim ceva din propria persoană. Anthony nu fusese la fel de norocos.

— Nu pot spune că nu m-am gândit câteodată la asta, murmură Baxter. Dar poate că am evitat tentația de a cocheta cu ideea răzbunării pentru că am descoperit o preocupare mult mai interesantă.

— A, da, pasiunea ta pentru chimie, rosti Anthony meditativ. Dar pentru mine nu este nimic la fel de interesant ca răzbunarea.

— Ia un sfat din partea unei vechi cunoștințe. Vezi dacă poți găsi ceva mai amuzant decât cazinourile și câmpurile de duel. Devii prea bătrân pentru astfel de lucruri, Tony.

— Te rog să nu-mi ții predici. E destul de rău că te-ai amestecat în distracția din dimineața asta.

— Nu e cazul să fii cinic, spuse Baxter. Aruncând o privire către trăsura lângă care așteptau Hamilton și Norris, continuă: Sunt pe deplin conștient că ai ales calea nobilă în acest fiasco. Nu cred că te interesează mulțumirile mele, dar le ai.

— Excelent, zise Anthony cu un rânjel de lup. S-ar putea ca într-o bună zi să fac uz de recunoștința ta. Dar te asigur că este neavenită. Niciodată nu țin să mă comport cu noblețe. Nu aduce nimic bun unui bastard.

— Atunci poate că ai început să te sature de preocupările tale actuale și nu ți-ai dat seama.

— Ce naiba înseamnă asta?

— De unde stăteam eu, am putut să văd că țintiseși un pic prea sus și cam în stânga. Dacă pistolul nu te-ar fi trădat, glonțul mai mult ca sigur că ar fi trecut pe lângă urechea lui Norris, nu prin pieptul lui, explică Baxter ridicând o sprânceană. Cred că implicarea mea în această poveste nu a fost, de fapt, necesară.

Anthony se uită ciudat la el. Apoi, fără nici un cuvânt, se întoarce și plecă înapoi la trăsura lui și la singurătatea pe care și-o impusese.

Baxter îl privi pe celălalt bărbat care se urcă pe capra vehiculului stilat și conduse dispărând în ceață. Îi veni dintr-odată imaginea lui Anthony transformându-se treptat într-o fantomă.

Avu o strângere de inimă. „Puteam fi eu în locul lui”, își spuse. La suprafață, el și Anthony păreau foarte diferiți. Tiles își umpluse viața cu distracții generatoare de senzații tari și riscuri. Baxter preferase lumea ordonată și sigură a laboratorului său. Dar fiecare avea propriii pereți în spatele cărora își sigila emoțiile care îl puteau face vulnerabil. Aceiași pereți le garantau amândurora că aveau să fie singuri pentru tot restul vieții. Întotdeauna, în trecut, Baxter li se opusese cu înverșunare celor care îl trăgeau temporar afară din laborator pentru a se ocupa de anumite obligații enervante de familie. Când sarcinile sale din lumea exterioară erau îndeplinite, simțea o ușurare colosală să se poată întoarce în ținutul său intim, previzibil și bine reglementat. Dar de data aceasta nu mai era atât de nerăbdător să revină la confortul oferit de eprubete, creuzete și arzătoare. Nu mai voia să fie complet singur.

Charlotte o studia pe femeia căruntă, plinuță, cu obraji rozalii, care stătea lângă blatul de bucătărie, în fața focului.

— A fost foarte bine că ați trecut pe aici astăzi, doamnă Gatler.

— Doamna Witty mi-a promis că va merita osteneala, declară doamna Gatler îngustându-și ochii albaștri de culoarea oului de măcăleandru. Mi-a mai făgăduit că niciodată nu o să spuneți nimănui că am vorbit cu dumneavoastră despre ce s-a întâmplat în acea noapte.

— Aveți cuvântul meu. Sunt recunoscută pentru confidențialitate.

— Asta a zis și doamna Witty, spuse doamna Gatler. Aruncă o privire piezișă spre doamna Witty, care se ținea ocupată cu aluatul de pâine de cealaltă parte a încăperii.

— Po' să zici orice, Maggy, zise doamna Witty făcându-i cu ochiul pentru a o liniști. Chiar știe să țină un secret.

— Mai doriți o ceașcă, doamnă Gatler? întrebă Charlotte ridicând ceainicul.

Vizita fostei servitoare a Drusillei Heskett o luase prin surprindere. Ariel plecase de acasă cu mai puțin de jumătate de oră mai înainte într-o expediție

la cumpărături cu Rosalind. Baxter trimisese vorbă asigurând-o că duelul se terminase cu bine, dar încă nu venise. Tocmai scria notițe despre cercetare, încercând să facă unele conexiuni, când doamna Witty anunțase triumfătoare vizita servitoarei Drusillei Heskett.

— Mi-a luat ceva vreme să dau de ea, îi mărturisise doamna Witty în drum către bucătărie. Nu prea a vrut să fie găsită.

— Cred că așa mai vrea puțin ceai, spuse doamna Gatler. Stăpâna casei să-mi toarne ceai, pare de poveste.

Charlotte zâmbi vag.

— Cu plăcere.

Nu îi spuse vizitatoarei sale că ar fi fost la fel de fericită să îi toarne gin, dacă astfel i-ar fi dezlegat limba.

— Așa, deci, acum să discutăm despre crimă.

Doamna Gatler aruncă o ultimă privire către doamna Witty și apoi se aplecă în față.

— El nu știa că eu eram acolo, înțelegeți? Cel care a împușcat-o.

Doamna Heskett dăduse liber personalului în noaptea aia. Mereu făcea așa când îl aștepta pe lordul Lennox, chicoti doamna Gatler. Erau dintre cei cărora le plăcea să aibă toată casa pentru ei când o făceau. Bucătăria, pivnița, sufrageria, orice cameră. O făceau peste tot.

— Vigoare, murmură Charlotte.

— Puteți s-o mai spuneți o dată. Ei, eu trebuia să mă duc la sora mea în acea noapte, dar în ultima clipă m-am răzgândit. Nu mă simțeam în stare. Am hotărât să stau mai bine acasă și să iau un tonic pentru dureri. Eram în camera mea, în spatele bucătăriei, când l-am auzit pe el pe hol.

— Pe cine ați auzit? Pe lordul Lennox?

— Nu, nu, nu pe el. Întotdeauna știam când era Lennox în casă, spuse doamna Gatler dând din cap cu admirație. Ei doi făceau ceva zgomot împreună. Era chiar uimitor.

— Vă rog, continuați, doamnă Gatler. Omul de pe hol a făcut zgomot?

— Nu. Asta a fost foarte ciudat. A venit atât de încet, ca un mort. Am știut că e acolo doar pentru că am auzit-o pe doamna Heskett vorbind cu el.

Charlotte împietri.

— Deci înseamnă că-l cunoștea!

— Nu cred. Ea părea surprinsă să-l vadă. I-a cerut să-i spună ce făcea în casa ei.

— Spuneți că l-ați auzit pe hol. Nu bătuse în ușă?

— Nu, răspuse doamna Gatler, iar fruntea i se încreți. L-aș fi auzit. Am presupus că avusese o cheie.

— O cheie?

— Doamna Heskett avea obiceiul să le dea chei gentlemanilor pe care îi prefera, explică femeia ridicând din umeri. Și Lennox a primit una.

Charlotte făcu un schimb de priviri cu doamna Witty, după care se întoarse la vizitatoarea sa.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Păi, i-am auzit pe cei doi vorbind o vreme, acolo, pe hol. Cel puțin, am auzit-o pe doamna Heskett. Pe el nu prea l-am înțeles. Glasul lui era foarte coborât. Dar știu că spunea ceva pentru că, din când în când, doamna Heskett răspundea.

— Ați ieșit pe hol ca să vedeți dacă stăpâna dumneavoastră avea nevoie de ceva pentru oaspetele său?

— Nu, în nici un caz. Era vorba să fie noaptea mea liberă. Dacă doamna ar fi știut că sunt pe-acolo, mai mult ca sigur că m-ar fi trimis la bucătărie să prepar o gustare rece pentru gentleman, spuse doamna Gatler cu o strâmbătură. Stăpânii nu țin niciodată cont de noaptea liberă când vor ceva. Nu-i așa, doamnă Witty?

Doamna Witty scoase un sunet de compătimire și se întoarse la frământatul aluatului pentru pâine. Charlotte mai turnă ceai.

— Vă rog să vă continuați povestea, doamnă Gatler.

— Păi, ia să vedem... unde rămăsesem? întrebă ea încruntată. Nu mai sunt prea multe de zis. După o vreme, doamna Heskett și gentlemanul au urcat la etaj. Câteva minute mai târziu am auzit împușcătura. Am intrat în panică, zău! Jur că pentru o vreme nici nu m-am putut mișca. Apoi l-am auzit pe scară.

— Ați auzit pașii criminalului?

— I-am auzit vocea, spuse doamna Gatler cutremurată de un fior. Cockerul doamnei Heskett trebuie să-i fi ieșit în cale. El l-a înjurat pe micuțul animal, i-a zis să se dea la o parte din drum.

— Spuneți-mi tot ce ați auzit, doamnă Gatler.

— Cred că l-a lovit pe sârmanul cățel. Am auzit un scâncet. Următorul lucru pe care-l știu e că am auzit pași venind dinspre scară către holul din spate. A trecut chiar pe lângă camera mea. Mi-am ținut respirația și m-am rugat. În viața mea n-am fost atât de îngrozită.

— Omul s-a oprit?

— Nu, mulțumesc bunului Dumnezeu! S-a dus direct afară, prin bucătărie. Nu am ieșit din cameră până când nu am fost sigură că a plecat. Apoi câinele a început să urle. După o vreme am urcat. Atunci am găsit-o pe doamna Heskett. Era pe jos, într-o baltă de sânge. Era groaznic. Nu cred că a murit imediat.

— De ce spuneți asta? întrebă Charlotte repede.

Doamna Gatler păru stânjenită.

— S-a târât, într-un fel, pe covor. Dar a ajuns numai până la șifonier. Deschisese un sertar. Era sânge peste toată lemnăria. Probabil că a încercat să se sprijine ca să se ridice. A fost cumplit.

Nu, se gândi Charlotte. Drusilla Heskett nu încerca să se ridice. Își folosisese ultima fărâmă de putere ca să ascundă blocul de desen. Știa că astfel lăsa un indiciu privind numele ucigașului.

— De ce nu l-ați chemat imediat pe judecătorul de instrucție? o mustră Charlotte. De ce nu ați spus până acum ce s-a întâmplat?

Doamna Gatler trase concluzia că nu strălucea prin inteligență.

— Credeți c-am înnebunit? În afară de mine, nu mai fusese nimeni în casă în acea noapte. Autoritățile m-ar fi învinuit pe dată. Știți, personalul este întotdeauna acuzat în astfel de situații.

Charlotte bătea darabana pe masă.

— Ce anume a spus criminalul când s-a lovit de câine?

— Poftim? A, da. Pe scări.

Doamna Gatler înghiți ultima gură de ceai și se uită în tavan cu o expresie îngrijorată.

— Ca să vă zic adevărul, nu cuvintele mi-au rămas în cap. Ci vocea.

Charlotte îngheță.

— Vocea?

— Foarte aspră și răgușită, zise doamna Gatler cutremurându-se din nou. M-a dus cu gândul la pietre care se rostogolesc într-un coșciug.

— O, Doamne!

Charlotte aproape că uită să mai respire. Bărbatul care îi dăduse trandafirul și biletul era unul și același cu acela care o omorâse pe Drusilla Heskett. Stătuse față în față cu ucigașul Drusillei Heskett. Nu, nu chiar față în față, își reaminti ea. Bărbatul în domino negru purtase o mască. Există o singură persoană care ar fi putut asocia acea voce spartă, ce suna precum pietrișul umed, cu un chip.

— Ce s-a întâmplat, domnișoară Charlotte? o întrebă doamna Witty scuturând făina de pe mâini și încruntându-se preocupată. Arătați de parcă ați fost lovită de trăsnet.

— Bărbatul care a angajat-o pe Juliana Post ca să-mi spună acele minciuni despre domnul St. Ives probabil că a fost același care mi-a dat un bilet azi-noapte, murmură ea. Își frecă tâmpile străduindu-se să găsească logica situației și adăugă: Trebuie să fie vorba de același om!

— Cum puteți ști asta? se interesă doamna Witty.

— Stratagemele au fost asemănătoare. În fiecare caz trebuia să cred ce e mai rău despre St. Ives.

Charlotte își puse palmele pe masă și se ridică.

— Iar acel bărbat e foarte probabil să fie criminalul. O, Doamne, trebuie să mă grăbesc!

— Unde vă duceți? strigă doamna Witty în timp ce Charlotte traversa zorită bucătăria.

— Să o văd pe Juliana Post, răspuse aceasta, și se opri puțin în dreptul ușii. Mă tem că se află într-un mare pericol. Trebuie să o avertizez.

— Dar, domnișoară Charlotte...

— Domnul St. Ives o să vină în curând. Când ajunge, vă rog să-i spuneți unde m-am dus.

Doamna Witty se încruntă.

— De ce ar fi în pericol domnișoara Post?

— Pentru că ea este singura care l-ar putea identifica pe criminal. Nu pot decât să sper că acesta nu și-a dat încă seama că ea reprezintă un pericol pentru el.

Capitolul 16

— În timp ce vorbeai cu Tiles, Norris mi-a mărturisit că nu-și poate aminti nimic legat de duel, spuse Hamilton plimbându-se prin bibliotecă. Nu își amintește instrucțiunile pe care le-a primit când magicianul l-a vârat în transă. Nici măcar nu își poate aduce aminte experimentul.

— Ți-a spus vreun motiv pentru care l-a provocat pe Tiles?

— Nu. Niciunul. Nu își aduce aminte acest lucru. Din câte pretinde el, și-a dat seama că se confruntă cu cel mai periculos duelist din Londra abia când a tras cu pistolul. Și nici măcar nu știa de ce.

— Își amintește că tu și ceilalți membri ai clubului ați încercat să-l convingeți să nu participe la duel?

— Nu.

Hamilton se opri în fața unui perete cu cărți. Apucă balustrada scăriței de bibliotecă.

— După cum ai văzut, era vizibil mișcat de întregul incident.

O privire aruncată către chipul tulburat, complet epuizat al lui Norris îl lămurise pe Baxter că un interogatoriu sever n-ar fi ajutat la nimic. Până la urmă, îl instruiseră pe birjar să-l lase pe tânăr în fața marelui conac al lui Lennox. Hamilton își conduseseră prietenul înăuntru și apoi se întorsese la trăsura pentru a-l însoți pe Baxter acasă. Niciunul nu scosese vreo vorbă până când nu intraseră în bibliotecă.

— Când o să-și revină, Norris o să descopere că și-a făcut o reputație de invidiat, comentă Baxter. E, până la urmă, unul dintre puținii bărbați care au avut tupeul să îl provoace pe Anthony Tiles și au supraviețuit nevătămați.

— Adevărat.

Gura lui Hamilton se curbă în ciuda stării de spirit sumbre.

— Ce ironie a sorții! Norris este cel mai echilibrat și mai bun tip pe care l-am întâlnit vreodată, iar acum va fi cunoscut drept un om de lume îndrăzneț și tupeist, un nesăbuit, un impertinent.

— Va face minuni pentru viața lui socială. Sper că această nouă imagine nu i se va urca la cap.

— Puțin probabil, spuse Hamilton, și zâmbetul îi dispăru. Este recunoscător să fie încă în viață. Ultimul lucru pe care îl dorește este să-și riște viața prea curând.

— Din moment ce nu-și aduce aminte mare lucru, trebuie să mă bazez pe tine pentru informații. Mă ajuți să descopăr cine e acest escroc căruia îi spuneți magician?

Hamilton se întoarse cu fața la el. Ochii săi erau întunecați, gura îi era tristă. Părea mult mai bătrân decât în ziua precedentă, se gândi Baxter.

— Da, o să fac orice pot, murmură contele. Știu că îți sunt dator, Baxter.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Ce naiba vrei să spui prin asta? Ai salvat viața prietenului meu. Nu știu cum să te răsplătesc. Nici Norris.

— Tu ai fost cel care i-a salvat pielea lui Norris. Tu ți-ai dat deoparte sentimentele și ai venit la mine pentru ajutor. Pentru asta a fost nevoie de curaj, voință și ingeniozitate.

Hamilton roși. Pentru un moment păru la fel de confuz ca și Norris imediat după duel.

— Nu am știut la cine să apelez. Încercasem logica și rațiunea asupra lui Norris. El nu a răspuns la implorările mele sau la argumente. Nu l-am putut găsi pe magician. Eram total disperat.

— Știu. Ai făcut ceea ce ai considerat necesar pentru a salva viața prietenului tău, chiar dacă asta a însemnat să-mi ceri ajutorul. Știu cât de greu trebuie să fi fost. Dacă Norris este recunoscător cuiva, tu trebuie să fii acela.

— Nu eu am fost cel care a știut cum să modifice substanțele chimice din praful de pușcă.

Baxter ridică din umeri.

— Dacă ajută la ceva, eu nu cred că Tiles l-ar fi împușcat pe Norris cu sânge rece.

— Toată lumea știe că Tiles este absolut nemilos.

— Cu siguranță aceasta este reputația lui. Dar el nu avea nimic împotriva lui Norris.

— Lipsa unui motiv nu ar fi oprit un om cu firea lui Tiles.

Hamilton se încruntă.

— Crezi că bănuiește că a fost ceva în neregulă cu praful de pușcă?

— Nu este prost.

Panica luminează ochii lui Hamilton.

— Vrei să spui că știe ce s-a întâmplat astăzi?

— Și-a dat seama că era ceva în neregulă cu pistolul lui, da. Și este la curent cu pasiunea mea pentru chimie. Nu i-a trebuit prea multă gândire ca să pună lucrurile cap la cap și să vină cu o teorie...

— Pe toți dracii, Baxter! Dacă știe despre praful de pușcă, ar putea să dea vina pe tine. Ar putea să te provoace la duel. Ai putea fi următoarea lui victimă.

— Nu-mi spune că te îngrijorează soarta mea.

— N-ar fi corect ca Tiles să încerce să se răzbune pe tine pentru că m-ai ajutat să-l salvez pe Norris.

— Stai liniștit, nu o să fie nici un duel între mine și Tiles. Suntem prieteni de la Oxford. Deși am luat-o pe căi separate, între noi este o legătură veche care nu poate fi ruptă cu ușurință.

Hamilton se holbă la el.

— Ce legătură?

— Amândoi suntem bastarzi.

— Nu înțeleg. Ce are a face asta?

— Circumstanțele nașterii cuiva au o influență uimitoare asupra cercului său de prieteni de mai târziu. De exemplu, amicul tău, Norris. Elementul de bază pe care îl aveți în comun este că amândoi sunteți moștenitorii unor vechi titluri și ai unor vechi averi. Factorul acesta a creat între voi doi o legătură ce va dura toată viața voastră. Probabil că fiii tăi se vor însura cu ficele lui și așa mai departe. Este mersul lumii.

— Înțeleg ce spui, zise Hamilton și își schimbă poziția corpului, stânenit. Oricum, în ciuda părerilor tale, sunt foarte bucuros că siguranța lui Norris nu a depins în dimineața aceasta de toanele lui Tiles.

— Tiles poate fi surprinzător, te asigur de asta. Dar cred că am discutat destul despre duel. Baxter păși înainte și își puse palmele pe birou. Hai să trecem la chestiuni mai importante. Trebuie să-l găsim pe nenorocitul de magician înainte să mai facă vreo victimă cu experimentele lui de hipnoză.

— Am fost de acord să te ajut, dar încă nu-mi vine să cred că l-a trimis intenționat pe Norris la moarte, spuse Hamilton frecându-și ceafa. Experimentul a luat-o razna și asta a fost tot.

— Nu sunt sigur că a fost o greșeală.

Hamilton își ridică rapid privirea.

— Ce vrei să spui?

— În ceea ce-l privește pe magician, cred că rezultatele sunt complet satisfăcătoare până acum.

— Despre ce vorbești? De ce-ar fi vrut magicianul ca Norris să fie omorât?

— Asta e una dintre întrebările pe care vreau să i le pun. Acum spune-mi tot ce poți.

Hamilton oftă.

— Nu va fi ușor. Niciodată nu i-am văzut fața. Întotdeauna își purta costumul când apărea printre noi. Făcea parte din joc.

— Să înțeleg că a jucat acest rol de mai multe ori în fața ta și a prietenilor tăi. Trebuie să fie o caracteristică aparte pe care ți-o poți aminti.

— Păi, are o voce ciudată, zise Hamilton.

Charlotte ridică ciocănelul greu de pe ușa casei Juliane Post și îl trânti cu putere pentru a treia oară. Nici de această dată servitoarea nu răspunse. Sentimentul de teamă deveni și mai puternic. Ceva nu era în regulă. Charlotte o intuia, așa cum intuisese și alte lucruri, de pildă faptul că Baxter nu era omul plictisitor și fad pe care îl credea lumea și că omul în domino negru cu voce răgușită era periculos. Trânti ciocănelul încă o dată. Poate că ajunsese prea târziu. Poate că omul cu vocea spartă îi făcuse deja o vizită Juliane. „Calmează-te, își spuse ea. Juliana ar putea fi pur și simplu plecată pentru câteva ore. Poate să s-a dus la cumpărături.” Dar unde era servitoarea?

Nu avea rost să bată din nou la ușa din față. Era evident că nu avea să-i răspundă nimeni. Charlotte se uită în jos, către fața casei, sub nivelul străzii. Nu era nici un semn că în bucătărie s-ar fi aflat cineva. Trebuia să intre. Nu avea să se liniștească dacă pleca pur și simplu și se întorcea acasă. Aruncă rapid o privire pe stradă ca să se asigure că nu se uita nimeni, deschise porțița și se grăbi pe trepte către intrarea de serviciu. Acolo era în siguranță, ferită de privirile oricui s-ar fi nimerit să treacă pe drum. Totul era cufundat în liniște în micul spațiu pavat care servea drept bucătărie.

Charlotte se uită prin ferestre. Nu era nimeni. Bătu tare într-un geam. Când nu primi răspuns, încercă ușa. Era încuiată. Decizia de a sparge unul dintre geamuri era una grea, dar nu-i veni în minte un alt mod de a pătrunde

înăuntru. Păcat că Baxter nu era cu ea, se gândi. El era bun la astfel de lucruri. Își scoase pălăria, ținu borurile astfel încât să acopere unul dintre geamurile mici și apoi așteptă ca pe stradă să treacă o trăsură. Când zgomotul de potcoave era la intensitatea maximă, balansă poșeta grea către geamul acoperit de pălărie. Sticla se cutremură și cioburile căzură pe podeaua bucătăriei.

Charlotte așteptă un moment, dar nimeni nu veni în fugă pentru a afla ce se întâmplase. Își trecu mâna prin fereastra spartă și căută încuietoarea. Fu înăuntru în doar câteva secunde. A sparge o locuință era o treabă surprinzător de ușoară. Traversă bucătăria către scara care ducea la primul etaj.

— E cineva acasă? strigă ea cu putere. Domnișoară Post?

O liniște stranie fu singurul răspuns pe care îl primi. Sentimentul rău prevestitor se accentuă în timp ce urca treptele. Un miros neplăcut o întâmpină pe coridor.

— Juliana? Sunt Charlotte Arkendale.

Nici un răspuns. Adulmecă prudent. Izul de fum îi era familiar. Își aminti că Juliana folosea un amestec exotic de tămâie parfumată pentru a oferi un plus de atmosferă sesiunilor ei de ghicit. „Asta e diferită, își spuse Charlotte. Nu e aceeași aromă ca ultima dată. Dar o știu. De unde?” Și atunci își aminti. Acest miros era foarte asemănător cu acela al substanței pe care Hamilton și prietenii lui o foloseau în încăperea privată de la „Masa verde”. Dar era o diferență subtilă. De data aceasta era mai supărat, mai acru.

— Juliana?

Ușa către micul salon pe care Juliana îl folosea pentru sesiunile ei de ghicit era închisă. Charlotte observă cărcei de fum parfumat fluturând de dedesubt. Străbătută de un sentiment de alarmă, o luă la fugă pe hol către ușă, apucă mânerul rotund și îl răsuci înnebunită. Ușa era închisă. Șocată, se uită în jos la încuietoarea neclintită și văzu cheia. Cineva încuiase camera din exterior.

— Juliana!

Panicată, Charlotte descuie ușa și o deschise. Nori mari de fum se năpustiră în hol și o înconjură. Îi înțepară ochii și îi făcu capul să se învârtă. Se dădu înapoi și își scoase batista din poșetă. Trase o gură de aer, împături o dată batista și o puse peste gură și nas. Intra în grabă în încăperea exotică, vopsită în negru și roșu. Aroma era atât de grea înăuntru încât părea că o ceață densă se lăsase în salon. Ochii i se umeziră. Nu își putea permite decât un scurt moment pentru a o căuta pe Juliana. Știa că nu avea să reziste în acea cameră mai mult decât își putea ține răsuflarea.

Aproape că se împiedică de măsuța pentru ghicit. Se uită în jos și văzu câteva cărți așezate pe ea cu fața în sus. Una dintre ele căzuse pe podea. Arăta o siluetă învăluită în negru, care ținea o coasă. Imaginea inconfundabilă a morții. Dădu ocol măsuței și privi către șemineu. Un maldăr de țesătură din satin de culoare roșu aprins zăcea pe pardoseală lângă canapeaua stacojie. Juliana.

Deși plămâni o ardeau, Charlotte se grăbi către silueta întinsă pe covor. Nu își putu da seama dacă era moartă sau vie. Nu era timp să verifice. Ținând batista cu o mână, îi apucă o gleznă și începu să o tragă înspre ușă. Din fericire, halatul de satin al Julianei aluneca lesne pe covor. Dar ușa era foarte departe. Știa că nu avea să reușească dacă nu trăgea aer în piept.

Deja era amețită. Inspiră precaută prin batistă. Țesătura de în reduse intensitatea mirosului, dar nu putea filtra tot. În primele momente, Charlotte crezu că nu avusese nici un efect. Apoi observă cu oroare cum încăperea vopsită în negru și roșu începea să se topească și să se dizolve în fața ochilor ei. „Tămâia”, se gândi ea. Aroma aceea era de vină. Trebuia să continue să se miște către ușă. Greutatea Julianei atârna din ce în ce mai mult. Salonul era o mare de sânge. Ușa era intrarea în iad. Un monstru aștepta de cealaltă parte a pragului.

„Aroma parfumată e de vină. Trebuie să merg mai departe. Încă un pas. Încă un pas mic”, își spuse ea. Apoi nu mai putu trage aer în piept. O trase pe Juliana prin pragul ușii către Hades... și se trezi pe podeaua rece. Își trase batista de pe față și respiră aerul mai puțin afectat de pe coridor. O năpădi un puseu violent de tuse.

— Pe toți dracii, Charlotte!

— Baxter! Baxter, sunt aici.

Sunetul vocii lui era mai înviorător decât orice tonic. Mai luă o gură de aer și își șterse ochii ce lăcrimau. Clipi de mai multe ori și îl văzu pe Baxter alergând către ea prin razele de lumină. Intrase în casă prin bucătărie, la fel ca ea.

— Ce s-a întâmplat aici? Întrebă el cu o voce înceată și totuși aspră.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit! Mă bucur atât de mult să te văd! E Juliana. Nu știu dacă mai trăiește.

Nu putea să-l vadă bine pe Baxter. În timp ce se apropia, imaginea lui părea să se schimbe și să se transforme într-un mod subtil. Era ca și cum se transmuta înainte și înapoi între două stadii diferite ale existenței, una umană și alta... altfel. O ființă periculoasă. Ochii lui de alchimist ardeau prea puternic în pâcla fumului contaminat.

Baxter îi cercetă chipul.

— Ieși de aici. Repede. O să mă ocup eu de domnișoara Post.

— E prea mult din acest miros ciudat, zise Charlotte încruntată.

Holul nu mai arăta normal. Scara alunecase câțiva metri într-o parte.

— Mă tem că este un incendiu în salon.

— O să verific după ce vă duc pe tine și pe domnișoara Post la trăsură. Mișcă-te, femeie! Nu, nu pe scara de la bucătărie! Pentru Dumnezeu, pe ușa din față. Este mai aproape.

— Da, desigur.

Charlotte nu putea gândi clar. Totul tremura luând diverse culori, schimbându-și forma. Se simțea ca și cum se mișca printr-un vis, printr-un coșmar. Se clătină și se întinse către mânerul rotund, care plutea în ceață. Abia reuși să-l apuce înainte să își ia zborul. Se luptă cu el.

— Deschide-l, se auzi vocea poruncitoare a lui Baxter prin ceața stacojie.

Adunându-și toate puterile voinței pe care o posedea, trase tare de mâner. Spre imensa ei ușurare, îl simți răsucindu-se. Ușa se deschise. Aerul proaspăt, răcoros, năvăli în coridorul plin de fum parfumat cu rășină. Respiră adânc în timp ce se lupta cu treptele. Lumea din jurul ei se stabilizează puțin. Văzu trăsura lui Baxter pe stradă, în fața casei. Încercă să se îndrepte către ușa cabinei, dar aceasta păru să-și schimbe poziția și forma când se întinse către mâner.

— Ușurel, domnișoară Arkendale, vă deschid eu.

Birjarul sări de pe capră și apucă mânerul din degetele ei care bâjbâiau.

— Haideți! zise el. Punându-i o mână fermă sub cot, o urcă încet în trăsură.

Charlotte se prăbuși pe banchetă. Privi pe fereastră și văzu că Baxter era chiar în urma ei. O ducea pe Juliana pe un umăr.

— Ce s-a-întâmplat acolo? întrebă birjarul. A luat casa foc? Să aduc ajutoare, domnule?

— Nu cred că este un incendiu, spuse Baxter lăsând-o pe Juliana pe podeaua trăsorii. Stai puțin. O să mă întorc să mă uit cu atenție.

Capul lui Charlotte începu să se limpezească. Se aplecă prin fereastra trăsorii.

— Baxter, ai grijă! Mirosul acela este foarte periculos.

El nu răspunse. Îl văzu scoțând o batistă din buzunar în timp ce intra prin ușa din față a casei. Așteptă nerăbdătoare până când el reapăru un moment mai târziu.

— Nu e nici un foc. Doar mangalul plin cu tămâie parfumată. Urâtă treabă. În curând o să se stingă.

Baxter îi aruncă o privire birjarului când sări în trăsură.

— Acasă la domnișoara Arkendale. Te rog să te grăbești. Nu vreau să mai hoinărim prin acest cartier.

— Da, domnule.

Birjarul trânti ușa cabinei și sări pe capră, iar vehiculul o luă din loc într-o clipită. Baxter se așeză pe bancheta de vizavi de Charlotte. Ochiul lui erau foarte fioroși în spatele lentilelor.

— Ești în regulă?

— Da.

Ea se uită în jos la Juliana, care zăcea întinsă pe podeaua trăsorii.

— Iar domnișoara Post e în viață, mulțumită Cerului.

Baxter se aplecă pentru a atinge o laterală a gâtului Julianeii.

— Într-adevăr.

— Probabil că a fost copleșită de miros. Sunt aproape sigură că nu era același amestec de ierburi pe care îl folosea ultima oară când am vizitat-o. Mirosul acesta mi-a amintit de fumul nociv pe care îl inhalau Hamilton și prietenii lui în acea noapte. Dar cel de azi era mult mai puternic.

— Așa e.

Baxter o studie pe Juliana. Fața lui era numai linii puternice și întunecate.

— Nu cred că domnișoara Post a fost copleșită accidental de acest miros, spuse el.

Ochii lui Charlotte îi întâlnește pe cei ai lui Baxter peste trupul inert al Julianeii.

— Magicianul a încercat să o omoare.

— Da.

— Numele lui este Malcolm Janner. L-am iubit, iar el a încercat să mă omoare, spuse Juliana.

Proaspăt îmbrăcată, îmbrăcată într-un halat de-al lui Ariel, stătea ghemuită pe canapea, în fața șemineului din salon. Vocea ei era încă răgușită de la fumul aromatic. Ochii îi erau roșii și plini de lacrimi.

— Am crezut că mă iubea.

Charlotte se opri în timp ce turna încă o cană cu ceai. Atinse mâna Julianeii.

— El este un monstru. Monștrii nu răspund la iubire.

Baxter se mișcă ușor lângă pervaz. Charlotte îi simți privirea asupra ei. Când se uită la el văzu că o urmărea îndeaproape, fără a scoate însă vreun cuvânt. Se întoarse din nou către Juliana.

— Ce s-a întâmplat astăzi?

— Mi-a cerut să-i dau în cărți. Face asta destul de des. E o chestie pe care niciodată n-am înțeles-o la el.

— Ce vreți să spuneți?

— Malcolm este un om deștept, dar este obsedat de științele metafizice și oculte. Crede că eu chiar pot să ghicesc. Presupun că tocmai de asta a pretins că mă iubește. Niciodată nu am îndrăznit să-i spun că abilitățile mele de ghicitoare nu sunt nimic altceva decât un rol pe care îl joc pentru a mânca o pâine.

— De ce tămâie parfumată? se interesă Baxter.

Juliana se uită la el.

— Face tot felul de experimente. A creat o mixtură specială despre care spune că mărește aptitudinile și crește nivelul de conștientizare. Crede că îl ajută să ia legătura cu forțele din planul metafizic.

— Asta mocnea în vasul cu jar? întrebă Charlotte.

— Da. Însă tămâia e foarte puternică. Trebuie folosită cu grijă. O cantitate mică alterează capacitatea de percepție a lucrurilor, dar prea multă poate omorî.

— Cu siguranță, astăzi a fost prea multă în salonul dumneavoastră, comentă Charlotte.

— După ce i-am citit în cărți azi-dimineață, a mai pus niște tămâie în mangal, urmă Juliana închizând ochii într-o suferință mută. Când i-am spus că mă sperie, a zis că va avea grijă să fiu în siguranță. Și-a pus masca, ceea ce face ori de câte ori dorește să se ferească de miros. Am devenit foarte amețită și dezorientată.

— Continuați, o îndemnă Charlotte.

Juliana deschise ochii. Lacrimile îi șiroiau pe față.

— M-a ridicat. M-a pus pe canapea. Am crezut că o să facă dragoste cu mine, așa cum face deseori după ce îi dau în cărți. Nu-l mai puteam vedea clar, însă n-o să-i uit niciodată glasul cu care mi-a spus că nu mai are nevoie de mine. Că am început să fiu o problemă. Mi-a promis că nu o să simt nici o durere. Pur și simplu o să adorm și n-o să mă mai trezesc niciodată.

— O, Doamne! șopti Charlotte. Erați pe jos când v-am găsit. Probabil că ați căzut de pe canapea.

Baxter se încruntă.

— Fără îndoială că acest lucru v-a ținut în viață până când Charlotte v-a descoperit și v-a scos afară, în siguranță, domnișoară Post.

Juliana se uită la el cu o expresie obosită și surprinsă.

— Ce vreți să spuneți?

— În timpul experimentelor mele, am observat deseori că vaporii de fum tind să fie mai ușori decât alții din atmosferă. Pe scurt, ei se ridică și plutesc. De aceea, aerul care era în partea de jos a salonului dumneavoastră a rămas mai puțin afectat de aburul periculos.

Charlotte era impresionată.

— O analiză foarte isteasă a situației, Baxter.

El îi aruncă o privire ironică.

— Mulțumesc. Îmi place să cred că timpul pe care-l petrec în laborator nu este în întregime pierdut.

Juliana se cutremură.

— Oricum, vă datorez viața, domnișoară Arkendale. Dacă nu ați fi venit la mine atunci, aș fi murit din cauza efectelor aceluia miros înfiorător. Ce gând norocos v-a determinat să treceți pe la mine astăzi?

— Nu a fost un gând norocos, spuse Charlotte repede. A fost logica. Și, poate, puțin noroc. Haideți să zicem că am obținut niște informații care m-au făcut să trag concluzia că vocea acestui bărbat misterios era cheia întregii afaceri. Erați singura persoană care putea să adauge o față acelei voci.

Juliana apucă reverul halatului. Se uită la flăcări.

— Malcolm își ura vocea. Îl mânia la culme faptul că fusese marcat într-o asemenea măsură.

Baxter o privi pe Juliana pentru un moment.

— Am vorbit cu fratele meu astăzi. El mi-a confirmat că așa-zisul magician care îi amuza pe membrii clubului de la „Masa verde” posedă o voce care este neobișnuit de aspră.

Charlotte se uită la el.

— Potrivit persoanei cu care am discutat dimineață, așa era și bărbatul care o omorât-o pe Drusilla Heskett. Iar cel îmbrăcat în domino negru, care mi-a vorbit noaptea trecută la balul mascat, avea, de asemenea, o voce ciudată, răgușită.

— La dracu', murmură Baxter. De ce nu mi-ai spus toate astea?

— Nu am avut ocazia.

— Trebuie să fie Malcolm, șopti Juliana. El a fondat clubul de la „Masa verde” și atrăgea acolo tineri din familii importante. Totul făcea parte din planul lui.

— Care e acesta? întrebă Baxter. Are de gând să-i distrugă pe gentlemanii de la club?

— Să-i distrugă? întrebă Juliana uimită. Sigur că nu. De ce-ar vrea să facă acest lucru?

Lumina licări în lentilele ochelariilor lui Baxter.

— Unii oameni ar fi în stare de lucruri nebănuite pentru a se răzbuna. Dacă acest magician le poartă pică tinerilor pe care îi ispitește în club, ar putea să aranjeze moartea lor folosind hipnoza. Azi-dimineață am fost martorul unei scene în care o astfel de crimă putea avea loc.

— Aveți dreptate într-o privință, recunoscui Juliana. Malcolm nu-i iubește pe gentlemanii din înalta societate. Îi disprețuiește. Dar nu cred că intenționează să-i omoare. Dacă aș fi bănuir că moartea este țelul lui, niciodată nu aș fi fost de acord să-l ajut.

— Care este, mai exact, țelul lui? întrebă Charlotte cu blândețe.

— Avera și puterea. Pretinde că avea dreptul la ele la naștere. Faptul că i s-a refuzat moștenirea a fost o sursă permanentă de suferință și de furie. Juliana ezită o clipă. Din perspectiva a ceea ce am trăit și eu, i-am înțeles înverșunarea, adăugă ea.

— Da, desigur, rosti Baxter sprijinindu-se de polița șemineului. Acum totul devine limpede. S-a gândit să controleze noua generație de lorzi tineri și puternici prin folosirea hipnozei și a tămâiei cu efect de drog.

Juliana aprobă din cap și își șterse ochii cu marginea halatului.

— A studiat munca doctorului Mesmer și pe cea a altora care au făcut experimente cu magnetismul animal. Și-a perfecționat tehnicile de inducere a stării de transă. Folosește tămâia parfumată pentru a înlesni acest proces.

Charlotte își simți palmele dintr-odată umede.

— Baxter, ceea ce s-a întâmplat astăzi în zori a fost un test, nu-i așa?

— Da, testul suprem al controlului magicianului asupra subiecților lui, răspunse Baxter dându-și jos ochelarii și scoțând batista. Nu e de mirare că Hamilton și ceilalți nu au putut da de el când s-au hotărât să-i ceară întreruperea transei. El nu avea nici o intenție să anuleze experimentul înainte de a obține rezultatele.

Charlotte era uimită de implicațiile acestui fapt.

— Dacă se dovedea că mulțumită acestei tehnici era capabil să trimită un tânăr la moarte, ar fi știut că atinsese nivelul de putere pe care îl căuta.

— Nu știu la ce ați asistat dimineață, zise Juliana frângându-și mâinile, dar sunt sigură că Malcolm nu intenționează să-i ucidă pe toți tinerii din înalta societate.

— Vă cred, replică Baxter în timp ce își ștergea metodic ochelarii. Treaba de dimineață a fost doar un experiment, după cum am spus. Cred că țelul suprem este să exercite controlul asupra gentlemanilor de la „Masa verde” după ce ei intră în posesia titlurilor și a averilor. Era, cu siguranță,

dispus să îl sacrifice pe unul dintre subiecți pentru a-și dovedi că și-a atins obiectivele.

— Gândiți-vă unde ar ajunge dacă ar putea induce starea de transă atâtor gentlemeni bogați, îl completă Charlotte. Și-ar utiliza abilitățile pentru a-i determina să facă orice dorește el. Ar putea să le controleze investițiile, opiniile politice, chiar și viețile.

— Într-adevăr, spuse Baxter, și își puse ochelarii înapoi pe nas. Flăcările aurii din ochii lui pâlpâiră. Și făcând asta, puterea lui va fi nelimitată, adăugă el.

Buzele Julianei tremurară.

— Malcolm este un bastard. Nu putea suporta toanele destinului crud care îngăduise ca un om cu intelectul și cu voința lui de fier să fie privat pentru totdeauna de avere și de accesul în cercurile cele mai puternice ale societății.

— Așa că s-a gândit să-și construiască propriul destin, murmură Charlotte.

Baxter se încruntă.

— Ce e povestea asta cu destinul?

— În noaptea balului mascat, Malcolm Janner m-a întrebat dacă eu cred în destin. În ciuda focului, lui Charlotte i se păru că salonul era rece. Îmi amintesc vorbele lui destul de clar pentru că cineva mi-a spus, în trecut, ceva similar.

Juliana își șterse ochii.

— Malcolm vorbea deseori despre destin. Simțea că avea unul măreț, înțelegeți? Era unul dintre lucrurile pe care dorea să le verifice ori de câte ori îi dădeam în cărți. Aveam întotdeauna grijă să mă asigur că primea răspunsul pe care îl aștepta. Mă temeam de efectul pe care l-ar fi avut asupra sa prezicerea unui viitor sumbru.

— La dracu'.

Vocea lui Baxter fusese atât de înceată, încât Charlotte abia îl auzi.

— Nu este posibil. Omul e mort, bolborosi el.

— Cine e mort? întrebă rapid Charlotte.

O mână a lui Baxter se strânse pumn deasupra poliței reci, din marmură.

— O să-ți explic mai târziu.

Tânăra femeie ezită, dorind să aprofundeze subiectul. Dar își dădu seama din privirea lui Baxter că acesta nu intenționa să spună mai multe de față cu Juliana.

— Când am intrat astăzi în salon, îi spuse Charlotte Julianei, am observat că una dintre cărți era pe jos, cu fața în sus, și avea imaginea morții.

Juliana dădu din cap.

— I-am dat în cărți astăzi, ca de obicei. M-am asigurat că toate semnele indicau un viitor pozitiv pentru planurile lui. Părea foarte mulțumit.

Charlotte încercă să compună scena în minte.

— Poate că atunci când v-a luat în brațe și v-a dus către canapea, marginile halatului au atins cărțile și una dintre ele a căzut pe covor.

— Posibil, zise Juliana apatic.

— E ciudat că, din tot pachetul, tocmai cartea pe care magicianul nu dorea să o vadă a căzut cu fața în sus, rosti Charlotte abia auzit.

Baxter o pironi pe Juliana cu o privire intensă.

— Unde locuiește acest bărbat care pretinde că se numește Malcolm Janner?

Juliana roși.

— Știu că poate nu o să mă credeți, dar adevărul este că nu am adresa lui. El a zis că e mai bine așa. Spunea că dorește să mă protejeze în cazul în care planurile lui eșuează. Tot ce pot să vă spun este că își petrecea o mare parte din timp la „Masa verde”. Cred că avea un gen de birou acolo.

Charlotte se uită la Baxter.

— Nu am cercetat ultimul etaj al clădirii, îi atrase ea atenția.

— Nu cred că locuiește acolo. Ar fi prea evident. Dar are nevoie de acces la etajul de sus pentru a-și înscena rolul de magician. Poate că ar merita să mai aruncăm o privire în clădire.

— Excelentă idee, spuse Charlotte.

Baxter o privi cu asprime. Întreaga forță a voinței lui implacabile îi luci în ochi.

— De data asta, o să mă duc singur.

— Dar pot fi de ajutor.

— Nici măcar să nu te gândești.

Charlotte își ridică sprâncenele la tonul lui rece, decisiv.

— O să discutăm această chestiune mai târziu, domnule.

— Nu, zise el cu vocea echilibrată, neutră, pe care o folosea atunci când era de neclintit. Nu o să discutăm.

Charlotte abandonă pe moment discuția în contradictoriu. Avea o preocupare mai presantă.

— Trebuie să facem aranjamente ca să o protejăm pe domnișoara Post. Dacă Malcolm Janner descoperă că nu e moartă, ar putea să facă o altă încercare de a-i lua viața.

Gura lui Baxter se curbă într-un zâmbet.

— Atunci trebuie să-i oferim certitudinea că ea nu se mai află printre cei vii.

— Cum o să faceți asta? întrebă Juliana.

— O să facem ce face toată lumea bună atunci când este necesar să comunice un anunț important, răspuse Baxter. O să trimitem o notificare la ziare.

Capitolul 17

Două ore mai târziu, Baxter se plimba neliniștit prin salonul lui Charlotte. Juliana Post, cu ochii umezi, fusese expedită către nord într-o trăsură închiriată de la Grajdurile Severedge. Biletul despre „întâmplarea nefericită cauzată de un mic incendiu” fusese trimis la ziare. Cu puțin noroc, avea să apară a doua zi dimineață. Își făcea planuri pentru cercetarea celui

de-al treilea etaj de la „Masa verde”. Făcea progrese cu lista de sarcini pe care și le atribuisese sieși, dar găsea prea puțină satisfacție în evoluția evenimentelor. Avea situația sub control, și totuși nu putea să scape de sentimentul unui val de întuneric ce se aduna în jurul lui, întuneric ce nu avea nici o legătură cu lăsarea nopții. Morgan Judd trăia. Era imposibil, dar realitatea nu putea fi negată. Singurul lucru ce nu se potrivea era descrierea vocii lui.

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru domnișoara Post.

Așezată pe un colț al canapelei galbene, Charlotte îl urmărea cum măsura încăperea cu pașii dintr-o parte în alta.

— Ai fost foarte drăguț, Baxter.

— Tu ai fost cea care s-a dus să o avertizeze și i-ai salvat viața, spuse Baxter oprindu-se în fața ferestrei și prinzându-și mâinile la spate. Ținând cont de implicarea ei în această afacere, ar fi interesant de aflat de ce simți nevoia să o protejezi.

— Cred că o fac pentru că noi două avem multe în comun, zise Charlotte încet.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce poți avea în comun cu acea femeie?

— Am crezut că e evident. Provenim amândouă din familii ale căror averi au scăzut, ca să mă exprim delicat. Amândouă am fost lăsate să ne descurcăm cu bărbați duri, imorali, care ne-au controlat viața și averea. Amândouă am găsit o cale de a ne construi o carieră care să ne permită să scăpăm de destinul obișnuit al femeilor aflate în situația noastră.

Baxter îi aruncă o privire enigmatică.

— Carierele voastre v-au permis, de asemenea, să evitați riscul unei căsătorii, nu-i așa?

— Într-adevăr. Deși sărmana Juliana a reușit să se lege de un om care pare să fie mai periculos decât un soț obișnuit. Ceea ce nu dovedește, presupun, decât că o relație amoroasă poate fi la fel de periculoasă precum o căsătorie.

Baxter își aranjă ochelarii.

— Nu prea cred că situația domnișoarei Post este una tipică.

— Poate că nu, spuse Charlotte gânditoare. Totuși, mă întreb dacă nu cumva ar merita să-mi ofer serviciile și femeilor care sunt în căutarea unei aventuri romantice, nu numai celor care iau în considerare căsătoria.

„Vorbește serios”, se gândi Baxter. Deveni dintr-odată conștient de faptul că maxilarele i se încleștaseră. Înghiți pentru a elibera o parte din tensiune.

— Nu sunt sigur că vei avea clienți pentru o astfel de treabă.

— Ai putea avea dreptate. Pasiunea este cea care, de obicei, guvernează decizia cuiva de a se implica într-o legătură amoroasă, iar când acea persoană este consumată de asemenea emoții puternice, nu mai este foarte interesată de împrejurări.

— Așa e.

— Și toată lumea știe că pasiunea este o stare efemeră, de scurtă durată. Când se epuizează, poți pune punct. Nu e deloc precum căsătoria,

care necesită mai multă discreție și rațiune deoarece, până la urmă, ești blocată alături de un soț pentru tot restul vieții.

„Blocată”, își zise Baxter și oftă pentru sine.

— Așa e, încuviință el.

— Da, chiar cred că ai dreptate, Baxter. Este puțin probabil să am cliențe care să-mi ceară investigarea unui potențial iubit.

— Pari să ai suficiente cereri în prezent.

— Da. Acum însă, destul cu afacerile. Ți-am văzut privirea când domnișoara Post vorbea despre Malcolm Janner. Îl știi, nu-i așa? Cine este, Baxter? Și cum naiba ai ajuns să-l cunoști?

El se forță să se întoarcă la problema curentă.

— Dacă suspiciunile mele sunt corecte, numele lui real este Morgan Judd.

— Judd?

— Îmi pare rău să o spun, dar am fost prieteni la Oxford.

— Prieteni? Întrebă ea cu o voce ascuțită de neîncredere. Ai împărtășit aceeași legătură cu acest Morgan Judd cum a fost cu Anthony Tiles?

— Da. Morgan era și el un bastard. Copilul din flori al moștenitorului unui titlu de conte și al unei fete de la țară. Mama lui a murit la naștere. Tatăl i-a ignorat existența, dar familia mamei s-a preocupat ca el să fie educat ca un gentleman. Nu cred că Morgan o să-i ierte vreodată pe părinții lui.

— I-a învinovățit pentru faptul că l-au lipsit de o situație cum se cuvine?

— Da.

— Pe tine și pe Morgan Judd v-a legat numai lipsa legitimității?

— La început, da.

Baxter se uită la o trăsură care trecu pe stradă.

— Dar Morgan și cu mine am împărtășit și altceva, adăugă el. Ceva ce a fost și mai profund. Pasiunea pentru chimie.

— Cred că încep să înțeleg.

— La Oxford ni se spunea „cei doi alchimiști”. Petreceam fiecare moment studiind chimia. Am amenajat un laborator în locul unde stătea cu chirie și am folosit alocația de haine pentru a cumpăra sticlărie și echipament. Când alții se întâlneau pentru a bea cafea sau pentru a citi poezie seara, eu și Morgan făceam experimente. Trăiam și respiram știință.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne-am despărțit după Oxford. Am corespondat o vreme, făceam schimb de știri despre rezultatele muncii noastre. Dar, după un timp, pur și simplu am pierdut contactul. Morgan a trăit în Londra o vreme, dar rareori ne întâlneam.

— E ceva ce nu îmi spui, zise Charlotte cu blândețe.

— Ești perceptivă. Adevărul este că, pe lângă chimie, Morgan avea... alte interese, pe care eu nu le împărtășeam. După Oxford, acele pasiuni au devenit din ce în ce mai importante pentru el. A devenit obsedat de ele.

— Ce fel de pasiuni?

— Era atras de cele mai rău famate spelunci și de bordeluri. Odată cu trecerea timpului, interesul lui pentru astfel de lucruri n-a mai cunoscut nici o limită. Manifesta o atracție de nestăpânit față de partea întunecată a vieții.

— Nu e de mirare că prietenia voastră a decăzut.

— În plus, arăta un interes tot mai profund pentru științele metafizice și oculte. La început, nu a fost decât o joacă. Se distra cu aceste subiecte asemenea poeților romantici. Dar până să plece de la Oxford, devenise mai mult decât o preocupare amuzantă. Vorbea deja despre împlinirea adevăratului său destin.

— Destin, repetă Charlotte cuvântul cu o voce ușoară, preocupată. Jur că acest cuvânt mă urmărește.

Baxter se întoarce încet cu fața către ea.

— L-am văzut în fugă, pe stradă, acum câțiva ani. Mi-a spus că am fost un prost pentru că nu mi-am folosit cunoștințele de chimie ca să-mi făuresc un mare destin.

— Credeai că a murit, așa ai zis. Ce s-a întâmplat cu el?

— Îți amintești de aventura mea în slujba Coroanei?

— Baxter, vrei să-mi spui că a avut legătură cu Morgan Judd?

— Da. Lucra pentru Napoleon. Crea vapori letali ce erau folosiți împotriva poporului nostru. M-am folosit de prietenia noastră pentru a-l convinge că doream să lucrăm din nou împreună. I-am spus că mă răzgândisem în ceea ce privea făurirea unui mare destin.

— Înțeleg.

— L-am trădat, mărturisi Baxter. I-am spus că voiam să împărtășim averea și puterea pe care i-o promisese Napoleon. Dar când am văzut ce era pe cale să facă, i-am distrus laboratorul și notițele. A fost o explozie teribilă. Abia am scăpat cu viață.

— Acidul, șopti ea.

— L-a aruncat în mine în timpul luptei.

— O, Doamne! Putea să te orbească!

— Da, păi, încercam să-l distrug în acele clipe.

— O merita, spuse Charlotte. După un moment de gândire, adăugă: Ai crezut că a murit în explozie?

— Eram sigur de asta. A fost găsit un cadavru două zile mai târziu. Ars fără a putea fi identificat. Dar inelele lui Morgan erau pe degetele lui. Nu exista nici un motiv pentru a crede altceva decât că Judd era mort.

— Este foarte ciudat, rosti Charlotte cu o voce înceată, abia auzită. Dar sunt aproape sigură că l-am întâlnit cândva pe Morgan Judd.

Baxter se răsuci pentru a o scruta.

— Monstrul de pe hol, din fața ușii lui Ariel?

— Da.

Ea tremură și se cuprinse cu brațele foarte strâns, ca și cum i se făcuse dintr-odată foarte frig.

— În noaptea aceea m-a întrebat dacă eu cred în destin. Omul în domino negru, care mi-a dat trandafirul, mi-a pus aceeași întrebare.

— Pe toți dracii!

— Dar vorbirea celor doi a fost complet diferită, continuă ea. Monstrul pe care l-am întâlnit în urmă cu cinci ani avea o voce care putea momi pe cineva în iad.

— Tocmai asta nu are nici un sens. Baxter își dădu jos ochelarii și apucă batista din buzunar. Vocea lui Morgan Judd era ca un instrument perfect acordat. Nu există un alt mod pentru a o descrie. Când citea poezii cu voce tare, ascultătorii lui erau vrăjiți. Când vorbea, capetele se întorceau pentru a-l asculta. Putea să concureze cu orice mare actor dacă ar fi vrut să urce pe scenă.

— Dar vocea magicianului este exact invers. Mă duce cu gândul la un geam spart. Încrunțată, Charlotte recunosc: Într-un mod bizar totuși, este ciudat de fascinantă.

— Dacă am dreptate și avem de-a face cu Morgan Judd, atunci sunt două posibile explicații pentru schimbarea din vocea lui.

— Care?

— Prima ar fi că și-o modifică intenționat astfel încât să nu fie recunoscut.

Charlotte clătină din cap.

— Nu cred că e cazul. Trebuie să-l auzi ca să înțelegi. Vocea lui pare să fi fost deformată.

— Atunci trebuie neapărat să luăm în considerare a doua posibilitate.

— Adică?

— Eu nu am scăpat din explozie și din foc fără cicatrice, spuse Baxter terminând de lustruit ochelarii. Am fost marcat pe viață. Poate că la fel a fost și Morgan.

— Nu înțeleg. Domnișoara Post nu a zis nimic despre cicatrice sau răni când ni l-a descris. A spus că este un bărbat chipeș ca Lucifer însuși, cu excepția vocii.

— Erau multe substanțe chimice neobișnuite și periculoase în laboratorul lui Morgan în acea noapte. Cine știe ce vapori caustici au fost eliberați în timpul exploziei și al incendiului?

— Crezi că unii dintre ei au fost îndeajuns de puternici ca să afecteze gâtul omului când i-a inhalat?

— Este posibil.

Baxter își puse la loc ochelarii pe nas.

— Oricum, știm că magicianul este periculos. A omorât-o pe Drusilla Heskett și a încercat să-i omoare pe domnișoara Post și pe tânărul Norris.

— Baxter, știe că îl investigăm.

— Da. De două ori a încercat să distrugă alianța noastră atacându-ți încrederea în mine. Până acum trebuie să fi aflat că a dat greș.

— Cu siguranță.

Baxter zâmbi ușor.

— Îmi faci o mare onoare, Charlotte.

— Nimicuri. Negociez, de fapt.

Oare la ce se așteptase? se întrebă el. Doar nu avea să-i spună că avea încredere în el deoarece nutrea o pasiune foarte puternică. Devenea un idiot. Își drese glasul.

— Da, păi, cu toate acestea îți apreciez ajutorul. Trebuie să sperăm că Morgan se crede în siguranță deocamdată.

— Pentru că își imaginează că singura persoană care îl poate identifica este moartă?

— Da, dar nu avem de unde să știm cât timp putem continua să-l păcălim că Juliana Post a sucombat.

Charlotte bătea darabana pe spatele canapelei.

— Trebuie să acționăm rapid.

— O să aranjez să arunc o privire la etajul de sus de la „Masa verde” la noapte. Între timp, noi trebuie să ne purtăm ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobișnuit. Este foarte important să nu oferim nici un indiciu că astăzi am fi mai aproape de a identifica ucigașul decât eram ieri.

— Asta înseamnă, probabil, că trebuie să participăm la recepțiile și seratele de rigoare.

— Da. Iar sora ta și mătușa mea trebuie să continue cu rutina lor cotidiană. Dar o să iau măsuri pentru a mă asigura că fiecare dintre voi e bine păzită.

Charlotte se uită la el surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— O să angajez doi paznici. Unul ca să fie cu ochii pe tine, Ariel și mătușa Rosalind cât timp ieșiți diseară. Celălalt pentru a supraveghea casa.

Ea îi zâmbi ușor.

— Nu am nimic împotriva.

— Nu pot să-ți spun cât de ușurat sunt să aud asta.

— Pe de altă parte, adăugă ea repede, chiar cred că pot să-ți fiu de ajutor la noapte, când mergi să cercetezi zona de la „Masa verde”.

— Nu. Îți interzic să mă însoțești, și asta este ultimul cuvânt.

— Dar, Baxter, trebuie să iei pe cineva cu tine la noapte. Nici nu vreau să aud că te duci acolo singur.

Supărarea, alimentată de teama pentru siguranța ei, îl răscoli.

— Charlotte, este o afacere periculoasă. O să faci așa cum îți spun. Nu vreau să mai discutăm pe acest subiect.

— Haide, Baxter, te comporti abominabil. Nu ai nici un drept să iei tu toate deciziile. Eu sunt cea care a lansat investigația și nu îți tolerez maniera autoritară și arogantă. Nu ești soțul meu.

Baxter trase aer în piept.

— Sunt foarte conștient de asta, domnișoară Arkendale. Sunt doar iubitul dumneavoastră, nu-i așa?

Cineva se mișcă în pragul ușii salonului. Baxter se întoarce rapid și îl văzu pe Hamilton stând acolo.

— Îmi cer scuze, zise Hamilton părând jenat. I-am spus servitoarei că mă anunț singur. Deranjez?

— Nicidecum, spuse Charlotte. Intrați. Ariel a ieșit, dar mă aștept să ajungă în curând.

Hamilton înaintă șovăitor în salon.

— De fapt, îl căutam pe Baxter. Valetul lui mi-a spus că ar putea fi aici.

— Ce vrei? Întrebă acesta. Sunt ocupat.

— Înțeleg, rosti fratele său. Am venit să-ți ofer ajutorul meu.

— Baxter își face planuri să cerceteze ultimul etaj de la „Masa verde” la noapte, îl informă Charlotte.

Hamilton își mută privirea de la ea la Baxter.

— Poate că aș fi de folos. Știu bine zona, cel puțin până la etajul unde se întâlnesc membrii clubului.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, replică Baxter.

Expresia lui Hamilton se încordă.

— Baxter, te rog să iei în considerare oferta lui, interveni Charlotte. Faptul că fratele tău cunoaște clădirea ți-ar putea fi extrem de folositor.

Baxter își îndoi brațele.

— Nu înțelegi.

— Ba da, spuse ea răspicat. Te simți legat de jurământul dat tatălui tău. I-ai promis că o să ai grijă de Hamilton, nu să-l expui pericolului.

— La dracu', nu sunt un copil! izbucni Hamilton. Nu am nevoie de o dădacă.

— Așa este, încuviință Charlotte. I se adresă lui Baxter: Sunt sigură că tatăl tău nu a vrut să îl protejezi pe Hamilton toată viața. A vrut ca moștenitorul lui să se maturizeze.

Hamilton se uită la ea recunoscător, după care îi spuse fratelui său:

— Pentru Dumnezeu, am douăzeci și doi de ani. Când are de gând cineva să observe că sunt deja bărbat?

Baxter îl contemplă meditativ. Vorbele tatălui său, spuse pe patul de moarte, îi sunau în minte. „Știu că pot avea încredere în tine să ai grijă de Hamilton”.

— Faptul că ești familiarizat cu împrejurimile clubului se poate dovedi util, admise el șovăitor. Dar situația nu e lipsită de pericole.

— Nenorocitul ăla de magician aproape că mi-a omorât prietenul în această dimineață, spuse Hamilton înverșunat. Cine știe ce are de gând să facă mai departe? Am dreptul să particip la demascarea lui.

Baxter se uită la Charlotte. Spre surprinderea lui, ea nu avu nimic de obiectat. Înclină ușor capul, într-un gest de încurajare tăcută. „Când devine un băiat un om în toată firea?” se întrebă el. Nu știa răspunsul pentru că nu-și putea aminti să fi fost vreodată copil. I se părea că toată viața fusese obligat să aibă responsabilitățile unui adult.

— Foarte bine, murmură el. O să facem planurile. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune mamei tale!

Trăsăturile încordate ale lui Hamilton se relaxară imediat într-un rânjel tipic pentru un Esherton.

— Niciodată. Ai cuvântul meu.

— Sper că nu o să regret asta, zise Baxter mai târziu în cursul serii. Stătea lângă Charlotte, la marginea ringului de dans. Balul de la familia Hawkmore era un mare succes. A doua zi avea să fie subiectul principal de discuție al înaltei societăți. În noaptea respectivă, oferea paravanul perfect. Dacă Morgan Judd angajase spioni, aceștia ar fi localizat cu greu pe cineva în această îngrămădeală. Cu puțin noroc, nimeni nu avea să observe când el și Hamilton se strecurau pentru a pleca la „Masa verde”.

— Știi că nu ți-a fost ușor să accepți ajutorul lui Hamilton, spuse Charlotte. Dar este ocazia perfectă ca să-i arăți că ai încredere în el.

— Încă pare al dracului de tânăr într-o sumedenie de privințe. Însuși faptul că s-a băgat în clubul „Masa verde” este o dovadă că abia dacă s-a maturizat.

— Cred că Hamilton a învățat multe din această experiență. Este evident că primejdia în care s-a aflat Norris a avut un efect de trezire asupra lui.

— Nu pot să neg asta. Totuși...

— Privește partea bună, Baxter. Dacă-l iei pe Hamilton cu tine diseară ai scuza ideală pentru a-mi refuza implicarea în această afacere.

Baxter zâmbi în ciuda stării neplăcute.

— Ai un mod foarte interesant de a pune problema, draga mea. Mă întrebam eu de ce ai renunțat la cererea de a mă însoți. Acum înțeleg că pur și simplu nu puteai rata prilejul de a contribui la sudarea legăturii frățești dintre mine și Hamilton.

— Legătura există deja. Ai onorat-o chiar și atunci când ai negat-o, ripostă ea fixându-l cu o privire foarte serioasă. Să ai grijă la noapte, Baxter!

— Ți-am spus deja de prea multe ori, nu-mi stă în fire să îmi asum riscuri prostești.

— Nu, într-adevăr, preferi să-ți asumi riscuri calculate. Pentru mine, acestea sunt mult mai periculoase, zise ea atingându-i brațul. O să te aștept.

— Nu e nevoie. O să trec pe la tine dimineață ca să îți spun ce am descoperit.

— Nu. Te rog, vino la noapte, după ce termini. Nu-mi pasă cât de târziu va fi. Nu o să pot dormi până nu știu că tu și Hamilton sunteți în siguranță, departe de „Masa verde”.

— Foarte bine.

Baxter se uită în jos la mâna înmănușată ce se odihnea pe țesătura neagră a hainei lui. Un fior intens îl străbătu. „Ei îi pasă”, își spuse. În ciuda precauției ei față de sexul opus, Charlotte părea să aibă încredere în el. Și în ciuda anilor de solitudine pe care și-i impusese, deveni conștient că avea să fie foarte singur când Charlotte nu avea să mai facă parte din viața lui. Orice ar fi fost acest sentiment care îi întrerupsese existența ordonată și pașnică, era mai mult decât o pasiune trecătoare. Dintr-odată îl cuprinsese un sentiment copleșitor de necesitate. Nu avea de-a face cu „Masa verde”. Își puse o mână peste cea a lui Charlotte și o strânse.

— Baxter? șopti ea cu o privire întrebătoare. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Da.

Se lupta să găsească vorbele de care avea nevoie pentru a-și expune punctul de vedere într-un mod logic.

— Când toate acestea se vor termina, vreau să discutăm despre viitorul relației noastre.

Ea clipi.

— Viitorul?

— La naiba, Charlotte, nu putem continua așa. Cu siguranță poți înțelege asta.

— Am crezut că totul merge foarte bine.

— O aventură romantică ține câteva săptămâni.

— Câteva săptămâni?

— Poate chiar câteva luni, admise el. Dar într-un final totul devine incomod.

Charlotte se cutremură, pradă unui frison.

— Da, desigur. Incomod.

Ușurat că ea a înțeles atât de repede, Baxter se aventurează.

— În primul rând, este acest inconvenient enorm.

— Inconvenient.

— Toată acea precipitare de a găsi un loc potrivit pentru... a ne manifesta sentimentele reciproce, explică el. Adică, e foarte bine că putem folosi masa de lucru din laborator, trăsura sau canapeaua din bibliotecă uneori, dar pe termen lung, cred că se va dovedi extrem de obositor.

— Înțeleg. Obositor.

— Un om de vârsta mea preferă confortul propriului pat.

Îi veni dintr-odată în minte puținele ocazii în care făcuse dragoste cu Charlotte.

— Baxter, ai numai treizeci și doi de ani.

— Vârsta nu are nici o legătură. Niciodată nu mi-a plăcut cariera de acrobat.

Ea își coborî privirea.

— Mi s-a părut că sunteți destul de agil, domnule.

Hotărî să ignore remarca.

— Și apoi mai este și amenințarea constantă a bârfelor. Poate fi extrem de neplăcut. Așa cum am discutat, ar putea avea un efect nedorit asupra afacerii tale.

Tânăra femeie își țuguie buzele.

— Da, așa cred, spuse ea.

El își stoarse creierul de alte argumente. Cel mai evident dintre acestea îl lovi cu o forță care îi strânse stomacul. Luă o gură de aer pentru a se liniști.

— Și trebuie să iei în considerare posibilitatea unei sarcini.

— Știu că sunt unele metode pe care un gentleman le poate folosi pentru a evita astfel de lucruri.

— Ar putea să fie prea târziu, rosti el sumbru. Astea sunt neplăcerile unei aventuri amoroase, înțelegi? Nu putem controla situația, Charlotte. Există multe motive pentru care relația noastră nu poate dura la nesfârșit.

Îl privi fără a scoate vreun cuvânt. În acel moment Baxter ar fi dat Piatra Filosofală ca să poată interpreta expresia din ochii ei. Apoi Charlotte se uită peste umărul lui și zâmbi. Hamilton tuși discret.

— Baxter? Conform planurilor noastre, este timpul să plecăm.

— Fir-ar să fie!

Baxter î ntoarse capul. Hamilton și Ariel stăteau chiar în spatele lui. Nu putea decât să spere că ei nu auziseră conversația.

— E timpul. Da. Trebuie să plecăm.

— Baxter, zise Charlotte și îi atinse din nou mâna. O să-ți ții promisiunea de a trece pe la mine mai târziu?

— Da, da, o să trec în drumul către casă pentru a-ți spune ce s-a întâmplat.

O salută pe Ariel cu o înclinare a capului și se î ntoarse pentru a se aventura prin mulțime către intrare. Hamilton ridică ironic o sprânceană, după care se aplecă în mod galant asupra mâinilor celor două surori. Ele făcură reverențe grațioase. Baxter își înăbuși un oftat. S-ar fi făcut de râs dacă s-ar fi întors acum pentru a-și face ieșirea într-un mod mai fermecător, se gândi el.

Hamilton se sprijini de perna verde din trăsura lui bine întreținută și se uită la Baxter cu o privire amuzată.

— De ce nu îi ceri pur și simplu să se mărite cu tine?

— Despre ce naiba vorbești?

— Am auzit î ndeajuns de mult din conversație ca să trag concluzia că încerci să o convingi pe Charlotte să ia în considerare căsătoria în locul unei relații amoroase. De ce te codești?

— Natura relației mele cu domnișoara Arkendale nu te privește.

Hamilton își contemplă bastonul din abanos.

— Cum dorești.

— Ba mai mult, dacă mai î ndrăznești să asociezi expresia „relație amoroasă” cu numele ei, nu numai că n-o să intri niciodată în posesia averii tale, dar o să-ți lipsească și câțiva dinți data viitoare când vei încerca să vrăjești o domnișoară.

— Așa de serioasă e treaba?

— Îți sugerez să schimbăm subiectul.

Hamilton dădu din cap.

— Oi fi tu mare om de știință, dar ești absolut incapabil când vine vorba de femei. Ar trebui să-ți petreci mai mult timp citind Shelley și Byron și mai puțin studiind chimia.

— E puțin cam târziu să-mi modific î ntregime caracterul. Oricum, nu are rost.

— De ce spui asta? E evident că Charlotte ține la tine.

Baxter fu enervat de licărirea de speranță ce crescuseră în el.

— Crezi?

— Nu e nici o î ndoială.

— Poate că ține la mine, dar nu cred că agreează noțiunea de căsătorie.

— Păi, atunci, depinde de tine să o convingi că mariajul este o decizie înțeleaptă.

Baxter se încruntă.

— Exact asta încercam să fac atunci când m-ai întrerupt, în urmă cu câteva minute.

Hamilton îi aruncă surâzând o privire atotștiutoare.

— Tata credea că am multe de învățat de la tine. Sunt însă câteva lucruri pe care le-ai putea învăța și tu de la mine. Simte-te liber să îmi ceri sfatul oricând ai nevoie de el.

— Avem o problemă mai presantă acum, în caz că ai uitat.

— Nu am uitat.

— Ți-ai adus pistolul?

— Da, desigur. Hamilton mângâie buzunarul hainei. Două, de fapt, adăugă el. Dar tu?

— Nu am exersat destul pentru a fi un bun pistolar. Mă bizui pe alte arme.

— Ce vrei să spui?

Baxter scoase o fiolă din buzunar. O ținu în palmă.

— Chestii precum asta.

Hamilton părea intrigat.

— Ce este?

— Un fel de lumină instantanee. Spargi fiola și se produce o explozie mică, foarte luminoasă. Poate lumina timp de două sau trei minute sau poate orbi temporar un inamic. Dacă este ținută lângă un material inflamabil, cum ar fi cărbunii, va provoca un incendiu.

— Al naibii de isteț. De unde le ai?

— Le fac în laborator.

Hamilton se uită la el zâmbind ciudat.

— Poate că ar fi trebuit să fiu mai atent când am citit Conversații despre chimie. Când toate astea se vor termina, crezi că ai avea timp să-mi arăți cum să fac unele dintre cele mai interesante experimente ale tale?

— Dacă vrei, da, spuse Baxter cu o mică ezitare. A trecut ceva vreme de când am lucrat alături de un coleg.

Hamilton rânji.

— În ultimul timp am început să mă întreb dacă am moștenit ceva din pasiunea pentru știință a lui tata.

Baxter se gândi cu tristețe la viitorul lui sumbru.

— Eu am început să suspectez că s-ar putea să fi luat mai mult din pasiunea lui pentru alte lucruri decât am crezut până acum.

Capitolul 18

Charlotte luă o înghițitură de limonadă și se uită la ringul ticsit unde Ariel era prinsă într-un vals cu un alt gentleman distins și mai degrabă infatuat. Mulțumită de încântarea de pe chipul surorii sale, zâmbi către Rosalind, care i se alăturase.

— Lady Trengloss, vreau să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru Ariel. Mama ar fi fost atât de încântată să știe că sora mea a cunoscut înalta societate din Londra!

— A fost plăcerea mea. Nu am mai avut ocazia să lansez o tânără domnișoară în lumea mondenă de când am făcut acest lucru pentru nepoata mea. Uitasem cât de distractiv este. Rosalind își deschise cu entuziasm evantaiul din mătase pictată. Ariel este o tânără domnișoară încântătoare, adăugă ea. Și-a atras un număr considerabil de admiratori.

Charlotte oftă.

— Mă tem că toți vor dispărea curând, odată ce se va afla că logodna mea cu nepotul dumneavoastră va fi anulată. Asta m-a îngrijorat enorm încă de la începutul întregii afaceri, trebuie s-o mărturisesc, dar Ariel a insistat că nu-i pasă deloc dacă admiratorii ei vor da bir cu fugiții când vor afla adevărul.

— Este foarte echilibrată pentru vârsta ei, remarcă Rosalind. Privind-o atent pe Charlotte, continuă: Lucru pentru care cred că ești răspunzătoare, draga mea.

— Deloc. Întotdeauna a fost înclinată spre lucrurile practice. Ariel spune că sezonul monden este o sursă excelentă de distracție, asemănătoare teatrului. Din câte mi s-a destăinuit, la căderea cortinei va fi mulțumită să se întoarcă la viața ei obișnuită.

Charlotte se rugă să fie așa. Ariel era încă atât de tânără! Oricâtă rațiune ar fi posedat cineva la nouăsprezece ani, viața avea să pară destul de plictisitoare odată cu dispariția invitațiilor și a florilor. Important era ca inima lui Ariel să nu fie frântă în timpul scurtei experiențe în lumea mondenă. Cât despre propria ei inimă, singura speranță a lui Charlotte era să se cufunde în muncă până la vindecare. Dar știa că oricât de multe clientele noi ar fi racolat sau oricâte anchete și cercetări interesante ar fi dus la capăt, nu avea să-l poată uita pe iubitul cu ochi de alchimist. Nu mai avea să fie alt Baxter.

Rosalind se uită la ea preocupată.

— Dacă tot discutăm astfel de lucruri, trebuie să aflu că îți sunt la fel de recunoscătoare cum spui că îmi ești tu mie.

— Dacă referiți la investigație, vă asigur că m-am implicat din motivele mele.

— Nu vorbesc despre cercetarea crimei.

Rosalind închise evantaiul cu un gest rapid.

— Este cazul să fiu sinceră. Am fost îngrijorată pentru Baxter de când s-a întors din Italia, acum trei ani. Întotdeauna a fost mult prea serios pentru vârsta lui. Chiar și când era copil, avea un fel enervant de stăpânire de sine și de reținere. Întotdeauna menținea o distanță între el și ceilalți.

— Îi observa și îi măsura ca și cum ar fi făcut parte dintr-un experiment chimic?

— Exact, aprobă Rosalind înfiorată. Era chiar tulburător uneori. Dar după teribilul accident din Italia a dispărut și din înalta societate. Nu ieșea aproape deloc din peștera aceea căreia îi spune laborator. Mă temeam că va dezvolta o tendință aparte pentru depresie.

— Depresie?

— Are în sânge o asemenea înclinație, să știi.

Charlotte se încruntă.

— Nu știam asta. Toată lumea spune că părinții lui erau deosebit de fermecători, o pereche splendidă, ce era mereu în atenția lumii mondene. Am înțeles că erau foarte spirituali.

— Uneori prea spirituali, murmură Rosalind. Astfel de pasiuni năvalnice au întotdeauna prețul lor. Și nu mă refer la reputație.

— Înțeleg. Am observat și eu că oamenii pătimași au, deseori, și o latură întunecată a temperamentului lor. Este ca și cum natura a încercat să mențină un fel de echilibru în starea lor de spirit, dar a împins totul la extrem.

— Ești foarte perspicace, draga mea. Exact așa s-a întâmplat cu părinții lui Baxter. Esherton, în ciuda inteligenței și a vitalității, avea un temperament periculos și o înclinație către nesăbuiță. Este un miracol că a supraviețuit ca să se bucure de bătrânețe. Cât despre sora mea...

— Cum a fost cu ea? o îndemnă Charlotte.

— Era frumoasă, deșteaptă și cu o fire năvalnică. În cea mai mare parte a timpului. Se bucura de independența și de excentricitățile ei. Toți cei care o cunoșteau erau încântați de ea, chiar și când se comporta revoltător. Numai familia ei și prietenii intimi știau că uneori se cufunda în depresie.

— Se pare că Baxter a devenit alchimist din pură necesitate, remarcă Charlotte.

— Alchimist? Ce vrei să spui prin asta?

— Probabil că se consideră rezultatul unui amestec de substanțe foarte volatile. A simțit că nu are încotro decât să învețe să controleze focul care ar putea conduce la explozii puternice.

Sprâncenele lui Rosalind se ridicară.

— O analogie interesantă. Ce am vrut să spun, draga mea, este că în opinia mea tu ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Baxter în ultimii ani.

Charlotte fu atât de uimită, încât aproape scăpă limonada.

— Lady Trengloss! Este foarte frumos din partea dumneavoastră, dar cu siguranță exagerați.

— Nu e nimic altceva decât adevărul. Pari să îl înțelegi și să știi să te porți cu el într-un fel în care nu a reușit nimeni altcineva.

— Haideti, nu este chiar așa de misterios.

— De fapt, este, dar nu asta e ceea ce vreau să spun. Scuză-mi curiozitatea, dar trebuie să te întreb ceva destul de personal.

Charlotte se uită la ea prudentă.

— Da?

— Nu găsesc alt mod mai delicat, așa că o să fiu directă. A menționat cumva Baxter posibilitatea unei căsătorii adevărate între voi doi?

— Nu.

Charlotte trase adânc aer în piept.

— Nu a făcut-o, adăugă ea. Și cu puțin timp în urmă mi-a spus aproape explicit că nu există nici o posibilitate a unei legături de lungă durată.

Relația lor pasională devenise un inconvenient. Lui Charlotte i se păru că lumina puternică a candelabrului se diminuează pentru o clipă. Dar avea treburi mai presante, se gândi ea. Nu avea să stea liniștită în acea noapte până când nu afla că Baxter era în siguranță.

Baxter ridică lumânarea pentru a observa camera goală în care se găsea împreună cu Hamilton. Studie stratul de praf neatins de pe podea.

— Nu e nici un semn că cineva ar fi intrat aici în ultimii ani.

Era ca și cum ar fi pășit într-o casă abandonată, se gândi el. Scândurile groase de pe pereți și de pe podea astupau chiar și cea mai zgomotoasă reverberație din tripoul aglomerat de la parter. Ultimul etaj de la „Masa verde” era un alt tărâm, o lume gri, spectrală, unde numai un magician se putea simți acasă.

— Asta e a patra cameră pe care am cercetat-o aici sus, constată Hamilton. Îți jur că mă aștept să văd o fantomă în orice clipă.

— Numai cineva înclinat către poezia romantică sau către romanele gotice ar vedea fantome în aceste încăperi.

— Întâmplător, sunt înclinat către ambele, și poezie, și romane, spuse Hamilton vesel.

Baxter îi aruncă o privire speculativă.

— Cred că te distrezi.

— Este cel mai incitant lucru pe care l-am făcut în ultimele luni, rânji fratele său. Cine s-ar fi gândit că o să fiu în compania ta când mă distrez?

— Sunt conștient că mă găsești extrem de plictisitor, Esherton. Dar nu uita că țin în mână frâiele averii tale pentru încă niște ani.

— Te pricepi foarte bine să strici cheful cuiva.

Baxter se întoarse pentru a ieși din camera prăfuită.

— Hai. Nu mai avem mult timp, și mai e o cameră la etajul ăsta.

Cu o ultimă privire la camera nederanjată, ieși pe hol.

— Sunt în spatele tău, frate! Hamilton îl urmă cu agilitate.

Baxter se îndreptă către ușa închisă de la capătul coridorului. Un covor vechi care se întindea pe toată lungimea holului îi amortiza pașii.

— Asta ar trebui să fie mai interesantă decât celelalte.

Baxter se opri.

— De ce?

— Această încăpere se află aproape direct deasupra celei pe care tu și prietenii tăi o foloseați pentru întâlnirile clubului secret.

Hamilton studie ușa cu interes.

— Și ce e cu asta?

— Spui că magicianul apare pe nepusă masă. Acum nu e nicăieri, în clipa următoare stă în mijlocul vostru.

— Adică se strecoară de aici?

— Așa cum i-am spus și lui Charlotte, această clădire a fost odată bordel. Asemenea stabilimente sunt, de obicei, echipate cu ferestruici și scări ascunse.

— O, Doamne!

Hamilton se uită la el perplex.

— Vrei să spui că tu chiar ai discutat despre astfel de lucruri cu domnișoara Arkendale?

— Charlotte este o femeie care posedă cunoștințe foarte variate și neobișnuite.

Baxter analiză mânerul rotund. Nu era nici un strat de praf deasupra metalului. Lucea tem în lumina pâlpâitoare. Cineva intrase recent în acea încăpere.

— Dacă pentru tine discuțiile despre bordeluri sunt un exemplu de conversație politicoasă, nu e de mirare că nu ai avut prea mare noroc la femei, Baxter.

Hamilton se întinse pentru a deschide ușa.

— Chiar trebuie să țin minte să îți dau niște ponturi, rânji el peste umăr în timp ce împinse ușa și intră.

Baxter simți, mai degrabă decât auzi zgomotul angrenajului ascuns.

— Hamilton, așteaptă!

— Ce s-a întâmplat?

Hamilton luă lumânarea de la el și păși în centrul încăperii. Se uită la fratele său care ezita în prag.

— Locul e gol, la fel ca celelalte. S-a întâmplat... Baxter, ușa!

Baxter simți mișcare deasupra. Ridică privirea și văzu o poartă solidă confecționată din fier. Cu un sunet precum cel al unei săbii trase din teacă, cobora încet din buiandrug. Își dădu seama că odată ajunsă la podea avea să închidă camera etanș. Avu doar o secundă pentru a lua o decizie. Putea ori să se retragă în hol, ori să se alăture lui Hamilton în ceea ce avea să devină o celulă de închisoare.

— Pe toți dracii!

Se aplecă și se aruncă repede peste pragul ușii. Cu un scârțâit ușor, ușa de fier se uni cu podeaua.

— Hristoase! izbucni Hamilton uitându-se la peretele de metal care ocupa acum tocul ușii. Suntem prinși!

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Baxter se ridică și observă că Hamilton avea dreptate. Singura fereastră era acoperită cu un oblon de fier.

— Deschiderea ușii și trecerea pragului declanșează mecanismul care activează poarta, medită Baxter. Foarte isteț. Probabil că proprietarul acestui loc știe cum să nu se lase ciopârțit de ghilotină ori de câte ori pătrunde aici. Trebuie să existe un întrerupător ascuns undeva în perete.

Hamilton se întoarse cu fața la el.

— Baxter, asta nu e o mică problemă interesantă ce trebuie dezlegată prin deducții științifice. Suntem captivi.

— Poate, murmură Baxter continuând să studieze încăperea.

Spre deosebire de celelalte camere de la ultimul etaj, aceasta era finisată într-un mod somptuos. Se aflau acolo un pat cu perdele de catifea, un șifonier mare, un birou masiv și un scrin chinezesc. Șemineul din piatră ocupa un perete. Începu să se plimbe dintr-un capăt în celălalt.

— Poate că nu, continuă el.

— Ce dracu' înseamnă asta? Trebuie să îți spun, Baxter, nu e momentul să fii criptic și impenetrabil.

— Lasă-mă un moment ca să mă gândesc.

— Trebuia să fi rămas pe hol, mormăi Hamilton. De ce ai intrat în cameră când ai văzut că poarta cobora? Acum suntem amândoi încuiați aici. Dacă ai fi rămas afară, cel puțin tu ai fi fost liber acum.

— Oricine a proiectat camera aceasta a fost îndeajuns de deștept ca să se asigure că va avea o cale de scăpare, zise Baxter absent.

Luă lumânarea și o ținu în sus. Observă imediat biletul de pe birou. Foaia de hârtie era împăturită și sigilată.

— Chiar dacă e o cale de scăpare, cum o să o găsim? îl întrebă Hamilton. Baxter, am putea rămâne închiși aici până când vom muri de sete sau de foame. Nimeni nu ne va auzi prin acești pereți.

Baxter nu răspunse. Întreaga lui atenție era îndreptată către bilet. Se duse către birou.

— Baxter? Ce este?

— Un mesaj.

Baxter lăsă lumânarea jos. Ridică biletul și se uită la sigiliu. Ceara era impregnată cu același simbol alchimic pe care Drusilla Heskett îl schițase în blocul său de desen. Un triunghi într-un cerc.

— De la magician, cred.

Hamilton se grăbi către el.

— Ce zice?

Baxter rupse sigiliul și despăturii foaia de hârtie. Era un singur rând pe pagină. „Un om născut fără destin trebuie să își construiască unul.”

— Ce înseamnă asta? întrebă Hamilton.

— Înseamnă că eram așteptați, spuse Baxter și mototoli biletul în pumn. Hai! Nu e vreme să întârziem.

— Sunt foarte nerăbdător să ies din cameră, încuviință fratele său îngustându-și ochii. Cum, mai exact, sugerezi să facem acest lucru? Niciunul dintre noi nu e suficient de subțire ca să încapă pe horn.

Baxter vru să-i explice că șifonierul era cel mai probabil loc unde se ascundea ieșirea către o scară. Dar un miros familiar îl țintui.

— Tămâia, șopti el. Pe toți dracii!

Hamilton se încruntă.

— Da. Miroase.

Se uită consternat prin încăpere.

— Dar pe unde intră? Nu e nici un mangel aici.

Baxter se întoarse către șemineu și, când ridică lumânarea, observă nori mari de fum plutind înspre ei.

— Cineva de pe acoperiș folosește o pompă mare pentru a sufla fumul în jos, în această încăpere.

— Nu este chiar aceeași aromă ca tămâia pe care o folosim la întâlniri. E mai puternică. Și nu la fel de plăcută, remarcă Hamilton cuprins de un acces de tuse. Și este mult prea multă. O, Doamne, ce vor să ne facă?

— Folosește eșarfa de la gât pentru a-ți acoperi nasul și gura.

Baxter își dezlegă și el eșarfa și își făcu o mască pentru partea de jos a feței. Hamilton făcu la fel. Baxter se întoarse către șifonier și trase de uși.

— Trebuie să fie un mecanism pe aici pe undeva. Magicianul tău apărea din șifonier în camera de jos.

Atinse cu degetele unul dintre panourile din spate, apoi împinse în cel de jos.

— Mirosul e prea puternic, zise Hamilton cu vocea înăbușită de eșarfă. O să murim înecați cu el.

Baxter îi aruncă o privire. Hamilton se holba transfigurat la norii urâți care veneau către ei dinspre șemineu.

— Aș avea nevoie de ajutor aici, Esherton.

Baxter pusese în mod deliberat un accent autoritar în vorbele sale. Avea nevoie să capteze întreaga atenție a fratelui său.

Hamilton se răsuci cu o mișcare ciudată. Deasupra marginii măștii, ochii îi erau ușor împăienjeniți.

— Ce... ce vrei să fac?

Degetele lui Baxter dădură peste două mici crestături în colțul șifonierului.

— Cred că am găsit calea de scăpare.

Trase cu putere. Panoul din spatele șifonierului se deschise cu un zgomot de mecanism foarte bine uns. Apăru o deschizătură neagră.

— O scară, exclamă Hamilton uitându-se la șirul apropiat de trepte care ducea în jos, în obscuritate. De unde ai știut că va fi acolo?

— Într-o noapte, l-am văzut pe magicianul vostru materializându-se în camera de dedesubt. Trebuia să fie o scară în acest perete. Era singura variantă.

— L-ai văzut? Baxter, niciodată nu încetezi să mă uimești. Descoperirea scării a fost o deducție genială.

— Logică simplă, zise Baxter ridicând lumânarea și pășind în șifonier. După cum am zis, bordelul care a ocupat înainte acest stabiliment satisfăcea diverse gusturi exotice. Clienții plăteau în plus pentru a folosi scări și ferestruici care le permiteau să urmărească activitățile desfășurate în aceste încăperi.

Hamilton păși în spatele lui, în șifonier.

— Pentru un chimist, pari să știi multe despre astfel de lucruri.

— Nu e meritul meu, recunosc Baxter începând să coboare pe scară. Tata mi-a povestit despre acest bordel o dată sau de două ori. Era un fel de expert în asemenea locuri. Închide ușa șifonierului. O să mai oprească din fum.

— Tata a avut o soție, pentru Dumnezeu! se revoltă Hamilton închizând ușa șifonierului. Și o amantă, dacă tot veni vorba. De ce naiba avea nevoie să frecventeze bordelurile?

— O întrebare excelentă.

Baxter trase aer în piept și simți înțepătura tămâiei prin materialul eșarfei.

— La dracu'! Mirosul pătrunde prin crăpăturile ușii dulapului. Hai mai repede!

— Mă simt puțin cam ciudat, îngăimă Hamilton, iar cizmele lui răsunară ușor pe trepte. Capul mi se învârte.

— Nu mai e mult.

Baxter își ținu respirația în timp ce flacăra lumânării înflori dintr-odată într-o minge de foc orbitoare. Aproape scăpă sfeșnicul.

— Pe toți dracii!

Mirosul era cu adevărat foarte puternic. Deja îi afecta simțurile, chiar dacă într-o măsură limitată.

— Baxter?

— Nu te opri.

Părea să dureze o veșnicie să nimerească treptele strâmte. Tentaculele invizibile ale vaporilor îi urmăreau. Baxter își dădu seama că se uita prea intens la flacăra lumânării. Avu o pornire bruscă, copleșitoare, de a se arunca înainte către ea. Mâna lui Hamilton îl strânse de un umăr.

— Totul e atât de ciudat. Mirosul ăsta e tare ciudat.

Ecoul unor pași se auzi din camera de sus în momentul în care Baxter se împiedică într-un panou de lemn sprijinit de perete.

— E cineva acolo sus, șopti Hamilton. Ne caută pe noi.

Baxter ascultă vocile în timp ce se lupta cu panoul.

— Unde sunt? mârâi un bărbat.

— Eu nu mai stau în camera asta, îți spun. Nici măcar cu masca pe față.

— Sunt pe aici pe undeva. Au fost prinși în capcană, nu-i așa? Probabil au leșinat până acum. Pe undeva prin spatele biroului sau în spatele scrinului.

— Mai repede. Magicianul a zis că prea mult din fumul ăsta blestemat poate omorî. Îi vrea vii.

Baxter găsi un mâner și îl împinse cu putere. Panoul de lemn se mișcă ușor într-o parte. Lumânarea scoase la iveală interiorul altui șifonier. Dintr-un motiv oarecare, fu nevoie de un efort enorm pentru a deschide ușile. Camera era goală și învăluită în beznă. Se împletici afară din dulap.

— Recunosc locul acesta, șopti Hamilton. Își înlătură eșarfa și trase aer în piept. Aici se adună membrii clubului meu pentru experimente, adăugă el. Întotdeauna m-am întrebat cum reușea magicianul să-și facă apariția instantaneu când îl chemam.

Ecoul vocilor din camera de deasupra răsuna fantomatic pe scară.

— La dracu', nu sunt aici, răcni unul dintre bărbați, părând a fi cuprins de panică.

— Trebuie să fie aici! replică a doua voce aspră, disperată. I-am auzit când eram pe acoperiș.

— Uită-te în spatele scrinului.

— Fumul e atât de gros aici, că e greu de văzut. Tre' să-i găsim. Pete și Lunganul Hank cred că o au deja pe femeia Arkendale. Dacă nu-l aducem pe St. Ives la el, magicianul ne va omorî cu unul dintre trucurile lui blestemate.

Baxter îl împinse pe Hamilton către ușă.

— Du-te. Găsește-o pe Charlotte. Poate nu este prea târziu.

— I-ai angajat pe oamenii aceia să o protejeze.

— Nu mă pot baza pe ei.

— Și tu? Întrebă Hamilton încet.

— Trebuie să-i las să mă prindă.

— Nu!

Ochii lui Baxter îi întâlnește pe ai lui.

— Nu înțelegi? Dacă deja au prins-o pe Charlotte, atunci e singurul mod ca să o găsec.

— Dar dacă nu au prins-o? Ți riști viața pentru nimic.

— Mă descurc. Du-te acum. Trebuie să o protejezi pe Charlotte.

Ochii lui Hamilton, încă umezi de la efectul fumului, erau plini de o înțelegere reținută. Aprobă scurt din cap și apoi, fără nici un cuvânt, se răsuci și fugi către ușă. Baxter respiră adânc aerul relativ proaspăt din încăperea și pași înapoi pe scara ascunsă. Închise panoul și urcă treptele.

— Patul, zise cu vocea răgușită unul dintre bărbații din camera de sus. Uită-te sub pat.

Baxter reuși să ajungă în capul scării. Mirosul nu mai era atât de puternic precum fusese câteva minute mai devreme. Bărbații deschiseseră ușa de fier și lăsaseră aerul proaspăt să intre în încăperea. Oricum, rămăsese destul cât să-l zăpăcească. Trebuia să se lupte ca să ajungă în tăcere în șifonier.

— Nu e nimeni sub pat. Este al dracului de straniu, dacă mă întrebi pe mine. Poate că avem de-a face cu un alt magician.

— Nu fi prost. Uită-te în șifonier.

Baxter închise panoul din spatele său, se prăbuși pe podeaua dulapului din lemn masiv și mimă ceea ce spera că era un leșin realist. Ușa piesei de mobilier se deschise cu putere.

— Unul dintre ei e aici, se auzi o voce ușurată.

— Poartă ochelari. Trebuie să fie St. Ives. Nici urmă de celălalt, totuși.

— Atunci nu-i spunem magicianului că a mai fost cineva cu el, hotărî celălalt. Vai și-amar de noi dacă află că unul a scăpat.

— De acord. Dar unde s-a dus celălalt?

— Poate că a ieșit înainte să se închidă trapa. Nu mai contează. St. Ives este cel important. Și din câte se pare, va fi adormit pentru o vreme.

Baxter simți cum îl apucau niște mâini aspre. Se forță să rămână inert în timp ce îl târau din șifonier. Închisese deja ochii pentru a adăuga un plus de credibilitate rolului, așa că se decise să spună o rugăciune în gând. Să ajungă Hamilton la Charlotte înaintea oamenilor trimiși de magician.

Capitolul 19

O oră mai târziu, Baxter zăcea pe o podea rece din piatră și asculta vocile celor doi paznici ai săi.

— St. Ives nu pare atât de periculos. Ne-am pierdut vremea prostindu-ne cu fumul ăla blestemat, dacă mă întrebi pe mine. Ar fi fost mult mai simplu să folosim pistolul.

— Ai auzit ce-a spus magicianul, rosti a doua voce cu o notă defensivă în glas. St. Ives e mai șmecher decât pare.

— După mine, tu și Virgil l-ai luat pe cel mai ușor. Femeia Arkendale aproape că mi-a scos ochii. L-a lovit în scăfârlie pe Lunganul Hank cu poșeta. Încă îl mai doare capul. Are și o gură cât toate zilele.

Se risipise slaba speranță că Hamilton avea să ajungă la Chalotte înaintea oamenilor lui Morgan Judd, se gândi Baxter.

— Cred că am folosit cam multă tămâie pe St. Ives, opină al doilea individ. Încă doarme dus.

— Bine că nu l-ai omorât din greșală cu fumul ăla blestemat. Magicianul nu ar fi fost deloc mulțumit. Vrea să se ocupe chiar el de această afacere.

Se lăsă un moment de tăcere. Al doilea bărbat își coborî vocea.

— Nu ți se pare că omul devine al dracului de ciudat?

— Cine? St. Ives? Din câte am auzit, este mereu puțin ciudat.

— Nu St. Ives, prostule, magicianul.

Primul om chicoti încet.

— Pun pariu că întotdeauna a fost ciudat. Dar, plătește foarte bine.

Zgomotul de pași îi indică lui Baxter că vorbitorul se îndrepta către ușă.

— Mă duc jos la bucătărie să caut ceva de mâncare. Trage de nenorocitul ăla de clopot când St. Ives deschide ochii.

— Magicianul mi-a poruncit să-i dau întâi lui un semn. Știi cum e când nu facem exact ceea ce ne spune.

— Ducă-se pe pustii cu tot cu drăcoveniile lui pentru semnalizat!

— Adu o felie de șuncă și pentru mine, spuse tare bărbatul care fusese lăsat să îl păzească pe Baxter. Și niște bere. După cum arată ăsta, o să stau o vreme pe aici.

Primi un răspuns înăbușit, după care pașii se îndreptară către hol și se lăsă tăcerea. Baxter se gândi la situația în care se afla. Nu semăna cu un experiment de laborator. Mai multe substanțe volatile fuseseră amestecate într-un creuzet și puse pe foc. Dar în acest caz el nu era un observator detașat care stătea deoparte și lua notițe, ci una dintre substanțele din combinație. Îi căutaseră prin haine înainte să-l arunce în trăsură. Unul dintre bărbați îi luase cuțitul. Fu ușurat să descopere că încă mai avea ochelarii. Le putea simți brațele curbate în jurul urechilor. Se temuse că îi pierduse în timpul călătoriei agitate ce durase o oră.

Din fericire, pe drum avusese la dispoziție cabina întunecată a vehiculului doar pentru el. Răpitorii, aparent siguri că victima lor, legată și drogată, nu avea să le facă probleme, aleseseră să împartă capra birjarului și o sticlă de gin. Baxter își petrecuse timpul încercând să-și taie legăturile. Fusese obligat să spargă lentila ceasului pentru a obține un ciob ascuțit, însă lama improvizată se dovedise eficientă. Bărbații care îl căraseră pe scări în urmă cu câteva minute nu observaseră că frânghia prinsă în jurul încheieturilor se mai ținea doar în câteva ațe. Rămăsese tăcut un moment îndelungat, întorcând pe toate părțile variantele pe care le avea la dispoziție în funcție de ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Ca în cazul oricărui bun experiment, chimic sau alchimic, totul se reducea la foc. Și ca în orice experiment interesant, exista mereu riscul unei explozii.

Baxter se mișcă, gemu și deschise ochii. Un bărbat scund, îndesat și solid, care se lungise pe un scaun la câțiva metri distanță, se ridică în picioare. La brâu îi atârna un pistol de dimensiuni impresionante. Se uită la Baxter și rânji ușurat, scoțând la iveală găurile lăsate de dinții lipsă.

— În sfârșit. Te-ai hotărât să te trezești, ei? Veni mai aproape. Era și timpul, adăugă el. Magicianul te-așteaptă. A zis să-i dau un semnal când deschizi ochii. Cred că trebuie s-o fac.

— Un moment, te rog.

Baxter îl lovi cu cizma în picior. Omul greoi scoase un icnet, se clătină înapoi și apucă pistolul de la curea.

— Nenorocitul! Asta n-o să te ajute.

Baxter rupse ațele rămase întregi de la frânghia din jurul încheieturilor și se ridică de pe podea dintr-o singură mișcare. Ochii paznicului se măriră la vederea mâinilor libere. Se dădu într-o parte, dar piciorul rănit îi cedă. Baxter sări pe el într-o clipă și îl lovi cu pumnul în falcă. Pistolul căzu pe podea. Baxter îl apucă, îi trase piedica și țâșni în picioare. Îndreptă arma către pântecul bărbatului.

— Nu sunt un foarte bun ochitor, dar asta e o țintă foarte mare.

Bărbatul clipi de câteva ori, cu un aer derutat.

— Magicianul a zis că o să fii amețit și abia o să te poți mișca.

— Magicianul s-a înșelat, replică Baxter. Acum, zi-mi despre nenorocitul de dispozitiv de semnalizare.

Charlotte se apucă disperată de frânghia care îi țintuia încheieturile de baldachinul imensului pat roșu. Se luptase cu nodul încă de când răpitorii o lăseseră singură în încăpere. Avea puțină libertate de mișcare datorită lungimii sforii, dar nodul era încă strâns. Dacă se așeza, își putea ridica mâinile atât cât îi permitea cordonul de catifea cu care era legată, dar nimic mai mult. Patul era masiv. Cele patru coloane mari erau incrustate cu imaginile unor creaturi ciudate, mitice. Șerpii, dragonii și phoenicșii erau atât de bine reprezentați, încât lăseau impresia că aveau să prindă viață în orice clipă.

Se uită la camera din piatră și trase concluzia că patul se potrivea cu restul încăperii. Un covor gros, roșu aprins cu negru, acoperea pardoseala. Polița șemineului era fabricată din granit negru. La ferestre atârnav draperii grele, roșii, împodobite cu ciucuri din mătase neagră. Totul era decorat în sângeriu și negru. Charlotte își aminti cum alesese Juliana nuanțele din salonul ei dedicat ghicitului. Negrul și roșul erau, în mod evident, culorile magicianului.

Se uită la noptieră. Avea o singură lumânare. Unul dintre ticăloșii care o răpiseră îi înșfăcase poșeta după ce ea o folosise pentru a-i da o lovitură puternică în țeastă. Nu știa ce se alesese de ea sau de micul pistol pe care îl avea înăuntru. Ochi lumânarea care se afla în sfeșnicul negru din metal și se întrebă cât timp i-ar fi luat flăcării grațioase să ardă funia groasă cu care era legată. Era genul de întrebare științifică la care Baxter putea, fără îndoială, să răspundă imediat.

Ușa se deschise. Charlotte își întoarse repede capul, sperând nebunește că Baxter avea să-și facă apariția ca prin farmec. Din frânturile de conversații pe care le auzise în timpul drumului cu trăsura către acest conac ciudat pricepuse că și el fusese răpit.

Stomacul i se strânse când îl văzu pe bărbatul care stătea în pragul ușii. Nu purta un domino negru, nici nu avea trăsăturile ascunse de umbrele care îl mascaseră prima oară când îl văzuse, în urmă cu cinci ani. Dar răceala de gheață care părea să emane din el era inconfundabilă. Se miră că nu îl recunoscuse imediat în noaptea balului mascat. Se găsea față în față cu monstrul de pe coridor.

Observă imediat că adevărata sa natură era ascunsă în spatele unui chip de o frumusețe masculină extraordinară. Părul negru cădea în bucle peste o frunte înaltă. Nasul frumos, drept, și pomeții aroganți îi dădeau un aer aristocratic. Era îmbrăcat după ultima modă. Eșarfa albă ca zăpada avea un nod complicat. Haina lui, pantalonii și cizmele păreau scumpe și erau croite aproape de perfecțiune. Purta îmbrăcămintea cu o eleganță firească, înnăscută. Era bine camuflat, se gândi Charlotte. Cineva trebuia să se uite cu mare atenție pentru a depista inteligența rece, reptiliană, care licărea în ochii săi întunecați.

Rămase nemișcată pe cuvertura roșie și trase aer în piept. Pulsul îi gonia prin vene. Panica nu avea s-o ajute, își zise ea. Trebuia să înfrunte răul, sau totul era pierdut. Își ridică puțin bărbia și își îndreptă umerii.

— Morgan Judd, presupun.

— Așadar, ne cunoaștem, micul meu înger răzbunător.

Vocea care semăna cu un scrâșnet de sticlă pisată transmise amuzamentul glacial cu o claritate deplină. Morgan își înclină capul într-un gest grațios și ironic.

— Am așteptat cu nerăbdare această întâlnire.

— Unde e Baxter?

— Oamenii mei îmi vor da un semnal când St. Ives se trezește.

Morgan scoase un pistol din buzunarul pantalonilor săi plisați. Îl ținu neglijent într-o mână în timp ce pășea de-a lungul covorului roșu cu negru către masa pe care era carafa cu coniac. Mă tem că a luat o doză prea mare de tămâie. Oamenii mei nu sunt pricepuți în a o folosi.

— O, Doamne!

Un alt strat de teamă se depuse pe sufletul lui Charlotte. Dacă Baxter nu avea să se mai trezească? Își aminti cât de aproape de moarte fusese Juliana.

Morgan se încruntă puțin.

— Trebuie să mai experimentez puțin cu amestecul. Încă este prea imprevizibil.

Nu trebuia să se gândească la variantele funeste, își spuse Charlotte. Trebuia să se concentreze pe problema de moment. Poate că Baxter era bine. Trebuia să fie bine! Își luă un ton disprețuitor.

— Nu cred că trebuie să vă etalați pistolul, domnule Judd, îl muștră ea arătând către încheieturile ei legate. Sau aveți vreo plăcere aparte când îl vânturați?

— Mă scuzați, domnișoară Arkendale.

Morgan turnă o măsură de coniac și se întoarce către ea cu un zâmbet ușor.

— Nu este din cauza dumneavoastră, dar prefer să-mi țin pistolul la îndemână.

Ea înțelese.

— Atunci înseamnă că vă temeți foarte mult de St. Ives.

O licărire de enervare se aprinse în ochii reptilienii.

— Nu mă tem de el, dar am învățat la modul cel mai neplăcut că măsurile de precauție sunt bine-venite. Este un om înșelător. Mult mai periculos decât pare.

— Sunt de acord, rosti Charlotte fixându-l cu ceea ce spera să fie o privire impunătoare. De ce ne-ați adus aici?

Morgan luă o gură de coniac.

— Credeam că este evident pentru o femeie cu inteligența dumneavoastră admirabilă. Îmi Țes destinul și, dintr-un motiv inexplicabil, dumneavoastră și St. Ives aparent sunteți predestinați să faceți parte din urzeală. Am încercat să vă determin să stați deoparte, dar când am eșuat, mi-am dat seama că trebuie să refac acea porțiune.

Se simți o mișcare în pragul ușii.

— Încă mai lucrezi la marele tău destin, Judd? întrebă Baxter sec.

Morgan surâse molcom.

— St. Ives.

— Baxter! exclamă Charlotte. Inima îi sări din piept la vederea lui.

El era acolo, arătând la fel ca atunci când plecase din sala de bal, în urmă cu câteva ore. Așa cum trebuia să arate Baxter, se gândi ea. Puțin demodat, puțin șifonat și mult prea serios pentru un bărbat de treizeci și doi de ani. Deghizarea pe care o adoptase nu era însă mai eficientă decât cea a lui Morgan Judd. Putea întrezări destul de clar adevărata natură a ambilor bărbați.

Baxter păși în încăperea cu un pistol în mână. Își ținea haina pe braț, ca și cum tocmai se întorcea de la o plimbare în parc. Însă focul licărea în lentilele ochelarilor lui, iar ochii îi ardeau cu ferocitate. Morgan îndreptă pistolul către Charlotte în timp ce puneja jos paharul.

— Înțeleg că oamenii mei au dat greș. Serios, este atât de greu să găsești ajutoare de încredere! Trebuia să primesc un semnal când te trezeai, St. Ives.

— Nu da vina pe oamenii tăi. Am tăiat firul clopoțelului. De fapt, am localizat dulapul în care se uneau toate firele și le-am retezat pe toate. Niciunul dintre oamenii tăi nu va auzi semnalul dacă vei încerca să folosești mecanismul. Un proiect ingenios, dacă tot veni vorba, însă destul de nefolositor acum. Uimitor cum o mică slăbiciune poate distruge chiar și cel mai isteț plan.

Maxilarele lui Morgan se încleștară, dar abia ridică din umeri.

— Nu fi atât de sigur pe tine, St. Ives. Am supraviețuit în Italia și o să fiu triumfător și în această seară, zise el fluturând din mână. Pune pistolul jos, sau creierii femeii se vor împrăștia pe pereți. Amândoi știm că blestemăția aia nu te va ajuta la nimic de la o asemenea distanță. Niciodată nu ai ochit bine.

— Adevărat.

Baxter își puse pistolul pe o masă din apropiere. Apoi se uită la Charlotte.

— Ești bine, draga mea?

Vocea îi era calmă și lipsită de emoție ca întotdeauna, dar ochii lui ardeau mai fierbinte decât flăcările din șemineu. Charlotte trebui să înghită de două ori înainte de a putea răspunde.

— Da, șopti ea. Sunt teafără. Și tu, Baxter?

— Sunt în formă perfectă, după cum vezi, spuse el, după care își îndreptă atenția către Morgan. Despre ce naiba e vorba?

Morgan oftă.

— Amestecul vostru în afacerea mea a fost o pacoste la început, dar apoi am început să-mi dau seama că este cea mai interesantă provocare. Nu am putut ignora lucrătura destinului, până la urmă.

— Așa e.

Purtând haina pe mână, Baxter păși încet de-a lungul covorului către cea mai apropiată fereastră. Rămase acolo și se uită în noapte cu o expresie gânditoare.

— Interesant subiect, destinul. Filosofii antici credeau că firea cuiva este cheia destinului său.

— Într-adevăr, murmură Morgan. Sunt în întregime de acord.

Charlotte îl scruta încordată. Deși o viza cu pistolul, ochii îi erau pironiți asupra lui Baxter.

Baxter își întoarse capul în acel moment și se uită peste umăr. Fața lui era impasibilă, dar în privire avea o intensitate bizară. Încerca să-i transmită fetei un mesaj, ca și cum dorea ca ea să întreprindă un anumit lucru. Dar oare la ce se aștepta de la ea? Nu prea avea ce să facă în circumstanțele date. Cu excepția vorbitului. Desigur! Dacă avea un plan, iar ea era sigură că Baxter nu ar fi intrat altfel în acea încăpere, atunci voia fără îndoială ca ea să-i distragă atenția lui Morgan Judd în timp ce puneă în aplicare schema la care se gândise.

— De ce v-ați deranjat atât de mult ca să ne aduceți aici, domnule Judd? întrebă Charlotte pe cel mai aspru ton posibil.

Morgan se uită scurt către ea.

— Nu am prea des ocazia de a purta o conversație cu oameni care îmi pot aprecia abilitățile.

— Prostii. Cu siguranță nu sunteți atât de vanitos încât să simțiți nevoia de a ne târî până aici numai pentru a vă făli.

— Îl judeci greșit, draga mea, interveni Baxter. Vanitatea lui Morgan nu cunoaște limite. Dar nu de asta ne-a răpit, nu-i așa, Morgan?

— Oricât de plăcut ar fi să te numeri printre cei care au inteligența necesară pentru a pătrunde măreția planurilor mele, altul a fost motivul pentru care am trecut prin atâtea ca să vă aduc aici în această noapte.

— Ne-am apropiat prea mult, prea repede, nu-i așa? sugeră Baxter zâmbind efemer. Vrei să știi cum am făcut asta.

— Ai spus-o foarte succint, St. Ives. M-am gândit că aș fi rezolvat întreaga problemă scăpând de femeia Heskett. Dar cum nimeni nu poate fi sigur în astfel de împrejurări, am trimis pe cineva să-i supravegheze casa. Am aflat din relatarea omului meu că tu ai cercetat zona în acea seară. Și când am aflat că ai devenit intim cu domnișoara Arkendale, mi-am dat seama că ea trebuie să fi fost însoțitoarea ta atunci.

Baxter aprobă din cap.

— Omul tău ți-a spus că am luat ceva din casa Drusillei Heskett.

— Un fel de carte, după cum s-a exprimat el. Mi-a povestit că femeia era cea care o ținea și că ea părea să controleze situația.

Morgan scoase un sunet aspru care însemna, fără îndoială, că râdea.

— Nu mi-a venit să cred că a înțeles bine cum stăteau lucrurile, adăugă el, dar am decis să-i cercetez totuși casa.

— Dumneavoastră ați luat blocul de desen, îl acuză Charlotte.

— Când am observat că nu era nimic incriminatoriu în el, am crezut, din nou, că totul se va termina. Dar voi doi v-ați continuat colaborarea, urmă Morgan clătinând din cap.

— Pe care ai încercat să o distrugi trimitând-o pe Juliana Post la Charlotte cu o grămadă de minciuni și apoi înmânându-i biletul din care reieșea că eu nu sunt de încredere.

Morgan ridică din umeri.

— Evident, niciuna dintre tentative nu i-a zdruncinat încrederea în tine. Trebuie să te felicit, St. Ives. Niciodată nu m-aș fi gândit că poți emana șarmul necesar pentru a induce o asemenea loialitate înduioșătoare unei femei. Cine s-ar fi gândit că ești genul romantic?

Baxter îl ignoră.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai găsit necesar să o omori pe Drusilla Heskett?

— Mă tem că doamna Heskett își alegea amanții destul de aleatoriu. Avusese o relație scurtă cu un bărbat în care a trebuit să investesc o anumită cantitate de încredere. De obicei evit să comunic oricui secretele mele cele mai bine păstrate, dar uneori nu mă pot abține. Nu poți face totul singur, până la urmă. E nevoie de un administrator.

Charlotte fu uimită.

— Doamna Heskett avea o relație cu administratorul dumneavoastră?

— Din câte știi, obișnuia să fie destul de democratică în astfel de chestiuni. Oricum, aparent omul meu s-a îmbătat într-o seară și i-a arătat unul dintre medalioanele mele. I-a spus că știa multe despre mine și că aștepta momentul potrivit. Când aveam să ating puterea și averea pe care le căutam, intenționa să mă șantajeze. Cred că a mers atât de departe încât s-o

asigure că era un excelent candidat la mâna ei deoarece perspectivele sale erau foarte favorabile.

— Domnul Charles Dill, șopti Charlotte. Era unul dintre pretendenți.

— Într-adevăr.

— Nu i l-am recomandat. Administratorul meu mi-a spus că domnul Dill era înclinat către lucruri imorale.

— A avut dreptate, rosti Morgan sec. Însă pentru un administrator acesta este un atu.

— Cum ați aflat că domnul Dill i s-a confesat doamnei Heskett? vru Charlotte să știe.

Morgan își ridică o sprânceană.

— Am obiceiul să induc starea de transă celor care îmi sunt foarte apropiați. Îi interoghez cu privire la loialitatea lor. Nu-și amintesc nimic după aceea, desigur.

— Când ați descoperit că domnul Dill avea de gând să vă trădeze și că i-a împărtășit o parte dintre planurile sale doamnei Heskett, ați decis să-i omorâți pe amândoi, spuse Baxter din dreptul ferestrelor.

— Era singurul mod logic de a acționa, explică Morgan. Să scap de Dill a fost o chestiune simplă. Am pus mai multă tămâie în mangal după ce am terminat interogatoriul. Niciodată nu și-a mai revenit din transă. Când i-a fost descoperit corpul, două zile mai târziu, s-a presupus că a avut un atac de inimă.

— Apoi v-ați îndreptat atenția către doamna Heskett, zise Charlotte. Ați făcut două încercări de a o omorî și, când acestea au eșuat, v-ați dus acasă la ea și ați ucis-o cu sânge rece.

— Nu este mereu potrivit să folosesc tămâia și hipnoza, spuse Morgan. Și cred că este mai prudent să mai schimb metodele, din când în când. Previzibilitatea nu este o virtute.

Charlotte își îngustă ochii.

— Din fericire pentru dumneavoastră, nu vă apasă povara prea multor virtuți.

— Îmi place limba ta ascuțită, se amuză Morgan. Ce ai descoperit în blocul de desen al doamnei Heskett? îl întrebă pe Baxter.

— De ce v-ar răspunde? rosti în locul lui Charlotte în timp ce își schimba poziția pe pat, curioasă să vadă dacă îi putea atrage astfel atenția lui Morgan. O să ne omorâți imediat ce o să aflați ceea ce doriți.

— O să-l omor într-adevăr pe St. Ives, admise Morgan. El este conștient că nu-i pot permite să trăiască. Acum că știe că sunt viu și pe punctul de a-mi îndeplini destinul, nu-și va găsi pacea până ce nu-mi va distruge planurile. St. Ives este foarte tenace.

— Atunci nu vă puteți aștepta să vă spună ceea ce doriți să știți, ripostă Charlotte sonor.

Morgan nu se uită la ea. Atenția lui rămase fixată asupra lui Baxter.

— Ba o să-mi spună, pentru că sunt dispus să negociez cu el pentru viața dumitale, draga mea.

Charlotte înlemni.

— Să nu vă așteptați de la mine să cred asta. Sunt o amenințare la fel de mare la adresa planului dumneavoastră cum este și Baxter. Știu aceleași lucruri pe care le știe și el. Nici eu nu-mi voi găsi pacea până ce nu o să vă dobor.

Morgan îi aruncă o privire nepăsătoare.

— Ești doar o femeie, și nici măcar una deosebit de fermecătoare. Dar ai câteva calități remarcabile cu care poți atrage un bărbat aflat în poziția mea. Obârșia dumitale este destul de respectabilă. Nu excelentă, nu te supăra pe mine, dar destul de bună pentru scopurile mele.

— Obârșia mea, repetă Charlotte perplexă.

— Ba chiar și mai important, ai făcut dovada unei inteligențe și a unui curaj pe care vreau să le aibă și urmașii mei.

— Dumnezeule! Domnule, chiar sunteți nebun? șopti Charlotte.

— Ca soție, nu ți se va îngădui să depui mărturie împotriva mea, o anunță Morgan lansându-i un zâmbet îngust, plin de cruzime. Pe de altă parte, va fi cum nu se poate mai firesc să-mi oferi un moștenitor.

— Soția dumneavoastră? Imposibil. Charlotte se ridică în genunchi pe pat și se uită la Morgan cu o furie tăioasă. Nimic pe lumea asta nu mă poate face să mă mărit cu dumneavoastră! adăugă ea.

— Aici te contrazic. Ochii reci ai lui Malcom îi întâlniră pe ai ei într-un moment scurt, terifiant. Hipnoza.

— Tehnicile dumneavoastră nu vor avea deloc efect asupra mea.

— Nu fi atât de sigură. Le perfecționez în fiecare zi. Doza potrivită de tămâie împreună cu tehnica potrivită de aplicare a metodei științifice de inducere a transei te vor transforma în nevasta perfectă, dulceața mea.

Gura lui Charlotte deveni dintr-odată foarte uscată.

— Eu cred că nici o cantitate de tămâie sau de hipnoză nu va putea depăși ura mea față de dumneavoastră. Chiar dacă ar fi adevărat, efectele vor fi numai temporare. Mai devreme sau mai târziu o să ies din transă, iar atunci o să găsesc un mod de a vă omorî.

— Perspectiva aceasta ne va condimenta agreabil viața de cuplu, ei? observă Morgan și cârâi în încercarea de a râde. Poate că va alunga plictiseala inevitabilă care vine odată cu o femeie prea ascultătoare.

— Chiar dacă ar fi posibil, și vă asigur că nu este, de ce ați vrea să vă însurați cu o femeie care vă urăște atât de mult?

Zâmbetul lui Morgan ar fi trebuit să fie frumos, însă avu ca efect înghețarea sângelui din venele lui Charlotte. Baxter fu cel care răspunse. Vocea lui era joasă, complet golită de emoție. Era vocea unui om de știință detașat, care face o observație.

— Pentru că mi-ai aparținut mie, desigur.

Charlotte abia mai putea respira. Se holbă la umerii largi ai lui Baxter și nu putu rosti nici un cuvânt.

— Exact, zise Morgan cu o mare satisfacție. De câte ori o să-ți despart coapsele, Charlotte, o să mă bucur de victoria mea asupra singurului om care a fost atât de aproape să-mi fie egal.

— Sunteți cu adevărat nebun, șopti ea.

Furia sclipi în ochii lui Morgan. Se uită la Charlotte cu dispreț.

— Haide, iubirea mea, îmi datorezi atât de multe! Ești o femeie onestă. Cred că vrei să mi te revanșezi.

— Ce vrei să spunei?

— Eu am fost cel care a aranjat ca tatăl dumitale vitreg să o sfârșească plutind pe Tamisa în dimineața de după prima noastră întâlnire. Ți-am schimbat destinul în acea noapte. Ce s-ar fi ales de dumneata dacă nu te-aș fi scăpat de Winterbourne?

— Sunt sigură că nu l-ați omorât de dragul meu, i-o trânti ea. Probabil că ați făcut-o pentru că nu vă putea plăti datoria la jocurile de noroc.

Morgan ridică un umăr într-un gest grațios.

— Recunosc, aici m-ai prins. Ai dreptate, nu am făcut-o de dragul dumitale.

Baxter se îndepărtă relaxat de fereastră și merse către masa pe care era coniacul.

— Spune-mi, cum ai reușit să scapi din castel în acea noapte, în Italia?

Capul lui Morgan se răsuci brusc.

— E de ajuns, St. Ives. Nu mai face nici un pas!

Baxter se opri.

— Foarte bine. Dar fii bun și lămurește-mă.

— Era un tunel ascuns care conducea spre ieșirea din laborator, spuse Morgan făcând o grimasă. Am reușit să intru în el la timp pentru a scăpa din flăcări, dar nu m-am putut feri de gazele ce se formaseră când chimicalele au luat foc. Aproape că am murit înecat de acei vapori toxici.

— Vocea ta a fost afectată de acei vapori, nu-i așa?

Furia, o umbră neagră aruncată de un nor încărcat cu electricitate, trecu peste fața lui Morgan.

— Tu mi-ai făcut asta! hârâi el. Iar în noaptea asta o să plătești, în sfârșit.

— Cum îndrăzniți? țipă Charlotte. Ați încercat să îl omorâți pe Baxter în acea noapte!

— Taci! se răsti Morgan aruncând-i o altă căutătură enervată înainte de a se întoarce către Baxter. Cred că, pentru moment, e de ajuns cu amintirile.

— Sunt de acord, spuse Baxter.

— Spune-mi ce-ai găsit în blocul de desen al Drusillei Heskett. Spune-mi acum, St. Ives, sau o omor pe guraliva ta Charlotte.

— Am găsit o schiță foarte interesantă.

— Baxter, nu, interveni Charlotte. Nu-i spune nimic. O să te omoare.

— Tacă-ți gura, domnișoară Arkendale! mârâi Morgan. Sau o să ți-o închid eu.

Charlotte deschise imediat gura ca să-i spună ce credea despre el, dar nu mai avu ocazia. Cu rapiditatea incredibilă și înspăimântătoare a unui vânt nevăzut și cu un sunet ascuțit de sticlă spartă, draperiile grele de la fereastra unde stătuse Baxter cu câteva clipe în urmă izbucniră în flăcări.

Morgan înlemni. O teroare pură i se întipări pe față.

— Nu! șopti el. Nu, naiba să te ia, nu!

— Îți răscolește amintirile? întrebă Baxter cu un calm desăvârșit. Mie, cu siguranță, da.

Zguduit, Morgan făcu un efort vizibil de a se aduna. Cu mâinile tremurânde, îndreptă pistolul către Baxter.

— O să te omor acum. O să obțin informațiile de care am nevoie de la femeia ta. Și o să mă bucur mult când o să fac asta. Înainte să mori, gândește-te la mine între picioarele ei.

Charlotte, văzând cum mâna adversarului se strângea în jurul pistolului, deschise gura și scoase un țipăt acut. Morgan tresări la auzul aceluia sunet asurzitor. În acel moment, cu un zgomot puternic, micul foc din șemineu explodează într-o vâlvătaie. Limbile de foc depășiră pragul căminului, precum ghearele unui vultur enorm care își caută prada.

— Nu!

Morgan făcu un pas ezitant înapoi și se atinse de marginea patului. Flancat de stâlpi de foc, Baxter păși încet și hotărât către el.

— Nu mai este timp. Trebuie să fugi.

Flăcările se avântau în spatele lui în timp ce mergea direct către Morgan. Conta pe faptul că frica lui Morgan avea să-i înfrângă intenția ucigașă, dar nu se putea bizui total pe acest factor, își dădu seama Charlotte. Era nevoie de o altă distragere. Din poziția îngenunchată în care se afla, se ridică și se apucă de franjurile de mătase ale perdelelor stacojii ale patului. Trase de ele cu toată puterea. Draperiile grele căzură într-o avalanșă de țesătură roșie. O parte din ea ateriză pe capul lui Morgan și pe umeri. Restul se prăbuși pe Charlotte, îngropând-o într-o masă de catifea prăfuită.

Urletul de furie al lui Morgan răsună între pereții înalți de piatră. Zgomotul produs de pistolul lui explodează în încăpere.

— Baxter! strigă Charlotte ieșind dintre perdelele roșii, înecându-se cu praful și fumul care umpluseră camera.

Flăcările se împrăștiau rapid. Pe fundalul portocaliu, Baxter și Morgan erau angajați într-o înclăștare violentă. Căzură pe covor și se rostogoliră nebunește. Lumina focului licări în metalul pistolului lui Baxter, în timp ce se luptau pentru el. O altă împușcătură răsună între ziduri. Pentru o clipă, niciunul dintre bărbați nu se mai mișcă.

— Baxter! O, Doamne! Înnebunită, Charlotte se rostogoli pe marginea patului. Frânghia o împiedică să se ridice. Baxter!

Morgan se uita la Baxter cu ochii mari, uimiți. Sângele îi inundase partea din față a cămășii plisate, albe ca neaua.

— Nu. Nu se poate sfârși așa. Trebuie să-mi împlinesc destinul, murmură el.

Baxter încercă să se ridice în picioare. Morgan se agăță de brațul lui.

— Destinul meu este să-l înfrâng pe grifonul auriu, șopti Morgan cu vocea lui distrusă. Ceva a mers greșit. Se întrerupse tușind. Totul e greșit. Sunt un magician.

Sângele îi ieși pe gură. Încercă să mai spună ceva, dar cuvintele erau înecate în valul roșu. Mâna îi căzu de pe brațul lui Baxter. Căzu pe spate, pe covor, și rămase inert.

Baxter se ridică în picioare și se întoarce către Charlotte. Ea observă că își pierduse ochelarii în timpul luptei.

— Trebuie să ieșim de aici, o avertiză el.

— Nu pot să dezleg frânghia asta.

Pentru prima oară, Charlotte simți adevărata teamă de foc. Își dădu seama că era posibil să nu scape din încăperea aceea cumplită. Panica o cuprinsese cu o forță amețitoare.

— Am un cuțit în poșetă, dar nu știu unde este. Mi-au luat-o. Doamne, Dumnezeule, Baxter! exclamă ea neputând să mai continue din cauza terorii.

— Haina mea. Mi-a căzut. Baxter se uită în jur. Repede. Unde este? întrebă el.

— Pe podea, în spatele tău. Nu mai mult de trei pași. În linie dreaptă.

El se întoarce și îi urmă instrucțiunile.

— A, da. Ești pricepută la indicații, draga mea.

Căută în buzunare și scoase o lamă. Se grăbi înapoi către pat.

— Am recuperat asta de la bărbatul care mi-a luat-o mai devreme.

Lucrând pe pipăite, se luptă puțin cu frânghia, o apucă bine, o întinse și o tăie cu lama. Era liberă. Charlotte aproape se prăbuși de ușurare.

— Haide. Nu este timp de pierdut, spuse el prinzându-i mâna și trăgând-o de pe pat.

— Va trebui să o iei înainte, Charlotte. Tot ce e la distanță este neclar pentru mine.

— Da, desigur.

Aproape că se împiedică de trupul nemișcat al lui Morgan în timp ce se îndrepta către ușă. Se uită în jos și văzu că o mare cantitate de sânge pătase partea din față a cămășii și a hainei.

— Dacă scapă din nou?

— De data asta n-o să mai scape, declară Baxter cu o voce lipsită de emoție. Este mort.

— Dar cum poți să fii sigur? întrebă ea în timp ce se grăbeau către ușă.

— Nici chiar eu nu pot rata la o distanță atât de mică.

Charlotte ajunsese aproape de ușă când observă ceva auriu cu colțul ochilor.

— Ochelarii tăi.

Îi pescui și îi puse în mâna lui.

— O lentilă este spartă, dar cealaltă pare să fie întreagă, îl informă ea.

— Mulțumesc, draga mea.

Baxter apropie lentila bună de ochi.

— Este foarte bine, constată el.

Ieșiră în fugă și se îndreptară pe coridor către scara masivă din piatră. Fumul șerpua în urma lor. Camera decorată în negru și roșu-închis se transformase într-un infern.

Baxter estimează că aproape o treime din etajul de sus al clădirii fusese cuprins de flăcări până când el și Charlotte ajunseră în holul principal. Auzi strigăte în depărtare. Servitorii panicați și ticăloșii care îi răpiseră fugeau din calea incendiului, presupuse el. Confuzia creată era un dar de la Dumnezeu,

ușurându-le mult fuga. Dar mai exista încă riscul ca unul dintre răufăcători, neștiind că stăpânul său era mort, să încerce să-i oprească.

— Vezi pe cineva în cale? întrebă el.

Ținu lentila intactă la ochi și căută indicii de mișcare în mijlocul umbrelor.

— Nu, răspunse Charlotte respirând greu, dar menținându-și pasul alert. Cred că toți sunt ocupați încercând să scape.

— Excelent.

Simți răcoarea vântului care bătea pe coridor și întrezări obscuritatea de la capătul acestuia.

— Ușa e deschisă.

— Se pare că majoritatea membrilor personalului s-au adăpostit deja din calea incendiului. Nu am dat peste nimeni pe scară, deci putem presupune că niciunul dintre servitori nu va simți nevoia de a-și salva stăpânul.

— Așa cum a spus și Morgan, este foarte greu să găsești oameni de încredere în ziua de azi.

Ajunseră la ușa din față și ieșiră pe trepte.

— Nu e nimeni în jur, remarcă Charlotte cercetând întunericul. Pe unde să o luăm? N-am idee unde suntem.

— Nici eu, dar cu siguranță flăcările vor atrage în curând atenția cuiva. Trebuie să fie fermieri și locuitori în zonă. Hai să ne îndreptăm către drum, spuse el luând-o de mână pe Charlotte și începând să coboare treptele.

— Baxter!

Panica din vocea ei îl făcu să se oprească. Se răsuci, cu briceagul pregătit. O siluetă întunecată apăruse în pragul ușii.

— Hei, unde credeți că vă duceți? întrebă un bărbat ridicându-și mâna.

Chiar și fără ajutorul lentilei, Baxter nu avu nici o dificultate în a recunoaște forma unui pistol.

— O, Doamne! zise Charlotte. E ticălosul care a încercat să ne oprească în fața casa doamnei Heskett.

— Mda, și n-o să mai puteți face șmecherii de data asta.

— Nu avem nici o valoare pentru tine, încercă Baxter să-l potolească.

— Dacă magicianul s-a dat peste cap ca să pună mâna pe voi, mă aștept să fiți valoroși. De-aia o să vă iau cu mine până-mi dau seama ce și cum.

— Stăpânul tău e mort într-una dintre camerele de sus, îl anunță Baxter calm. Nu o să ai nici un profit de pe urma noastră. Fugi până ce conacul nu o să explodeze lângă urechile tale.

— Trebuie să fie ceva bani pe-acolo, se jeli răufăcătorul.

Baxter oftă.

— Dacă urmărești doar banii, am putea ajunge, în final, la o înțelegere. Fața ticălosului se însenină.

— Un târg, domnule.

Înainte ca Baxter să-i poată oferi o sumă de bani pentru a perfecta înțelegerea, un foc de armă explodează în întunericul din spatele lui. Cu un țipăt de surpriză și durere, ticălosul își duse mâna la umăr și căzu pe spate în hol.

— Baxter! Domnișoară Charlotte! se auzi vocea lui Hamilton în noapte. Sunteți bine?

Baxter se întoarse și ridică în dreptul ochilor ochelarii spărți. Hamilton și Ariel se repezără către ei din adăpostul unui pâlci de copaci. Hamilton ținea câte un pistol în fiecare mână. Eșarfa îi flutura în jurul gâtului într-un fel extrem de șmecheresc. Cizmele sale sclipeau. Buclele erau răvășite din cauza brizei nocturne. Avea un aer de încântare exuberantă. Baxter mai văzuse această privire la tatăl său.

— Charlotte! exclamă Ariel alergând către ea. O, mulțumesc lui Dumnezeu! Am fost atât de speriată! Hamilton a ajuns imediat după ce bărbații aceia îngrozitori i-au pus la pământ pe paznici și te-au răpit. Am reușit să vă urmărim în trăsură cea nouă. Este extrem de rapidă, să știi.

— Ce isteț din partea voastră, o laudă Charlotte strângând-o în brațe. Isteț și curajos.

Hamilton îndesă pistoalele în curea.

— Îmi pare rău că am ajuns așa de târziu, frățioare. La un moment dat v-am pierdut urma. Ne-a luat o veșnicie ca să găsim un fermier care și-a amintit că auzise o trăsură ce se îndrepta către casa asta. Ne-a spus că nimeni nu avea voie în preajma ei, cu excepția servitorilor. Foarte misterios, a comentat el. Ne-am dat seama că trebuie să fie vorba despre bârlugul magicianului.

— O deducție inteligentă, remarcă Baxter rânjind la imaginea pe care i-o descrisese fratele său. Cred că ceea ce se spune despre conții de Esherton este adevărat.

O parte din entuziasmul lui Hamilton păli.

— Adică?

— Ei fac totul cu stil.

Hamilton clipi surprins și apoi izbucni în râs.

— Este în sânge, frățioare. Toți bărbații St. Ives au stil. Însă mi-a luat ceva vreme să îl observ pe al tău. E unic.

Charlotte își înălță capul de pe umărul lui Ariel. Se uită la Baxter cu un zâmbet orbitor, pe care el îl putu observa cu ușurință chiar și fără ochelarii lui spărți.

— Stilul lui este unul dintre lucrurile pentru care l-am admirat întotdeauna, zise ea.

Capitolul 20

Două zile mai târziu, Hamilton stătea tolănit pe una dintre mesele mari de lucru din laborator. Se uita cu interes cum Baxter aranja și rearanja substanțele chimice și aparatele care umpleau fiecare colțisor.

— Cum ai reușit să faci ca draperiile să ia foc și cum ai creat explozia din șemineu? îl întrebă Hamilton.

— Ți-am spus că aveam la mine o cutie cu lumini instantanee, răspunse Baxter lustruind cu grijă un creuzet Wedgwood. Charlotte i-a distras atenția

lui Judd suficient încât să sparg câteva și să le plasez în faldurile draperiilor. Am aruncat apoi alta în foc.

— Foarte deștept. Deci Morgan Judd și-a omorât administratorul și pe Drusilla Heskett și a presupus că astfel totul va lua sfârșit.

— Nu a luat în calcul faptul că doamna Heskett îi mărturisise cuiva temerea că unul dintre pretendenții pe care îi respinsese încerca să o omoare, zise Baxter concentrându-se să aranjeze două rânduri de sticle verzi conținând săruri alcaline și metalice. Nici nu a luat în calcul posibilitatea ca mătușa Rosalind să ceară insistent investigarea morții prietenei ei. Morgan nutrea un mare dispreț față de sexul feminin. Întotdeauna avea tendința să subestimeze femeile.

— Și într-un final femeile i-au venit de hac, rânji Hamilton. Bine i-au făcut!

— Într-adevăr.

— De ce crezi că doamna Heskett a lăsat acel mic desen cu emblema lui Judd?

Baxter ridică din umeri.

— Nu putem decât să facem speculații. Charlotte crede că administratorul lui Judd a fost cel care a desenat, de fapt, emblema în caietul de schițe al doamnei Heskett. Poate că încerca să explice principiile din spatele tehnicilor de hipnoză.

Hamilton aprobă din cap.

— Așa că desenul juca rolul de material auxiliar?

— Poate. Niciodată n-o să aflăm exact.

— Știi, Baxter, este foarte ciudat, dar acum îmi dau seama că deseori mi-am promis să cercetez dulapul din camera de întâlnire de la „Masa verde”. Eram convins că magicianul avea o intrare secretă, dar niciodată nu am făcut o astfel de investigație.

— Cred că s-a asigurat că niciunul dintre membrii clubului nu va fi înclinat să-și bage nasul în afacerile lui.

Gura lui Hamilton se subție.

— Vrei să spui că a folosit șmecheriile de hipnoză asupra noastră ca să ne convingă să nu explorăm încăperea?

— Pare foarte probabil.

Baxter lăsă jos o sticlă. Era sătul să răspundă la întrebări. Se retrăsese în laboratorul său pentru a-l pune în ordine. Făcea asta ori de câte ori dorea să mediteze la ceva anume. Curăța retortele, lustruia instrumentele și inventaria colecția de eprubete și borcane în timp ce se gândea. Din păcate, momentul plănuit de reflecție se dusesse pe apa sâmbetei cu douăzeci de minute în urmă, când fratele său intrase în casă dornic să discute evenimentele din ultimele zile.

— Mi-e greu să cred că Drusilla Heskett avea o aventură cu un administrator, zise Hamilton. Baxter, crezi că majoritatea femeilor din înalta societate sunt implicate în relații amoroase cu toată lumea, de la valet până la soțul celei mai bune prietene?

— Cred că numărul femeilor implicate în astfel de aventuri nu este mai mare decât cel al gentlemanilor care au relații similare cu guvernantele copiilor lor sau cu prietenele soțiilor lor.

Hamilton tresări.

— Nu e un gând îmbucurător. Expresia lui deveni din ce în ce mai gravă. Nu cred că mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu o femeie care își ia un amant.

— În mod clar, acesta e un lucru pe care îl împărtășim, spuse Baxter examinând o eprubetă spartă. Mă întreb dacă sticlărul meu poate să repare asta.

— Domnișoara Ariel nu și-ar trăda niciodată legămintele de căsătorie, zise Hamilton încet. Este o femeie extrem de virtuoaasă și onorabilă.

Baxter își ridică o sprânceană.

— Dacă te gândești să faci o cerere în căsătorie, trebuie să te avertizez.

Hamilton ridică o mână.

— Nu-mi ține prelegeri, te rog. Sunt foarte conștient că nu o să intru în posesia averii mele pentru încă trei ani. Dar aș vrea să-ți reamintesc faptul că testamentul tatălui nostru nu conține vreo interdicție de însurătoare.

— Nu testamentul tatei e problema. Nu dau doi bani dacă vrei sau nu să te însori. Întâmplător, cred că domnișoara Ariel va fi o contesă desăvârșită.

Hamilton se însenină.

— Crezi?

— Desigur. Dar vreau să-ți spun că dacă vrei să o ceri, trebuie să fii pregătit ca reputația ta și afacerile tale să fie investigate de Charlotte. Îți garantez că nu-i va permite surorii sale să se mărite cu un bărbat care are porniri nesăbuite.

Hamilton zâmbi.

— Cu alte cuvinte, dragul nostru tată dispărut nu este o recomandare bună pentru mine?

— Nu, nu este.

Tânăruț respiră ușurat.

— Atunci poate e mai bine că nu-i calc pe urme. Între noi fie vorba, nu-mi place să fug după dansatoarele de la operă ori să-mi petrec timpul în bordeluri. Vreau o căsătorie bazată pe dragoste și afecțiune.

Baxter se uită la el.

— O, Doamne! Ești serios, nu-i așa?

— În legătură cu cererea în căsătorie a domnișoarei Ariel? Da. Nu am întâlnit niciodată o femeie mai fermecătoare și mai inteligentă. Și curajoasă pe deasupra. Știi, Baxter, a insistat foarte mult să mă însoțească noaptea trecută când i-am urmărit pe răpitorii domnișoarei Charlotte. Nimic din ce i-am zis nu a putut-o opri. Ba chiar, pe drum, m-a pus să o învăț să mânuiască pistolul, în caz că este nevoie. Este o femeie cu un temperament minunat.

— E o trăsătură de familie, se pare, murmură Baxter.

Un zgomot de pași se auzi pe coridor. Rosalind, îmbrăcată într-o rochie roz pal, cu un pardesiu de culoarea zmeurei și cu pălărie mare din satin roz, apăru în prag.

— Aici erai, Baxter. Te-am căutat.

Hamilton se îndreptă.

— Lady Trengloss.

— Hamilton, îl salută ea și se întoarce către Baxter. De ce nu mi-ai răspuns la mesaje? Am trimis cel puțin două ieri și unul în dimineața aceasta.

Baxter se întrebă dacă va reuși să aibă laboratorul doar pentru el.

— Sărut mâinile, mătușă Rosalind. Lambert nu mi-a spus că ați sosit.

— Valetul tău abia a reușit să deschidă ușa acum câteva clipe, ripostă ea. Nu am avut răbdare să aștept să se târșâie pe hol pentru a mă anunța. Serios, Baxter, în curând trebuie să-l scoți la pensie pe Lambert. Cum o să ții pe picioare gospodăria cu el aici?

— Este singurul membru al personalului care a stat mai mult de două luni. Dacă scap de el, nu o să mai am pe nimeni ca să țină gospodăria, spuse Baxter, și aruncă eprubeta spartă într-un coș. Vrei să-mi spui ceva?

Ea îi aruncă lui Hamilton o privire nerăbdătoare și apoi se uită cu atenție la Baxter.

— Am venit să-ți mulțumesc pentru că ai rezolvat misterul morții prietenei mele dragi.

— Ai făcut asta în dimineața de după eveniment, spuse Baxter ridicând un pământ de pene și începând să ștergă de praful de pe recipientele cu substanțe chimice. Sunt cam ocupat în acest moment, așa că dacă nu mai e altceva...

— Foarte bine, acesta nu este singurul motiv pentru care am venit să te văd, zise Rosalind mijindu-și ochii. Am câteva chestiuni de familie de discutat.

— Hamilton face parte din familie, o informă Baxter.

Fratele său îl privi surprins și apoi zâmbi.

— Într-adevăr.

— Cum dorești. O să trec direct la subiect. Încă mai intenționezi să pui capăt logodnei cu domnișoara Arkendale, acum că afacerea Heskett a luat sfârșit?

Pământul de praf îngheță în aer. Baxter se întoarce încet cu fața către mătușă lui.

— Aceasta este o chestiune personală, între mine și domnișoara Arkendale.

Ceva din vocea lui o luă, în mod evident, prin surprindere. Rosalind clipi. Gura i se deschise o dată sau de două ori, după care bolborosi într-un mod cu totul necaracteristic ei.

— Ei, ei... Nu am vrut decât să spun că...

— Se teme să-i ceară mâna, explică Hamilton pe un ton confidențial. Crede că o să-l refuze.

— Taci, Hamilton, mârâi Baxter printre dinți.

Netulburat, fratele său afixă un rânet.

— De ce naiba l-ar refuza? întrebă Rosalind. Are douăzeci și cinci de ani. O femeie nemăritată, fără o avere care să o recomande. Mai mult ca sigur este conștientă că în aceste circumstanțe nu va găsi pe cineva mai bun decât Baxter.

— Mulțumesc, mătușă Rosalind, murmură Baxter. E întotdeauna o plăcere să ai o rudă care să-ți ofere un asemenea sprijin puternic.

— Ea pare să fie chiar interesată de Baxter, opină Hamilton. Problema e că nu o încântă deloc ideea căsătoriei. Ariel mi-a spus că în opinia surorii ei mariajul reprezintă un risc teribil pentru o femeie.

— Ce prostie! vorbim despre o căsătorie cu Baxter, spuse Rosalind izbucnind într-un râs zgomotos, atipic pentru o femeie. Nu prezintă nici un risc. Îți jur, nu cunosc nici un bărbat mai blând, mai placid, mai sobru și mai echilibrat în toată Londra.

— Sunt de acord, zise Hamilton, iar în ochii săi licări o satisfacție răutăcioasă. S-ar putea spune că Baxter al nostru este cel mai imperturbabil, constant, sigur și de încredere dintre toți bărbații.

„Toate calitățile unui cocker”, gândi Baxter. Se întoarse la ștersul prafului cu o furie răzbunătoare.

— Cine e sigur și de încredere? întrebă Maryann din pragul ușii. Despre cine naiba vorbești, Hamilton?

Baxter oftă.

— Fir-ar să fie!

Dacă ar fi fost genul să creadă în destin, își zise el, ar fi fost tentat să-și imagineze că era victima unei sorți răuvoitoare. Chiar era imposibil să aibă parte de un pic de liniște în propriul lui laborator?

— Bună, mamă, o întâmpină Hamilton. Ce faci aici?

— Am venit să-l văd pe Baxter.

Rosalind o salută din cap pe Maryann cu un gest de politețe reținută.

— Lady Esherton.

Expresia de pe fața lui Maryann îngheță.

— Lady Trengloss. Nu am știut că sunteți aici.

Îi întoarse apoi spatele lui Rosalind și se uită la fiul ei.

— Sper că îi ofereai lui Baxter o listă cu aptitudinile care îi sunt necesare unui bun servitor. Cu siguranță are nevoie de un nou valet. Cel care mi-a deschis nici măcar nu s-a obosit să mă anunțe. Abia mi-a arătat drumul pe hol către ușa aceasta.

— De fapt, noi tocmai enumerăm multiplele calități ale lui Baxter, zise Hamilton. Am ajuns la concluzia că are toate aptitudinile necesare care să i-l recomande domnișoarei Arkendale.

— Într-adevăr, spuse Maryann vag. Sunt sigură că le va merge bine împreună. Baxter, aș vrea să vorbesc cu tine în particular.

— Nu dau interviuri private astăzi, Maryann, o informă Baxter strângând mai puternic pământul din pene. După cum vezi, sunt ocupat cu alte lucruri în acest moment.

Maryann se încruntă.

— Dar ce faci cu pământul acela? Nu ai o menajeră?

— Nu, dar nu are importanță. Nu las pe nimeni să-mi aranjeze laboratorul. Servitoarele au obiceiul să scape sticlele cu chimicale și să spargă instrumentele. În clipa următoare, Baxter își puse mâinile în șold. Aș dori să vă rog pe toți să plecați.

Maryann protestă.

— Zău, nu e cazul să fii grosolan, Baxter.

— Grosolănia face parte din stilul său unic, murmură Hamilton.

Maryann îl ignoră. Se îndreaptă cu o mare demnitate.

— Am venit să-mi exprim aprecierea pentru acțiunile tale în numele lui Hamilton.

Hamilton își dădu ochii peste cap.

— Nu e cazul să-mi mulțumiți, spuse Baxter morocănos. Hamilton s-a salvat pe sine și pe noi, ceilalți. S-a dovedit foarte calm în situații tensionate și dacă o să mă mai aflu vreodată în asemenea circumstanțe neplăcute, la el m-aș gândi ca să-l rog să-mi asigure spatele.

Hamilton roși până la urechi. În ochii săi licări o recunoștință stânjenită.

— Oricând, Baxter.

— Acestea fiind spuse - declară Baxter ridicând pământul ca și cum ar fi fost o baghetă magică pe care o putea folosi ca să scape de oaspeții nepoftiți din laborator - vă rog să considerați că mi-ați mulțumit și să plecați. Am treabă aici.

Înainte ca oricare dintre ei să apuce să răspundă, un foșnet de muselină galbenă îi atrase atenția. Se întoarse și o văzu pe Charlotte în pragul ușii. Ariel stătea lângă ea.

— Domnișoară Ariel, exclamă Hamilton. Și domnișoară Charlotte.

Hamilton își înclină capul într-un salut grațios și apoi se îndreaptă spre ele pentru a le strânge mâinile.

— Permiteți-mi să vă spun că amândouă arătați splendid astăzi.

Baxter se uită la Hamilton care se apleca galant deasupra fiecărei mâini înmănușate. Ar fi trebuit să facă și el aidoma, își spuse. Erau, într-adevăr, unele lucruri pe care le putea învăța de la fratele lui vitreg. Dar dintr-un anumit motiv păru țintuit locului la acel moment. Își simți străfundul sufletului dilatându-se la vederea lui Charlotte. Arăta răvășitor de vioaie. Laboratorul se luminase în prezența ei. „Nu, nu doar laboratorul”, gândi el. Toată viața lui se înseninase datorită ei. Un viitor fără ea ar fi fost indescriptibil de sumbru. Ea era Piatra lui Filosofală. Numai Dumnezeu îl mai putea ajuta dacă o pierdea.

— Charlotte, murmură el.

Hamilton îi aruncă o privire grăitoare. Baxter își dresă glasul.

— Domnișoară Ariel. Bună ziua, doamnelor.

— Bună ziua dumneavoastră, tuturor, spuse Charlotte zâmbind la toată lumea, dar ochii ei se îndreptară mai întâi asupra lui Baxter. Observă că e aglomerație.

— Ei tocmai plecau, o asigură Baxter brusc. Nu am știut că ai venit, Charlotte. Unde naiba e Lambert? O să-i spun să aducă niște ceai sau altceva.

— Se pare că s-a postat la ușa din față, zise Charlotte.
Ariel râse.
— A spus că la câți oameni vin și pleacă în această dimineață, nu le-ar putea face pe toate, explică ea.
Hamilton rânji.
— Noi toți încercăm să-i mulțumim lui Baxter, dar el insistă să ne arate ușa.
— Am treabă, mârâi Baxter.
Cu toții îl ignorară.
— O înlănțuire incredibilă de evenimente, constată Ariel. Cine și-ar fi imaginat cum se va sfârși?
— Așa e, chicoti Hamilton. Magicianul trebuie să fi fost uimit când și-a dat seama că mașinațiunile sale l-au atras pe vechiul său inamic, Baxter, în sfera lui.
— Nu sunt sigură de asta, zise Charlotte și își puse poșeta mare pe o masă de lucru. Mai degrabă, eu cred că a văzut rolul lui Baxter în această afacere ca o altă manifestare a destinului său, după cum se exprima el.
Hamilton își ridică sprâncenele.
— Poate că așa e.
Ariel păru intrigată de această idee.
— Într-adevăr. M-am gândit la ceva ce a menționat Charlotte în ziua în care a salvat-o pe Juliana Post. A zis că a observat cartea morții, care căzuse pe podea. Domnișoara Post a pretins că întotdeauna îi spunea magicianului ceea ce acesta voia să audă. Dar în acea zi, inconștient, i-a citit adevăratul destin.
Ochii lui Rosalind se măriră.
— Povestea asta nu vă dă fiori?
Baxter se încruntă.
— Nimicuri! Chiar domnișoara Post ne-a spus că nu a tras cartea. Probabil că a fost întoarsă accidental de tivul halatului ei când Judd a luat-o în brațe și a dus-o pe canapea.
Hamilton își îngustă privirea.
— Poate că nu a fost într-un totu un accident.
— Pare puțin cam dificil să pui un astfel de semn pe seama coincidenței, fu de acord Rosalind cu delectare în glas.
— Cu siguranță, întreaga afacere a beneficiat de o contribuție din planul metafizic, spuse Ariel.
Maryann era în mod evident fascinată.
— Totul este absolut straniu!
— Gata! zise Baxter. Situația nu a fost nimic mai mult decât rezultatul unei evoluții logice a evenimentelor.
— Ce vreți să spuneți? întrebă Ariel.
Însă Charlotte fu cea care-i răspunse:
— Baxter are dreptate. Există o certă înlănțuire logică în cursul acestei afaceri. Până la urmă, Morgan Judd trebuie să-și fi dat seama că pusese în

mişcare anumite roțițe când i-a permis lui Hamilton intrarea în clubul „Masa verde”.

Maryann se încruntă.

— De ce spuneți asta?

Charlotte se uită la ea.

— Judd trebuie să fi știut că atunci când îl va implica pe Hamilton în marele lui plan, va atrage astfel atenția lui Baxter, mai devreme sau mai târziu. Dacă mă întrebați pe mine, o parte a firii lui obsesive nu s-a putut abține să nu-și asume riscul. În sufletul lui, a vrut probabil ca Baxter să știe că el supraviețuise evenimentului din Italia. A vrut să strălucească, să demonstreze că era cel mai inteligent dintre cei doi alchimiști. Și a vrut să se răzbune.

— Înțeleg, zise Hamilton. Meditativ, își sprijini capul într-un deget. Pot înțelege că Judd dorea să-și dovedească superioritatea. Dar de ce ar fi presupus că lui Baxter i-ar fi păsat câtuși de puțin ce se întâmpla cu mine?

Charlotte zâmbi ironic.

— O, niciodată nu s-a gândit că Baxter va încerca să vă scoată din clubul de la „Masa verde”, ca să nu mai vorbim de salvarea prietenului dumneavoastră, Norris. Judd a presupus că Baxter își distrusese sufletul din cauza resentimentului și a furiei, așa cum făcuse el. Dar știa că se poate folosi de dumneavoastră pentru a-i capta atenția, și asta era tot ce-și dorea.

— Chiar dacă Baxter reprezenta un potențial pericol la adresa planurilor lui? întrebă Rosalind.

— Intenționa să-l omoare pe Baxter după ce își demonstra istețimea, zise Charlotte cu o ridicare din umeri. Judd a fost propriul lui inamic. Aroganța, ranchiuna și cruzimea au creat o combinație malefică în personalitatea lui. Aceasta a fost mai virulentă decât orice acid.

Rosalind căzu pe gânduri.

— Deci, într-un fel sau altul, Baxter oricum ar fi fost amestecat în povestea asta, chiar dacă nu îl rugam eu să investigheze moartea Drusillei.

— Chiar așa, încuviință Charlotte. Iar eu nu am avut încotro decât să mă implic pentru că doamna Heskett a fost clienta mea. Trebuia să aflu dacă moartea ei fusese, într-adevăr, provocată de mâna unuia dintre pretendenții pe care îi investigasem, urmă ea surâzând în direcția lui Baxter. Singura parte ce poate fi numită vag drept coincidență a fost chiar la început, când am avut nevoie urgentă de un nou administrator.

— Iar Baxter și-a depus candidatura pentru acest post, o completă Rosalind.

Baxter puse deoparte pământul.

— Chiar și dacă nu ar fi pus la bătaie postul de administrator, aș fi contactat-o într-un fel sau în altul. Firele de la moartea doamnei Heskett duceau spre ea.

Hamilton își ridică sprâncenele și rosti pe un ton lugubru:

— Destin sau evoluție logică a evenimentelor. Cine poate spune?

— Eu! zise Baxter hotărât. Eu declar că în toată această poveste nu este nici un eveniment care să nu poată fi pus pe seama logicii. Și asta e

sfârșitul discuției. Vreau să ieșiți toți din acest laborator cât de curând. Duceți-vă!

— L-ați auzit, spuse Hamilton vesel. Nu ne mai vrea. Să plecăm.

Baxter fu mulțumit pentru o scurtă perioadă. Se uită cum întreaga turmă se îndrepta către ușă. Apoi își dădu seama că și Charlotte se pregătea să plece.

— Fir-ar să fie, nu, Charlotte. Vreau să discut ceva cu tine.

Ea se opri și îi aruncă o privire politicoasă și întrebătoare. Hamilton dădu din cap cu un aer de reproș trist în timp ce îi conducea pe ceilalți către ușă.

— Într-una din zilele astea, Baxter, chiar trebuie să avem o discuție despre șlefuirea manierelor.

Baxter își simți fața devenind neplăcut de caldă.

— Când ieși, te rog să-i spui lui Lambert să aducă o tavă cu ceai în laborator, zise el îmbufnat.

— Și o altă discuție despre problemele tale legate de personalul din gospodărie, adăugă Hamilton peste umăr.

Baxter așteptă până când auzi ușa din față deschizându-se și apoi închizându-se înainte de a se uita la Charlotte. Ea îi adresă un zâmbet întrebător.

— Ce voiai să-mi spui, Baxter?

El își dresă glasul. Apoi își scoase ochelari; și începu să-i șteargă cu batista. Era mai simplu așa, se gândi el. Nu-i putea vedea prea bine fața acum. Poate că fără a fi distras de ochii ei frumoși, ar fi putut să își ducă până la capăt argumentele într-un mod coerent. Se întoarse pe călcâie și începu să se plimbe prin încăpere.

— Poate îți aduci aminte că acum două nopți stăteam împreună pe treptele din fața conacului lui Morgan Judd.

— Mi-e greu să uit acea noapte.

— Da, păi, poate că nu-ți amintești exact ce ai spus atunci.

— Sunt sigură că am zis multe lucruri. Erau multe de spus, până la urmă. Scăpaserăm amândoi ca prin urechile acului.

Baxter se concentrează asupra lustruirii ochelarilor.

— Mă refer la o frază anume.

— Înțeleg. Despre ce frază e vorba?

— Ai spus că unul dintre multele lucruri pe care le admiri la mine este stilul meu.

Intervenii un moment de tăcere.

— Da, zise ea. Stilul înnăscut al bărbaților St. Ives. Foarte impresionant.

Baxter se opri în fața ferestrei și își puse ochelarii.

— Mă întreb dacă, poate, mai este ceva ce admiri...

Se întrerupse când se uită la cele trei ghivece de pe pervaz.

— O, Doamne, Charlotte! Mazărea dulce!

— Ce e cu ea?

— A încolțit!

Euforia năvăli în el. Luă unul dintre micile recipiente și se întoarse ca să-i arate micuții vlăstari.

— Uite! Toate trei ghivecele!

— Este minunat, spuse ea zâmbind cu ochii calzi și strălucitori.

Felicitări.

El se simți amețit.

— La naiba! Poate că există totuși chestii precum presimțirile și destinul. Charlotte, ar fi bine să trec la subiect. M-am îndrăgostit de tine.

— Ah, Baxter!

— Trebuie să știi dacă tu crezi că există vreo șansă de a-mi împărtăși iubirea.

Zâmbetul ei deveni magnific. Ochii verzi cuprindeau toate secretele Pietrei Filosofale.

— Cred că m-am îndrăgostit de tine în ziua în care ne-am cunoscut.

Se holbă la ea, temându-se că nu auzise bine.

— Ești sigură?

— Mi-a fost atât de teamă că nu o să mă iubești.

Puse jos ghiveciul cu mazăre dulce și o luă în brațe.

— Am crezut că este al naibii de evident.

— Ai spus că relația noastră e nepotrivită, îi reaminti ea.

El se încruntă.

— Așa este. Al dracului de nepotrivită. Charlotte, știu că nu ai o mare dorință să te măriți. Dacă vrei să continuăm așa cum am făcut-o până acum, o să mă supun voinței tale. Dar aș prefera să te am lângă mine mereu. Vreau să-ți văd fața în fiecare dimineață când iau micul dejun. Vreau să te țin în brațe când adorm noaptea.

— Da.

Ea își ridică capul de pe umărul lui și îi trecu degetele prin păr.

— Vreau să-ți pot arăta rezultatele experiențelor mele, continuă el.

Vreau să petrec seri lungi și liniștite alături de tine. Vreau să discutăm despre investigațiile tale. Cred că m-am dovedit un foarte bun administrator.

— Așa e.

— Sunt conștient că nu sunt cel mai romantic bărbat din lume.

— Vă înșelați, domnule. Sunteți cel mai romantic bărbat din câți am întâlnit.

Se uită la ea transfigurat.

— Sunt?

— Cu siguranță, zise ea zâmbind din nou, și se ridică pe vârfuri pentru a-și apropia gura de a lui. Dacă încerci să mă ceri în căsătorie, răspunsul meu este da.

Epilog.

Miezul nopții. Londra. O lună mai târziu.

Era noaptea nunții ei. Cât de ciudat. Niciodată nu plănuiise să aibă o nuntă. Charlotte își rezemă coatele de pervaz, își propti bărbia în palme și privi în întuneric. Ziua fusese agitată, cu nunta, cu mutarea în casa lui Baxter

și cu tot entuziasmul care însoțise evenimentele. Ar fi trebuit să se simtă epuizată, dar niciodată nu se simțise mai vie.

Se întoarse cu spatele la fereastră când auzi ușa deschizându-se. La vederea lui Baxter, inima i-o luă la goană. El purta un halat simplu, negru. Ramele aurii ale ochelarilor săi licăriră în lumina lumânării. În spatele lentilelor, în ochii săi străluceau iubirea și dorința vădită. Se uită în încăpere cu o mare satisfacție în timp ce pășea spre ea.

— O cameră caldă, un pat confortabil și toate înlesnirile. Cred că ți-am spus că mariajul ar fi mult mai convenabil decât o relație pentru un om cu firea mea, zise el.

— În această privință trebuie să-ți dau dreptate, spuse ea zâmbind și punându-și brațele în jurul gâtului lui. Oricum, sper să nu descopăr că te-ai căsătorit cu mine doar pentru a beneficia de serviciile doamnei Witty în gospodăria ta.

El rânji și o luă în brațe.

— Întotdeauna am fost presat de problema personalului, o recunosc, dar nu aș fi mers chiar atât de departe încât să mă însor numai pentru a obține o menajeră, nici măcar una atât de admirabilă precum doamna Witty.

— Sunt ușurată să aud asta.

Când îi simți corpul puternic, o căldură plină de dorință înflori în Charlotte. Își puse capul pe umărul lui și savură senzația de fericire care se coborî asupra ei. O parte din ea îl căutase pe acest bărbat. Era sufletul ei pereche. Sentimentul acesta de conexiune indefinită cu el fusese acolo încă de la începutul aventurii lor.

Destin? Nu avea să afle. Și, într-un final, nici nu conta. Ea și Baxter se găsiseră unul pe celălalt.

— Știi, șopti Baxter lângă gâtul ei, am căpătat convingerea că știința chimiei nu poate explica totul pe lumea asta.

— Poate că unele mistere nu sunt făcute să fie explicate prin puterea științei.

— Ar putea fi adevărat.

O ridică în brațe și o purtă către patul din penumbră.

— Am știut de la început să sunteți un bărbat capabil de pasiuni puternice și cu înclinații periculoase, domnule.

O depuse pe perne și se așeză peste ea, cu mâinile rezemate în cearșafurile albe. Ochii lui aveau culoarea aurului topit într-un creuzet fierbinte.

— Ce coincidență ciudată, șopti el. Și eu am gândit același lucru despre dumneavoastră. O femeie capabilă de pasiuni puternice și cu înclinații periculoase, mi-am zis. Nu e deloc genul meu.

Charlotte se întinse și îl trase peste ea.

— Evident, am fost făcuți unul pentru celălalt.

— Evident, spuse Baxter, și o luă în brațe.

Sărutul lui conținea secretul focului nemuritor, care crea alchimia dragostei.

SFÂRȘIT

1 În societatea londoneză, sezonul monden începea după Paște și se încheia, de obicei, în jurul datei de 12 august, când debuta cel de vânătoare (n.tr.)

2 Spital de boli mintale din Londra (n.tr.)

3 Franz Anton Mesmer (1734-1815) - medic ale cărui lucrări au stat la baza dezvoltării hipnozei, pe care a numit-o magnetism animal (n.tr.)

4 Revistă de modă apărută în 1806 (n.tr.)

5 Revistă de modă apărută în 1809 (n.tr.)

6 În limba engleză, table înseamnă deopotrivă „masă” și „placă inscripționată” (N. Red.)